

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Amy ve Roger, hem dokunaklı hem de keyifli bir Seyahate çıkmak isteyenler için... Bu ikiliye bayılacaksınız!"

-Deb Caletti

Amy ve Roger'ın

EFSA NEVİ

YOLCULUĞU

Morgan

MATSON

Amy ve Roger'in

Morgan

SUS

THE
EPHESUS

Amy
ve
Roger'in
EFSANEVİ
Yolculuğu

Morgan
MATSON

AMY VE ROGER'IN EFSANEVİ YOLCULUĞU

Yazarı: Morgan Matson

Orijinal Adı: Amy and Roger's Epic Detour

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar

İç Tasarım: Ebru Aydın

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-52-4

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2010, Morgan Matson

Türkçe Yayın Hakkı: Aşlı Karasu İl Telif Hakları aracılığıyla

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Amy
ve
Roger'ın
EFSANEVİ
Yolculuğu

Morgan
MATSON

Çeviri: Deniz Beril Bacaklılar

Babam için...

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, her yazarın hayallerini süsleyecek kadar iyi bir editör olan Alexandra Cooper’a kocaman ve içten bir teşekkür borçluyum. Yeterneğin, sabrın, nezaketin ve mizah anlayışın için çok teşekkürler. Sensiz bu yolculuğa asla çıkamazdım.

Olağanüstü temsilcim ve sonsuz bilgelik kaynağım Rosemary Stimola’ya teşekkürler.

Simon & Schuster’daki herkese bu kadar iyi bir iş çıkardıkları için teşekkürlerimi sunarım. Özellikle Justin Chanda, Lizzy Bromley, Krista Vossen ve Julia Maguire’ye teşekkürler.

Bu kitabı, New School’un MFA programında yazmaya başladım. Fakülteye ve öğrenci arkadaşlarıma paha biçilmez katkıları için kocaman bir teşekkür ve düzinelerce kurabiye borçluyum: David Levithan, Tor Seidler, Sarah Weeks, Amalia Ellison, Lucas Klauss, Maude Bond, Lisa Preziosi, Zach Miller ve Reinhardt Suarez.

Annem Jane Finn'e beni desteklediği ve cesaretlendirdiği – ayrıca benimle '98 Volkswagen Cabrio'yla ülkeyi bir uçtan ötekine dolaştığı için teşekkür ederim. Hem de iki kez.

Jenny Han ve Siobhan Vivian – Brooklyn'in dört bir yanındaki kahve dükkânlarında yazı yazarken bana arkadaşlık ettiğiniz, yazacağım sözcükler tükendiğinde onları bulmama destek olduğunuz için teşekkür ederim. Bir de poğaçalarınızı benimle paylaştığınız için...

Jason Matson, Lola ve Jesse Meyers, Laura Martin, Naomi Cutner ve Kate Stayman-London'a teşekkürler.

Ve herkesten önce, en yakın arkadaşım Amalia Ellison'a teşekkürler. Sen olmasan bu kitap ve başka bir sürü şey asla ortaya çıkmazdı.

RAVEN ROCK LİSESİ

Raven Rock, CA

Dönem Sonu Karnesi

Öğrenci

AMELIA E. CURRY

ÜÇÜNCÜ SINIF

Sınıf

Dönem Notu

Amerikan Edebiyatı

A

Amerikan Tarihi

A

Kimya

B-

Fransızca

B+

Beden Eğitimi

B

İleri Tiyatro Eğitimi

A

Notlar

İlgili öğrencinin akademik kayıtları, Stanwich, Connecticut'ta bulunan STANWICH LİSESİ'ne nakledilecektir. Öğrenci, güz döneminde son sınıfa başlayacaktır.

Devamsızlık

1 - İzinli (A)

5 - İzinli (D)

İzinli Sayılma Koşulları

A Hastalık

B Okul Etkinliği

C Tatil

D Cenaze

E Diğer

NETMAIL... Güvenli İnternet!

GELEN KUTUSU amycurry@netmail.com

KİMDEN	KONU	DURUM
Annem	Connecticut'a vardım!	OKUNDU
Julia Andersen	Seni merak ettim	OKUNMADI
Raven Rock Lisesi	Dönem Sonu Karnesi	OKUNDU
Annem	Umarım müzikal iyi gecmistir!	OKUNDU
Raven Rock Emlak	Bugünkü ev turuna dair	OKUNDU
Julia Andersen	Orada mısın??	OKUNMADI
Julia Andersen	Lütfen cvp yaz	OKUNMADI
Raven Rock Emlak	Bugün saat 4'te ev turu	OKUNDU
Julia Andersen	Umarım iyisindir	OKUNMADI
Annem	Yolculuk	OKUNDU

MORGAN MATSON

KİMDEN: Hildy Evans (hildy@ravenrockrealty.com)

KİME: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

KONU: Bugün saat 4'te ev turu

TARİH: 1 Haziran

SAAT: 10.34

Merhaba Amy!

Bugün saat 4'te evi bazı muhtemel alıcılara göstereceğimi haber vermek istedim. Senin o anda evde olmaman için saati şimdiden haber veriyorum. Daha önce de konuştuğumuz gibi, insanların orayı kendi EVLERİ olarak hayal edebilmelerini istiyoruz. Evi gezerken sadece müşterilerin ve benim orada olmamız işleri kolaylaştırıyor.

Anladığım kadarıyla yakında annenin yanına, Connecticut'a gideceksin. Giderken karpıyı kilitleyebilirsin - bende anahtarlar var.

Çok teşekkürler!

Hildy

KİMDEN: Annem (pamelacurry@stanwichcollege.edu)

KİME: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

KONU: Yolculuk

TARİH: 3 Haziran

SAAT: 09.22

AMY VE ROGER'İN EFSANEVİ YOLCULUĞU

EK: YOLCULUK GÜZERGÂHI

Merhaba Amy,

Connecticut'tan kucak dolusu sevgiler sana! Finallerinin iyi geçtiğine sevindim. Demek Candide de harikaydı. Eminim ki sen de her zamanki gibi iyi iş çıkarmışsındır - keşke orada olabilseydim.

Seni görmeyeli bir ay olduğuna inanamıyorum! Çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor. Umarım teyzeni üzmüyorsundur. Seninle ilgilenmesi büyük bir nezaketti, o yüzden ona teşekkür etmişsindir diye umuyorum.

Eminim yolculuğun çok iyi geçecek. Çıkardığım haritaya göre (ekte bulabilirsin) Roger ve sen ayın 10'undan önce burada olursunuz. Listedeki otellerde rezervasyonunuz var. Konaklama, yemek ve benzin masraflarını acil durumlarda kullandığın kredi kartıyla öde.

Lütfen kendine dikkat et! Ne olur ne olmaz diye yol yardımı bilgilerini de torpido gözüne koydum.

Kardeşine sevgilerini gönderdiğini biliyorum. Bana e-posta attı, sana selam söylüyor. Onu bulunduğu tesisten araman mümkün değil ama e-postalarına bakabiliyor. Bugünlerde ona bir şeyler yazarsan sevinecektir.

Annen,

YOLCULUK GÜZERGÂHI

Başlangıç: Raven Rock, California

İlk Gece: Gallup, New Mexico

İkinci Gece: Tulsa, Oklahoma

Üçüncü Gece: Terre Haute, Indiana

Dördüncü Gece: Akron, Ohio

Bitiş: Stanwich, Connecticut

Oradan Roger'ı Philadelphia'ya, babasının evine götüreceğim. Lütfen dikkatli gelin!

1

Bayan California

*“Eureka”**

-California eyaletinin sloganı

Evin ön merdivenlerinde oturdum ve bej renkli Subaru’nun çıkmaz sokaktan geri dönmesini izledim. Sayısız FedEx çalışanının düştüğü bir hataydı bu. Raven Crescent’te yalnızca üç ev vardı ve insanlar genellikle farkına bile varmadan sokağın sonuna gelirdi. Charlie’nin kafası dumanlı arkadaşları bunu sürekli unuttur ve sokağın sonundan dönüp garaj yolunda dururdu. Subaru ise bu yöntemi kullanmak yerine bir an bekledi, far lambalarında kırmızı ışıklar yanarak geri geri geldi ve evimizin önünde stop etti. Garaj yolumuz öyle kısaydı ki, arabanın arkasındaki çıkartmaları okuyabiliyordum: *Oğlum Randolph Hall’da Ayın Öğrencisi* ve *Çocuğum ve Bütün Param Colorado College’e Gidiyor...* Arabanın konuşan iki kişi vardı. Emniyet kemerlerini çıkarmadıkları için birbirlerine dönüp bakamadıkları şu tuhaf araba sohbetlerinden birinin ortasındaydılar.

Artık epeyce uzamış olan çimenlerin ortasında üç aydır orada bulunan tabela duruyordu. Bu cansız nesneye

* Kuzey California’da bir kasaba ve Arşimete de atfedilen, Yunancada “Buldum” manasına gelen ifade. Rivayete göre Arşimet suyun kaldırma kuvvetini keşfettiğinde böyle bağırıştır. (Ed.)

karşı içimde öyle derin bir nefret oluşmuştu ki, bu durum zaman zaman beni endişelendiriyordu. Bir emlakçı tabelasıydı bu; üzerinde sarı saçları aşırı spreyleneş, gülümseyen bir kadının resmi vardı. Üzerinde SATILIK yazıyordu. Altında ise daha büyük harflerle EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ ibaresi vardı.

Tabelayı oraya dikmelerinden beri neden büyük harf kullandıklarını düşünüp duruyordum ve halen bir açıklama getirebilmiş değildim. Ulaşabildiğim tek sonuç, taşınmayı düşündüğünüz bir ev söz konusuysa, bunun göze güzel gelebileceğiydi. Ama mesele ayrıldığınız ev ise, bunu görmesi hiç de hoş olmuyordu. Bunu düşünür düşünmez, beşinci sınıfta dil ve anlatım dersine giren öğretmenim Bay Collins aklıma geldi. Şu güne kadarki en göz korkutucu öğretmenimdi. Bana bağırışını kafamda canlandırabiliyordum. "Amy Curry," derken sesinin tonu hâlâ kulaklarımdaydı. "Gereksiz iyelik eki kullanımından kaynaklanan anlatım bozukluğu yaptın!" Aradan geçen altı yılın ardından hâlâ kafamın içinde bir yerlerden cümlelerimi düzeltmesi karşısında irkilerek, içimden Bay Collins'e kendi işine bakmasını söyledim.

Bir gün çimenliğimizde emlakçı tabelası göreceğimi aklımdan bile geçirmezdim. Üç ay öncesine kadar hayatım öyle düzenliydi ki sıkıcı bile denebilirdi. Los Angeles'ın banliyölerinden biri olan Raven Rock'ta yaşıyorduk. Annem de, babam da evimizden on dakika uzaklıktaki küçük bir okul olan West Üniversitesi'nde profesördü. Evimiz işe gidip gelmek açısından yeterince yakın, cumartesi akşamları öğrenci partilerinin kafamızı

şışirmesine engel olacak kadar da uzak sayılırdı. Babam Tarih (İç Savaş ve Yeniden Yapılandırma), annem ise İngiliz Edebiyatı (Modernizm) öğretiyordu.

Benden üç dakika küçük olan ikiz kardeşim Charlie PSAT sınavında mükemmel bir sözlü notu almış ve kendisini sırt çantasında bir miktar esrarla yakalayan polisi onun Humboldt adında nadir bulunan bir bitki karşımı olduğuna ikna etmeyi başararak ceza almaktan son anda yırtmıştı. Pasadena Aşçılık Okulu'nda çıraklık yapıyordu.

Bense lisede oynadığımız tiyatro oyunlarında başrollere çıkmaya başlamıştım. Henüz okuyacağı bölüme karar verememiş olan üniversite birinci sınıf öğrencisi Michael Young'la da üç kez öpüşmüştüm. Her şey mükemmel değildi elbette – en yakın arkadaşım Julia Andersen, ocak ayında Florida'ya taşınmıştı ama şöyle bir geçmişe dönüp bakınca, işlerin gayet yolunda gittiğini görebiliyordum. Sadece o zamanlar bunun farkında değildim. Her şeyin aşağı yukarı böyle devam edeceğini düşünüyordum.

Tuhaf Subaru'ya ve içindeki yabancılara şöyle bir bakarken, ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Bu düşünce aklımdan ilk kez geçmiyordu. Bir yanımda ise – yalnızca geç saatlerde, nihayet uyumak üzereyken ortaya çıkan bir yanımdı bu– bütün bunlara benim sebep olup olmadığımı merak ediyordu. Sırf hiçbir şeyin değişmeyeceğine inandığım için... Yapmış olduğum diğer her şeyin yanı sıra tabii.

Kazanın hemen ardından, annem evi satılığa çıkarmaya karar vermişti. Charlie'yle bana bir şey sormamış, yalnızca haber vermekle yetinmişti. Zaten o noktada Charlie'nin fikrini almanın faydası olmazdı. Olan bitenlerin ardından, her an kafası güzeldi. Cenazeye gelen insanlar onu gördüklerinde gözlerinin ağlamaktan ötürü kan çanağına döndüğünü zannederek teselli sözcükleri mırıldanmışlardı. Ama görünen o ki, bu insanların koku duyuları hiç çalışmıyordu; çünkü Charlie'nin yanına yaklaşan herkes gerçek sebebin *kokusunu* alabiliyordu. Yedinci sınıftan beri aklı fikri partilerdeydi ama geçen seneden beri kendisini iyice kaptırmıştı. Kazadan sonra ise her şey çok ama çok daha kötü bir hale gelmişti. Öyle ki, Charlie'nin ayık hali efsanevi bir karakter gibi uzak geçmişte kalmıştı.

Annemin kararına göre, sorunlarımızın çözümü taşınmaktı. "Yeni bir başlangıç," demişti bize bir akşam yemeğinde. "Bu kadar anıyı barındırmayan bir yer..." Ertesi gün, emlakçı tabelası çimenliğimizde belirmişti.

Connecticut'a taşınıyorduk. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi. Oraya taşınmayı hiç düşünmemiştim. Ya da Bay Collins'in hiç şüphesiz tercih edeceği gibi, taşınmayı da hiç düşünmemiştim. Büyükanmem orada yaşıyordu ama hep bizi ziyarete gelirdi. Neden mi? Eh, biz Güney California'da oturuyorduk, o ise Connecticut'ta. Ama annem Stanwich'in İngilizce departmanından bir iş teklifi almıştı. Görünüşe göre, hemen yakınlarda çok seveceğimiz bir lise de vardı. Hem üniversite anneme uygun bir kiralık ev bulması için yardım etmişti. Charlie

ile ben üçüncü sınıfı bitirir bitirmez, hep beraber oraya taşınacaktık. Buradaki EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ tipli emlakçı da evimizi satacaktı.

En azından plan böyleydi. Ama tabela çimenlere dikildikten bir ay sonra, annem bile Charlie'nin halinin farkında değilmiş gibi davranmayı bırakmıştı. Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan onu okuldan almış ve North Carolina'daki bir rehabilitasyon merkezine tıkmıştı. Sonra ise hiç beklemeden üniversitenin yaz okulunda ders vermek ve "düzen kurmak" için Connecticut'a doğru yola koyulmuştu. En azından kendisi böyle söylüyordu. Ama içimde benden uzaklaşmak istediğine dair güçlü bir şüphe vardı. Bana bakmaya dahi katlanamadığını hissediyordum. Gerçi onu suçlayamazdım. Ben de çoğu zaman kendime bakmaya katlanamıyordum.

O yüzden bu son ayı evimizde tek başıma geçirmiştim. Tabii bir de sürekli yanında muhtemel alıcılarla eve uğrayan ve neredeyse her seferinde duştan çıktığım ana denk gelmeyi başaran Emlakçı Hildy ile aç kalmadığımdan ve arka bahçede ot yetiştirmedeğimden emin olmak için sık sık Santa Barbara'dan ziyarete gelen teyzem vardı. Plan basitti: Okulda bu dönemi bitirip Connecticut'a doğru yola çıkacaktım. Yalnızca arabada bir sorun vardı.

Subaru'daki tipler halen aralarında konuşuyorlardı ama emniyet kemerlerini çıkarmışlar ve birbirlerine dönmüşlerdi. İki arabalık garajımıza dönüp baktım. Artık içeride tek bir araba vardı. Anneme ait olan kırmızı Jeep Liberty'ydi bu. Arabaya Connecticut'ta ihtiyacı olacaktı; çünkü büyükannemin eski püskü Coupe deVille'ini

ödünç almak zorlaşıyordu. Görünüşe göre büyükannem pek çok briç oyununu kaçırıyordu ve annemin Bed Bath & Beyond'a* gitme ihtiyacı duyması umurunda bile değildi. Annem bana araba sorununa ilişkin çözümünü bir hafta önce, Salı gecesi söylemişti.

İlkbahar için düzenlenen müzikal gösterimiz *Candide*'in açılış gecesiydi ve ilk kez bir gösterinin ardından lobide beni bekleyen kimse yoktu. Eskiden daima annemle babamı ve Charlie'yi çabucak kucaklar, getirdikleri çiçekleri ve iltifatlarını kabul ederdim. Ama aklımdaki tek şey, ekip partimiz olurdu. Yanımda ekiptekilerle lobiye girene kadar, beni bekleyen kimse olmamasının, kimse'nin "güzel gösteriydi," dememesinin ne demek olduğunu fark edememiştim. Ekip partisinin nerede yapılacağını bile sormadan eve gitmek için bir taksi çevirmiştım. Ben çantamı toplayıp okulun önünde taksi beklerken ekiptekiler kendi aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Yalnızca üç ay öncesine kadar en yakın arkadaşım olan bu insanlara sürekli olarak yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Onlar da şüphesiz lafımı dinlemişlerdi. Bu duruma şaşırمامam gerekirdi. İnsanları şiddetle kendinizden uzaklaştırmaya çalıştığınızda, genellikle kalmak için ısrar etmiyorlardı.

Yüzümde ağır sahne makyajım ve gözlerime batmaya başlayan takma kirpiklerimle mutfakta dikilip *Best of All Possible Words* şarkısını aklımdan geçirerek mutfakta dikilirken telefon çalmıştı.

* Banyo ve mutfak araç gereçleri satan mağazalar zinciri. (Ed.)

“Merhaba tatlım,” demişti annem, hattın diğer ucunda esneyerek. Saate baktığımda Connecticut’ta neredeyse sabahın biri olduğunu fark etmiştim. “Nasılsın?”

Ona gerçeği söylemeyi düşünmüştüm. Ama neredeyse üç aydır böyle bir şey yapmadığım, o da bunu hiç fark etmediği için şimdi başlamanın âlemi yoktu. “İyi-yim,” demiştim. Her zamanki cevabımdı bu. Bir önceki akşamdan kalan Casa Bianca pizzayı ısıtmak için mikrodalga fırına koymuştum.

“Dinle,” demişti annem ve anında savunmaya geçmiştim. Bana hoşlanmayacağım bir şey söyleyeceği zaman söze böyle başlardı. Ayrıca hızlı hızlı konuşması da onu ele veriyordu. “Mesele araba.”

“Araba mı?” Pizzayı soğuması için tabağa yerleştirmiştim. Farkına bile varmadan, evdeki tabaklardan yalnızca birini kullanır olmuştum. Sürekli yıkayıp yıkayıp aynı tabakta yemek yiyordum. Sanki diğer tabaklar gereksizdi.

“Evet,” demişti annem, bir kez daha esneyerek. “Arabayı nakliye ettirmek için fiyatlara bakıyorum. Senin uçak biletin de var tabii ve...” Bir an duraksamıştı. “Korkarım şu an bunun altından kalkamayız. Ev hâlâ satılmadı, bir de kardeşinin kaldığı tesisin masrafları...”

“Ne demek istiyorsun?” diye sormuştum, söylediklerini takip edemeyerek. Pizzanın tadına bakmak için küçük bir parça ısırılmışım.

“İkisini birden karşılayamayız,” demişti annem. “Ama arabaya ihtiyacım var. O yüzden arabanın buraya kadar sürülmesi gerekiyor.”

Pizza hâlâ çok sıcaktı ama boğazımın yanmasına ve gözlerimin sulanmasına karşın, yine de yutmuştum. “Ben araba süremem,” demiştim, konuşma yetimi geri kazanınca. Kazadan beri araba sürmemiştim ve yakın zamanda da bunu yapmayı düşünmüyordum. Hatta belki hiçbir zaman. Bunun düşüncesi bile içimin daralmasına neden oluyordu ama kendimi zorlayarak konuşmuştum. “Bunu biliyorsun. Mümkün değil.”

“Ah, senin sürmene gerek yok!” Daha az önce esneyip duran birine göre çok neşeli konuşuyordu. “Arabayı Marilyn’in oğlu kullanacak. Onun da yaz tatilini babasıyla Philadelphia’da geçirmek için doğuya gelmesi gerekiyor.” O yüzden her şey halloldu.”

Kurduğu cümlede aklıma takılan o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilememiştim. “Marilyn?” diye sormuştum, en başa dönmeye karar vererek.

“Marilyn Sullivan,” demişti. “Gerçi artık Marilyn Harper oldu. Boşandıktan sonra soyadını tekrar kullanmaya başladığını hep unutuyorum. Neyse, arkadaşım Marilyn’i biliyorsun. Boşanmadan önce Holloway’de oturuyorlardı. Sonra Marilyn, Pasadena’ya taşındı. Roger’la ikiniz sürekli şu oyunu oynuyordunuz. Neydi adı? Yakar top mu?”

“İstop,” demiştim hiç düşünmeden. “İyi de, Roger kim?”

Annem sabrını sınıdığımı göstermek istercesine derin derin içini çekerek “Marilyn’in oğlu,” demişti. “Roger Sullivan. Onu hatırlarsın.”

Annem bana daima neyi hatırladığımı söyleyip duruyordu. Sanki o öyle dedi diye hatırlayacaktım. “Hayır, hatırlamıyorum.”

“Hatırlarsın canım. Daha şimdi o oyunu oynadığınızı söyledin ya.”

“Oyunu hatırlıyorum,” derken, annemle konuşmanın neden bu kadar zor olduğunu merak etmekten kendimi alamamıştım. “Roger diye birini hatırlamıyorum. Marilyn’i de.”

“İyi madem,” demişti annem. Sesinin neşeli çıkması için uğraştığı belliydi. “Şimdi tanıma şansın olur işte. İkiniz için bir güzergâh hazırladım. Buraya gelmeniz dört gün sürer.”

O anda kimin neyi hatırladığı meselesi önemini yitirmişti. “Bir saniye,” demiştim, destek almak için mutlak tezgâhına tutunarak. “Benden hiç tanışmadığım biriyle aynı arabada dört gün geçirmemi mi istiyorsun?”

“Dedim ya, birbirinizi tanıyorsunuz,” demişti annem. Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istediği aşıkardı. “Üstelik Marilyn çok iyi bir çocuk olduğunu söylüyor. Hem bize büyük bir iyilik yapıyor, o yüzden biraz kıymet bil.”

“Ama anne,” diye söze girmiştim. “Ben...” Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilememiştim. Belki artık arabaya binmekten nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Okula otobüsle gelip gitmek sorun olmuyordu ama o akşam eve

taksiyle gelmek kalbimin küt küt atmasına yol açmıştı. Ayrıca tek başıma olmaya alışmışım. Yalnızlık hoşuma gidiyordu. İster *iyi çocuk* olsun, ister olmasın, bir yabancıyla arabada o kadar vakit geçirme düşüncesi beni paniğe sürüklüyordu.

“Amy,” demişti annem, derin bir nefes koyuvererek. “Lütfen işleri zorlaştırma.”

Tabii ki işleri zorlaştırmayacaktım. O, Charlie'nin uzmanlık alanıydı. Ben hiçbir zaman işleri zorlaştırmazdım ve görünen o ki, annem de buna güveniyordu. “Tamam,” demiştim isteksiz bir sesle. Bu konudaki hislerimi anlatacağını umuyordum. Ama anladıysa bile, pek önemsemediği söylenemezdi.

“Güzel,” demişti, sesi tekrar canlanarak. “Otel rezervasyonlarını halledince sana güzergâhı e-postayla yollarım. Yolculuk için sana bir hediye gönderdim. Siz yola çıkmadan önce orada olur.”

O anda annemin bana ricada bulunmadığını fark etmişim. Tezgâhtaki pizzaya şöyle bir göz atmışım ama iştahım kaçmıştı.

“Ah, bu arada,” diye eklemişti annem, son anda hatırlayarak. “Gösteri nasıldı?”

Ama artık gösteri sona ermiş, final sınavları bitmişti ve garaj yolunun ucunda İstop Oyuncusu Roger'a ait Subaru duruyordu. Geçen hafta boyunca gerçekten Roger diye birini hatırlayabilecek miyim diye düşünüp durmuş-tum. Aklıma komşu çocuklarından biri gelmişti. Çocuğun sarı saçları ve büyük kulakları vardı. Kestane rengi

plastik topunu atıp tutarak Charlie ile beni oyun oynamaya çağırırdı. Charlie muhtemelen daha çok şey hatırlardı – okul dışında uğraştığı şeylere rağmen, fil gibi bir hafızası vardı ama Charlie yanımda değildi ki, sorayım.

Subaru'nun iki kapısı da aynı anda açıldı ve annemin yaşlarında görünen bir kadınla – tahminen Marilyn'di – uzun boylu, sırık gibi bir çocuk aşağı indi. Marilyn bagajı açıp içinden tıklım tıklım dolu bir spor çantasıyla sırt çantası çıkarırken, çocuğun arkası bana dönüktü. Kadın çantaları yere bıraktı ve ikisi kucaklaştılar. Çocuk – tahminen Roger'dı – kadından en az bir baş uzundu ve ona sarılmak için biraz eğilmişti. Vedalaştıklarını duymayı bekliyordum ama çocuğun söylediği tek şey, "Kendini özletme," oldu. Marilyn bunu bekliyormuşçasına güldü. İkisi ayrıldıktan sonra kadın bana bakarak gülümsedi. Ben de başımı sallayarak karşılık verdim ve kadın arabaya bindi. Çıkamaz sokaktan geri döndü ve Roger bir elini sallayarak arabanın gidişini seyretti. Araba gözden kaybolunca çantalarını omzuna astı ve eve doğru yürümeye başladı. Bana döndüğü anda, şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Kulakları artık kocaman değildi. Hatta bana doğru yaklaşan bu çocuk oldukça hoş görünüyordu. Geniş omuzları, açık kahverengi saçları, koyu renk gözleri vardı ve bana gülümsüyordu. Daha o anda bu yolculuğun tahminimden çok daha *karmaşık* geçeceğini fark etmiştim.

“Ama bana kalırsa seni uyarmam lazım; California’ya yazılmış bütün şarkılar yalandan ibarettir.”

– The Lucksmiths

Ayağa kalkıp merdivenleri inerek onu garaj yolunda karşılamaya gittim. Bir anda ayaklarımın çıplak olduğunun, eski püskü kot pantolonumun ve geçen seneki müzikalden kalan tişörtümü giydiğimin farkına varmıştım. Bu benim resmi kıyafetim gibi olmuştu. O sabah bu Roger denen çocuğun böyle tatlı olabileceği ihtimalini hiç aklıma getirmeden öylesine üzerime geçirmiştim.

Şimdi iyice yaklaştığı için, gerçekten de öyle olduğunu görebiliyordum. Ela renkli iri gözleri, akıl almayacak denli uzun kirpikleri vardı. Burnunun üstüne belli belirsiz çiller serpilmişti ve öz güveni her halinden belliydi. Onun karşısında biraz gözümün korktuğunu hissettim.

“Hey,” dedi, çantalarını yere bırakıp elini bana uzatarak. Bir an için duraksadım – tanıdığım kimse el sıkışmazdı ama sonra ben de elimi uzattım. “Ben Roger Sullivan. Sen de Amy’sin, değil mi?”

Başımlla onaylayarak “Evet,” dedim. Sözcük ağzımdan çıkarken sanki boğazımda kalmıştı. Yutkunarak “Yani,

evet. Merhaba,” dedim. Ellerimi kenetleyerek yere baktım. Kalbimin küt küt attığını hissedebiliyor, basit bir tanışmanın ne ara bu denli garip ve korkutucu bir şeye dönüştüğünü merak ediyordum.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Roger, bir süre sonra. Başımı kaldırıncı onun beni incelediğini gördüm. Ne demek istemişti? Beklediğinden mi farklıydım? Peki ne bekliyordu? “Eski halinden farklısın yani,” diye açıkladı, düşüncelerimi okumuşçasına. “Seni de, kardeşini de çocukluk yıllarımızdan hatırlıyorum. Ama saçların hâlâ kıvı.”

Saçlarıma dokundum. Charlie’nin de benim de saçlarımız kıvıldı ve küçükkcn sürekli beraber takıldığımız için insanlar sürekli sanki biz bilmiyormuşuz gibi saçlarımızın renginden dem vururlardı. Charlie’nin saçları zaman içerisinde koyulaşıp kestane rengine dönmüştü ama benimkiler hâlâ parlak kıvıldı. Son günlere dek bunu pek kafama takmamıştım. Ama şu sıralar epey dikkat çektiğini düşünüyordum ve istediğim en son şey de buydu. Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. Bir ay kadar önce saçlarım dökülmeye başlamıştı. Aslında bu beni endişelendiriyordu ama fazla üzerinde durmamaya çalışıyordum. Kendi kendime bunun sebebinin sınav stresi ya da genellikle pizza yediğim için demir eksikliği olduğunu söylüyordum. Ama genellikle saçlarımı çok sert fırçalamamaya uğraşıyor, bunun kendiliğinden geçeceğini umut ediyordum.

“Ah,” dedim, Roger’ın halen bir şeyler söylememi beklediğini fark ederek. Sohbet etmenin en basit kurallarını

bile unutmuştum sanki. “Şey, evet. Hâlâ öyle. Charlie’nin saçları epey koyulaştı ama o... şey... burada değil.” Annem kimseye Charlie’nin rehabilitasyonda olduğundan bahsetmemiş, bana da insanlara kendi uydurduğu bahaneyi söylememi tembihlemişti. “North Carolina’da,” dedim. “Akademik yoğunlaştırma programında.” Dudaklarımı sıkarak başımı çevirdim. Keşke Roger gitseydi de, içeri kaçıp kapıyı kapatabilseydim. Böylece kimse benimle konuşmaya uğraşmaz, ben de kendimle baş başa kalabilirdim. Tatlı çocuklarla konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Hatta herhangi biriyle konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Olanların ardından pek bir şey söylememiştim. Çünkü bu konuda konuşmak istemiyordum. İnsanların odama gelip nasıl hissettiğimi sormasını da keza... Zaten annemin ya da Charlie’nin böyle bir çabası yoktu. Belki birbirleriyle konuşuyor olabilirlerdi ama benimle konuşmadıkları kesindi. Ama bu anlaşılır bir durumdu – ikisinin de beni suçladığını biliyordum. Ben de kendimi suçluyordum zaten, o yüzden mutfak masasına oturup duygularımızı paylaşmamamız gayet mantıklıydı. Akşam yemekleri genelde sessiz geçirdi. Charlie genellikle donuk bakışlarla terler, diken üstünde oturur ya da hafifçe sağa sola sallanırdı. Annem ise bakışlarını tabağından ayırmazdı. Tabakları ve baharatları birbirimize uzatır, sonra yemeklerimizi yedik. Bütün bunlar öyle çaba istiyordu ki, bir zamanlar yemek masasında sohbet ettiğimizi düşünmek şimdi inanılmaz geliyordu. Ara sıra

bir şeyler söylemeyi düşünsem de, solumda duran boş sandalyenin sessizliği bu isteğimi her daim bastırırdı.

Okulda öğretmenlerim de beni rahat bırakmış, olayın üzerinden geçen bir ay boyunca beni derse kaldırmamışlardı. Sanırım ondan sonra da bu bir alışkanlık halini almıştı. Anlaşılan insanların kafasındaki imajınız bir anda değişebiliyordu. Öğretmenlerim eskiden derste söz alıp tartışmalara katıldığımı, bir zamanlar Boxer Ayaklanması ya da *Muhteşem Gatsby*'deki sembolizm hakkında söyleyecek bir şeylerim olduğunu unutmuş görünüyordardı.

Arkadaşlarımsa bu konuda konuşmak istemediğime dair mesajı hemen almışlardı. Bunu konuşmayınca da, hiçbir şeyden konuşamayacağımız ortadaydı. Ben mi onlardan uzak duruyordum, yoksa onlar mı benden kaçıyorlardı, belli değildi.

Tek istisna Julia'ydı. Ona olup bitenlerden bahsetmemiştim. Anlatsaydım, beni rahat bırakmayacağını biliyordum çünkü. O *öylece* uzaklaşacak biri değildi. Zaten bunu yapmamıştı da. Elbette olanları bir şekilde öğrenmiş ve beni durmadan aramıştı. Ama bütün çağrılar sesli mesaja düşmüştü. Derken aramaları gittikçe azalmış ama bu sefer de e-posta göndermeye başlamıştı. İki üç günde bir *Haber Ver, Seni Merak Ettim, Lütfen Artık Amy* gibi konuları olan postalar geliyordu ama onları okunmamış bir halde gelen kutusunda biriktiriyordum. Bunu neden yaptığımı tam olarak bilmiyordum ama Julia'yla bu konuda konuşursam, sanki olup bitenler kaldırmayacağım bir gerçeğe dönüşecekti.

Ama şimdi Roger'a bakarken, bir erkekle herhangi bir şekilde iletişim kurmayalı uzun zaman geçtiğini fark ettim. Cenaze gecesi, neler olacağını çok iyi bilerek Michael'ın yurttaki odasına gittiğim günden beri böyle bir şey olmamıştı.

"Bu doğru değil, biliyor musun?" dedi Roger. Ona bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Tişörtün," dedi, parmağıyla göstererek. Bakışlarımı üzerinde *Herkes Ishk Çalabilir* yazan soluk mavi renkli pamuklu kumaşa eğdim. "Ben çalamıyorum," diye sözlerini sürdürdü, neşeli bir sesle. "Hiç beceremedim."

"O bir müzikal," dedim kısaca. Beni başıyla onayladı ve aramıza bir sessizlik çöktü. Aklıma bu konuda söyleyecek başka bir şey gelmeyince "Ben gidip eşyalarımı alayım," dedim eve dönerek. Bu dört günü nasıl atlatacağımızı merak ediyordum doğrusu.

"Olur," dedi. "Ben de eşyalarımı arabaya yerleştireyim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim, basamakları çıkarken. "Araba açık." Sonra içeri kaçtım. Ev serin, karanlık ve sessizdi. Niha yet yalnızdım. Sessizliğin keyfine vararak derin bir nefes aldım ve mutfığa doğru ilerledim.

Annemin gönderdiği hediye, mutfak masasının üzerinde duruyordu. Geleli dört gün geçmesine rağmen onu henüz açmamıştım. Açarsam, bu yolculuğa çıkma olayının gerçek olduğunu tam anlamıyla idrak edecekmişim gibi geliyordu. Ama artık bunu yadsımanın anlamı kalmamıştı – kapıda tişörtüm hakkında ileri geri konuşan

ve spor çantasını arabaya yerleştiren ayaklı bir *kanıt* duruyordu. Paketi yırtarak açtım ve içinden bir defter çıktı. Koyu lacivert kapağı olan, ağır, spiralli bir defterdi bu. Üzerine elliler tarzında beyaz bir yazıyla YOLLARA DÜŞ BAKALIM! yazıyordu. Hemen altında ise *Gezginin Can Yoldaşı. Günlük/Albüm/Faydalı İpuçları* ibaresi vardı.

Defteri elime alıp sayfalarını çevirdim. Sayfaların çoğu boştu ama *Unutulmaz Anılarımızı* biriktirmek için bir albüm kısmı ve *Aklınızdan Geçenleri* not düşmek için bir günlük bölümü vardı. İçine ayrıca testler, eşya listeleri ve seyahat ipuçları eklenmişti. Gözlerime inanamamış olarak defteri kapattım. Annemin bana yolculuk için gönderdiği “hediye” bu muydu yani? Cidden mi?

Defteri tezgâha attım. Bunun eğlenceli ve heyecanlı bir macera olduğu fikrine kapılmayacaktım. Bu yolculuğa çıkmak zorunda olduğum için çıkıyordum. O yüzden sürekli hatırlamak için özel bir şeyler yapmama gerek yoktu.

Akabinde her şeyin düzenli olduğundan emin olmak için ilk kattaki odaları şöyle bir dolaştım. Emlakçı Hilda bunun da icabına bakmıştı. Mobilyalarımızın hepsi hâlâ buradaydı – çünkü Hilda boş ev satmayı tercih etmiyordu – ama bu eşyalar artık bize ait değil gibiydi. Annem evi satma işini kendisine verdiğinden beri Hilda evin hâkimiyetini eline almıştı. Öyle ki, bazen evin biz yaşarkenki halinin nasıl olduğunu hatırlamakta dahi zorlanıyordum. Zira artık Hilda evimizi insanlara daima mutlu olacakları yeni evleri olarak satmaya çalışıyordu. İçerisi evden ziyade film setine benzemeye başlamıştı.

Genç evli çiftler içinde dolaşıyor, evin yalnızca metrekaresini ve havalandırmasını görüyordu. Hayallerinde evi tekrar döşüyor ve yeni evlerinde geçirecekleri Noel'lerin düşlerini kuruyorlardı. Hildy ev gösterirken, ben de kulaklıklarından bangır bangır Sondheim yayılan iPod'umla mahalleyi turluyordum. Geri dönmeme izin verildiğinde ise evin bize ait olduğu zamanki halinden gittikçe uzaklaştığını hissediyordum. Havada tuhaf parfüm kokuları kalıyor, eşyalar yanlış yerlerde duruyor ve duvarlara sinmiş olan anıların birkaçı daha yok olmuş gibi görünüyordu.

Odama gitmek için merdivenleri çıktım. Orası da artık bütün hayatımı geçirdiğim yere benzemiyordu. Aksine, ideal bir genç kız odasını andırıyordu – kitaplar düzgünce dizilmiş, CD'ler alfabetik şekilde sıralanmış, kıyafetler özenle katlanmıştı! İçerisi tertemiz, düzenli ve kişilikten yoksundu. Tıpkı bu odanın hayali sahibi, parlak saçlı Amy! gibi. Muhtemelen okulunun spor takımı için kurabiyeler pişiren, sporun anlamsızlığını düşünmeden maç öncesi buluşmalarda tüm kalbiyle tezahürat yapan ve ortalığı canlandırmak için şarkılar söyleyen bir kızdı Amy! Dahası muhtemelen sokaktaki şirin ufaklıklara bakıcılık yapan, sınıf fotoğraflarında tatlı tatlı gülümseyen ve her anne babanın gurur duyacağı türden bir gençti. Ya da garaj yolunda tatlı bir çocukla karşılaştığında basit bir konuşmanın bile altından kalkamayıp kaçmak yerine, onunla gülüşüp flört ederdi. Ve herhalde Amy! son zamanlarda kimseyi öldürmemiş olurdu.

Bakışlarımı komodine çevirdim. Üzerinde sadece çalar saatim ve *Yemek, Benzin ve Konaklama* adlı ince bir kitap vardı. Babamın en sevdiği kitaptı bu, kendisindeki yıpranmış cildi bana Noel için vermişti. Hediyeği açtığımda hayal kırıklığına uğramıştım – çünkü bana yeni bir telefon alacağını umuyordum. Muhtemelen hediyem karşısında çok heyecanlanmadığımı açıkça görmüştü. Bazen onu kırıp kırmadığımı düşünüp dururdum ve sabahlara kadar uyku tutmazdı.

Bana bu kitabı verdiğinde giriş sayfasından ötesine bakmamıştım. Sadece içine yazdıklarını okumuştum: *Canım Amy'me – bu kitap pek çok yolculukta bana eşlik etti. Umarım sen de benim kadar keyif alırsın. Sevgiler, Baban Benjamin Curry.* Ama sonra kitabı komodinime koymuş ve birkaç hafta öncesinde okumaya başlayana kadar bir daha kapağını bile açmamıştım. Dahası kitabı okurken çevirdiğim her sayfada, bunu neden aylar önce yapmadığımı merak edip durmuştum. Altmış birinci sayfaya kadar okumuş ve orada kalmıştım. Altmış ikinci sayfada üzerinde babamın yazısı bulunan bir not kâğıdı vardı. Bir kitap için araştırma yapıyordu ve Lincoln'un sekreteri hakkında bir şeyler karalamıştı. Ama kâğıdı kitap ayracı olarak kullanmıştı. Demek ki kitabı son okuduğunda altmış birinci sayfada kalmıştı. Benim de bir türlü içimden sayfayı çevirip devamını okumak gelmemişti.

Yemek, Benzin ve Konaklama

veda bile etmeden, not bile bırakmadan. Walter kâğıt torbaya birkaç kıyafetini, John D. MacDonald'ın bir kitabını ve Nancy'nin gönderdiği Central Park kartpostalını koymuştu. Üzerinde New York'ta bir yerin adresi vardı. Gideceği yeri burası.

Kendisine ait yetmiş bir doların yanı sıra o sabah babası tıraş olurken şifonyerin üzerinden aldığı elli beş dolar vardı. Babasının, paranın yokluğunu kendi yokluğundan daha çabuk fark edeceğini düşünüyordu. Büyükbabasının daha kırk sekiz saat önce okunan vasiyetinde kendisine bırakmış olduğu arabaya doğru yürüdü.

Otobana çıkıp öylece yola devam edecekti. Tıpkı şarkılarda duyduğu, kitaplarda okuduğu ve filmlerde gördüğü gibi. Üstelik onlarca kilometreyi geride bıraktıktan sonra, kendisini bekleyen Nancy'ye kavuşacaktı. İnsanın böyle bir yolculuğa çıkmak için tek bir şansı olurdu. Büyükbabasının anahtarlarını kantağa taktığında bir çift zar şeklindeki anahtarlık sallandı ve hep yek geldi.

İnsan böyle şeyleri gençken yapmalıydı; bütün gece araba kullanacak enerjisi varken, kaldığı motelin kalitesini dert etmezken, yolun nereye çıktığı bile önemli değilken... Her gün müzede çalışırken, dört bir yanı dikkatle etiketlenmiş tarihi eserlerle çevrili halde bunları aklından geçiriyor, cesur gençlerin kendi ruhlarını arama serüvenlerini düşünüyordu.

Bu da onun serüveni olacaktı. Arabayı çalıştırdı ve gaza basarak yola çıktı. Geri dönüp bakmamaya kararlıydı ancak bakışları dikiz aynasında kendi gözleriyle buluşunca gördüğü

Walter'ın ne gördüğünü hâlâ bilmiyordum. Bir gün öğrenebileceğimden de emin değildim. Ama kitabı evde bırakmak istemiyordum; o yüzden dikkatle çantama yerleştirdim. Bakışlarımı odada son bir kez gezdirerek ışıkları söndürdüm ve tekerlekli bavulumu koridora çıkardıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım. Odayı artık görmeyecek olmak bile içimi rahatlatmıştı. Geçtiğimiz ay içerisinde içeride neredeyse hiç vakit geçirmemiş, genellikle aşağı kattaki kanepede uyuklamıştım. Yukarı sırf kıyafet almaya çıkıyordum. Eski hayatımı yüzüme çarpan bir kanıttı burası. Hayatımdaki her şey bu denli değişirken duvarlardaki resimlerin ve dolabımın arkasındaki ıvır zıvırların aynı kalması bana çok saçma geliyordu. Üstelik Hildy'nin Amy! düzeniyle oda hiçbir zaman ayak uyduramayacağım bir kişiliğe bürünmüştü.

Bavulumu aşağı sürüklemek üzereyken duraksayıp koridorun ucundaki odaya baktım. Burası annemle babamın odasıydı. Cenaze günü kapı eşiğinde durup, aneme seçtiğim siyah elbisenin uygun olup olmadığını sorduğumdan beri o odadan içeri adımımı atmamıştım. Odanın kapısını açarak eşikte dikildim. Eski halinden daha düzenli olmasına karşın, düzgünce toplanmış yatak ve komodinlere dizilmiş kitaplarla hâlâ *tanınır* durumdaydı. Babamın tarafındaki kitapları fark ettim. Kalın tarihi biyografilerle ince dedektif romanları tozlanmaya başlamıştı. Hızlıca başımı çevirerek kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Sanki suyun altındaydım ve oksijenim tükeniyordu. Orada daha fazla kalamayacağımı hissettim. Babamın dolabının kapağı aralıktı.

İçinde Charlie'nin ona beşinci sınıftayken elışı dersinde yaptığı kravat askısını ve hâlâ üzerine asılı olan, sabahları zaman kazanmak için önceden bağlanmış kravatları görebiliyordum.

İçimde yükselmeye başlayan panik duygusunu bastırmaya çalışarak annemin şifonyerine yöneldim. Bir anlık dürtüyle üst çekmeceyi açtım – içinde çorapları vardı ve sol tarafın en arkasına doğru uzandım. Çekmece her zamankinden daha boş olmasına karşın onu bulmam bir saniye sürdü. Ama parmaklarım pürüzsüz ve plastik nesneye dokununca, Charlie'nin doğruyu söylediğini anladım. Üzerinde dökülmeye başlamış altın renkli bir yazıyla L'EGGS ibaresi bulunan, yumurta şeklinde eski bir külotlu çorap kutusuydu bu. Yumurtayı açtığımda içinin parayla dolu olduğunu gördüm.

Charlie bana bunu geçen sene bulduğunu söylemişti – ben ise neden veya nasıl bulduğunu öğrenmek istemiştim. Ama içimde bir yanımda, Charlie'nin annemin çorap çekmecesinde sakladığı parayı arayıp bulacak kadar çaresiz bir durumda olduğunu düşünmüştü. Ancak o zaman Charlie'nin ne kadar kötü bir durumda olduğunu fark etmiştim. Charlie bana yalnızca acil durumlarda paradan biraz tırtıkladığını ve daima aldığı miktarı geri koymaya dikkat ettiğini söylemişti; çünkü annemin olası bir eksikliği fark edeceğinden emindi. Kutuda daima yüz-lükler ve ellilikler halinde altı yüz dolar oluyordu. Belki Charlie son zamanlarda bunu umursamayacak kadar sıkıntılıydı ya da kendisini North Carolina'ya giden bir

uçakta bulmadan önce, parayı yerine koyacak vakti olmamıştı ama şu an kutuda sadece dört yüz dolar vardı.

Aşağıda ön kapının çarptığını duyunca Roger'ın bavulumu almamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmiş olabileceğini fark ettim. Durup yaptığım şeyi düşünmeden parayı cebime attım ve yumurtayı kapatıp yerine koydum. İçten içe yaptığımı haklı çıkarmaya uğraşıyordum – ev bakmaya gelen insanlara ve üçkâğıtçı emlakçılara güven olmazdı, aslında anneme yardım ediyor sayılırdım ama bunların hiçbirinin parayı almamın gerçek sebebi olmadığını biliyordum. Peki ya neden almıştım? Bu düşünceyi kafamdan atıp hızlı adımlarla odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapatarak bavulumu merdivenlerden aşağı indirdim. Mutfığa girdiğimde Roger'ın buzdolabının önünde durmuş, onu incelediğini gördüm. Bavulumu yere indirdiğimde dönüp bana baktı.

“Her şey tamam mı?”

“Hı hı,” dedim ve bavulu kapıya doğru sürüklerken Roger'a dönüp şöyle bir baktım. Buzdolabını incelemeye geri dönmüştü, o yüzden ona fark ettirmeden Roger'ı inceleme şansım vardı. Uzun boyluydu ve son zamanlarda çok sessiz olan mutfak, onun varlığıyla şenlenmiş görünüyordu. Annem bana Roger'ın on dokuz yaşında olduğunu ve üniversitede ilk senesini bitirdiğini söylemişti. Ama daha büyük bir havası vardı ya da benim daha küçük hissetmeme yol açıyordu. Belki el sıkışmamız yüzünden böyle düşünmüştüm.

“Bunlar inanılmaz,” dedi Roger, buzdolabını göstererek.

“Evet,” dedim, mutfığa girerek. Magnetlerden bahsettiğini biliyordum. Buzdolabı Thai menüleri ve alış-veriş listelerini tutmaya yetip artacak kadar çok magnetle doluydu. Hepsi farklı yerlerden alınmıştı – başka başka şehirlerden, eyaletlerden ve ülkelerden. Annemle babam bu magnetleri toplamaya balayına çıktıklarında başlamışlardı. Birkaç ay önce annemin Montana’da konuşmacı olarak katıldığı bir konferanstan getirdiği, üzerinde GÖKYÜZÜ DİYARI* yazan parlak mavi magnet ise, koleksiyonun son parçası olmuştu.

“Annemle babam –” Konuşurken sesimin titrediğini hissettim. Hep büyük bir rahatlıkla telaffuz ettiğim bu sözcükler şimdi birer mayına dönüşmüştü. Roger’ın bir şey fark etmemiş gibi yaparak gözlerini buzdolabına çevirdiğini fark ettim. “Onlar...” diye sürdürdüm sözlerimi bir anlık duraksamanın ardından. “Magnet koleksiyonu yapıyorlardı. Gittikleri yerlerden magnet toplarlardı”

“Vay,” dedi, bir adım gerileyerek bir sanat eseriymişçesine buzdolabını baştan aşağı incelerken. “Çok etkileyici. Ben hiçbir yere gitmedim.”

“Cidden mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Cidden,” dedi, gözlerini buzdolabından ayırmadan. “California ve Colorado dışında hiçbir yeri görmedim. Çok ezik, değil mi?”

“Bence değil,” dedim. “Ben neredeyse California’nın dışına bile çıkmadım.” Bu çok utanç vericiydi. Julia dışında kimseye bundan bahsetmemiştim. Bir kere yurtdışına

* Montana eyaletine verilen takma isimlerden biri (Ç.N)

çıkmuştım gerçi – annem bir kitap için araştırma yaparken İngiltere’de bulunan Cotswolds’ta aşırı nemli bir yaz geçirmiştik. Ama kendi ülkemizde California’dan başka bir yer görmemiştım. Ne zaman bundan yakınacak ol sam, annem bana California’da görülecek her şeyi bitirdikten sonra diğer eyaletlere geçebileceğimizi söylerdi.

“Sen de mi?” Roger bana gülümsedi ve neredeyse bir refleks olarak bakışlarımı yere indirdim. “O halde biraz rahatladım. Gerçi California’nın çok büyük bir eyalet olduğunu düşünürsek, geçerli bir mazeretimiz var sayılır, öyle değil mi? New Jersey’den dışarıya adım atmamış olsaydım daha fena olurdu mesela.”

“Ben şey sanıyordum...” diye söze girdim ama sonra bundan pişman oldum. Bir cevap almak istemediğime göre, neden soru sormaya yeltenmiştım ki? Ama lafımı yarıda kesemeyeceğime göre boğazımı temizleyerek cümlemi tamamladım. “Yani, annem babanın Philadelphia’da yaşadığını söylemişti. O yüzden... yani... yola çıkıyormuşsun.”

“Öyle,” dedi Roger. “Ama oraya daha önce hiç gitmedim. Babam yılda birkaç kez işleri için buraya gelir.”

“Ah,” dedim. Ona baktığımda halen buzdolabını incelediğini gördüm. Onu seyrederken yüzünün değiştiğini görünce, sol alt köşedeki MUHTEŞEM ITHACA magnetiyle tutturulmuş programı gördüğünü anladım. Buzdolabını her açtığımda ona bakmamaya çalışıyor fakat bunu beceremiyordum. Yine de onu oradan kaldırmak gibi bir şey yapmamıştım. Bej renkli kalın bir kâğıda basılmış olan programın ön tarafında babamın

ders verirken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf siyah beyaz olmasına karşın ona geçen babalar gününde aldığı, üzerinde küçük köpekler olan kravatı giydiğini görebiliyordum. Ellerinde tebeşir tozu vardı ve kameranın sol tarafına bakarak gülmüştü. Resmin altında BENJAMIN CURRY: DOLU DOLU BİR HAYAT yazıyordu.

Roger bana baktı ve son üç aydır sürekli duyduğum cümlelerden birini söyleyeceğini anladım. Ne kadar üzülüğünü, bunun tam bir trajedi olduğunu, ne diyeceğini bilemediğini falan söyleyecekti. Bunları duymak istemiyordum. Bu sözlerin hiçbirinin faydası olmuyordu. Üstelik beni anlayabilmesi imkânsızdı.

“Artık yola çıksak iyi olur,” dedim, o daha ağzını açmaya fırsat bulamadan. Bavulumu kavradım ama daha tutacağını kaldıramadan Roger yanıma gelip hiç çaba harcamadan bavulu çekti ve “Ben alırım,” dedi, bavulu ön tarafa doğru sürüklerken. “Arabada görüşürüz.”

Kapı arkasından kapandı ve bakışlarımı mutfakta gezdirerek onunla dört gün boyunca bir arabada tek başıma kalacağım anı ertelemek için başka neler yapabileceğimi düşündüm. Boş bulaşık makinesinde kurumaya bıraktığım tabağı alarak dolaba yerleştirdim ve kapağını kapattım. Tam mutfaktan çıkacaktım ki, tezgahdaki yolculuk defterini gördüm. Onu orada öylece bırakabilirdim. Ama bunu yapmadım. Defteri aldım ve bir anlık dürtüyle programı Ithaca magnetinin arkasından çekerek albüm bölümüne yerleştirdim. Sonra ön kapıdan çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

YOLLARA DÜŞ BAKALIM!

YOLCULUĞUN BAŞLIYOR...

Tebrikler! Bir YOLCULUĞA çıkıyorsun. Belki uçakla, belki trenle, belki arabayla ya da bir gemiyle, bisikletle veya yürüyerek... Hiç fark etmez. Her ne şekilde olursa olsun, pek çok yeni insanla karşılaşacak, yeni yerler göreceksin, eve yepyeni deneyimleri olan, bambaşka bir insan olarak döneceksin.

Bu defterdeki ipuçları, yönlendirmeler ve listeler yolculuğunu belgelendirmene ve organize etmene yardımcı olup, yaşadığın deneyimi en üst noktaya çıkaracak!

Ama şunu unutma: Yolculuğun en zerkli anları önceden planlanmayanlardır. SÜRPRİZLERİN güzelliği de bu ya! Bu yüzden iyisi mi sürprizlere açık ol, yolculuğun şentlensin. Ne de olsa yolun seni nereye götüreceğini asla bilemezsin.

İYİ YOLCULUKLAR!

Gittiğim Yerler...

1. Eyalet: CALIFORNIA - Altın Eyalet

Sloganı: Eureka - "Buldum"

Büyüklüğü: Bayağı BÜYÜK

Bilgiler: California "sıcak fırın" anlamını taşırmış. Kimin aklına gelirdi ki? Konaklama tesisindeki danışma sağ olsun, öğrendik.

Notlar: Öyle büyük ki, insanın on yedi yaşına kadar bu eyaletten HİÇ AMA HİÇ dışarı adım atmaması bile mümkün. Rhode Island için ise aynı şey geçerli değil sanırım.

“California içinde yaşayanlar ve gezmeye gelenler için bir Cennet Bahçesidir. Fakat ister inanın, ister inanmayın; cebiniz delikse size o kadar da güzel gelmeyecektir.”

-Woody Guthrie

Yolcu koltuğuna geçerek kapıyı kapattım. Roger çoktan sürücü tarafına geçmiş, koltuğun duruşunu kendisine göre ayarlıyordu. Koltuğu istediği noktaya getirmeyi başarınca hareket etmeyi kesip bana döndü. “Hazır mısınız?” diye sordu, ellerini direksiyona vurup gülümseyerek.

“Al,” dedim, annemin programını çantamdan çıkarıp ona uzatarak. Programda durmamız için seçtiği şehirler, MapQuest yol tarifleri ve otel rezervasyonları vardı. Bunların dışında yolculuğumuzun her ayağı için zaman ve mesafe tahminleri de yer alıyordu. Annem uğraşsa konaklamamız için daha berbat yerler seçemezdi: Gallup, New Mexico... Tulsa, Oklahoma... Terre Haute, Indiana... Akron, Ohio... “Annemin çıkardığı harita bu,” dedim, emniyet kemerimi takarken derin bir nefes alarak. Kalbimin göğsümde küt küt attığını hissedebiliyordum. Oysa henüz yola çıkmamıştık bile. Bu kesinlikle iyiye işaret olamazdı.

"GPS'iniz var mı?" diye sordu Roger, sayfaları karıştırırken. Yüzündeki neşeli ifadenin yavaş yavaş yok olmasından, Tulsa'dan bahsedilen bölüme ulaştığını varsaydım.

"Yok," dedim. Diğer arabamızda vardı ama o araba artık yoktu. Sebeplerine inmeyi ise gerçekten hiç istemiyordum. "Ama ben gayet iyi bir kılavuzumdur," diyerek arka koltuğa uzanıp yol haritasını aldım. "Zaten annem gideceğimiz her yer için yol tarifi çıkarmış galiba."

"Öyle," dedi Roger, kaşlarını çatarak elindekilere bakarken. "Neden seyahatimizi böyle planladığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Sanırım mesafeyi göz önünde bulundurdu."

"Ah," dedi, haritalara ve otel rezervasyonlarına bakarken hayal kırıklığına uğramış bir tavırla. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Şeyi biliyorsun, değil mi..." diye söze girdim. Ona hiçbir şey söylemeden kalkmış neler bildiğini sorguluyordum, işe bakın hele! Boğazımı temizleyerek cümlemi tamamladım. "Araba kullanamadığımı?"

"Annem de söylemişti," dedi Roger, kâğıtları aramızdaki konsola yerleştirirken. "Ehliyetin yok mu?"

Şaşkın bir tavırla ona baktım. Bu soruyu sorarken samimi olup olmadığını anlamaya çalışarak bir an yüzündeki ifadeyi inceledim. Samimi görünüyordu. Kalp atışlarımın yine hızlandığını hissettim ama bu sefer sebebi rahatlamaydı. Roger'ın *bir şeyden haberi yoktu*. Ayrıntıları

duymamıştı. Ne yaptığımı bilmiyordu. Bu bana özgürlük hissi vermiş, sanki nefes almamı biraz olsun kolaylaştırmıştı. “Hayır,” dedim ağır ağır. “Ehliyetim var. Sadece... şu an kullanamıyorum işte.” Bu çok kötü bir açıklamaydı ama o an aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

“Kötü olmuş,” dedi. “Ben araba kullanmayı çok severim.”

Bir zamanlar ben de bu hislerini paylaşıyordum. Hatta en sevdiğim şey araba kullanmaktı. Araba kullanırken düşüncelerimi topluyor ve müzik dinliyordum. Bana terapi gibi geliyordu. Hayatımdan eksilen her şeyin üzerine bir de bu zevkimden vazgeçmek zorunda kalmam büyük bir haksızlıktı. Soğukkanlı görünmeyi umarak omuz silktim. “Bana göre değil sanırım.”

“Anladım,” dedi Roger, kâğıtları bana uzatırken. İncelediğim ilk yol tarifine göre yaklaşık dokuz saat sonra Gallup’ta olmamız gerekiyordu. “Hazır mısın?” diye sordu Roger tekrar ama sesi bu sefer o kadar da hevesli çıkmamıştı.

Başımınla onayladım. “Hadi gidelim.” Anahtarları ona uzattım ve Roger arabayı çalıştırdı. Araba ileri atılırken gözlerimi bir an için yumarak kendimi iyi olduğuma, her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda garaj kapısının kapandığını ve Roger’ın sokaktan dönmek için sinyal verdiğini gördüm. Eve son kez bakarken, orayı bir dahaki görüşümde– tabii olur da bir gün görürsem – artık benim evim olmayacağını fark ettim. Ev arkamızda kalırken gördüğüm son şey, EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ yazan tabela oldu.

Önüme döndüm ve kendi kendime düzenli nefes alıp vermeyi hatırlatarak camdan bir zamanlar yaşadığım mahalleyi seyrettim. Roger'a dönüp bakarken bu durumun ciddiyetini şu ana dek tam olarak algılayamadığımı fark ettim. Önümüzdeki dört günü hiç tanımadığım bir adamın dibinde geçirmek zorundaydım. Hatta hiç tanımadığım, çok hoş bir adamın... Raven Rock'ın merkezine doğru ilerlerken başımı camdan dışarı çevirdim. Canımı sıkan nokta, bu durumun aralıksız devam edecek olmasıydı. Gayet keyfim yerindeymiş gibi davranabileceğimi biliyordum, tabii insanlar benimle çok uzun süre konuşmadıkları müddetçe... Boşuna aktris olmamıştım ya. Ama insan bana yakından bakarsa, keyfinin hiç de yerinde olmadığını kolayca anlayabilirdi. Beraber bu kadar vakit geçirmemizin, Roger'a bunu görme fırsatı vermesinden korkuyordum.

Ana caddede ilerlerken Roger trafiğin gidişatına uymak için hızlandı ve irkilmekten kendimi alamadım. Ne zaman önümüzdeki arabaya fazla yaklaştığını hissetsem, ayağımı sertçe görünmez bir frene basıyordum. Diğer şeritteki ve kavşaktaki arabalar âdeta uçuyordu. Neden herkes bu kadar hızlı gitmek zorundaydı ki?

Arkamızdaki araba yüksek sesle korna çaldı ve yerimden sıçradım. Roger'ın sağa dönüp Kampüs Yolu'na girmek için sinyal verirken bana baktığını gördüm. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim çabucak, yanıp sönen yeşil küçük oka bakarken. Bu yolun otobana çıktığını fark ettiğim için

içimde yükselen panik duygusuyla savaşımaya çalışıyordum. “Ama Alvarez’den gidersen daha hızlı olur.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Ama buradan kestirme –”

“Hayır,” dedim. Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. “Buradan dümdüz devam edersen, 2’ye bağlanabilirsin. Daha çabuk gideriz.”

Yeşil ışık yanınca Roger bir an duraksadıktan sonra sinyalinin kapattı ve düz devam etti. “Öyle olsun,” dedi.

Camdan dışarı bakarken derin derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Az kalsın üniversitenin oradaki kavşağı göreceğim gerçeğini kafamdan atmaya çalışıyordum. Şeritlerin ve tabelaların hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum. Belki de çoktan geri dönüşüm kutusunu boylamışlardı. Doğrusu bilmek istemi-yordum. Tek isteğim; bir an önce oradan uzaklaşmaktı.

Otobana yaklaşırken, bunun şehrimi de son görüşüm olduğu – biraz geç de olsa – aklıma dank etti. Raven Rock artık evim olmayacaktı. Şu ana dek hiç durup bunu düşünmemiştim. Burası bütün hayatımı geçirdiğim, biraz sıkıcı, biraz boğucu bir yerdi. Ama içindeki iyi kötü tüm anılarıyla *bana* aitti. Arabanın hızı karşısında huzursuzlaşarak hayatımdan kesitleri son bir kez görmek için başımı cama çevirdim. Gidip *milkshake* aldığımız The Fosters Freeze’i ve Charlie’nin on iki yaşımızdayken beni fena rezil ettiği Jamba Juice’i gördüm. Bana olanca sesimle “JAMBA!” diye bağırırsam, çalışanların “JUICE!” diye karşılık verdiğini söylemişti. Tabii ki bu koca bir yalandı.

Yana dönerek elimden geldiğince çok şey görmeye çalıştım ama Roger otobana bağlanan şeride döndü. Neyse ki uzun yoldan dolaştığımıza dair hiçbir şey söylememişti. Dikiz aynasından Raven Rock'ın iyice geride kaldığını ve haritadaki bir noktaya, yanından geçip gidilecek herhangi bir şehre dönüştüğünü gördüm.

Yaklaşık yirmi dakika hiç konuşmadan yola devam ettik. Raven Rock'tan ve ara yollardan çıktığımız için arabada olmaktan duyduğum huzursuzluk azalmıştı. Otobanda trafik ışıkları ve koşan insanlar olmadığı için biraz olsun rahatlayabilirdim. Üstelik Roger iyi bir sürücüye benziyordu. Annemin arabasını tahmin ettiğimden çok daha rahat kullanıyordu. Ona gizli gizli bakmayı sürdürdüm. Daha önce arabaların ön koltuklarının bu kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim. Birbirimize tahmin ettiğimden çok daha yakın oturuyorduk. Her hareketi dikkatimi çekiyordu ve dirseklerimiz birbirine çarpmasın diye resmen kapıya yapışmış bir şekilde, koltuğun ucunda oturuyordum. Roger koltuğunu iyice geri itmiş, kot pantolonlu uzun bacaklarını ileri uzatmıştı; dolayısıyla epey yer kaplıyordu. Bir elini direksiyona yerleştirmiş, diğerini ise cama dayamıştı. Hiç benim tarzıma uygun değildi – ben araba sürerken iki elimi de direksiyondan ayırmazdım. Ama arabaya da hâkimdi; çok hızlı kullanmıyordu fakat trafiğin akışına uyum sağlıyordu. Neyse ki yol da açıktı; çünkü geliş yönündeki şeritte arabalar dip dibe ilerliyordu – Perşembe günü öğle vakti bunun sebebini anlayamamıştım doğrusu.

“Hey,” dedi Roger, sessizliğı bozarak. Parmaklarını kendi tarafındaki cama vurdu. Dönüp baktığımda otobanın öbür tarafında bana çok tanıdık gelen sarı renkli bir ok ve kırmızı bir tabela gördüm. “Ne dersin?” diye sordu. “Acıktın mı?”

“Bunu çok özleyeceğim,” dedi Roger, elini aramızda duran beyaz kese kâğıdının içine uzatıp bir patates kızartması alırken. “Fast food’un her türlüşünü seviyorum ama In-N-Out gibisi yoktur.”

Hamburgerimden bir ısırık alırken ona hak verircesine başımı salladım. Liberty’nin arkasında, eşya koymak için ayrılmış açık bölmede oturuyorduk. Kapıyı yukarı kaldırmış, bacaklarımızı kenardan sarkıtmıştık. Güneş ışıkları yüzünden Roger’a doğrudan bakamıyordum. Güneş gözlüklerim üç ay önce kırılmıştı ve gözlerimi kışmaya alışmışım. Sağ tarafımızdaki otobandan arabalar hızla gelip geçiyorlardı ve sol tarafımızda da In-N-Out çalışanlarından biri telefonda – yüksek sesle – erkek arkadaşından ayrılıyordu.

Yiyeceklerimizi paket almıştık ama Roger park yerinden çıkarken hamburgerini yemekte zorlanınca, önce yiyip sonra yola çıksak daha iyi olacağını düşündük. Roger arabayı park yerine çekip, sipariş verdikten sonra bana In-N-Out’un yalnızca Batı Sahili’nde bulunan bir hamburger zinciri olduğunu söyleyene kadar

bunun farkına varmamıştım. Connecticut'ta In-N-Out olmayacaktı; zira o eyaletin sert ve çorak topraklardan ibaret olduğu kesindi.

“Çok sinir bozucu,” dedi Roger, kâğıt torbayı sallayarak. Patates kızartmalarımızı bitireli çok olmuştu ama anlaşılan dibinde hâlâ biraz vardı. Birkaç patates alarak “Okuldayken bütün sene bunu özleyip durdum,” dedi. “Colaroda’ya en yakın şube Utah’ta, bir hamburger için de o kadar yol gidilmez. Ama yine de olmayacak iş değil. Tabii arabam olsaydı.”

*Milkshake*imden bir yudum alarak kendime bir cevap düşünmek için yeterli zaman kazandırdım. “Colorado mu?” diye sordum, arabadaki çıkartmayı hatırlayarak. “Orada mı okuyorsun?”

Başıyla onayladı. “Colorado Springs’teki Colorado College’da. İyi bir okul. Bir sürü arkadaşım var...” Bunu söylerken Roger’ın yüzünden belli belirsiz bir ifade geçti. “Neyse, bütün yaz burada olmayı planlamıştım. Ama finallerden sonra babam yazı onun yanında, Philly’de geçirmem için ısrar etmeye başladı.”

“Baban orada mı yaşıyor?” Bunu söyler söylemez ağızımı açtığıma pişman olmuşum. Her şeyden önce, bunu bana mutfaktayken söylemişti. Ayrıca zaten biliyordum da. Daha da ötesi, böyle geri zekâlı gibi davranmayı bir an önce kesmezsem önümüzde uzanan dört gün bitmek bilmeyecekti.

Ama Roger bunu fark ettiyse bile renk vermedi. “Evet,” dedi, torbayı biraz daha sallayıp içinde patates

aranırken. “Yeni eşi ve kadının oğluyla beraber yaşıyor. Notlarımı gördüğünde epey fıttırdı. O yüzden kendi de-yimiyle ‘biraz disipline girmem’ için yanına gelmemi is-tedi. Yaz tatilini geçirmek için harika bir yol doğrusu! Orada kimseyi tanımıyorum. Philadelphia’da ne yap-a-cağım ki?”

“Peynirli biftek yiyebilirsin,” dedim düşünmeden.

Bu sözlerim karşısında Roger ilk kez güldü. Yüksek sesli, canlı bir kahkaha atarak “Doğru,” dedi. “Peynirli biftek ve krem peyniri.”

Sanırım ikimizin de aklına Philadelphia ile ilgili başka bir yiyecek gelmemiştir; çünkü tekrar sessizliğe gö-müldük. *Milkshake*imden büyük bir yudum daha aldım ve Roger’ın bana baktığını hissettim. Ona bir bakış attı-ğında, tişörtümün arkasını okuduğunu gördüm. Orada oyuncuların adları yazıyordu.

“Bu müzikalde,” dedi. “Müzikal” kelimesini yabancı bir dilde konuşur gibi telaffuz etmişti; sanki pek sık söy-lediği bir sözcük değilmiş gibi. “Sen de oynadın mı?” Şaşırmış görünüyordu.

“Evet,” dedim, sırtımı okumayı bırakması için ona dönerek. “Ben, şey, başroldeydim.” Roger’ın kaşlarını hayretle kaldırdığını gördüm ve bakışlarını *milkshake* bardağımın plastik kapağına indirdim. Böyle şaşırma-sını anlıyordum. Bütün bunlar olup bitmeden önce dahi, insanlar benim aktris olduğumu duyunca şaşıyorlardı. Ama birkaç saatliğine bir başkası olabilmek her daim hoşuma gidiyordu. Replikleri yazılmış, tüm jestleri ve

duyguları planlanmış ve sonu belli bir karakteri canlandırmayı seviyordum. Sanki gerçek hayat gibiydi. Tek farkı, sürprizlerin olmamasıydı.

“Ee,” dedim bir süre sonra. “Artık yola çıksak iyi olur, değil mi?”

Roger başıyla onayladı. “Aynen.” Birasından bir yudum aldıktan sonra otobana baktı. “O değil de,” dedi düşünceli bir sesle. “Bence yol dört gün sürmez. Bazı arkadaşlarım ülkeyi otuz altı saatte boydan boya geçtiler.”

“Cidden mi?”

“Evet. Gerçi hiç durmadılar sanırım – ara vermeden yola devam ettiler. Ayrıca epey hız yapmış olmalılar,” diye ekledi.

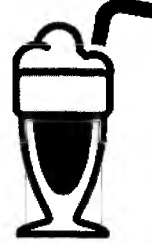
“Hmm,” dedim, buna nasıl cevap vereceğimi bilemeden. O anda Roger'ın bu yolculuk olayına karşı benden bile isteksiz olabileceği kafama dank etmişti. Üniversitede neredeyse ikinci sınıfa başlayacak olan bir genç, neden liseli bir kızla yolda dört gün geçirmek isterdi ki? Belki Roger böyle söyleyerek yolculuğu mümkün olduğunca çabuk bitirmek istediğini ima etmeye çalışıyordu.

“Daha önce hiç karayolu seyahati yaptın mı?” diye sordu.

Ona bakıp gözlerimi kısarak başımı iki yana salladım. Kendimi ezik gibi hissetmiştim. Tarihi bir yeri görmek için ailece çıkılan seyahatleri kastetmediğini biliyordum. Gerçek bir *karayolu gezisinden* bahsediyordu, üniversite-deki havalı tiplerin çıktığı gibi. “Peki ya sen?” diye sordum, cevabının evet olacağını hissetmeme karşın.

Beni başıyla onayladı. "Ama sadece eyalet içinde. San Fran'dan San Diego'ya kadar. Bilemiyorum..." Bir an duraksayıp torbaya göz attı. Torbayı umutla sallayarak biraz arandı ve üç patates daha çıkardı. Birini alıp diğerlerini bana uzattı. "Son iki tane," dedi. "Ye hadi." Birini alıp diğerini ona bıraktım. Gülümseyerek patatesi yerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Sanırım bu yolculuğun biraz daha ilginç olacağını düşünmüştüm," dedi. "Bilmiyorum işte. Daha farklı yerler. En azından rotamızı kendimiz belirleriz diye düşünmüştüm."

İçimin rahatladığını belli etmeye çalışarak *milkshakeden* bir yudum aldım. Demek benimle değil, annemin yolculuk anlayışıyla bir derdi vardı. Annemin seçtiği yerleri düşününce, bunu anlamak hiç de zor değildi doğrusu. Bir an babamın kita-

bında okuduğum son sayfayı düşündüm. Öylece yola çıkıp gitmekten, insanın bunu ancak gençken yapabileceğinden falan bahseden sayfayı. İlk kez o an, bu yolculuğun gerçekten de albüme kaydetmeye değer bir şeyler olabileceği hissine kapıldım. "Peki," dedim, bunu önereceğime inanamayarak. "Yani, başka yerlere gidebiliriz. Dört gün sonra orada olduğumuz sürece, nereden gittiğimiz fark eder mi?"

"Cidden mi?" diye sordu Roger. "Peki ya annenin yaptığı rezervasyonlar?"

Kalbim küt küt atmasına rağmen omuz silktim. Doğrusu mantıklı bir soruydu. Annemi iyi tanıdığım için,

muhtemelen bütün otelleri arayıp orada olup olmadığını sorgulayacağını biliyordum. Ama içimde küçük bir yan, bir seferlik evin sorunlu çocuğu olmak istiyordu. Annem bir kere de benim için endişelense ne olurdu? Böylece geride bırakılmanın ne demek olduğunu o da anlayabilirdi. "Umurumda değil," dedim. Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama bu tavırla konuşmak hoşuma gitmişti. Charlie'nin yapacağı türden bir şeydi bu. Ve Amy!'nin milyon yıl geçse de asla yapmayacağı bir şey. Ön cebimdeki dört yüz doları düşünürken, o parayı bir parça olsun özgürlük satın almak için kullanabileceğim hissine kapıldım.

Roger gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Tamam," dedi. Tamamen bana dönerek sırtını cama yasladı. "O zaman nereye gidelim?"

"Yine de ayın onunda orada olacağız, öyle değil mi?" diye sordum çabucak. Annem kendi belirlediği rotadan sapmamızdan hiç memnun olmayacaktı ama oraya söylediği zamandan sonra varırsak sinir krizi geçireceği kesindi. "Sadece dolambaçlı yoldan gidiyoruz."

"Sadece dolambaçlı yoldan gidiyoruz," diye onayladı Roger, başını sallayarak. Bana gülümsedi ve içimden gülümsemesine karşılık vermek geldi. Aylardır ilk kez böyle bir duygu hissetmişim.

Sol tarafımızdaki In-N-Out çalışanı bir anda sesini yükseltti ve ayrılmakta olduğu erkek arkadaşına avaz avaz bağırırmaya başladı. Anlaşılan adamın adı Kyle'dı ve ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Konuşmalarına kulak misafiri olmaktan rahatsızlık duyarak ayağa kalktım

ve arabanın ön tarafına doğru ilerledim. Ama Roger yerinden kıpırdamamıştı. Yüzünde hafif tiksiniş bir ifadeyle ikisinin ayrılmasını dinliyordu.

“Roger?” diye sordum.

“Tamam,” dedi çabucak ayağa kalkıp beyaz kâğıt torbayı buruşturarak. Arabanın içine geçtik ve Roger motoru çalıştırdı. “Madem bu gerçek bir seyahat olacak,” dedi park yerinden çıkarken. “Gerekli şeyleri almamız gerek.”

“Benzin gibi mi?”

“Hayır,” dedi. “Yani, evet,” diye düzeltti, göstergeye şöyle bir baktıktan sonra. “Ama yola koyulacaksan muhakkak ihtiyaç duyacağın iki şey var.”

“Neymiş onlar?”

Roger trafik ışıklarında dururken bana gülümsedi. “Abur cuburlar ve şarkılar,” dedi. “Bu sırayla olması gerekmez tabii.”

“Billy Joel nasıl sence?” diye sordu Roger, iPod’unu karıştırırken. Hâlâ Sunshine Mart’ın park alanında idik; çünkü Roger şarkı seçmeden yola çıkamayacağımız konusunda ısrar etmişti. Benim seçtiğim şarkıları çalmayı önermişti ama ben müziği seçmeyi ona bırakmıştım. Benim iPod’umdaki müziklerin çoğu Broadway müzikalleri veya eski şarkılardan ibaretti. Roger’da gizliden gizliye Andrew Lloyd Webber hayranıymış gibi bir tip yoktu doğrusu.

Başımı yol haritasından kaldırdım. “İyidir herhalde.” Ona Billy Joel’e dair bilgilerimin *Movin’ Out* müzikalinden ibaret olduğunu söylemek istememiştim. Abur cuburlarımı plastik torbadan çıkarıp gazozumu bardak tutacağına yerleştirdim ve Red Vines şekerimi açtım. Roger bir sürü Abba-Zaba almıştı; zira onların sadece California’da bulunduğunu söylüyordu – bunun üzerine insanın neden Connecticut’ta yaşamayı isteyeceğini bir kez daha sorgulamıştım. Roger’ın birasını da çıkarıp öndeki bardak tutacağına koyduktan sonra abur cubur torbasını arka koltuğa bıraktım.

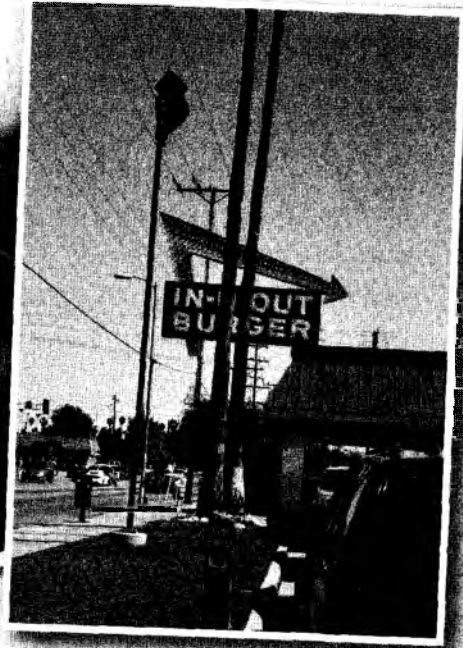
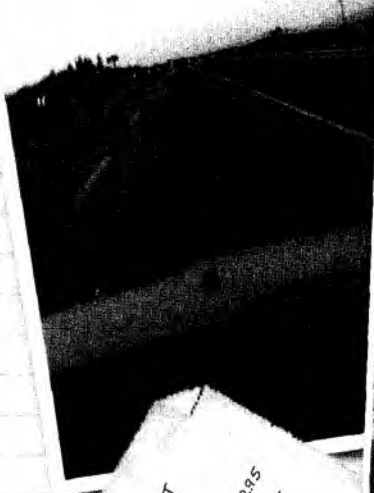
“O zaman Billy’yi dinliyoruz,” dedi Roger, orta tuşa tıklayarak.

“Harika.” Bakışlarımı tekrar haritaya indirerek parmağımı akıl almaz derecede büyük olan California eyaletinin içinden geçen tüm otobanların üzerinde gezdirdim. Eyalet atlasta tam beş sayfaya yayılmıştı. Sayfaları çevirirken gördüğüm Connecticut ise Rhode Island’la aynı sayfada yer alıyordu. California’nın orta kesimlerini gösteren sayfaya geldim ve orayı görür görmez, gitmek istediğim yeri buldum: Yosemite Milli Parkı. Raven Rock’tan altı saat uzaklıktaydı. Hatta bir kısmı baba tarafından dedelerim tarafından kurulmuştu. Eskiden babam, Charlie ve ben her yaz, iki haftalığına oraya giderdik. Birkaç sene önce her nedense vazgeçmiştik. Galiba artık hiçbirimizin buna ayıracak vakti yoktu. Orayı haritada, eyaletler arası otoyolun hemen üzerinde görünceye dek, ne kadar özlediğimi fark edememiştim.

“Bence,” diye söze girdim ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Roger başını iPod’undan kaldırarak kucığımdaki atlasa baktı.

“Yoksa bir yer mi buldun?” diye sordu, gülümseyerek.

“Belki,” dedim. Bakışlarımı haritada milli parkı temsil eden yeşil noktaya yasladığım parmağıma indirdim. Ya oraya gitmek istemezse? Ya bunun aptalca bir şey olduğunu düşünürse? Neden oraya gitmek istediğimden ben bile emin değildim. Son zamanlarda bana aklımdan çıkarmak istediğim şeyleri hatırlatan yerlerden uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Ama aniden içimde oraya gitmek için büyük bir istek belirmişti. Derin bir nefes aldım. “Daha önce hiç Yosemite’e gittin mi?” diye sordum.

SUNSHINE MART

87 OKAN BENZİN	42.95
KREMALI GAZOZ	1.95
KOK BİRASI	1.95
5 ABBA-ŞARAP	4.00
TOSTITOS	6.95
DORITOS	3.95
SKITTLES	3.95
REESE'S PIECES	1.99
	1.99

TOPLAM: 64.68
TARİH: 6 HAZİRAN
ÖDEME: KREDİ KARTI

*"Hiç tavşan yakalamadığın gibi,
aramızda bir arkadaşlık da yok."*

-Elvis Presley

Dokuz Yıl Önce...

"Daha gelmedik mi?" diye sızlandı Charlie, koltuğumun arkasını tekmeleyerek. Arkamı dönüp ona kötü kötü baktım. Arka koltukta yayılmış, camdan dışarıyı seyreliyordu.

"Kes şunu," dedim. "Çok sinir bozucu." Charlie koltuğuma bu kez daha sert bir tekme indirerek cevap verdi. "Baba!" dedim, arabayı süren babama dönerek.

"Efendim?" diye sordu babam. Parmaklarını çalan Elvis şarkısının ritmine göre direksiyonda tıkırdatırken arkasında olup bitenlerden tamamen habersizdi.

"Charlie beni *tekmeliyor*."

"Gerçekten mi?" Babam gözlerini dikiz aynasına kaydırdı. "O kadar ileri nasıl uzanabiliyorsun, oğlum?"

"Yani," dedim sinirlenerek. "*Koltuğumu tekmeliyor*."

"Ah," dedi babam. "O halde lütfen yapma. Anneniz döşemelerde ayak izi görürse çok kızar."

Charlie duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve dikiz aynasından koltuğunda iyice yayıldığını gördüm. Bu

yolculuklarda ön koltukta oturmaya iznim vardı; zira küçükken beni araba tutuyordu. Artık böyle bir sorunum yoktu ama düzen o şekilde devam ediyordu. Annem uzun yolculuklarda bizimle geldiği zamanlarda ikisi Charlie ile arkada otururlar ve yol boyunca ellerindeki kitapları okurlardı. Ara sıra okudukları bir şeye güldüklerini duyardım. Charlie parmağını o anda okuduğu kitapta kendisini güldüren yere koyup anneme gösterir, annem de gösterdiği şeye bakarak gülümserdi.

Ama arabadayken onların kendilerine ait bir dünyaya çekilmeleri beni hiç rahatsız etmezdi. Çünkü babamla ikimizin de ön tarafta kendimize göre alışkanlıklarımız vardı. Üstelik bana bir sürü sorumluluk vermişti.

Bana okuma yazmayı yeni yeni söktüğüm zamanlarda harita okumayı da öğretmişti. Ayrıca kılavuzluk etme görevi de bendeydi. "Pekâlâ, Sancho Panza'm*," derdi bana. "Rotamızı söyle bakalım." Neden bahsettiğine dair o zamanlar en ufak bir fikrim bile yoktu ama bunu umursamazdım. Ben önemli biriydim. Doğru yönde gidip gitmediğimizden emin olmaktan, trafik ya da kapalı bir yol varsa farklı bir rota belirlemekten sorumluydum. CD'yi değiştirmemiz gerektiği zaman o iş de bendeydi. Ama çok fazla seçenek yoktu. Genellikle babam araba sürerken sürekli Elvis çalardı.

Bardak tutacağına iki paket Life Savers koyar ve istediğim kadar yememe izin verirdi. Tek koşul, bana elini uzattığında bir şekerin paketini açıp ona vermemdi.

* Sancho Panza: Cervantes'in Don Kişot adlı romanın aynı isimli baş karakterinin yardımcısı, seyisi. (Ed.)

Charlie koltuğumu tekrar tekmelemeye başladı. Bu sefer gittikçe daha da sinir bozucu hale gelen bir ritim tutturmıştu. Tekrar arkamı dönüp onu mutlu etmek-tense, önüme bakmayı sürdürerek bir tane daha Wint-O-Green aldım.

Üçümüz baş başa kaldığımızda Charlie çok sinir bozucu davranıyordu. Her zaman kıpır kıpır bir çocuktuk ve kitap okumak onu sakinleştiren tek şeydi.

Tekmeleri iyice sertleştğinde tekrar arkamı döndüm. “Kes şunu!”

“Hadi ama oğlum,” dedi babam, arkasına bakarak. “Bak sana ne diyeceğim – bu kez alacağımız magneti sen seç. Ne dersin?”

“Fark etmez,” diye mırıldandı Charlie ama oturduğu yerde biraz doğrularak tekmelemeyi kesti.

“Bakın bakalım, geldik mi?” diye sordu babam, o anın önemine istinaden *Hound Dog*’un sesini kısarak. Sol yanımdaki camdan dışarı baktığımda orayı gördüm. Yosemite. Ahşaptan küçük bir bekçi kulübesi ve yeşil üniformalı bir bekçi vardı. İçeri giren arabalardan yirmi dolar alıyor, karşılığında onlara geçiş izni ve harita veriyordu. Giriş kapısından geçerken el sallayarak bize bambaşka bir dünyanın kapılarını aralıyordu.

“Evet,” dedi Charlie, arka koltuktan. Nefesimi tutarak giriş kapısından geçerken babamın her zaman söylediği cümleyi duymayı bekledim.

“İşte yine buradayız,” dedi babam. “Görkemli taş yığını seni. Bizi özledin mi?”

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ #1

"California'ya Veda", başka bir deyişle
"Yollara Düşerken" ya da diğer bir deyişle,
"Abur Cuburlar Önemlidir ama Şarkılar Kadar Değil"

ŞARKI ADI

"Going to California"

"Drive Away My Heart"

"California in Popular Song"

"I See You"

"Travel Song"

"Miss California"

"The General Specific"

"I'm Movin' Out"

(Anthony's Song)"

"Life in the Fast Lane"

"Birds of a Feather"

"Limelight"

"All My Stars Aligned"

"Unhurried Hearts"

"The Wild"

"I Stand Corrected"

"In California (Live)"

"Nobody Lost, Nobody Found"

"Vanilla Twilight"

"Adrift"

ŞARKICI

Led Zeppelin

Ida Maria

The Lucksmiths

Mika

Someone Still Loves You,

Boris Yeltsin

Jack's Mannequin

Band of Horses

Billy Joel

Eagles

The Rosenbergs

Rush

St. Vincent

Harlem Shakes

Princeton

Vampire Weekend

Neko Case

Cut Copy

Owl City

Jack Johnson

YOSEMITE

KAMP CURRY

YOSEMITE MİLLİ PARKI

MİSAFİR HİZMETLERİ

6 Haziran / 20:21

Misafir sayısı: 2

Rezervasyon: Yok

Tercih edilen konaklama:

Banyolu Kulübe

Banyosuz Kulübe

Mevcut Konaklama:

Kanvas Çadır Kumaşından Kulübe / Tek Yataklı

Not:

Misafir(ler) birden fazla yatağı bulunan kulübelerin müsait olması durumunda, derhal kendileriyle iletişime geçilmesini rica ettiler.

Konaklama süresi: 1 gece

Ücret: \$40.00

NAKİT

AYILARA DİKKAT!

Koku yayabilecek TÜM nesneleri arabanızdan çıkarın.
BOŞ OLSALAR BİLE sabun, şampuan, diş macunu, çöp, makyaj malzemesi, parfüm, içecek, yiyecek ve soğutucu gibi maddeleri bulundurmayın.

KOKU yayan tüm maddeleri kulübenizin dışındaki AYI DOLABI'na kaldırın.

Kaybolan veya zarar gören eşyalarınızdan işletmemiz SORUMLU DEĞİLDİR.

*"California göklerindeki yıldızlara uzanıp,
gördüğüm rüyalarda tüm sıkıntıları unutsam..."*

-Wilco

Vay," dedi Roger, resepsiyondan çıkarken. "Demek aylar var?"

"Aynen," diye onayladım. İşin aslı boş bir kulübe bulduğumuza bile şaşırmıştım. Anlaşılan insanlar genelde bu kulübeler için aylar öncesinden rezervasyon yaptırıyorlardı. İşin o kısmıyla hep babam ilgilendiği için böyle bir şey olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama son anda bir iptal talebi geldiği için boş kalan son kulübeyi bize vermişlerdi. Eskiden kaldığımız kulübelerden biri yerine, kanvas çadırdan bir kulübeydi bu. İçinde sadece bir yatak vardı ve o anda bunu düşünmemeye çalışıyordum. Ama oraya gitmek çok zamanımızı almıştı – Yosemite'in giriş kapısına ulaştıktan sonra Kamp Curry'ye varmamız bile bir saat sürmüştü. Onca yolu geri dönmek gerçekten büyük hayal kırıklığı olurdu.

Odanın parasını ödedikten sonra bir ayının arabanın tekine saldırmasını, sonra yere oturup arabada bırakılmış olan cipsleri yemesini gösteren bir video seyretmek

durumunda kalmıştık. Görüntüleri izlerken kamera-manın neden bir şeyler yapmadığını ya da arabanın sahiplerini uyarmak için birilerini göndermediğini ciddi ciddi merak etmiştim. Ama verilmek istenen mesaj gayet açıktı: Yosemite'teki ayılar, özellikle araçlar söz konusu olunca epey tehlikeli olabiliyorlardı. Sonra ise cipslerimizi yanımıza almış bile olsak, arabamıza ayı saldırması halinde işletmeye dava açmayacağımıza dair bir ibraname imzalamıştık.

Park yerine dönerken Curry Lokantası'nın yanından geçtik. Oradan hep 'kır evi' diye bahsederdik. Hava kararmaya başlamasına rağmen, etrafı görebiliyorduk. Buna memnundum; zira Yosemite'da hava kararınca göz gözü görmezdi. Kır evi dışında etrafta göze çarpan hiçbir ışık yoktu. Bu, yıldızları seyretmeyi kolaylaştırırsa da, kulübenizi bulmayı epey zorlaştırıyordu. Asfaltlanmış yoldan aşağı doğru yürürken Roger'ın ağzı açık, gözlerini yukarı diktiğini fark ettim. Ben de başımı kaldırdım ve yavaş yavaş çöken karanlığın içinden hâlâ ayırt edilebilen manzarayı seyrettim. Orayı ilk görüşüm olmamasına karşın, Yosemite beni kendisine hayran bırakmıştı. Dört bir yanımızdaki dağlar ve asırlık ağaçlar karşısında insan kendisini küçükçük hissediyordu. Hava daha temiz ve serindi. İçimde derin derin nefes alma isteği uyandırıyor. Bu yer bana hep bambaşka bir evren gibi geliyordu; burada geçerli kuralların hiçbiri günlük hayatta alışlageldik şeyler değildi. Mesela vahşi doğada yaşayan aç ayıları uzak tutmak için şampuanınızı arabadan çıkarmak gibi...

Bütün abur cuburları alıp benim bavulumla Roger'ın iki çantasını arabadan çıkardık. Sonra Kulübe 9'u bulmak üzere yola koyulduk. Çok geçmeden asfaltlı yol yerini çakıl ve talaşla dolu bir patikaya bırakınca, insanların Yosemite'e devasa tekerlekli bavullarla gelmemesinin mantıklı bir sebebi olduğunu fark ettim. Bavulum sürekli talaşlara takılıp sağa sola yatıyor ve tekerlekler dönmeyi reddediyordu. Yanımızdan Yosemite'e gelmek için önceden hazırlık yapmış olan insanlar gelip geçiyordu ve hepsinin ellerinde fenerler, üzerlerinde ise muflon yelekler vardı. Muhtemelen benim çok salak görüldüğümü düşünüyorlardı. Ama nihayet kulübeye varmayı başardım. Roger kulübenin önünde dikilmiş, telefonuna bakıyordu.

"Tamam mısın?" diye sordu, dikkati dağılarak.

"Evet," dedim, içten içe kendime lanet okuyarak. Kulübe, broşürde de belirtildiği üzere beyaz kanvas kuşaştan yapılmıştı ve yeşile boyanmış bir kapısı vardı. Kapıya dört basamak ve korkuluktan oluşan, yine yeşil renkli küçük bir merdivenle çıkılıyordu. Basamakların dibinde ise ayı dolabı duruyordu. Roger ile ikimiz eşyalarımızı karıştırarak ayıların yemek sanabileceği her türlü şeyi – bu da hemen hemen her şey demek oluyordu – metal kutunun içine yerleştirerek kapağını kilitledik. Dolaba biraz şüpheyile baktım. Eskiden kaldığımız kulübelerde bunlardan yoktu. Bu küçük metal kutunun aç ayılara dayanabileceğinden kuşkuluydum, özellikle de kocaman arabaları ezip geçebiliyorlarsa... Ayrıca kulübeye bu kadar yakın olması da hoşuma gitmemişti. Bu

aperatifleri hemen ana yemeğin yanında sunmak gibi bir şey değil miydi?

Akabinde bana verdikleri küçük pirinç kaplama anahtarla kulübenin kapısını açtım. İçeride elektrik düğmesini bulup ışıkları yaktım. Kulübe çok küçüktü. İçerinin büyük kısmını var olan tek yatak kaplamıştı. Yatak metalden yapılmış ve beyaza boyanmıştı. Üstündeki yatak örtüleri ve gri renkli, kaşındıran türden iki battaniye dağınık bir halde duruyordu. Bunların pek lüks odalar olmadığı belliydi. Özellikle yatak çok küçük duruyordu. Normal çift kişilik yatak kadar bile olmadığından kuşkulanmıştım.

“Oldukça sadeymiş,” dedi Roger, bakışlarını kulübede gezdirirken. Köşede bir koltuk ve ahşap çerçeveli bir aynanın takılı olduğu ahşap bir de şifonyer vardı. “Ama bundan da azını beklemiyordum,” diye ekledi, spor çantasıyla sırt çantasını yere bırakıp tekrar telefonunu çıkarırken.

Tekrar dönüp bütün dikkatimi çekmeyi başaran yatağa baktım. “Bak,” dedim tereddütle, lafı nereye vardıracağıma bile kestiremeden. “Yatak konusunda...” Tek yataklı bir kulübeyi özellikle istediğimi düşünmesini istemiyordum. “Gerçekten üzgünüm.”

“Neden?” diye sordu Roger. “Horlar mısın ki?” Bunu sorarken gülümsedi, ancak hafiften kızardığını fark ettim. “Hem sadece bu gecelik.”

“Aynen,” dedim. California eyaletinden gerçek anlamda ayrılamadığımız için, ki şu anda New Mexico’da

olmamız gerekiyordu, ertesi gün epey yol kat etmemiz gerekeceğini biliyordum. Ama nereye varırsak varalım, iki ayrı otel odası olan bir yer olacağı kesindi.

“Benim tek takıntım, yatağın sağ tarafında uyumak,” dedi. “Kız arkadaşım –” Bir an durup boğazını temizledi ve biraz duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü. “Yani, eski kız arkadaşım, hep sol tarafta yatardı. Sanırım artık öyle alışmışım.”

“Ah,” dedim, söylediklerini sindirmeye çalışırken. Demek şu anda hayatında kimse yoktu. Ama bir zamanlar uyku alışkanlığını dahi değiştirmiş olan bir kız söz konusuydu. “Kız arkadaş” kelimesini söyleme şekli dahi, benim “annemle babam” dememi andırıyordu!

Bu konuda daha önce kafamda bir görüş oluştuğunu fark etmemiş olsam da, galiba Roger'ın kız arkadaşı olduğunu varsaymıştım. Öyle tatlı ve nazikti ki, kız arkadaşı olmaması tuhaf olurdu. Hem başı bağlı gibi görünmesine yol açan bir havası vardı. Şimdiyse öyle olmadığını öğrenmek, bir anda gerilmeme yol açmıştı.

“Sol taraf bana uyar,” dedim, öyle olacağını umarak. Michael'ın yurttaki odasında hiç geceyi geçirmemiş, yedinci sınıftayken Julia ile her hafta sonu birbirimizin evinde kaldığımız günlerden bu yana kimseyle aynı yatakta da uyumamıştım. Yatacağım yatağı bir erkekle paylaşmanın nasıl olacağını hiç kestiremiyordum. Özellikle de yaşı benden büyük, çok tatlı ve görünüşe göre bekâr bir erkekle!

“Harika,” dedi Roger. Hâlâ dikkati dağınık gibiydi. “O zaman ben bir telefon açayım.” Kapıya yöneldi.

“Burada da konuşabilirsin,” dedim, kendi cep telefonumu çıkarıp sinyali kontrol ederken. Annemden bir cevapsız arama vardı. “Telefon çekiyor.”

“Yok, olsun,” dedi hızlı hızlı konuşarak. “Sana yerleşmen için biraz zaman vereyim. Sonra kır evinde buluşuruz, olur mu?”

“Ah,” dedim, özel bir telefon görüşmesi yapmak istediğini bu kadar geç fark ettiğim için içten içe hayıflanarak. “Tabii.”

Akabinde Roger kulübeden çıktı ve kapı arkasından kapandı. Bir süre bekledikten sonra ışıkları kapattım ve ben de kulübeden çıkıp kapıyı kilitledim. Sonra merdivenlerin en üst basamağında oturdum ve hafifçe ürpererek etrafıma bakındım. Buraların yaz aylarında bile ne kadar serin olduğunu unutmuştum. Hava neredeyse tamamen kararmıştı ama ay çıktığı için ağaçların gölgeleri yere düşüyordu. Ay inanılmaz derecede parlak ve net görünüyordu. Sol tarafımda Yosemite’in en ünlü dağı olan Half Dome’u görebiliyordum ve bu bana canımı acıtacak denli aşına geliyordu. Artık sadece ben vardım – yanımdaki kişi bambaşkaydı. “İşte yine buradayım,” dedim yumuşak bir sesle. “Görkemli taş yığını seni. Beni özledin mi?”

Sonra annemi aradım ama beni karşılayan telesekreteri oldu:

“Merhaba, Pamela Curry’ye ulaştınız. Lütfen isminizi ve numaranızı mesaj olarak bırakın. Size mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Teşekkürler.”

Bip.

“Alo, anne, benim; Amy. Seni özledim sanırım. Of ya. Ama her şey yolunda. Yolculuk iyi geçti. Otelimize vardık, giriş işlemlerini falan hallettik. Her şey planladığın gibi gidiyor! Yarın seni tekrar ararım. Büyükanememe selam söyle.”

Kulübenin önündeki basamaklarda dikilerek kendimi içeri girmeye zorladım. Deminden beri aynı hissi yaşıyordum. Her geçen dakikayla beraber Roger muhtemelen bağırsaklarımda bir sorun olduğuna inanıyordu; çünkü yatmadan önce tuvalete gitmek için kulübeden çıkmalı yirmi dakika olmuştu. Bu aynı yatakta uyuma mevzusunu sorun etmeyeceğimi düşünmüştüm. Gerçekten. Kır evinde Roger’la buluşmuştuk ve yemek yerken Palm Desert’ten gelen inanılmaz geveze iki dişçi bizi lafa tutmuştu. Sonra akşam etkinliğine katılıp Yosemite ve Tarihi üzerine bilgilendirici bir video seyrettikten sonra yatmak üzere Kulübe 9’a geri dönmüştük. Roger hazırlanmak için tuvalete gittiğinde bile kendimi buna hazır hissediyordum. Ama o üzerinde mavi gri Colorado Üniversitesi tişörtü ve siyah şortuyla geri döndüğünde, içinde bulunduğum durum kafama dank etmişti. Roger’ın yanında uyumakla kalmayacak, üzerinde neredeyse iç çamaşırları varken onun yanında uyuyacaktım.

Bir an nefesimi tuttuktan sonra uyurken giydiğim kıyafetlerimi kapmış, ayı dolabından diş macunumla diş fırçamı almış ve üzerimi değiştirmek üzere tuvalete gitmiştim. Tuvaletler kulübemizden aşağı doğru uzanan patikada yer alıyordu. Yürürken ayıların sesini duyabilmek için kulak kabartmış ve iştah açıcı görünmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışmışım! Üzerime kendimi en az teşhir eden pijamalarımı – eşofman altı ve uzun kollu bir üst – giydikten sonra dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkayarak oyalanmışım. Geri döndüğümde resepsiyonun mucizevi bir şekilde başka bir kulübe bulmuş olacağı gibi bir umudum vardı.

Ama bunun mümkün olmadığını farkındaydım. Eşyalarımı ayı dolabına kilitlemişim ve şu anda kendimi kapıyı açıp içeri girmeye zorluyordum.

Hiç içimden gelmiyordu ki. Doğru düzgün tanımadığım biriyle aynı yatakta uyumak istemiyordum. Eve dönüp kendi yatağıma sokulmak istiyordum. Keşke annemle babam koridorun ucundaki, Charlie de hemen yanımdaki odada olsaydı. Hayatımda onların varlığına öyle alışkındım ki, bir gün her şeyin değişebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemişim. Amy! de muhtemelen şu anda futbol oyuncusu olan sevgilisiyle hamburger yiyordu ve en büyük derdi, yanağındaki sivilceyi bir türlü yok edememesiydi.

Roger'ın kulübenin içinde dolaştığını duydum ve önünde sonunda oraya girmek zorunda kalacağımı fark ettim. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı. Roger'ın yatağı toplamış ve

battaniyeyi düzgünce katlamış olduğunu fark ettim. Yatağın sağ tarafına oturmuştu. Kıyafetlerimi bavulumun üzerine yerleştirerek yatağın sol tarafına yürürken kendimi çok sıkışmış hissettim. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum. Yatacağım tarafa ulaştığımda Roger'ın tişörtünün hafifçe sıyrılmış olduğunu fark ettim. Sırtının bir kısmı açıkta kalmıştı. Ne yapacağımı bilemeden bakışlarımı kaçırdım. Ben de mi yatağın üstüne otursaydım? Yoksa battaniyeyi mi çekseydim? Belki de önce onun örtülerin altına girmesini beklemeliydim.

Roger bana döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Ayının tekine yem olduğundan korkmaya başlamıştım."

"Ah, ha ha," dedim, tasasızca gülmeye çalışarak. Ama kendim bile bunu beceremediğimin farkındaydım. "Yok, gayet iyiyim. Sadece, şey..." Cümlemi nasıl bitireceğimi hiç bilmiyordum; o yüzden uğraşmadım bile. Sözcükler aramızda asılı kaldı. "Yatağı topladığın için teşekkürler," dedim nihayet. "Yapmasan da olurdu."

"Olsun ya, ne olacak," dedi Roger gülümseyerek. Bir an bana bakarak kıyafetlerimi inceledi. "Ateşli görünüyorsun."

"Ne? Ben mi?" diye kekeleydim, ne olduğumu şaşırarak.

"Evet," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Ne? Bu bana yeşil ışık yaktığı anlamına mı geliyordu? Tam da ikimiz aynı yatağa yatmak üzereyken? Sanki bu durum tek başına yeterince karmaşık değildi.

"Ah. Şey, teşekkürler. Yani, sen öyle olmadığından değil tabii, ama bana kalırsa böyle – yani..."

“Yok, yok,” dedi Roger çabucak. “Hayır. Yani – Kıyafetlerini kastediyorum. Onlarla terliyor gibi duruyorsun.”

Ah. Bir an için dışarıda gezinen aylardan birini içeri çağırıp kendi üzerime saldırtmanın mümkün olup olmadığı merak ettim. “Ah, doğru ya,” dedim, sesimin neşeli çıkmasına gayret ederek. “Yok ya, böyle iyi. Geceleri burası epey soğuk oluyor.” Roger beni başıyla onaylayarak gerinince dümdüz karnı tekrar gözler önüne serildi. Bakışlarımı ondan kaçırırken keşke biraz daha uzun bir tişört giyseydi diye düşündüm. “Sen böyle iyi misin?” diye sordum. “Yani, üşümez misin?”

“Yok, yok,” dedi, kendi tarafındaki örtüyü geri iterken. Ondan fikir almanın rahatlığıyla ben de kendi tarafımdaki örtüyü geri ittim. “Bana geceleri hep ateş basar. Hadley bana soba gibisin deyip dururdu.”

Kapıya gidip kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra ışıkları söndürdüm. Ama içerisi beyaz duvarlar ve içeri süzülen ay ışığı sayesinde yatağa giderken önümü görebileceğim denli aydınlıktı. Roger çoktan yatmıştı. Ben de örtülerin arasına girerek mümkün olduğunca kendi tarafıma doğru büzülmeye çalıştım. Kollarımı kendi vücuduma bastırarak tavanı seyrederken birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Kolumu uzatmaya dahi zahmet etmeden ona dokunabiliyordum. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. “Hadley mi?” diye sordum bir süre sonra, eski kız arkadaşından bahsettiğini fark ederek. Şu an yatakta onun tarafını işgal ediyordum.

“Evet,” dedi Roger. Sesinde bir gerginlik vardı. “Kız arkadaşım. *Eski* kız arkadaşım,” diye düzeltti hemen, kendisine kızmış gibi. “O... o çok...”

Başımı hafifçe ona çevirerek söyleyeceklerini duymayı bekledim ama görünüşe göre Hadley'nin nasıl biri olduğunu dile getirmeyecekti. Roger derin derin içini çektikten sonra kollarını başının arkasına yasladı. Bir an kaslarının gerilmesini seyrettikten sonra bakışlarımı tavana diktim.

“Peki ya sen?” diye sordu, başını bana çevirerek. “Hayatında kimse var mı?”

Bu soru aklıma Michael'ı getirdi ama onun hayatımın Roger'a bahsetmek isteyeceğim bir kısmında yer aldığı zannetmiyordum. “Pek sayılmaz,” dedim. Sonra bunun kulağa çok zavalıca geldiğini düşünerek bir açıklama yapma ihtiyacı duydum. “Yani, bir çocuk vardı, ama çok... Yani çoğunlukla... Yani, pek şey değildi...” Kelime haznemdeki tüm sıfatlar, isimler ve fiillerin nereye gittiğini merak ederek sustum. Bay Collins bu cümlelerimi hiç onaylamazdı herhalde. “Bilmiyorum,” diye aşırı zekice bir cümleyle sözümü tamamladım. “Pek sayılmaz.”

Ona baktığımda Roger'ın kendi tarafında bana doğru dönerek hafifçe büzülmüş olduğunu gördüm. Ben de genellikle kendi tarafımda uyurdum – daha doğrusu uymaya çalışırdım. Gözlerimi tavana dikerek kendimi upuzun geçecek bir geceye daha hazırlamaya çalıştım. Bu uykusuzluk nöbetleri geçen ay başlamıştı. Saatlerce uyanık yattıktan sonra pes ediyor ve hava durumunu izlemeye gidiyordum. Her nedense gelecekte olup bitecekleri

tahmin etmeleri ve nokta atışı yapmaları bana huzur veriyordu. Meteorolojinin ülkenin dört bir yanındaki insanlara önümüzdeki günlerde ve haftalarda neler olacağını söylemesini seviyordum. Bir fırtınanın yaklaştığını önceden haber vererek insanları buna hazırlıyorlardı. Böylece fırtına koptuğunda kimse gafil avlanmıyordu. Ama burada yedi günlük hava durumu tahmini yokken, etrafta aylar dolaşıp durur ve ben Roger'la aynı yatakta yatarken gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum.

"O zaman iyi geceler, Amy," dedi Roger.

"İyi uykular. Tatlı rüyalar. Yemesin seni ayılar," dedim hiç düşünmeden. Buraya geldiğimizde babam, Charlie ve ben birbirimize böyle iyi geceler dilerdik. Yıllardır bu tekerleme aklıma bile gelmemiştir ama şimdi bir anda ağzımdan dökülmüştü. Demek içimde bir yerde doğru anı bekliyordu.

Roger güldü. Gülüşü, önceden attığı kahkahanın daha sessiz haliydi. *"Aynen," dedi. "Sana da." Onun gözlerini kapattığını gördüm ve hemen uykuya dalacağını varsaydım. İçimde anlamsız bir kıskançlık duygusu belirdi – düşünceleri onun uykularını kaçırmıyordu, ne güzel. Öylece dalıp gidebiliyordu. Ben de bir zamanlar böyleydim.*

Roger düzenli nefes alıp vermeye başladı ve biraz olsun rahatladığımı hissettim. Aramızda küçük de olsa bir mesafe vardı. Elimden geldiğince yavaş hareketlerle Roger'a doğru dönerek büzüldüm ve uyumamın imkânsız olacağını bile bile, gözlerimin kapandığını hissettim.

Bir an kendime gelemedim. Gözlerimi kısarak kol saatime baktığımda saatin sabah üç olduğunu gördüm ve şok oldum. Uyuyakalmıştım. Doğrularak çevreme bakındım. Kulübenin içi daha karanlıktı – belki ayın önünü bir bulut örtmüştü ve yatakta tek başıyaydım. Bir anda içimi bir tür panik duygusu sardı. Gerçi Roger'la aynı yatakta yatma konusunda ilk başta ne kadar isteksiz olduğumu düşünürsek bu durum çok tuhaftı. Ama şu an yatak gözüme kocaman görünüyordu. Tam Roger'ın nereye gitmiş olabileceği konusunda kafamdan türlü türlü şeyler geçmeye başlamıştı ki – tuvalete ya da yıldızları seyretmeye falan gitmiş olabilirdi mesela – dışarıdan onun sesini duydum. Kapiya baktım ve hafifçe aralık olduğunu gördüm. Roger'ın konuşması kulağıma çalındı.

“Alo, Hadley,” dediğini duydum. “Yine ben.” Etrafıma bakınarak ne yapmam gerektiğini düşündüm. iPod'umu mu açsaydım? Konuşmasını dinlememem gerektiğini biliyordum ama merak etmekten kendimi alamıyordum. Ben daha bir karara varamadan Roger sözlerini sürdürdü. Sesi gergin geliyordu.

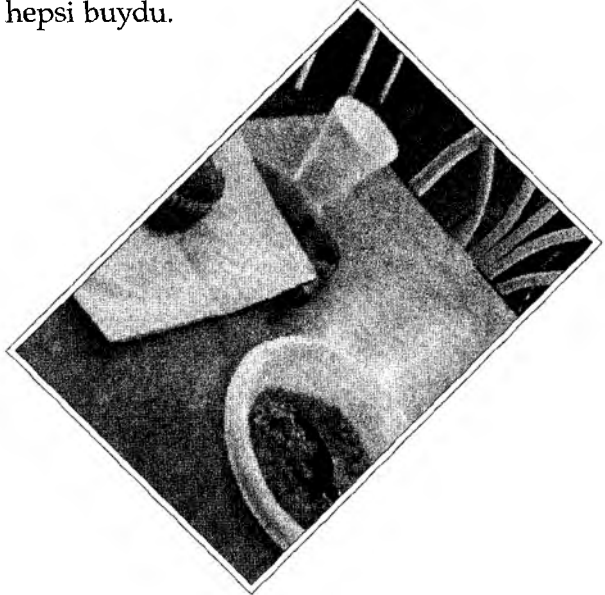
“Herhalde evde değilsin. Ya da uyuyorsun. Sanırım orada saat epey geçtir. Belki çok erken de olabilir. O yüzden seni uyandırdıysam, özür dilerim...” Bir an duraksadı. “Ben California’da, dağların arasındayım. Yıldızlar öyle güzel ki. Keşke sen de görebilseydin. Ben...” Bir an sesi zayıfladı. “Ne olduğunu anlayamıyorum, Had. Neden telefonlarıma çıkmıyorsun? Sen böyle yapmazdın. Yani ben... Bilemiyorum. Neyse, mesajımı alırsan beni ara, olur mu?”

Veda ettiğini duymak için bekledim ama başka bir şey söylemedi. Çok geçmeden yatağa döneceğini varsayarak uzanıp gözlerimi kapattım ve kendisini duyduğumu anlamaması için uyuyor numarası yaptım.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda çoktan gün doğmuştu ve etraf kuş cıvıltılarıyla doluydu. Saatime baktım ve saatin sekiz olduğunu gördüm. Yatağın öbür tara-

fına göz gezdirdiğimde Roger'ın başının benimkine bir karış mesafede olduğunu fark ettim. Örtü bir omzundan sarkmış, mışıl mışıl uyuyordu. Sapık gibi görünmeyi umarak bir an onu seyrettim. Birini böyle huzurlu ve korunaksız halde görmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim, hepsi buydu.

Curry Dining
Pavilion

Yosemite'de bir
sabah...

CURRY MARKET

1 Yosemite kupası "AMY"	4.95
1 Skittles	1.95
1 Kartpostal	1.95
1 Tek kullanımlık fotoğraf makinesi	9.99
TOPLAM:	18.13

CURRY MARKET

1 Yosemite kupası "ROGER"	4.95
1 Reese's Pieces	1.95
1 "Bear Necessities" tişört	12.99

TOPLAM: 19.89

“Çok özleneceksin, Bayan California”

-Jack's Mannequin

Roger uyandıktan sonra kır evine gittik. Orayı hep çok sevmiştim. Taştan yapılma bir binaydı ve içinde insanların etrafında bir araya geldiği devasa bir şömine vardı. İnsanın içinden temmuz ayında bile elinde bir fincan sıcak çikolatayla yanan ateşe sokulmak geliyordu. Ahşap dekorasyona geçen yüz yılda Yosemite’a yerleşen ve işletmek üzere bir kamp kuran büyük büyük dedelerimin fotoğrafları eşlik ediyordu. Nihayetinde kamp, parkın bir bölümü haline gelmişti. Dedelerimin asıl ortaya attığı şey ise, her gece dağların arasındaki bir oyuktan aşağı alevlerin indiği “Ateş Şelalesi”ydi. Gerçi buna altmışlı yıllarda son verilmişti. Sanırım bunun sebebi, o ana dek kimsenin bir zarar görmemesinin dahi şaşkınlık verici olmasıydı.

Roger’a aile tarihimizi kısaca anlatmamın ardından kahvaltı ettik. Daha doğrusu, *ben* kahvaltı ettim. Roger genellikle tatillerde akşam yemeklerinde verilen ve bağırsaklarında tenyalar dolaşan insanlara uygun şeyler yedi. Neyse ki kahvaltı sınırsız açık büfeydi. Gerçi ziyaretimin ardından bu kararlarını bir daha gözden geçirme ihtiyacı duyabilirlerdi. Roger tepeleme doldurduğu üçüncü

tabakla masaya döndüğünde – bu seferki çeşit çeşit etle doluydu – kaşlarını kaldırarak benim tabağıma baktı ve “O kadarcık mı yiyeceksin?” diye sordu.

“Evet,” dedim, portakal suyumdan bir yudum alarak. Çoktan yulaf ezmesi, iki muffin ve bir muz yemiştim. Bana yeter de artardı bile. “Ben çok doydum.”

Roger başını iki yana salladı. “Karbonhidrata yüklenmelisin.” Sandalyesine iyice yerleşerek içeri girerken almış olduğumuz Yosemite Rehberi’ni açtı ve bir parça sosis yerken okumaya başladı. “Bugün pek çok etkinlik varmış – doğa yürüyüşleri, tırmanışlar, Porsuk Geçidi diye bir şey – epey enerjiye ihtiyacın olacak.”

Bana broşürü uzattı ve yazılanları okuyormuş gibi yaparken kâğıdın tepesinden onu seyrettim. “Dün gece iyi uyudun mu?” diye sordum elimden geldiğince doğal bir tavırla.

“Hem de nasıl,” dedi Roger ama tüm dikkatini domuz pastırmasına verdiğini fark ettim. “Resmen kendimden geçmişim. Ya sen?”

“Gayet iyi uyudum,” dedim neşeli bir tavırla. Ona baktığımda, Roger’da tahmin ettiğimden daha derin bir şeyler olduğunu fark ettim. Üstelik o masadaki tek yalancı ben değildim.

“Merhaba, Amy’nin telefonuna ulaştınız. Mesaj bırakırsanız size dönerim. Teşekkürler!”

Bip.

"Alo, Amy, benim; annen. Galiba köşe kapmaca oynuyoruz. Neyse, New Mexico'ya varmanıza sevindim. Umarım ikiniz Oklahoma'ya yaklaşmışsınızdır. Otele giriş yaptığınızdan emin olmak için Gallup Holiday Inn'i aradım ama size dair bir kayıt bulamadılar. Ama resepsiyon görevlisinin pek işinin ehli olmadığını hissettim. Beni ara da içim rahat etsin."

"Çok güzelmış," dedi Roger, bacaklarını uzatıp etrafına bakarken. Curry kır evinin verandasında oturmuş, karşımızda uzanan devasa çam ağaçlarının, büyüleyici dağların ve ağaçların arasından süzülen güneş ışıklarının keyfine vararak manzarayı seyrediyorduk. Kulübeden çıkışımızı yapıp, eşyaları arabaya yüklemiştik ama aç ayların gelmesi ihtimaline karşın arabayı görebileceğimiz bir açıda oturuyorduk. Roger güneşi engellemek için elini gözlerine siper ederek ayağa kalktı. "Güneş gözlüğümü alman gerek," dedi, cebinden arabanın anahtarlarını çıkararak. Sonra dönüp bana baktı. "Seninkini de getireyim mi?"

"Ben böyle iyiyim," dedim ama ona bakmak için gözlerimi kısmak zorunda kalmanın bu sözlerimle çeliştiğinden şüpheleniyordum.

"Gerçekten mi?"

"İşin aslı," dedim gözlerimi kısmamaya çalışarak ama bu fiziksel açıdan imkansızdı. "Şu an yanımda güneş gözlüğü yok."

“Hediyelik eşya satan dükkanda vardı,” dedi Roger. Ben de o gözlükleri görmüştüm ama genellikle ciddi ciddi dağlara tırmanmaya giden insanların aldığı sportif tarzda, aynalı gözlükler satılıyordu. Hem ben güneş gözlüğü istemiyordum zaten.

“Böyle iyiyim,” dedim kesin bir sesle. Roger bana bir an baktıktan sonra omuz silkerek arabaya yöneldi.

Gözlerimi kapatarak başımı geri attım. Sanki uzun zamandır güneşi yüzümde hissetmemiş gibiydim.

“Amy?”

Gözlerimi açtığımda yaşlıca bir kadının önümde dikilmiş, bana baktığını gördüm. Güneşin hemen önünde durduğu için yüzünü pek iyi seçemiyordum. Onu daha net görebilmek için doğruldum. Üzerinde doğa yürüyüşü ekipmanlarıyla beline bağladığı bir rüzgârlık vardı. Gri ve kıvrıkcık saçları kısacık kesilmişti. Bütün bu ayrıntıları incelerken hafızamda bir anı canlanır gibi oldu. Kadının adı Cathy... Bir şeydi. O ve kocası oraya tesadüf eseri hep bizimle aynı zamanda gelirlerdi. Sürekli onlara rastlar ve genellikle lokantada beraber yemek yerdik. Hatta bir kere bize Noel kartı bile yollamışlardı. “Bir Şeylerden” Mutlu Noeller...

YOSEMITE

GÜNLÜK ETKİNLİKLER!

7 HAZİRAN

Half Dome Tırmanışı

Yosemite Vadisi'nde Doğa Yürüyüşü

Korucu Rob'un Doğa Dersleri: "Hangi Kökler ve
Yemişlerden Uzak Durmalı?"

Ansel Gibi Ol! - Fotografik Yosemite Turu

Kır Çiçeklerini Seyretme Yürüyüşü

Hike-U!

ETKİNLİK SEÇİMİ

Half Dome Tırmanışı

Korucu Rob

Kır Çiçekleri

Hike-U!

Bilgilendirme Notu: Söz konusu etkinlik, bir güvenlik ve 3. Sınıf bir etkinlik olup, sadece deneyimli doğa yürüyüşçülerine tavsiye edilmektedir. Tırmanış, çengellerini kullanmaya ve abaklarını taşımaya hazırlıklı olmanız gerekmektedir. Hadi, bize katılmı Beklemeyen bir olin! Sana katılma durumunda Yosemite'i sevmeyi öğreneceğiz. Bütün bu deneyimleri yaşamak için katılın! Katılın!

İsim: Amy Curry/Roger Sullivan

Kulübe/Çadır Numarası: 9

“Merhaba,” dedim, kadının kim olduğunu çıkarmak için epey uğraşmamışım gibi. “Cathy,” dedim, ismini doğru hatırladığımı umarak. Aksi ihtimal için son heceyi ağzımda yuvarlamıştım.

“Demek sensin,” diyerek uzandı ve ben ne olup bittiğini anlayamadan bana sarıldı. “Seni nerede görsem tanırım. Ama nasıl da büyümüşsün böyle? Çok güzel bir genç hanım olmuşsun!”

Neden yaşlı insanlar hep böyle şeyler söylerdi ki? Hem de kendileri sürekli yalandan sakınmamızı öğütleyip dururken? Onu başımla onaylamakla yetindim. Ne söyleyecektim ki?

“Ee, diğerleri nerede?” diye sordu Cathy, çevresine bakınarak. “Kardeşinle baban? İçerideler mi?”

Kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. “Birine Anlatmak” durumunda kalacağımı düşündüğüm her seferinde olduğu gibi içimde bir panik duygusu yükseliyordu. Şu ana dek olanları yüksek sesle dile getirmek zorunda kalmamıştım ve bunu başarabileceğimi de zannetmiyordum. Bu konuda konuşma düşüncesi bile paniğe kapılmama yol açıyordu.

“Ah,” dedim sesimin gerildiğini hissederek. Sanki ben konuşmaya çalıştıkça kelimeler boğazıma takılıyordu ve basit bir cümleyi bile doğru düzgün kuramadığım için kendimden nefret ediyordum. “Onlar bu seferlik gelmediler.” Hızlı hızlı gözlerimi kırptıştırarak aşınmış ahşap verandaya baktım. Cathy “Bir Şey”in lafı uzatmayıp yoluna devam edeceğini umuyordum. O sırada güneş

gözlüğünü takmış olan Roger'ın arabadan bana doğru ilerlediğini, ne var ki biriyle konuştuğumu görünce yavaşladığını gördüm.

"Aa, kötü olmuş," dedi Cathy. "Babanla aynı masada akşam yemeği yemek çok keyifliydi! O nasıl peki? Keyfi yerinde mi?"

"Şey," dedim nefesimin kesildiğini hissederek. Gözlerime dolan yaşları öfkeyle geri itmeye çalışıyordum. Öylece yok olup gitmek, evime gidip yalnız kalmak ve bana böyle şeyler hissettiren insanlardan uzak durmak istiyordum. Neredeyse kendimi tutmaktan vazgeçip Cathy'nin önünde dağılacaktım. Ama oradan kaçma şansım yoktu – öylece dikilip bu hisleri yaşamak zorundaydım. Kalbim boğazımda atıyordu ve nefesimin daraldığını hissediyordum. İçimde bastırdığım duygular su yüzüne çıkıyor gibiydi. "Şey," dedim tekrar, sesim çatlayarak. Cathy ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişti – kaşlarını çatı. "Şey, aslında... o..." Boğazımdan bastırmaya çalıştığım bir hıçkırık yükseldi ve konuşmaya devam edemeyeceğimi fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

O sırada Roger'ın "Merhaba," dediğini duydum. Cathy'nin arkasından bize doğru yaklaşmıştı. Elini uzatınca Cathy ona doğru döndü. Bulanıklaşan görüşümün ardından bile Roger'ın kadının omzunun üzerinden beni seyrettiğini görebiliyordum. "Roger Sullivan. Bir aile dostuyum."

"Cathy Summers," dedi Cathy ve soyadını aklıma yazarken kollarımı göğsümde kavuşturup dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna rağmen dudaklarımın titrediğini,

çenemin kontrolüm dışında sarsıldığını hissedebiliyordum. "Ben de Currylerin diğer fertlerini soruyordum," dedi Cathy, son kelimeyle beraber sesini yükselterek. Böylece konuşmasına bir soru vurgusu katmıştı.

Roger bana bir bakış attı ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak gözlerimi hızlı hızlı kırptırırken dümdüz karşıya baktım. Roger, Cathy'ye bir adım yaklaşarak sesini alçalttı. "Aslına bakarsanız..." dedi ve bir an duraksadıktan sonra boğazını temizledi. "Maalesef geçtiğimiz günlerde Bay Curry'yi kaybettik."

Daha fazlasını duymaya katlanamazdım. Bu yüzden başımı kaldırmadan kır evine doğru yürüdüm ve hızlı kapıyı açtım ama geç kalmıştım. Cathy'nin şaşkınlıkla nefesini tutması ve ardından gelen üzüntülü konuşmaları kulağıma çalındı. Elimden geldiğince hızla tuvalete gitmeye çalıştım. Onu dinlemek istemiyordum. Aman ne kadar üzülmüştü. Aman, ne hazin bir olaydı bu. Sonra elbette o malum "Soru" gelecekti: Neden öldü peki? Roger en azından bu son sorunun cevabını bilmiyordu.

Tuvaletin kapısını açtım. Neyse ki içerisi boştu. Kendimi en yakın kabine attım. Sonra sırtımı soğuk metal kapıya yaslayarak gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ellerimi yüzüme gömerek varlığımın en derinlerinden yükselen hıçkırıklara boğuldum. Şu ana kadar hiç böyle ağlamamıştım ve bu bana çok dokunuyordu. Gözyaşlarım bir türlü durmadığı gibi, içimi de rahatlatmıyorlardı. Henüz pek fazla ağlamamış olduğum için nihayet kendimi bıraktığımda böyle şiddetli bir nöbetle karşı karşıya kalmıştım. Boğazımdan yükselen hıçkırıklar, her ne kadar

rol yapmaya çalışsam da içimde koca bir boşluk olduğunu hissettiriyordu. Beceriksizce üzerini örtmeye çalıştığım bir boşluk... Öyle ki, kendimi bile kandırmayı başaramıyordum.

En zor anları geride bırakınca – nefesimi biraz olsun toparlayıp hıçkırıklarım kesik kesik iç çekmelere dönüşünce – ellerimi yüzüme sildim. Sonra kapıyı açıp kabiniden çıktım ve aynada kendi yansımamı görünce irkildim. Gözlerim şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Burnum kıpkırmızıydı ve yüzümde yer yer lekeler belirmişti. Ellerimi buz gibi suyun altına götürerek yüzümü yıkadım. Sonra şu kaşındıran, kahverengi kâğıt havlularla yüzümü silmeye kalkıştığında cildim iyice beter oldu.

O sırada kapı açıldı ve içeri yanında küçük kıızıyla bir kadın girdi. Bana şöyle bir baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı ve o anda bütün gün tuvalette saklanmanın – kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin – pek de mümkün olmadığını fark ettim. Dışarı çıkmak üzere kapıyı açtığımda az kalsın yuvarlanıyordum; çünkü Roger hemen kapının sağ tarafına oturmuştu.

“Hey,” dedi, ayağa kalkarak. Çantamı da almıştı. “Şey, bunu dışarıda bırakmışsın.”

Başımın altına onaylayarak çantayı ondan aldım. Bakışlarımı gri-kahverengi halıya indirmiştim. “Teşekkürler,” dedim, sesimin hâlâ boğuk çıktığını fark ederek. Ama en azından konuşma yetimi geri kazanmıştım.

“İyi misin?” diye sordu bana. Cevabın *hayır* olduğu ayan beyan ortada olduğu için, onu iyi olduğuma ikna etmeye uğraşmadım. O denli iyi bir aktris sayılmazdım doğrusu. Omuz silkmekle yetindim.

“Şey,” dedi ve bir an duraksadı. Söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi bir hali vardı. “Eğer konuşmak istersen – ya da sırf sen konuşsan, ben dinlesem de olur – yani, demek istediğim...”

“Sana kim söyledi?” diye sordum. Kelimeler ağzımdan çok hızlı çıkmıştı. Aksi takdirde konuşmakta zorlanacaktım. “Annen mi? Yoksa buzdolabındaki programdan mı anladın?” Henüz kendimi başımı kaldıracak denli iyi hissetmiyordum, o yüzden bu soruların muhatabı zavallı halı oldu.

“Annem söyledi,” dedi Roger bir an duraksadıktan sonra. “Bildiğim kadarıyla şeye... törene katılmış.” Katılmış olabilirdi tabii. Hatta St. Andrew’a bir filin üzerinde girmiş bile olabilirdi. O güne dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Başım la onayladım.

“Peki...” Derin bir nefes alarak kendimi konuşmaya zorladım. Bildiğini zannetmiyordum ama emin olmam gerekiyordu. “Nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Roger. “Sen söylemek ister misin?” Başımı ağır ağır iki yana salladım. Dudaklarımın tekrar titremeye başladığını hissedince alt dudağımı elimden geldiğince sert bir şekilde ısırdım. “Tamam,” dedi Roger. “Artık yola koyulsak iyi olacak, sence de öyle değil mi?”

Onu onayladım ve başımı kaldırıp baktığımda Roger'ın güneş gözlüğünü bana uzattığını gördüm. Reddetmeyi bir an bile aklımdan geçirmeden gözlüğü alıp taktım. Gözlük bana çok büyük gelmişti. Burnumdan aşağı kayıyordu ama o an yüzümle dünya arasına bir set çektiği için minnettardım. Böylece en azından Yosemite'daki çocukların ödünü patlatmazdım. Kır evinden çıktık ve arabaya doğru ilerlemeden önce dönüp oraya son bir bakış attım. Artık bu sabah olduğu gibi huzur dolu görünmüyordu. Kapı arkamdan kapanırken Roger'ın peşinden yürüdüm.

2

Amerika'daki En Issız Yol

*“Şehirlerarası santral,
beni Memphis, Tennessee’ye bağlayın.”
-Elvis Presley*

Şubat, Dört Ay Önce...

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu babam, bakışlarını Charlie ile aramızda gezdirerek. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Önce yemek masasında karşımda oturan Charlie’ye, sonra da sol tarafımda kocaman gülümseyen babama baktım. Ardından bakışlarımı paketini az önce açtığım hediyeye indirdim – Memphis, Tennessee hakkında bir şehir rehberiydi bu. Charlie de kendi hediyesi karşısında aynı şaşkınlığı yaşıyordu. Onun da önünde *blues* müziği tarihi üzerine bir kitap vardı.

Annem elinde çay kupasıyla masaya döndüğünde gülümseyerek başını iki yana salladı ve babama hitaben “Sana çok muğlak olacağını söylemişim, hayatım,” dedi. Ne demek istediğini tam çözememişim ancak Charlie her zamanki gibi anlamış görünüyordu.

“Bunlar *ipucu*,” dedi babam, verdiğimiz tepki karşısında hiç morali bozulmadan. “Bu yaz nereye gideceğimize dair.”

Önümdeki kitabı havaya kaldırdım. “Memphis olmasın sakın?”

“Evet,” dedi babam, abartılı bir sabırla. “Ama Memphis’te herhangi bir yere değil...”

Charlie gözlerini devirerek kendi kitabını bıraktı. “Graceland’a mı?” diye sordu ve babam onu onaylarcasına başını salladı. Charlie bana *cidden mi* dercesine ağzını oynattı. Ben ise onu görmezden geldim.

“Evet!” dedi babam, elimdeki kitabı alıp sayfalarını karıştırarak. “Temmuzda gideriz diye düşünüyorum. O yüzden siz ikiniz sakın o zamana plan yapmayın. Kral’* ziyarete gidiyoruz.”

Charlie başını iki yana sallayarak kitabını itti. “Alınma baba ama Graceland biraz uyduruk bir yer.”

“Uyduruk mu?” diye sordu babam, kızmış gibi yaparak. Destek arayarak anneme baktı ama o gülümseyerek başını iki yana sallamakla yetindi. Çoktan New York Review of Books dergisinin sayfalarını çevirmeye dalmıştı. Her zamanki gibi tartışmadan uzak durmayı yeğliyordu.

“Hiç de uyduruk değil,” dedim hediye mi babamdan geri alıp sayfalarını çevirerek.

“Oraya hiç gittin mi?” diye sordu Charlie.

“Sen gittin mi?” diye cevabı yapıştırdım, kardeşime kötü kötü bakarak. Charlie’nin neden hep böyle davranmak zorunda olduğunu ve niçin bir seferliğine ortama ayak uyduramadığını merak ediyordum. Ben de

* Kral, ünlü sanatçı Elvis Presley’nin lakabıdır. (Ed.)

Graceland'a gitmek için can atmıyordum ama görünen oydu ki, orası babam için büyük önem taşıyordu. Ama her zamanki gibi Charlie'nin pek de umurunda değildi bu.

"Kız kardeşin çok doğru bir noktaya değindi," dedi babam ve Charlie'nin kendi kendisine, "Tabii canım," diye mırıldandığını duydum. "Bu masada Graceland'a gitmiş tek kişi olarak, hiç de uyduruk olmadığına sizi temin edebilirim. Arabayı hazırlar –"

"Bir dakika." Charlie olduğu yerde doğruldu. "Arabayla mı gideceğiz? Tennessee'ye?"

"O konuyu sonra da konuşabiliriz," dedi annem, başını elindeki dergiden kaldırarak. "Ne de olsa epey uzak."

"Amerika'yı görmenin daha iyi bir yolu olamaz," dedi babam, arkasına yaslanarak. "Hem Memphis'e vardığımızda Beale Caddesi'ni ve Peabody'deki ördekleri de göreceğiz. Sonra barbekü de yaparız..." Bana dönerek gülmüsedti. "Kılavuzluk etmeye hazır mısın, tatlım?"

“Kız, Nevada’da bir mola verecek...”

-Billy Joel

“Doğru yönde miyiz?” diye sordu Roger, bana bir bakış atarak. Güneş gözlüğünü burnumdan iterek haritayı çevirdim. Geldiğimiz yolu izlemek yerine Yosemite’in öbür tarafından çıkmak daha kolay göründüğü için farklı bir yol tarif etmişim.

“Galiba,” dedim, yaklaştığımız tabelaya bakarken. Ama yanındaki ağacın dalları, tabelayı tamamen örtmüştü. Yalnızca üst kısımdaki yeşil renk görünüyordu. “Ah, harika,” diye mırıldandım.

“Benim kafa biraz gitti,” dedi Roger, önüne bakarken.

“Yok yok, kaybolmadık,” dedim, dalların örtmediği ve bize ne taraftan otobana çıkabileceğimizi gösteren bir tabela görünce rahatlayarak. “Şuradan çık.”

“Bu işi üstlenmene sevindim,” dedi Roger, sağa dönerek. “Benim yön bulmakla aram pek iyi sayılmaz. Kaybolup kaybolmadığımı da anlayamam. Bu iki özellik bir araya gelince çok kötü oluyor; çünkü yolun götürdüğü yere gidersem nihayetinde varmak istediğim yere ulaşacağımı düşünüyorum.”

“Neyse ki benim haritalarla aram iyi. O yüzden ben sana kılavuzluk ederim,” dedim, boğazımda oluşmaya başlayan yumru yüzünden yutkunmaya çalışarak.

“Harika,” dedi Roger. “Demek sen benim Çehov’um olacaksın.”

Ona şöyle bir baktım. “Anton Çehov’dan mı bahsediyorsun?” diye sordum. “Oyun yazarı olan?”

“Yok, Atılğan’ın kılavuzu olan Çehov’u diyorum,” dedi, bakışlarına karşılık vererek. “*Uzay Yolu*’ndaki hani?”

“Ben *Uzay Yolu*’nu hiç izlemedim ki,” dedim, rahatlayarak bir nefes koyuverirken. Belki Roger ilk başta göründüğü kadar havalı değildi.

“Doğrusu çok üzüldüm,” dedi Roger. “Gerçi ben de itiraf etmeliyim ki, şu bahsettiğin Çehov’u hiç okumadım.”

Yosemite’den uzaklaşırken yol daha da rüzgârlı ve ıssız bir hal almıştı. İki şeritli bir yolda ilerliyorduk ve karşımıza keskin virajlar çıktıkça, dağda ilerlediğimizden emin olduk. Çevremizdeki çam ağaçlarına bakarken, şu anda bir gün önce bulunduğumuz, palmiye ağaçları ve otobanlarla çevrili eyalette olmamızın imkânsız olduğunu düşündüm.

“Senin şarkılarından açsana biraz?” dedi Roger, onun seçtiği şarkılar tekrar başa dönerken.

“Böyle iyi,” dedim. Roger’ın müzikallerden hoşlanmadığına ilişkin şüphelerim, çalma listesini görünce kesinleşmişti. Okuldaki popüler tiplerin bahsettiği türden müziklerden, isimleri gerçek isim gibi bile durmayan gruplardan keyif alıyor gibi görünüyordu. *Someone Still*

Loves You, Boris Yeltsin mi? Böyle grup ismi mi olurdu? Roger'dan başka hayranları var mıydı acaba? O yüzden Roger'ın benim Jason Robert Brown ve Elvis'ten oluşan seçkime pek bayılacağını düşünmüyordum. Gerçi ben de artık Elvis dinlemiyordum.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "DJ kabinini tek başıma işgal etmek istemiyorum."

"Yoo, gayet iyi," diye ısrar ettim. Onun benim sevdiğim şarkılardan hoşlanmış gibi davranmasını ya da kendi müziklerine dönmek için sabırsızlanmak zorunda kalmasını istemiyordum. Roger'ın şarkılarını dinlemek çok daha kolaydı. Hatta pek çoğu hoşuma bile gitmişti.

"En azından ne tür müzik sevdiğine dair bir ipucu verebilir misin?" diye sordu.

Bu konuda dırdır edip durmaktan vazgeçmesini dileyerek omuz silktim. "Her şeyi severim işte."

Roger başını iki yana salladı. "Böyle deyip işin içinden çıkamazsın. Her şeyi seviyorsan, hiçbir şeyi pek sevmiyorsun demektir."

"Severim işte," dedim ama sesim niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. "Benim için fark etmez." Camdan dışarı bakarken söylediklerimden ötürü pişmanlık duydum. Son zamanlarda bunu sık sık yaşıyordum – hiçbir sebep olmaksızın öfkeye kapılıyordum. O yüzden hiç kimseye konuşmamak daha kolay geliyordu.

"Tamam o zaman," dedi Roger, bir an duraksadıktan sonra. "Medeniyete ulaştığımız zaman bir şarkı listesi hazırlarım."

“Ama Elvis olmasın,” dedim bakışlarımı camdan çevirmeden.

“Kral’ın hayranı değilsin demek?” diye sordu ve bakışlarını üzerimde hissettim.

Omuz silkerek dizlerimi kendime çekip kollarımı onlara doladım. Bakışlarım camdan gelip geçen manzaraya daldı. “Öyle de denebilir.”

İki saat sonra Tahoe Gölü’nü çevreleyen şehirleri geçmiş, Nevada sınırına doğru ilerliyorduk. Bir saatin ardından medeniyetin pek de yakın olmadığı anlaşılınca arabayı kenara çekmiştik ve Roger yeni bir çalma listesi hazırlamıştı. California’nın büyük olduğunu biliyordum ama galiba sandığımdan da büyüktü. Hâlâ aynı eyalette olmamız imkânsız gibi görünüyordu. Bir süre dağların arasında yolculuk etmiştik. Karşımıza sürekli bitmek bilmeyen kayalıklar, çam ağaçları ve keskin virajlar çıkıyordu. Ama Yosemite’dan ayrıldığımızdan beri izlediğimiz iki şeritli, epey rüzgâr alan otoban, gidiş-gelişte ikişer şerit olmak üzere dört şeride çıkmıştı.

Roger yeni çalma listesi başa dönünce arabayı yavaşlattı ve kenara çekti. Ona şöyle bir baktım ve başını sallayarak arabanın önünü gösterdi. “Durup bu anı ölümsüzleştirmeliyiz diye düşündüm,” dedi parmağını uzatarak. “Baksana!”

Gösterdiği yöne baktım – beyaz bir tabelanın üzerinde mavi harflerle NEVADA’YA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Hemen altında ise GÜMÜŞ EYALET ibaresi vardı. "Vay," dedim, gözlerimi tabelaya dikerek.

"California'yı geride bırakıyoruz," dedi Roger. "Nasıl bir his?"

"Güzel," dedim hiç düşünmeden.

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ #2

"Ne Demek HÂLÂ California'dayız?!", diğer bir deyişle,
"Çok Uzun ve Rüzgârlı Yol", diğer bir deyişle,
"Amy'nin Kayıp Güneş Gözlüklerine Ağıt"

ŞARKI ADI

"Wine Red"
"Heartbeats"
"16, Maybe Less"
"Human"
"West Coast Friendship"
"Forest for the Trees"
"Buildings and Mountains"
"Transcontinental"
"It Won't Be Long"
"Drive Away"
"She's the One"
"Next Exit"
"We Are Lost"
"Get Back (Where We Started From)"
"Get Gotten"
"Wandering"
"What Else Is There?"
"Can't Go Back Now"

ŞARKICI

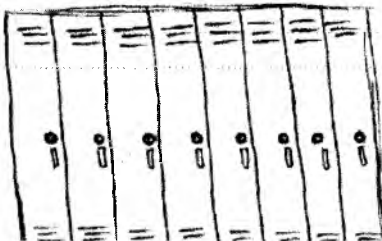
The Hush Sound
The Knife
Calxico/Iron and Wine
The Killers
Owl City
Alright Alright
The Republic Tigers
Pedro the Lion
The Smithereens
The All-American Rejects
Caribou
Interpol
The Like
Army Navy
Ben Lee
The Hidden Cameras
Röyksopp
The Weepies

GELDİK Mİ?

CALIFORNIA

NEVADA

Gerçekten de güzel bir histi. Yosemite'dan bir an önce kurtulma isteğine kapıldığımdan beri kafamdan bunu geçiriyordum zaten. Yeni bir sayfa açma arzusuymdu bu; California'yla ve orada olup biten her şeyle arama bir mesafe koymak istiyordum.

"Ee," dedi Roger, arka koltuğa uzanıp atlası alarak. "Ne yöne gideceğimizi biliyor muyuz?"

"Evet," dedim ve atlası ondan alıp sayfaları karıştırarak Nevada'yı buldum. Gözüme aniden endişe verici şekilde büyük görünmüştü. Üstelik güneye doğru ilerlerken geçilen kısa tarafından değil, en geniş kısmından dolaşıyorduk. "Mesele şu: Nevada'dan geçen yalnızca iki tane eyaletlerarası yol var. Reno'nun orada 80, Vegas'm orada ise 15. Yol."

"Vegas mı?" diye sordu Roger, haritaya göz atarak.

"Aynen," dedim. "Şu an Reno bize daha yakın ama yine de yolumuzu değiştirmemiz gerekiyor. Üstelik bizi Salt Lake'in oraya çıkarıyor, o da bize çok ters."

"O zaman planımız ne?" diye sordu Roger.

"Hmm," dedim, parmağımı olduğumuz noktanın üzerine koyarak. "Şu an 50. Otoban'dayız. Görünüşe göre Nevada'dan geçip Utah'a doğru ilerleyeceğiz. Utah'a girdikten bir süre sonra Eyaletler Arası 70. Yol'a çıkabiliriz."

"Nevada'nın içinden geçen eyaletlerarası yol yok mu?" diye sordu Roger, haritaya eğilerek. "Hmm," dedi bir an dalgın dalgın baktıktan sonra. "Hem de hiç yok, öyle değil mi?"

“Bence elimizdeki en iyi ihtimal bu,” dedim, haritayı incelerken. O esnada güzergâh açısından Yosemite’in pek de iyi bir tercih olmadığını fark etmiştim. Oraya gitmek de, oradan ayrılmak da çok uzun sürmüştü. Şimdiyse Nevada’yı aşmak için epey uğraşmamız gerekecekti. Görünen oydu ki, insanlar California’dan çıkarken doğal park güzergâhını pek tercih etmiyorlardı. “Sence zaman çizelgesinden şaşacak mıyız?” diye sordum, o an California’dan henüz çıkmak yerine Tulsa’ya yaklaşmış olmamız gerektiğini fark ederek.

“Sanmam,” dedi Roger, haritaya bakmayı sürdürerek. “Bence vaktinde orada olacağız. Hem bir gün geciksek bile annen anlayış gösterir.”

Ben o konuda pek emin değildim ama onu başımla onaylamakla yetindim. “Peki ne tarafa gidelim?” diye sordum. “Yosemite’i ben seçtim. Sen nereye gitmek istiyorsun?”

“Hmm,” dedi Roger, bir an bana baktıktan sonra gözlerini haritaya indirerek. Sayfaları karıştırıp Colorado’yu buldu. “Görünüşe göre Utah’tan eyaletlerarası yola girip o güzergâhı izlersek, Colorado Springs’e çıkıyoruz.”

“Epey yakın,” dedim. O kadar da yakın değildi aslında ama yakın gibiydi. Önceden gitmiş olduğu bir yeri seçmesine şaşırarak ona baktım. “Oraya mı gitmek istiyorsun?”

“Eh, bana mantıklı geliyor,” dedi bana bakmak yerine iPod’un sesini ayarlarken. “Para vermeden uyuyabileceğimiz bir yer olacak. Hem sana kampüsü gösteririm,

arkadaşlarımdan hangilerinin orada olduğuna baktım..." Son kısmı yutarak konuşmuştu.

"Olur," dedim sayfaları geri çevirip Nevada'yı bularak. "Bana uyar."

"Harika," dedi rahatlamış bir tavırla. "O halde 50. Otoban'a mı çıkıyoruz?" diye sordu.

"Aynen," dedim başımla onaylayarak ve Roger sinyal vererek tekrar yola çıktı.

İki saat sonra ters giden bir şeyler olduğunu fark ettik. Dört şeritli otoban bir gidiş bir geliş olmak üzere iki şeride düşmüştü. Yosemite'in yakınlarında da böyle yollardan geçmiş olduğumuz için bu durum tek başına pek endişe verici değildi. Asıl mesele aniden etrafımızda... hiçbir şey kalmamış olmasıydı. Yol gözümün alabildiği kadar dümdüz bir şekilde uzanıyordu. Hem önümüzde, hem arkamızda dağlar göze çarpıyordu ama genel olarak tek görebildiğimiz, ortasından iki şeritli otobanın geçtiği koca bir boşluktu. Başka hiçbir şey yoktu. Yosemite'in oradaki dağlık, rüzgârlı yollardan sonra buranın dümdüz görüntüsü gözüme çok değişik gelmişti. Yolun kenarında tahta fırçasına benzer bitkiler vardı. Daha birkaç saat önce etrafımızın çam ağaçlarıyla çevrili olduğuna inanasım gelmiyordu.

Yola devam ederken Roger'ın oturduğu yerde biraz doğrulup, çevresine bakındığını fark ettim. Ama görecektik hiçbir şey yoktu. Etrafta ne benzin istasyonu, ne market, ne de fast-food restoranı göze çarpıyordu. Hatta bizden

başka araba bile yoktu. Ara sıra arkamızda bir araba belirliyordu ama yanımızdan geçip gidiyordu. Sollamak için şerit olmasına gerek yoktu – adeta kilometrelerce öteyi rahatça görmek mümkündü. Bazen de karşı şeritten bir araba bize doğru geliyordu. Ama iki saat içinde bizden başka üç araba görmüştük.

“Şey,” dedim buna daha fazla katlanamayacağımı hissederek. “Bana mı öyle geliyor, yoksa ortada bir gariplik mi var?”

“Kesinlikle var,” dedi Roger. Yüzündeki endişeli ifadeyi görünce normalde ne kadar neşeli göründüğünü fark ettim.

“Sence...” diye söze girdim ve aynı şekilde kilometrelerce devam ediyor gibi görünen yola şöyle bir bakarak “Sence geri dönmeli miyiz?” diye sordum. Geldiğimiz yolu dönme, iki saatimizi boşa harcama ve hâlâ gitmek istediğimiz yere ulaşamamış olma düşüncesi karşısında keyfim kaçmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Roger, alnunu kırıştırarak. Artık tamamen doğrulmuş, iki eliyle birden direksiyonu kavramıştı. Bir süre hiç konuşmadan yola devam ettik. Arabadaki tek ses Roger’ın çalma listesinden yükselen müzikti. Nihayet Roger “Çok geçmeden illa bir kasabaya varırız. O zaman yola oradan devam ederiz,” dedi.

“Olur,” dedim, haklı olduğunu düşünerek. Medeniyet tamamen yok olmamıştı ya. Önünde sonunda bir kasabaya varacaktık. Öyle olmak zorundaydı.

Ama kasabaya varmamız bir saati buldu.

Hayatımda hiç benzin istasyonu görünce böyle heyecanlanmamıştım. İki pompası ve mini marketiyle küçük bir yerdi. Arabayı oraya çektik ve benzinin parasını annemin kartıyla ödedim. Roger depoyu doldururken bana önceden söylemek istemediği şeyi söyledi – benzinimiz epey azalmıştı ve şu an Fallon, Nevada'daki bu kasabaya denk gelmemiş olsaydık epey ciddi sıkıntıya düşebilirdik.

Depo dolduktan sonra ikimiz de tuvalete gittik ve markette tekrar buluştuk. Market daha çok küçük bir eve benziyordu ama bunu hiç takmadım. Nevada'nın kuş uçmaz kervan geçmez, tuhaf bir kısmında bulunduğumuzun farkındaydım ama çok geçmeden dinlenme tesisleri, McDonald's restoranları ve yoldaki diğer arabalardan oluşan mutlu mesut dünyaya dönecektik.

Arka taraftaki dolaptan gazoz aldım ve bir an tereddüt ettikten sonra bir de bira kaptım. Roger cipsleri inceliyordu ama onun bakışlarını yakaladım ve kaşlarımı kaldırarak ona içeceğini gösterdim. O da başıyla onaylayarak bana usulca gülümsedi. Şeker ve çikolata reyonuna geçerek kendime Skittles, Roger'a ise bir paket Reese's Pieces aldım. Bunu istemeyerek yapmıştım; zira fıstık ezmeli her türlü şekerden nefret ediyordum. Bana göre fıstık ezmesinin yeri sandviçin içiydi; o kadar! O sırada daha önce hiç görmediğim türden bir çikolata gözüme çarptı; kırmızı bir pakete sarılıydı ve üzerinde LOOK*! yazıyordu. İşe yarayacak ki, ona bakmakla kalmadım ve denemeye karar verdim. Kasada bekleyen

* İng. "Bak!" (Ç.N)

Roger'ın yanına giderek getirdiğim abur cuburları onun barbekü soslu cipsinin yanına ekledim. Kasadaki ufak tefek, beyaz saçlı kadın aldıklarımızı kasadan geçirdi.

"Buraya az evvel geldik," dedi Roger, kadın elindeki kurşun kalemin arka tarafındaki silgiyle kasanın tuşlarına basarken. "Etraf biraz... ıssızdı."

"Tabii ki öyle olacak," dedi kadın başını kasadan kaldırmadan. "Ne bekliyordunuz ki?"

"Şey," dedi Roger, bana bakarak. Bu sorunun cevabını ikimiz de bilmiyorduk ama yine de lafa karıştım.

"Sanırım bu kadar az şey olması bizi şaşırttı," dedim. "Ama bu noktadan sonra çevre değişir, değil mi?"

Kadın bakışlarını Roger'la ikimizin arasında gezdirdikten sonra dışarıda duran arabaya göz attı. "California'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu bizi başından savarcasına. Başımınla onayladım. "Anlaşıldı," dedi kadın. "Siz nerede olduğunuzun farkında mısınız?"

"Fallon'da değil miyiz?" diye sordum çekinerek. Kadının benzin istasyonunun adını kastetmediğini umuyordum; çünkü onu çoktan unutmuştum.

Kadın başını iki yana salladı. "Bir dakikalığına daha Fallon'da olacaksınız." Sonra ödeyeceğimiz tutarı söyledi: 13 dolar, 11 sent. Ceplerimi karıştırarak annemin parasından ona yirmilik uzattım. Kadın para üstünü geri vererek abur cuburlarımızı plastik bir torbaya koydu. "Ama kilometreler boyunca karşınıza pek bir şey çıkmayacak." Kasanın arkasından bana torbayı uzattı. "Amerika'daki En İssiz Yol'a hoş geldiniz."

Roger ile ikimiz arabanın kapılarını kapatarak birbirimize baktık. “Eee,” dedi Roger.

“Evet,” diye ona hak verdim. Benim sesim de onun kadar şaşkın çıkmıştı. Belki bunun sebebi yüzümdeki dehşet ifadesiydi ama kasadaki kadın bize hangi yolda olduğumuzu söyledikten sonra biraz olsun yumuşamış ve 50. Otoban’ın ıssızlığıyla meşhur olduğunu, buraya tesadüfen yolumuzun düşmesine inanmadığını söylemişti. Yol üzerinde çok az kasaba olduğundan benzini-mize çok dikkat etmemizi söylemişti; zira kasabaların arasında en az 150 kilometre vardı. Sonra bize telefon numarasını yazarak isminin Barb olduğunu, kayınbiraderinin eyalet polisi olarak çalıştığını ve arabayla bir sorun yaşarsak kendisini aramamızı, böylece kayınbiraderine haber verebileceğini söyleyerek bize veda etmişti.

Roger anahtarları kontağa taktı ama motoru çalıştırmadı. “Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi. Yüzünde tekrar endişeli bir ifade belirmişti. “Yani...” Bana şöyle bir baktı. Güneş gözlüğünü çıkarmıştım ama onun bakışlarını üzerimde hissedince huzursuzlaşarak bardak tutacağına koyduğum gözlükle oynamaya başladım. Roger bir nefes koyuverdi. “Annen bana güveniyor. Benim annem de öyle. İkisi de seni ülkenin öbür ucuna güven içinde ve vakit kaybetmeden götürmemi bekliyor. Şimdiyse rotamızdan tamamen saptık ve ülkenin en تنها yolundayız –”. Roger konuşmayı sürdürdü. “Ne yapsak daha iyi ederiz, hiç bilmiyorum. Geri dönüp eyaletlerarası

bir yol mu arasak? Ya da anneni arayıp nerede olduğumuzu mu söylesek? Çünkü artık içim pek rahat değil. Hatta cehenneme giden yola bile çıkmış olabiliriz. Şu an AC/DC'nin *Highway to Hell* şarkısının içinde olabiliriz." Ona baktım ama gözlerimiz buluşunca hemen bakışlarımı yere indirdim. "Sence ne yapalım?" diye sordu.

"Bence..." dedim. Barb'ın telefon numarasına baktım ve deminden beri gittiğimiz yolu düşündüm. Aynı yola devam etme fikrini kafamda tarttım. Hatta epey uzun bir süre devam etme fikrini – çünkü Barb'ın dediğine göre Utah'daki eyaletlerarası yola ulaşana kadar 50. Otoban'da en az sekiz saatlik bir yol bizi bekliyordu. Ama ne ilginçtir ki, bu durum beni rahatsız etmemişti. Artık etrafımızda araba ya da insan görmememizin sebebini bildiğim için – neyse ki kendimizi Araf'ta bulmamıştık – içim biraz olsun rahatlamıştı. "Bence yola devam etmeliyiz," dedim. Roger içini çekerek direksiyonu kavradı ama sonra hemen bıraktı. "Demek istediğim, geri dönmek zaman açısından akla yatkın değil," diye sözlerimi sürdürdüm.

"Peki, ya bir şey olursa?" diye sordu Roger. "Yani, normalde bir yol tuttururum ve bir yere varacağımı umarım ama sekiz saat daha buna katlanabilir miyim, bilmiyorum. Sen lastik değiştirmeyi biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "İşte, ben de bilmiyorum. Hem Barb'ın söylediklerine rağmen, bu uçsuz bucaksız yerde araba sorun çıkarırsa onun kayınbiraderinin gelip bizi kurtarmasına bel bağlamak istemiyorum."

“Ama eyaletlerarası yola girmek için geldiğimiz yönde iki saatlik yol gitmemiz lazım,” diye hatırlattım. “Hem bu yolu kullanan başka insanlar da var. Ne de olsa Amerika’nın bir otobanı burası. Taşrada falan sayılmayız ki.”

“Öyle,” dedi Roger, motoru çalıştırırken. “Ama ülkenin en *tipsiz* yolundayız.”

“İssiz,” dedim. “İkisi arasında fark var.”

Roger bana baktı. “O zaman öyle yapıyoruz?” diye sordu. Ve bu yolculuk başladığından beri ilk kez, gerçekten bir şeyler yaptığımızı hissettim. İkimiz birlikte bir karar almış, gözümüzü karartmıştık. Onu başımla onayladım. “Aynen öyle yapıyoruz.”

Roger bana hafifçe gülümsedi. “Peki o halde,” dedi benzin istasyonundan çıkarken. “Yola koyulalım bakalım.”

Arkama baktığımda Barb’ın kapıda durmuş, bizi seyrettiğini gördüm. Anlık bir dürtüyle ona el salladım ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Bir dönemece gelip onu gözden kaybedene dek arkama baktım.

Barb doğruyu söylüyordu. Fallon hemen geride kalmıştı. Kasabadan çıkarken yüz elli kilometre boyunca “benzin ya da mola yeri” bulamayacağımızı belirterek hazırlıklı olmamız için bizi uyaran tabelalar gördük. Roger bunları okurken kaşlarını çattı ama yola devam etti. Tekrar 50. Otoban’a çıktık ve ilerledik.

Ne kadar yol gittiğinizi veya ne kadar daha gideceğinizi gösterecek hiçbir şey olmayınca, zaman algınız

değişiyordu. Bir saat geçtiğini düşünüp saatime baktığımda, yalnızca beş dakika geçtiğini görüyordum. Ya da gözüm arabanın saatine takıldığında kırk beş dakika geçtiğini fark ediyordum; oysaki bana kalsa en fazla on beş dakika olmuştu. Artık önümüzde uzanan yoldan ne bekleyeceğimizi bildiğim için o kadar stresli değildim. Yolun yalnızlığı zaman zaman anlık bir panik duygusuna kapılmama sebep olmuyor değildi ama camdan bakıp manzarayı izleyerek kendimi rahatlatıyordum.

Belki de bunun sebebi, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olmamdı. Ama korkutucu ve ıssız olmasına karşın, dışarıda uzanan manzara hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Dünyanın alışık olmadığım kadar büyük bir kısmını görüyordum. Sanki birisi şu üç boyutlu çocuk kitaplarından birinin sayfalarını açmıştı. Dışa doğru katlanan kısım bizim arabamızdı, etrafımızdaki her şey ise dümdüzdü. Hava güneşliydi ama gözlerimi kısma ihtiyacı duymuyordum. Zaten Roger da güneş gözlüğünü tekrar takmıştı. Hava masmaviydi ve gökyüzündeki birkaç bulut resim gibi görünüyordu. Önümüzdeki ufuk çizgisinde dağlar uzanıyordu ve sanki bir türlü oraya yaklaşamıyorduk. Ama umurumda bile değildi. Onlar da resmin bir parçasıydı. ıssız yerlerin böyle görüldüğünü düşünmüştüm ama şu ana dek bu düşüncelerimi kelimelere dökmem mümkün olmamıştı. Hatta bu yalnızlık gözüme hoş görünüyordu – yoldaki tek şey arabamızın gölgesi idi. Sanki ikimiz kimsenin göremediği bir şeyi görme şansına erişmiştik.

Bir saat sonra aynı şekilde oturmaktan ötürü popom ağrımaya başlayınca parmak arası terliklerimi çıkarıp bir ayağımı ön konsola yasladım. Sonra diğer ayağımı da aynı yere götürerek Roger'ın rahatsız olup olmadığına baktım. Öyle bir hali yoktu. Bana şöyle bir bakarak usulca gülümsedikten sonra tekrar yola döndü. Hız sabitleyiciyi devreye soktuğu için iki bacağını da aynı açıda tutuyordu ve ayaklarını yere koymuştu. Araba uçsuz bucaksız ufuk çizgisine doğru kendi kendine gidiyor gibiydi. Oturduğum yerde biraz daha kayarak camdan dışarı baktım.

İlerlemeye devam ettik. Middlegate isimli küçük bir kasabadan hemen sonra devasa bir kavak ağacının yanından geçtik. Ağaca yüzlerce – hatta binlerce – ayakkabı asılmıştı ve gölgeleri yola düşüyordu. Roger ağaca bakmak için yavaşladı. Bunu yaparken hiç sıkıntı çekmedik; çünkü arkamızda tek bir araba bile yoktu. “Biliyor musun, hep bunu yapmak istemişimdir,” dedi, ağaca bakarak.

“E, yapsana o zaman,” dedim, görüntünün katıksız tuhaflığını inceleyerek. Spor ayakkabılar, mokasenler ve botlar, bağcıkları birbirine bağlanmış halde dallardan sarkıyordu. Roger arabayı iyice yavaşlatınca bir an durup bunu yapacağını düşündüm ama sonra başını iki yana salladı. “Sırf zarar ziyan olur ya,” dedi. Ama tekrar hızlanırken dikiz aynasından ağaca baktığını gördüm.

Ayakkabıların asılı olduğu ağacı geçtikten yarım saat kadar sonra fotoğraf çekebilmek için Roger'dan arabayı kenara çekmesini istedim. Ne var ki, tüm manzarayı tek

bir kareye sığdırmanın imkânı olmadığını fark etmem uzun sürmedi. O yüzden kendi çevremde bir daire çizerek dört bir yanın fotoğrafını çektim. Gerçek manzarayı yakalamaya biraz olsun yaklaşmamın tek yolu buydu. Fotoğraf makinemi aşağı indirerek hareketsizce bekledim ve sessizliğin tadını çıkardım. Issız bir otobanın kenarında böyle dikilmek kulağa korkutucu gelse de, işin aslı hiç de öyle değildi. Aksine, garip bir şekilde huzurluydum.

Yolda başka hiçbir araba yoktu. Sadece rüzgârın sesi kulaklarıma çalınıyordu. Arka planda ise boşta çalışan motorun sesi ve Roger'ın çalma listesi hazırlarken çıkar-
dığı tıkırtılar duyuluyordu. Gözlerimi kapatıp rüzgârın saçlarımı yüzüme değdirişini hissederken, o ana dek tuttuğumun bile farkında olmadığım bir nefes koyuverdim.

Gittiğim Yerler...

2. Eyalet: NEVADA – Gümüş Eyalet

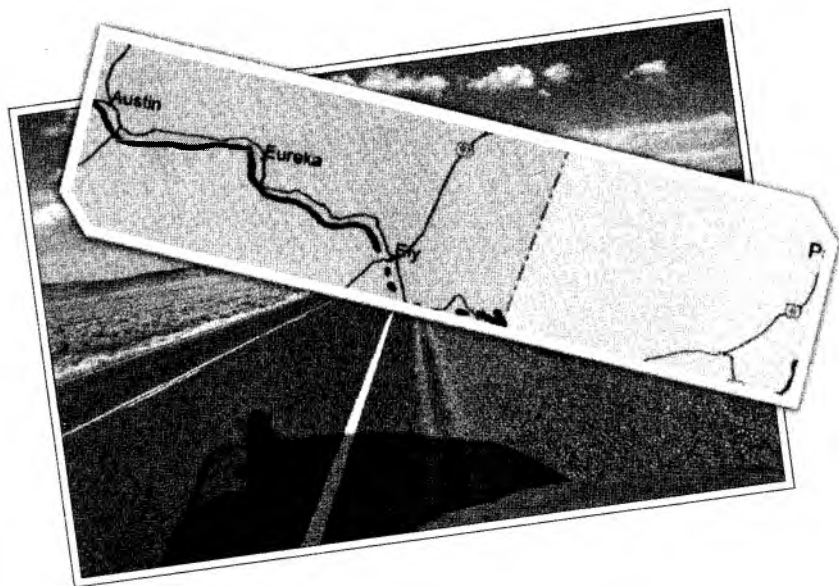
Sloganı: Her Şey Ülkemiz İçin

Büyüklüğü: O da büyük

Bilgiler: Bana kalırsa otoban sistemlerinde yeniden yapılanmaya gidebilirler. Eyaletten geçecek insanlara duyulan sevgi nerede kaldı?

Notlar: Eyaletteki otoban tabelalarında eyaletin şeklinde bir çizim var. İçinde ise otoban numarası yazıyor. Ayrıca ne yaptığının FAR-KINDA olmadığını sürece ıssız yollardan uzak durmak en iyisi.

2.

2.

2.

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ #3

"Bitmek Bilmez Bir Yol", diğer bir deyişle,
"50. Otoban'da Hız Sabitleyici"

ŞARKI ADI

"Long, Lonesome Highway
Blues"

"Go Places"
"I'm With You"
"Live to Tell the Tale"
"Highwayman"
"Stunner Shades in Heaven"
"Fake Empire"

"They Are Night Zombies!! They
are Neighbors!! They Have Come
Back from the Dead!! Ahhhh!
"Moonshine"

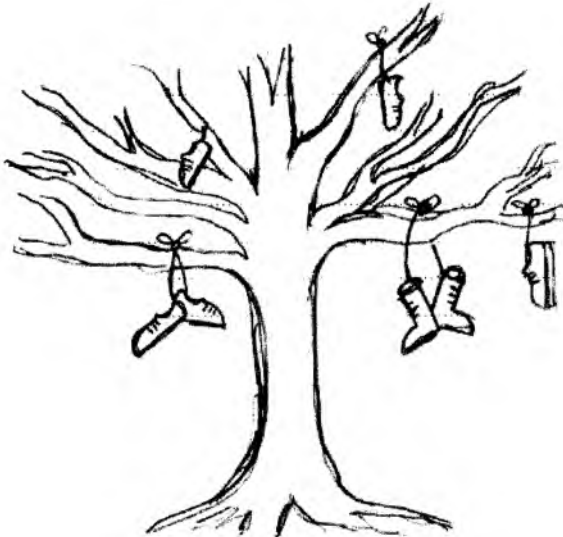
"Familiar Landscapes"
"Show Me What I'm Looking For"
"Le Temps Perdu"
"Sons and Daughters"
"Strangers"

ŞARKICI

Steve Earle and the Del
McCoury Band

The New Pornographers
The Ponys
Passion Pit
Willie Nelson
Princeton
The National
Sufjan Stevens

Feeder
A New Found Glory
Carolina Liar
Carla Bruni
The Decemberists
The Kinks

“Bitmek bilmez bir yoldayız. Hadi, içeri gel. ”

-Talking Heads

Küçük bir kasaba olan Eureka’ya vardığımızda hava kararmaya başlamıştı. Akşam yemeği için durmamıştık – bunun bir sebebi karşımıza yemek yiyecek

bir yer çıkmadığı gerçeği olsa da, asıl nedeni Roger’ın 50. Otoban’dan bir an önce çıkmak istemesiydi. Benzin istasyonundaki küçük marketten yine bir sürü abur cubur aldık ama bu sefer Fritos’tan ziyade gerçek yemeğe biraz daha yakın bir şeyler olsun diye tahıl gevreği ve karışık çerez de aldım.

Tekrar otobana çıktığımızda güneş ufukta pembe bir çizgi eşliğinde batmaya başlamıştı. Günbatımı yavaş yavaş bütün gökyüzüne yayıldı. Arabanın önümüze düşen gölgesi iyice uzamıştı. Başımı geri yaslayarak günbatımını seyre daldım.

“Amy?” dedi Roger. Dönüp baktığımda onun direksiyondaki düğmeler ve kollarla uğraştığını gördüm. “Ne oldu bilmiyorum – farlar dün gece kendiliğinden yanmıştı. Belki şunu kapatmışımdır...”

Hakkı vardı; hava bu denli karardığında farların yanması gerekiyordu. "Bir bakayım," dedim o tarafa uzanarak ama emniyet kemerim takılıyken yeterince yaklaşmadığımı fark ettim. Kemerimi çözüp Roger'a doğru eğilince ne denli yakın durduğumuzu hissederek ürperdim. "Şey," diyerek direksiyonun benim tarafımda kalan düğmelere baktım, ancak farları kontrol etmeye yarayan hiçbir şey göremedim. "Senin tarafında olabilir," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu ve bakışlarını aşağı indirince araba hafifçe savruldu.

"Evet," dedim ve derin bir nefes alarak onun üzerine doğru eğildim. Bakışlarımı sabit tutmaya özen gösteriyordum; çünkü başımı ona çevirsem, öpüşecek denli yakın olurduk. Roger'ın tarafında farları kontrol eden kadranı gördüm. "Dur bakalım," dedim ve ona dokunmamaya dikkat ederek uzanıp kadranı otomatik far ayarına getirdim. Farlar anında yandı ve iki ışık kümesi karanlık yola doğru uzandı. Geri çekilerek emniyet kemerimi taktım. Kalbim her zamankinden daha hızlı çarpıyordu.

"Teşekkürler," dedi Roger, uzunları yakarak. Yolda farlardan başka hiçbir ışık yoktu ama dışarısi zifiri karanlık da sayılmazdı.

Zira üzerimizde uzanan bulutsuz gökyüzünde ay kocaman ve parlaktı. Yıldızlar ise Yosemite'dakinden bile daha güzeldi. Gökyüzü daha büyük, yıldızlar daha çok görünüyordu. Roger koltuğun arkasına doğru uzandı ve ne aradığını fark ederek elimi uzatıp sırt çantasını aldım.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum.

“Teşekkürler,” dedi. “Gözlüğümü bulabilir misin? Kahverengi bir kutusu var.”

Sırt çantasının fermuarını açıp içinde gözlüğü aradım. Keşke hava içinde neler olduğunu görebileceğim kadar aydınlık olsaydı. Gözlük kutusunu buldum ve kapağını açıp ona gözlüğünü uzattım. Gözlüğünü takıp dikkatli bir tavırla duruşunu düzeltti.

“Biliyorum,” dedi. “Sadece gece araba sürerken gözlük takıyorum. Bir de sinemada. Galiba karanlıkta uzak şeyleri görmek için kullanıyorum.”

“Sana yakıştı,” dedim, bu yeni halini inceleyerek. Şimdi biraz daha ulaşılabilir görünüyordu. Daha şapşal bir hali vardı ve o kadar da kusursuz değildi.

“Gözlük takınca yedek matematik öğretmene benziyorum,” dedi sikkın bir tavırla. “Yani bunu duymuşluğum var,” diye ekledi bir an duraksadıktan sonra.

“Ama çok havalı bir yedek matematik öğretmeni,” dedim ve bu sözlerim karşısında yine bir kahkaha patlattı.

“Teşekkürler,” dedi. “Destegine minnettarım.”

Boş gözlük kutusunu çantasına geri koyarken küçük bir eskiz defteri gözüme çarptı. “Resim mi çiziyorsun?” diye sordum ve o anda muhtemelen çantasını gizlice karıştırdığımı düşüneceğini fark ettim. “Affedersin – gözlüğü koyarken fark ettim...”

“Önemi yok. Evet, resim çiziyorum,” dedi başıyla onaylayarak. “Ama pek iyi sayılmam. Sırf eğlence olsun diye yaptığım bir şey.”

“Bakabilir miyim?” diye sordum, eskiz defterini elime alarak.

Roger güldü. “Tabii ki. Ama alay etmek yok.” Eskiz defterini ön konsola yaslayarak ay ışığının altında sayfaları çevirdim. Neredeyse tüm sayfalar küçük eskizlerle doluydu. Roger’ın çizim tarzı karikatürleri andırıyordu.

Ama mini portreler çizerken daha gerçekçi bir stil benimsemişti. Portrelerin çoğu çok güzel bir kıızı betimliyordu. Kızın Hadley olduğunu tahmin ettim ama o akşamlik yeterince soru sorduğumu düşünerek bir başka soru daha sormaktan çekindim. Defteri kapatıp tekrar çantaya koydum.

“Çok güzeller,” dedim ama Roger gülümseyip başını iki yana sallamakla yetindi. “Sanat mı okuyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi. “Tarih okuyorum ama siyaset biliminde de yan dal yapıyorum.”

“Ah,” dedim. Normalde cevap olarak babamın da tarih profesörü olduğunu söyledim. Ama içimden yükselen dürtüyü bastırdım. Bunu aklımdan bile geçiremezdim – o konuda konuşmayacaktım. Ama bu basit cümleyi bile kuramadığımı düşününce derin bir kedere gömüldüm. Öbür tarafa dönerek dizlerimi kendime çektim ve camdan dışarıyı seyrettim. Bomboş arazilere ve

tepemizdeki milyarlarca yıldız a baktım. Sonra başımı soğuk cama yaslayarak gözlerimi kapattım.

“Amy. Şşt, Amy.”

Bir anda yerimden sıçradım – rüya görüyordum. Aylardan marttı ve hava sıcacıktı. Çıplak ayaklarımla yeni biçilmiş çimenlere basıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak Roger’a baktım. Önümüzde hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan ıssız otobanda ilerliyorduk. Hava karanlıktı. Doğru ya. Amerika’daki En İssız Yol’daydım. Tabii ki.

Başımı çevirmeye çalıştım ama boynum tutulmuştu. “Ayy,” diye söylendim. Anlaşılan olabilecek en rahatsız uyku pozisyonunu bulmayı başarmıştım. “Hey,” diye mırıldandım, gözlerimi ovuşturarak. Saate baktığımda sabahın ikisi olduğunu gördüm. “Yüce İsa,” dedim, oturduğum yerde doğrularak. “Roger, bir yerde duralım da sen de biraz uyu?” diye önerdim. Önümüzde uzanan yol hâlâ kapkaranlık ve bomboştu. Yıldızlar birkaç saat önceki gibi ışı l ışı l parlıyordu. Sanki yeryüzünde bir tek ikimiz kalmıştık. Yıldızlar sadece bizim için ışı ldıyordu.

“Seni o yüzden uyandırdım ya,” dedi. Gösterge panelinden yansıyan ışı kt a bile yüzündeki yorgun ifade belli oluyordu. Gözlüğünün ardında gözleri kızarmıştı. “Bu gece Utah’a varmak istiyorum. Bu yoldan bir an önce çık alım. Delta’ya varabilirsek eyaletlerarası yola az kalır. O zaman yarın kesinlikle Colorado Springs’e ulaşırız.” Böyle hızlı ilerleme fikri hoşuma gitse de, biraz ş aşırmış tım; çünkü bol bol vaktimiz olduğunu söyleyen oydu.

Colorado Springs'e bir an önce ulaşma arzusunun altında yatan sebebi merak etmiştim doğrusu. "Ama beni uyanık tutman lazım," dedi.

"Ah," dedim. "Olur, tabii." Ona bakarak beni yönlendirmesini bekledim. "Ne yapmamı istersin?" Karşıdan bize doğru gelen bir arabanın uzunlarını gördüm. Kilometrelerce uzakta görünüyordu ama ufuktaki tek ışık kaynağı olduğundan arabayı seçmek çok kolaydı. Araba en az beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen Roger uzunları kapattı.

"Benimle konuş işte," dedi, alnını ovuşturarak. "Sorularına cevap verdiğimden emin ol. Ayrıca yeni şarkılar da çalabilirsin."

"Tamam," dedim onun iPod'unu elime alarak. "Ama istersen Ely'de mola verip biraz uyuyabiliriz." Haritaya bakılırsa, Ely, Utah'a varmadan önce Nevada'daki son kasabaydı.

Roger başını iki yana salladı. "Utah'a varmalıyız," dedi. Zaman çizelgemizi bozan şey benim güzergâh seçimim olduğu için ona karşı çıkmadım. "Şöyle hareketli bir şeyler koy," dedi, iPod'umu göstererek. "Yeni bir çalma listesi ayarlamadım ama orada kayıtlı bir şeyler vardır."

iPod'u karıştırdım ve çalma listelerinin çoğunun aşırı yaratıcı adları olduğunu gördüm – "Karışık 1", "Karışık 2". Listenin en başına çıkarak her birine tek tek bakıp bu tuhaf adlı grupların ne tür müzik yaptığını tahmin etmeye çalışmam gerektiğine karar verdim. O sırada "Orada olmalıydın... J" adlı bir çalma listesi gördüm.

Gülen suratın iyi bir işaret olduğunu düşünerek listeyi açtım ve iPod'u yerine koydum. Çalmaya başlayan ilk şarkı çok hoş ve yavaştı. Sevdalı bir Romeo'yu anlatıyordu.

"Bu hangi liste?" diye sordu Roger sert bir sesle ve şaşırarak ona döndüm.

"Gülen surat olan," dedim. "Ben sanmıştım ki –"

"Başka bir şey aç," dedi sesinde hâlâ gergin bir tonla. Sıkıca direksiyonu kavradığını fark ettim. Artık hiç de yorgun bir hali yoktu.

"Olur," diye mırıldandım. Durma tuşuna bastığımda şarkı kesildi ve araba sessizliğe gömüldü. Akabinde "Karışık 4" adlı bir liste buldum ve güvenli olduğunu umarak onu seçtim. Cihazdan hareketli bir müzik yükseldi ve Roger'ın direksiyonu tutan elleri gevşedi. "Bu daha mı iyi?"

"Çok daha iyi," dedi. "Affedersin. O listeyi silmiydim."

Tavrının Hadley'le bir alakası olduğunu düşündüm – muhtemelen listenin adı da onunla ilgiliydi ama sormak istemedim. O yüzden başımı sallayarak onaylamakla yetindim.

"Onun hazırladığı bir listeydi o," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Hadley'nin yani." Kızın ismi bir an aramızda âdeta asılı kaldı. Kızın ismini telaffuz edışı bile farklıydı – sanki ismi, bir tek onun ismi, alfabe-deki bütün güzel harfleri kendisinde toplamıştı. "Eski kız arkadaşım," diye ekledi, buna hiç gerek olamamasına rağmen. Ama belki bunu kendisi için vurgulamak

istemmişti; çünkü işin o yanını hatırlamakta sıkıntı çekiyor gibi bir hali vardı.

“Ah,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeden. Amy! olsa muhtemelen neler soracağını adı gibi bilirdi. Ona halden anlar ve nazik bir şekilde yaklaşır, Roger’ı kendisini tutmadan duygularını paylaşmaya ikna ederdi. Muhtemelen yanında put gibi oturup camdan dışarı bakmaz, soru sorarsa onun da kendisine aynı şeyi yapacağı korkusuyla dut yemiş bülbüle dönmezdi.

“Utah,” dedi Roger, tabelayı işaret ederek. Yavaşladık ve tabelanın önünden geçerken eğilip üzerinde yazanları okudum: “Utah’a Hoş Geldiniz!”. Altında ise “Sıradaglar Yaz Saati” yazıyordu. Tabelanın yanından geçip giderken az önce arkamızda kalan hayali sınırı düşündüm. California’nın iki eyalet ötesine geçmiş olmama rağmen, hiçbir farklılık hissetmiyordum. Gerçi hissetmeyi beklediğim de yoktu.

“Ee,” dedi Roger, dönüp bana bakarak. “İşini aksatıyorsun. Beni uyanık tutman lazım. İster soru sor, ister şiir oku. Canın ne isterse.”

“Peki bir insan mı?” diye sordum esneyerek, üst üste oynadığımız altıncı Yirmi Soru oyununda.

“Evet,” dedi Roger. “On dokuz. Uyumasana, Curry!”

Bu sözleri karşısında gülümsedim. Gülümseme suratıma kendiliğinden yayılmıştı. Öyle ki, anında buna engel oldum. “Hayatta mı peki?” diye sordum.

"Hayır. On sekiz."

"Erkek mi?"

"Evet. On yedi."

Roger'a dönüp baktım. Artık direksiyon başında uyuma riski varmış gibi görünmüyordu. Tarih okuyanların Yirmi Soru gibi oyunlarda açık ara avantajlı olduğunu bizzat yaşayarak öğrenmiştim. Ama sürekli seçtiği türden cevapları yavaş yavaş sezmeye başlamıştım. "Peki, bir kâşif mi?"

Roger bana şöyle bir baktı, etkilenmişe benziyordu. "Evet. On altı."

O ana dek Drake'i, Livingstone'u ve Sir Edmund Hillary'yi seçmişti. Ortaya bir tahmin atarak doğru çıkacağını umut ettim; çünkü daha kaç tane kâşif bildiğimden emin değildim. "Vasco de Gama mı?"

Roger içini çekti ama halinden memnun görünüyordu. "Beş soruda bildin," dedi. "Tebrikler. Sıra sende."

"Kâşiflere bu takıntın ne?" diye sordum, üst üste dört kâşif seçmenin altında yatan bir şey olduğunu düşünerek. Herhalde sırf beni yenmek için bir strateji olamazdı.

Roger biraz utanmış gibi görünerek omuz silkti. Bir elini saçlarından geçirince saçları tutam tutam kabardı. İçimden uzanıp saçlarını düzeltmek geldi ama bu dürtüyü anında bastırdım. "Kâşifler kendimi bildim bileli ilgimi çekmiştir. Çocukluğumdan beri. İnsanların bir şeyleri keşfedebileceğini düşünmek hoşuma gidiyor. Düşünsene, bir şeyi ilk gören sen oluyorsun. Ya da başka kimsenin göremediği bir şeyi görüyorsun."

“O yüzden mi tarih okuyorsun?”

Bana bakmadan gülümsedi. “Muhtemelen. Çocukken tarihi el kitabı gibi okumaya başladım. Bütün o kâşiflerin neler yaptığını öğrenip ben de aynılarını yapmak istiyordum. Eskiden ciddi önemli bir şeyler bulacağıma inanırdım.”

“Ama her şey bulundu zaten,” dedim. Ona doğru biraz daha dönerek emniyet kemerimi gevşettim ve sırtımı cama yasladım.

“Yani, teknik olarak öyle,” dedi ama bundan hiç rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. “Ama bence hâlâ keşfedilecek pek çok şey var. Sadece dikkat kesilmen gerek.” Bir dizimi kendime çekerek çenemi üzerine yasladım ve sözlerini kafamda evirip çevirdim. “Aman, ne çok konuştum ya,” dedi gülerek. “Sıra sende. Bana kendine dair bir şey söyle.”

Bunu ne şimdi, ne de başka bir zaman yapmak istiyordum. “Ah, bilemiyorum,” dedim. “Ben hiçbir şey keşfetmedim.”

“Henüz,” dedi Roger anlayışlı bir tavırla ve tekrar gülümsediğini hissettim. Ama o yedek matematik öğretmeni gözlüklü yüzündeki umutlu ifadeye bakınca gülümsemem soldu. İşlerin sırf sen öyle istiyorsun diye yolunda gitmeyeceğini henüz öğrenmemişti.

“Öyle,” dedim elimi uzatıp müziğin sesini açarak. Sahte bir imparatorluğu anlatan bu şarkıyı ikinci dinlememde sevdiğimi hissetmiştim.

“Ama ben ciddiym,” dedi Roger. “Bana kendine dair bir şey söyle. Mesela en büyük... pişmanlığın nedir?”

Bu soruyu hiç beklemiyordum ama cevabı anında zihnimde canlandı ve gözlerimi kapattım. Hiç ama hiç düşünmek istemediğim bir şeydi bu. Gözlerimi açıp Roger’a baktım.

“Hiçbir fikrim yok.”

"Dün, sen henüz gençken... "

-The Weepies

8 Mart – Üç Ay Önce...

"Ee, sonra ne oldu?" diye sordu Julia, nefesi kesilerek. "Kes şunu," dedim gülerken. Evin ön basamaklarına oturmuş, babam çimleri biçerken telefonda muhabbet ediyordum. Annemle ikimiz ona daima çimenlik konusunda takılırdık. Diğer her konuda gayet tembel olmasına karşın, söz konusu çimenlik olunca kılı kırk yarıyordu. Çimenler hiçbir zaman biçilmeleri gerekiyormuş gibi görünmüyordu; çünkü babam her cumartesi sabahını sırf bu işe ayırıyordu. "Bu sanat işi," diye ısrar ediyordu. "Sizin denemenizi de görmek isterim!"

Ben onu seyrederken babam çim biçme makinesine doksan derecelik keskin bir dönüş yaptıırarak çimenliğin köşesine doğru ilerledi. "Anlatacak pek bir şey yok," dedim, dikkatimi tekrar Julia'ya vererek.

"Tabii canım," dedi Julia. Onun da güldüğünü duyabiliyordum. Onun gülmesi beni mutlu ederdi; çünkü çoğunlukla kendi halinde, söyleyeceği şeyleri dikkatle tartan biriydi. "Ayrıntı istiyorum, Amy."

Gülümsemişimi hissettim. Bir önceki gece Michael'la buluşmuş ve epey de öpüşüp koklaşmışım. Julia ise da-ima böyle şeyleri anlattığım ilk kişiydi. Her nasılsa, ona olup bitenleri anlatmazsam o şey gerçekten olmuş gibi hissetmiyordum. "Gayet güzeldi," dedim ve onun telefonun öbür ucunda, ta Florida'da yüksek sesle içini çektiğini duydum.

"Ayrıntı!" dedi tekrar.

"Babam burada," dedim sesimi alçaltıp ağzımı telefona yaklaştırarak. "Şu an bu konulardan konuşamam."

"Julia'ya selamımı öyle," diye seslendi babam, çim biçme makinesini tekrar döndürürken.

"Hadi baba, bütün gücünle!" diye seslendim babama ve bana gülümseyerek kendisinden başka kimsenin görmediği, fazla büyümüş bir çimen kümesine doğru ilerledi.

"Hadi ama," dedi Julia. "Anlatsana. Üniversiteli çocukla aranız iyi mi?"

Babama bakıp beni duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olduktan sonra "Evet," dedim, sırtımı basamağa yaslayarak bitmek bilmez sohbetlerimizden birine hazırlanırken. "Tamam. Dün akşam beni saat sekizde aldı."

"Ee, ne giydin peki?" diye sorguladı Julia.

"Amy," dedi annem, arkamdaki eşikte belirerek. Telefonu indirip ona baktım. Stresli bir hali vardı; oysaki cumartesi, böyle davranmadığı tek gündü.

"Efendim?" diye sordum.

“Kardeşini gördün mü?”

Bu soru karşısında nabzımın hızlandığını hissettim. Bir an önce doğru cevabı bulmam gerekiyordu. Charlie bana mesaj atıp durumu idare edecek bir mazeret söylememişti, o yüzden annemle babama ne yaptığını söylemediğini ve aslında ne yaptığını bilmiyordum. “Hayır,” dedim sonunda.

“Yukarıda değil,” dedi annem. Kaşlarını çatarak çıkmaz sokağa doğru baktı. “Tekrar bir bakayım,” dedi, evin içine girerken.

“Affedersin,” dedim Julia’ya. “Charlie’nin olayları işte.”

“O ne yapıyor?” diye sordu Julia. Ortaokuldayken Julia, Charlie’den acayip hoşlanıyordu ama lise yıllarımızda Charlie bizden epey farklı bir gidişat sergileyince bu ilgisi sönüp gitmişti.

“Aynı,” dedim. Bu da pek iyi olmadığı anlamına geliyordu. Julia’nın ne demek istediğini anlayacağını biliyordum. Dönüp eve bakarak muhtemelen işler kötüleşmeden bir yolunu bulup olayın önünü kesmem gerektiğini düşündüm. “Kapatmam gerek.”

“Tamam,” dedi Julia. “Ama sonra beni ara. Söz mü?”

“Tabii ki,” dedim. Telefonu kapatıp evin kapısına yönelirken bir an durup kendi kendisine ısıklık çalarak çim biçme makinesiyle dolanan, kendi dünyasındaki babama baktım.

Beehive Inn

DELTA, UT

Giriş Tarihi: 8 Haziran, 3:35.

Belirtilen Çıkış Tarihi: 8 Haziran.

ÇIKIŞ SAATİ SABAH 11.00'DİR

İsim: Edmund Udell/Hillary Udell

Adres: 1 Salt Lake City Bulvarı

Salt Lake City, UT

Posta Kodu: Belirtilmemiş

Telefon: Belirtilmemiş

Oda: Balayı Süiti

Ödeme Şekli: Nakit

Belirtilen Oda Ücreti: 99\$ + KDV

KEYİFLİ KONAKLAMALAR DİLERİZ

“Sevdalı bir Romeo sokakta serenat yapıyor...”

-Dire Straits

Üzerine serpiştirilmiş gül yapraklarını bozmamaya dikkat ederek çift kişilik yatağın kenarına ilıştim. Roger’ın banyodan çıkmasını beklerken bir yandan da bütün bunların nasıl başımıza geldiğini sorguluyordum. Yine. 50. Otoban üzerinde Utah’taki ilk kasaba olan Delta’ya ulaşmak düşündüğümüzden daha uzun sürmüştü. Oraya vardığımızda günün büyük bölümünü araba kullanarak geçirmiş olan Roger için endişelenmeye başlamıştım. Yanından geçtiğimiz motellerin çoğunda “Boş oda yoktur” ibaresi ışıldıyordu. Delta’da kalacak bir yer bulamazsak ne olacağını düşünüp endişelenmeye başlamıştım. Haritaya bakılırsa bir sonraki kasaba bir saat uzaklıktaydı ve Roger’ın o kadarına dayanamayacağını hissediyordum.

Nihayet boş oda var mı diye bakmak için Beehive Inn’e girdik. Yol kenarındaki motellerden daha düzgün bir yere benzediği için, odalarının müsaitliğini tabelasında neon ışıklarla duyurmuyordu. Arabadan inip otelin girişine doğru yürürken onca zaman kıpırdamadan oturmaktan ötürü bacak kaslarımda oluşan gerginliği ve popoma saplanan ağrıyı hissettim. Otomatik cam

kapıdan geçerek yaptığımız gece yolculuğunun ardından tuhaf bir şekilde parlak görünen lobiye doğru ilerlerken iyice huzursuzlandım. Daha önce hiç kendi başıma bir otelde kayıt açtırmayı denememiştim. Buna iznim var mıydı acaba? On sekiz yaşında olmak gerekiyor muydu? O yüzden mi annem bizim için rezervasyon yaptırmıştı – benim yaptırmam mümkün olmadığı için mi?

Resepsiyona vardığımızda kalbim küt küt atmaya başladı. Otel güzel bir yere benziyordu ama var olan her yüzey el işi örtülerle kaplanarak biraz abartılı bir ev ortamı yaratılmıştı. Etrafıma daha fazla bakınma şansı bulamadan, yorgun görünümlü resepsiyon görevlisi bizi karşıladı.

“Udell ailesi miydiniz?” diye sordu, bakışlarını Roger’la ikimizin arasında gezdirerek.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla, haliyle böyle bir soru beklemediğim için. Artık ayaklarının üzerinde iki yana sallanmaya başlamış olan Roger’ın ise cevap verecek hali bile yoktu.

“Son odamızı size ayırmıştım,” dedi adam kaşlarını çatarak bilgisayarında bir şeyler yazarken. “Rezervasyonunuzu iptal ettiğinize dair mesajınızı aldım gerçi ama ön rezervasyon yaptırmış olduğunuz için odayı açıkta bekletiyordum.”

“Bu gece son odanız o mu?” diye sordum, sürekli kendiliğinden kapanan gözlerini açık tutmaya çalışan Roger’a şöyle bir bakarak.

“Evet,” dedi görevli ters ters.

“Doğru,” dedim, hızlı düşünmeye çalışarak. Bu Udellden denenen tipler rezervasyonlarını iptal ettiklerine göre muhtemelen gelmeyeceklerdi. Saat ise sabahın üç buçuğu olmuştu ve Roger’ın bir an önce uyuması gerekiyordu. “Tabii ki biziz,” dedim tatlı bir gülümsemeyle. “Udelller.”

Bu sözlerim karşısında Roger biraz olsun ayıldı ve şaşkınlıkla bana bakarak gözlerini kırıştırdı.

“Nihayet,” diye mırıldandı görevli. “Peki. İsimleriniz?” diye sordu, parmakları klavyesinde.

“Ah,” dedim. “Şey, eşim... Edmund. Ben de Hillary.” Roger bana biraz daha sert bir bakış attı ve elimden geldiğince belli etmeden omuz silkmeye çalıştım.

Bana kalırsa Salt Lake’in posta kodunu söyleyemeyince görevli bizden şüphelenmeye başlamıştı. Konuşmanın o noktasında söze dâhil olan Roger cep telefonu kullanmadığımız için ona numaramızı veremeyeceğimizi; böyle şeylerin geçici bir modadan ibaret olduğuna inandığını söyleyince ise kuşkuları artmış olmalıydı. Ama galiba tek istediği bir an önce gitmemizdi. Otelin parasını annemin çorap çekmecesindeki birikiminden ödedim, böylece bu Udelller her kimse, ödeme yapmak zorunda kalmayacaklardı. Sonra adam bize bir anahtar uzattı – kart değil, pirinçten gerçek bir anahtardı bu. Anahtarlardan küçük bir kalp simgesi sallanıyordu.

“Keyifli konaklamalar dileriz,” dedi adam yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle. Ona teşekkür ettim ve Roger’la ikimiz odayı bulmaya yollandık.

Meğer söz konusu oda, Balayı Süitiymiş.

Bunun bir şaka olduğunu umdum; ama anlaşılan hiç de öyle değildi – anahtar deliğe hiç zorlanmadan uydu. Bu da görevlinin imalı bakışlarını ve kalp şeklindeki simgeyi açıklıyordu. Kapıyı açıp içeri girdim ve gözlerimi odada gezdirirken kızarmaya başladığımı hissettim. Çift kişilik yatağa serili beyaz örtünün üzerine gül yaprakları serpiştirilmişti ve yatağın kenarında bir kova suyun içinde bir şişe şampanya bizi bekliyordu. Bu ilk an gözüme garip gelse de, birkaç saat önce suyun yerinde muhtemelen buz olduğunu düşündüm. Roger kapıyı kapattı ve ona bakarken yüzümün saçlarımla aynı rengi almamış olduğunu umdum.

“Eee...” diye lafa girdim, utançtan ne diyeceğimi bilemeden.

“Güzel oda seçmişiz, Hillary,” dedi Roger, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Belki yorgunluğu utanma hissinin önüne geçmişti, yanaklarında da en ufak bir kızarma yoktu.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Ama başka oda yokmuş –”

“Olsun,” dedi. “Sence sorun olmazsa önce ben üstümü değiştireyim.” Elinde spor çantasıyla banyoya yöneldi.

“Tabii,” dedim, gözlerimi yataktan ayıramadan. Roger banyo kapısını kapattığında aynaya baktım ve kızardığımın o kadar da belli olmadığını gördüm. Sonra bakışlarımı etrafta gezdirdim. Gerçek bir otele gelmeyeli uzun zaman olmuştu – Yosemite'daki kulübeyi saymıyordum. Oda da güzeldi – köşedeki çalışma masasında bir not defteri ve üzerinde BEEHIVE MOTEL yazan sarı

– siyah renklerde bir kalem vardı. İkisini de alıp çantama koydum. Bunu yaparken ilk kez yanımda ailem olmadan bir otelde kaldığımı fark ettim. Üstelik balayı süitindeydim. Hem de üniversiteli bir çocukla.

Ben tam bu düşünceleri sindirmeye çalışırken Roger üzerinde bir önceki gece giydiği şort ve tişörtle banyodan çıktı. Artık ne bekleyeceğimi bildiğim için o kadar şaşırmadım. Roger da dönüp yatağa baktı ve “Burayı bozmak yazık olacak,” dedi. Gül yapraklarına bakınca kalp şeklinde dizilmiş olduklarını gördüm.

Gözlerimi kaçırarak kendi bavulumu kaptım ve banyoya yöneldim. “Bence Udelller dert etmez,” dedim elimden geldiğince doğal bir tavırla. Kapıyı arkamdan kapatarak sırtımı yasladım ve bir nefes koyuverdim. Roger’ın yorgun olduğunu biliyordum ama anlaşılan bütün odanın konukların seks yapacağı beklentisiyle hazırlandığını fark edemeyecek kadar da yorgun değildi.

*Balayı Süiti’*ndeaydik. Seks beklentisi odanın atmosferinde vardı zaten. Parfüm kokusu gibi havada duruyordu. Buradaki yatak Yosemite’dakinden daha büyük olmasına karşın, beraber yatma fikri şimdi daha da kötüydü. Sanki odada koca bir fil vardı. Sevişmemizi bekleyen bir fil. Yine kızarmaya başladığımı hissettim. Bu kez banyo aynasının önünde durduğum için görsel kanıtım da karşımdaydı. Başka şeyler düşünmeye çalışarak etrafıma bakınırken küvetin iki kişilik olduğunu gördüm. Banyo köpüğü ve küvetin kenarında küçük bir tabakta gül yaprakları da hazır edilmişti.

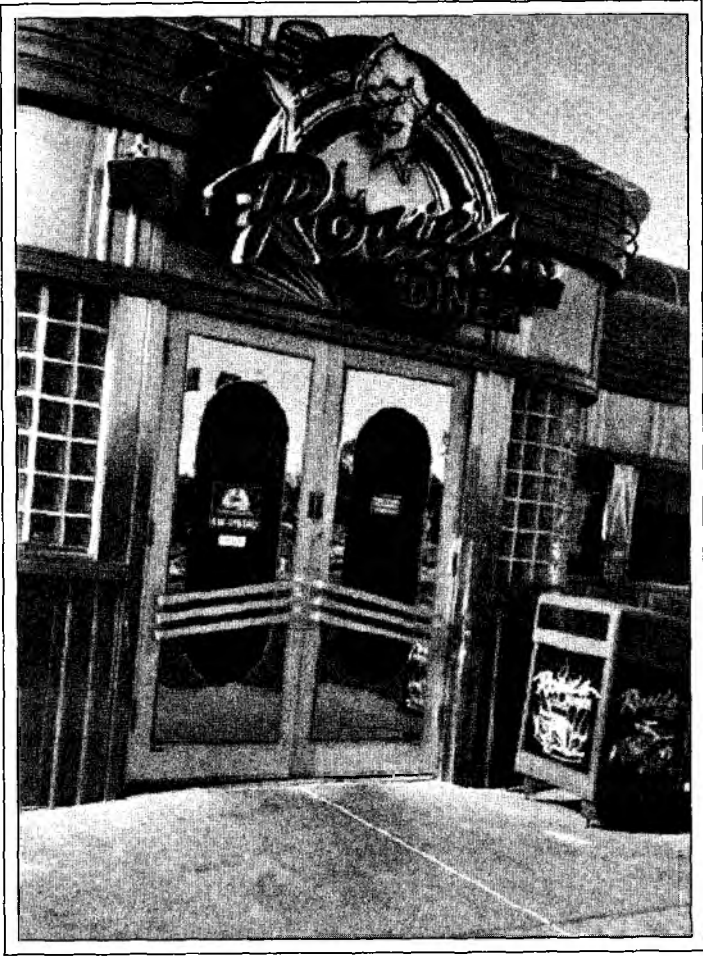
Bu sefer banyomuzun ayıların dolaştığı bir yolda beş dakikalık mesafede değil, odanın içinde olmasından yararlanarak, biraz da oyalanma isteğiyle, uzun bir duş aldım. Sonra yatmak için üzerimi değiştirerek bir önceki akşamki uzun kollu üst yerine bir tişört giydim. Burası herhalde o kadar soğuk olmazdı. Saçlarımı tararken ne kadar saçımın tarakta kaldığına dikkat etmemeye çalıştım. Diş fırçamla diş macunumu alarak banyo köpüğünü, yedek şampuanı, dikiş setini ve el losyonunu da yanlarına koydum.

Banyodan çıktığımda Roger'ın çoktan kendi tarafında örtülerin altına gömülmüş ve gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. Belki de odanın üzerimizde kurduğu bu tuhaf baskıdan hiç rahatsız olmamıştı.

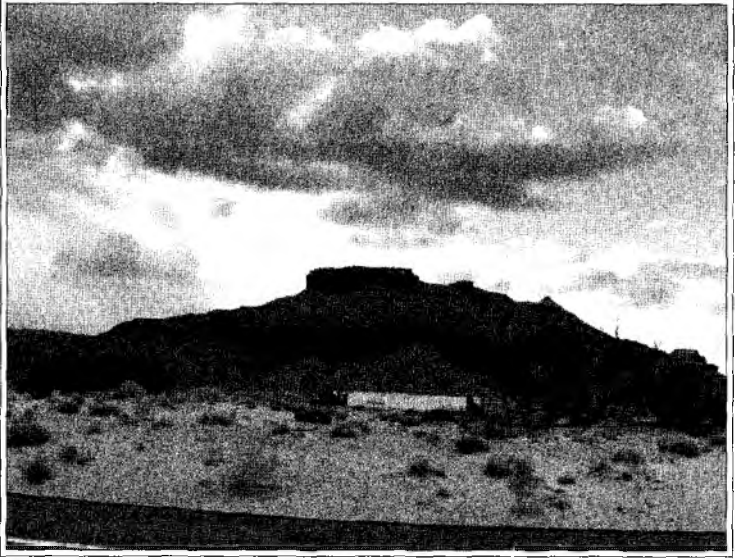
Roger benim yattığım sol taraftaki perdelik kumaşla kaplanmış gece lambası hariç tüm ışıkları söndürmüştü. Elimden geldiğince sessiz davranmaya gayret ederek örtülerin altına süzıldüm ve ışığı kapattım. Yan tarafıma dönerek bana doğru kıvrılmış olan Roger'a baktım. Onun yanında uyumak gözüme bir önceki gece olduğu kadar korkutucu görünmüyordu. Daha dün müydü bu?

Bir an için onu seyrettim. Bir önceki gecenin şanslı geçtiğinden ve bu gece hiç uyuyamayacağımdan emin bir şekilde gözlerimi kapattım. "İyi geceler, Roger," diye mırıldandım.

Birkaç saniye sonra Roger bana cevap verince şaşır-maktan kendimi alamadım – uyuyor gibi görünüyordu. "İyi geceler," dedi. "Ama benim adım Edmund."

NEDEN BİZİM BÖYLE YERLERİMİZ YOK?

UTAH BİR HARİKA

NEYMİŞ EFENDİM, BENİM AĞAÇLARIN
RESMİNİ ÇEKMEM ÇOK KOMİKMİŞ!

Gittiğim Yerler...

3. Eyalet: UTAH - Arı Kovanı Eyalet

Sloganı: Endüstri

Büyüklüğü: Yine epey büyük. Çok ama çok büyük.

Bilgiler: Arı Kovanı Eyalet! Hangi otobanda olduğunuzu gösteren tabelaların hepsinde arı kovanı resimleri var.

Notlar: Eyaletlerarası yolun kenarındaki bir tabelada MERALARA DİKKAT yazıyor. İyi de, bu ne demek ki? Cidden, hiçbir şey anlamadım. Ama Utah ACAYİP güzel. Ağaçlar bile durup fotoğrafını çekmek isteyeceğiniz denli güzel, üstelik hiç de aptalca BİR ŞEY değil bu. Ayrıca, Salt Lake City'nin posta kodu 84148'miş. Lazım olursa diye söylüyorum.

UTAH BİR HARİKA

3

EBEDİYEN...

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ#4

"Hillary ile Edmund Yollara Düşüyor",
diğer bir deyişle, "Ağaçların Fotoğrafını
Çeken İnsanlar"

ŞARKI ADI

"Colorado"
"Young Folks"
"I Am John"
"Unknown Legend"
"Break It Out"
"No You Girls"
"Surf Colorado"
"Just Like Heaven"
"The First Single (You Know Me)"
"Gravel"
"Rootless Tree"
"I Figured You Out"
"Baby, It's Fact"
"Free"
"Don't Forget to Breathe"
"Love Like a Sunset, Part I"
"Nobody Move, Nobody Get Hurt"
"A Year in the Past, Forever
Confessional in the Future"

ŞARKICI

Grizzly Bear
Peter, Bjorn and John
Loney, Dear
Neil Young
The Rocket Summer
Franz Ferdinand
Bowling For Soup
The Cure
The Format
Ember FX
Damien Rice
Elliott Smith
Hello Goodbye
Cat Power
Beulah
Phoenix
We Are Scientists
Dashboard

"Colorado'da sörf yapılmaz..."

-Bowling for Soup

"Alo, Amy'nin telefonuna ulaştınız. Mesaj bırakırsanız size dönerim. Teşekkürler!"

Bip.

"Amelia. Benim, annen. Dün beni geri aramamana hiç memnun olmadım. Özellikle hiçbir otelde giriş yaptığınıza dair kayıt bulunmadığı için endişelenmeye başlıyorum. Bir an önce beni ara."

*

"Alo, Pamela Curry'ye ulaştınız. Lütfen isminizi ve numaranızı mesaj olarak bırakın. Size mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Teşekkürler."

Bip.

"Alo, anne. Hay aksi, bir türlü denk gelemedik. Ne tuhaf. Ama her şey yolunda! Endişelenmene gerek yok. Şey oldu, Oklahoma'nın hemen dışında trafiğe takıldık ama neyse ki atlattık. O yüzden biraz geride kaldık. Ama otelleri bulmakta sıkıntı çekmedik. Yolculuk iyi geçiyor, her şey yolunda. Sen hiç merak etme!"

“Erkek mi?” diye sordu Roger.

“Evet,” dedim. “On altı.”

“Hayatta mı?”

“Hayır. On beş.”

“Kâşif mi peki?”

“Bu soruyu da ancak sen sorarsın. Hayır,” dedim.

“Sen de sürekli soruyorsun.”

“Çünkü kâşifleri seçip duruyorsun.”

“Hakkın var. Ünlü biri mi?”

“Evet. On dört.”

“Hmm.” Roger parmaklarını direksiyona vururken, bacaklarımı altına toplayarak pencereden dışarı baktım.

Güneş yeni yeni batıyordu – bütün günü yolda geçirmiştik. Yola niyetlendiğimizden daha geç çıkmıştık; çünkü ne gariptir ki bütün gece yine iyi bir uyku çekmiştim. Gıcık resepsiyon görevlisi bizi arayıp uyandırdığında saatime bakmıştım; 10’a geliyordu ve ben hâlâ uyuyordum. Ama ikimiz de zaman farkına alışamadığımız için aslında saat on birdi ve otelden geç çıkış yaptığımız için fazladan para ödeme tehlikesiyle karşı karşıyaydık. Bir an önce yola koyulmuş ve yol üzerinde bir yerde durup kahvaltıyla öğlen yemeğini birlikte aradan çıkarmıştık. Yol kenarı lokantalarını çok sevdiğimi fark etmiştim. Roger da lokantalardaki müzik kutularını sevmişti.

Yolculuğumuzun Utah’ta geçen kısmı resmen nefes kesiciydi. Ayrıca Kanada’yı keşfedenin büyük olasılıkla

John Cabot olduğunu öğrenmiştim. Roger da Stephen Sondheim hakkında bilgilenmişti. Manzara 50. Otoban'dakinden bile daha güzeldi; gerçi bunun sebebi şu an etrafımızda gözümüzün göreceği bir şeyler olması da olabilirdi. Garip bir şekilde başka bir diyarda gibiydik – devasa platoların ve olağanüstü ağaçların fotoğraflarını çekip durmaktan kendimi alamıyordum. Roger bunu çok eğlenceli bulmuştu; çünkü dediğine bakılırsa ağaç fotoğrafı çekmek kadar saçma bir şey hiç duymamıştı ve tıpkı bir önceki gün olduğu gibi, çevremizde uçsuz bucaksız araziler uzanıyor ve gökyüzü Nevada'dakinden daha da büyük, daha da mavi görünüyordu.

Artık eyaletlerarası yolda olduğumuz için yine karşımıza yol tabelaları çıkmaya başlamıştı. Çoğu daha önce görmediğim şeylerdi. Ne idüğü belirsiz MERALARA DİKKAT tabelalarının yanı sıra daha önce hiç görmediğim hayvan işaretleri vardı. Bir de geyik tabelaları vardı ama onları ilk kez Yosemite'in oralarda görmüştük. Ama boynuzları olan bir ineğin eyaletlerarası yolun ortasında koşturmasını düşünmek doğrusu beni endişelendiriyordu. Üstelik insanları uyarmak için tabela koyduklarına göre herhalde çok ender görülen bir durum değildi bu.

Colorado'ya girerken, etrafımızdaki manzara yine yavaş yavaş ama gözle görülür şekilde değişti. Nevada ve Utah'da gördüğümüz geniş açıklıklar yerini dağlık arazilere bırakmaya başladı ve çam ağaçları tekrar görüş alanımıza girdi. Yol kenarındaki tabelalarda eğim

seviyesi belirtiliyordu. Gerçek anlamda dağların içinden geçmeye başladığımızda ise yol çok daha rüzgârlı ve dik hale geldi. Önce yokuş yukarı çıkıyor, sonra bir anda aşağı inmeye başlıyorduk. Liberty sağlam arabaydı ama anlaşılan bu dik bayırlar kamyoncular için büyük bir sorun teşkil ediyordu – özellikle de yokuş aşağı inerken. Karşımıza gerçek olduğuna inanmadığım, kamyon şoförlerine resmen bilinç akışı yönteminden yararlanmayı öneren tabelalar çıkıyordu. KAMYON ŞOFÖRLERİ DİKKAT, DİK BAYIR GELİYOR! TEDBİR ALIN! ve KAMYON ŞOFÖRLERİ! HENÜZ BİTMEDİ! %6 EĞİM VE RÜZGÂRLI YOL DEVAM EDİYOR! Ne var ki gözlerimi bir türlü alamadığım tabela, üzerinde FRENLERİNİZ PATLARSA, YOLDAN ÇIKMAYIN VE EYALETLERARASI YOLDAN DEVAM EDİN yazan oldu. Nasıl yani? Bu bana berbat bir tavsiye gibi gelmişti. Ne zaman bir kamyonun arkasına geçsek, fren lambalarına bakıp, kırmızı yandığından emin olmaya çalıştığımı fark ettim.

Colorado Springs'e yaklaştıkça Roger iyice sessizleşti. Uğradığımız iki lokantada da telefon açmak için kalkmıştı. Masaya geri döndüğünde ise bu konuda konuşmak istememiş, hemen konuyu değiştirmişti. İlk kez, az kalsın Hadley'i arayıp aramadığını soracaktım ama o durumda Yosemite'dayken konuşmasına kulak misafiri olduğumu itiraf etmem gerekeceğini fark edip susmuştum.

Ben de onun yokluğundan faydalanarak annemin cep telefonuna bir mesaj bırakmıştım. Charlie bunun nasıl yapılacağını yıllar önce keşfetmişti ama şu ana dek böyle bir şey yapmamıştım. Annemin telefonu daha çalmadan

sesli mesaja düşüyordu. Charlie annemin telefonun böyle bir özelliğı olduğunu hiç bilmediğinden emindi; zira annenin her seferinde çağrüyı kaçırdığını zannediyordu. Annemle konuşsam ya huzursuzca gerçekleri söyleyecek ya da bir dizi yalan sıralayacaktım ve ikisi de içimden gelmiyordu. Muhtemelen çok geçmeden ona gerçeğı anlatmak zorunda kalacaktım – şu anda Indiana’da olmamız gerekiyordu ve oradan epey uzaktaydık. Ama kendimi bütün gece yola devam edersek belki arayı kapatabileceğimize ikna etmeye çalışıyordum. Ayrıca bir iki gün içinde Connecticut’ta olma fikri de beni pek heyecanlandırmıyordu – henüz hayatımın o aşamasına geçmeye hazır değildim. Ayrıca annemi bir aydır görmemiştım ve onu tekrar görme düşüncesi, hiç didikleme istemediğim sebeplerden ötürü gerilmeme yol açıyordu.

Gazozumdan bir yudum alarak içinde bulunduğumuz zaman dilimine göre ayarlanmış saatime baktım. Saat yediye geliyordu ve uzun zamandır arabadaymışız gibi hissediyordum.

“Ee?” dedim, ayaklarımı ön konsola yaslayıp Roger’a bakarak. “Oyun yarım kaldı”

“Affedersin,” dedi Roger. Telefonunu eline alıp ekranına şöyle bir baktı ve tekrar bardak tutacağına bıraktı. “Şey... Hayatta mı?”

“Hayır,” dedim, ona bakarak. “Bunu zaten sormuştun.”

“Affedersin,” dedi usulca gülümseyip tekrar yola bakarak. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. “Sanırım biraz... kafam dağınık. Müzik açalım mı?”

“Olur,” diye mırıldandım, incinmemeye çalışarak. Aptal bir oyundu işte, hepsi o. Roger’ın çalma listesini açtım ve sonraki altı şarkı boyunca tek kelime etmedik.

Çeşitli yerlerle aramızda ne kadar mesafe olduğunu gösteren tabelalarda Colorado Springs’i görmeye başlamıştım. Yaklaşık yüz kilometre yolumuz kaldığında, tekrar “dünyaya” döndüğümüzü hissettim. Dağları geçmiş olmalıydık; çünkü etrafımız geniş açıklıklarla çevriliydi. Yol birden üç şeride, hatta sonra dört şeride çıktı. O uzaklık hissi yok olurken çevremizde Targetlar, Wal-Martlar ve Starbuckslar ile fast-food restoranları belir-meye başladı. 50. Otoban’dayken hasretini çektiğim bu şeyler, şimdi gözüme haddinden fazla büyük ve parlak renkli geliyordu. O küçük marketleri özlediğimi hissettim.

Şehrin otuz kilometre kadar dışında benzin almak için durduk. Roger depoyu doldururken cep telefonu çaldı. O sırada ölü böceklerin mezarlığına dönüşmüş olan ön camı silmekte olduğum için bardak tutacağında telefonun ışığının yanıp söndüğünü ve titrediğini gördüm. Kapıyı açıp telefonu aldığımda ekranda BRON ARIYOR yazdığını gördüm. Bunun ne demek olduğuna dair en ufak fikrim bile yoktu ama Roger, telefonu uzattığımda bir anda gerginleşti. Camın yarısını bile doğru düzgün temizlememiş olmama rağmen, Roger'ın konuşmasını duymamak için sileceği yerine koyup arabaya bindim. Ama yan aynadan onu görebilmek için oturduğum yerde biraz eğilmekten kendimi alamadım. Yüzünü ancak yandan görebiliyordum ama halinden pek memnun olmadığı belliydi. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. Bu

düşünce aklımdan geçer geçmez, ondaki farklılık kafama dank etti.

Roger arabaya bindi ve kapıyı gereğinden biraz daha sert çarptı. Anahtarları kanta takmak yerine elinde evirip çevirdi. Çok yorgun bir hali vardı ve vücudundan her daim yayılan enerji biraz sönmüştü.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi, bana bakmadan, anahtarlarla konuşarak. “Sana iyi haberlerim var. Kalabileceğimiz bir yer buldum. Kampüs dışındaki evlerden biri. Yıl içerisinde Uluslararası Bina olarak kullanılıyor ama şu an sadece yaz okuluna kalanlar var.”

“Harika,” dedim ve onu daha yakından inceledim. Hiç mutlu görünmüyordu. “İyi olmuş o zaman, öyle değil mi?”

Roger içini çekerek, “İşin aslı,” dedi ve bir anda gerildiğini hissettirdi. “Sana söylemem gereken bir şey var. Hatta geç bile kaldım.”

“Tamam,” dedim, ciddi anlamda endişelenmeye başlayarak. Yoksa benden sıkılmış mıydı? Arkadaşlarıyla burada kalmayı mı planlıyordu? Yola devam etmeyecek miydi?

“Burada olmamızın asıl sebebi,” dedi, bana bakmadan. “Hadley’nin burada olduğunu duymuş olmam.”

“Ah,” dedim. Bir anda Roger’ın neden bütün sabah gözünü telefonundan ayırmadığını anlamıştım. “Burada mıymış peki?” diye sordum, elimden geldiğince doğal bir tavırla.

"Hayır," dedi ve biraz olsun rahatladığımı hissettim. "Arkadaşlarımın biri onun burada yaz okuluna kaldığını söylemişti. Ama anlaşılan evine, Kentucky'ye dönmüş."

"Ah," dedim, ne söyleyeceğimi bilemeden.

"Ne aramalarım cevap veriyor, ne de e-postalarım. Belki buraya gelip onu görsem, bir fırsatını bulup konuşsak, belki de..." Roger'ın alnı kıvrıldı. "Bilmiyorum."

Amy! şu an ne yapacağını gayet iyi bilirdi. Böyle dut yemiş bülbül gibi durmaz, tuhaf bir sessizlik oluşmasına mahal vermezdi. "Şey," diyebildim sonunda. "Siz... yani, ne oldu ki böyle?"

Arkamızdan bir korna sesi yükseldi ve arkamı dönünce bir arabanın benzin doldurmak için beklediğini gördüm. İçindeki adam arabada neden öyle boş boş oturduğumuzu merak etmiş olmalıydı. Roger arabayı çalıştırdı ve tekrar yola çıktık. Birkaç dakika hiç konuşmadan ilerledikten sonra Roger tekrar lafa girdi. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Bilseydim, bu noktada olmazdık bence."

"Ee," dedim. Yoksa bunu da Yirmi Soru oyunu gibi mi yapsaydık? Hadley'nin Benden Ayrılmasının Sebebi de cevap olurdu. "Sana ne dedi?"

Roger'ın elleri bir an sıkıca direksiyonu kavradıktan sonra yavaşça gevşedi. "Final sınavlarımız vardı. Kütüphanede buluşmak için sözleşmiştik – onun tarih sınavına çalışmasına yardım edecektim. Çalışma kartları falan hazırlamıştım," dedi Roger, kendisinden tiksinişmiş gibi bir ifadeyle. "Ama sonra yurttaki odama geldi ve..." Bir an

sustu ve dişlerini sıkarken çenesinde bir kasın seğirdiğini fark ettim. “Aramızdaki her şeyin bittiğini söyledi. Uzun zamandır böyle hissediyormuş ve artık bu yükü sırtından atması gerekiyormuş. Çünkü bu durum derslerine engel oluyormuş.”

“Öyle mi dedi cidden?” diye sordum hayretle.

“Evet,” dedi, hoşnutsuz bir gülüşle. “Hadley pek öyle hassas biri sayılmazdı. Neyse, herhalde söylememe gerek yok ki, finallerim pek iyi geçmedi. Daha sonra Hadley benden bu şekilde ayrıldığı için kendisini kötü hissettiğini söyleyen bir sesli mesaj bıraktı. Onun odasına gitmemi, doğru düzgün vedalaşmamızı istiyordu.”

“Sen ne yaptın?”

“Ah, gitmedim,” dedi Roger, şerit değiştirirken. “Ben veda etmem. O da bunu gayet iyi biliyordu. Belki yüz kez söylemişimdir.”

Olduğum yerde biraz doğruldum. “Veda etmez misin?”

“Hayır,” dedi Roger. “On bir yaşımdan beri bu böyle. Batıl bir inanç,” diye ekledi, buna çok gerek olmamasına karşın. “O sene iki dedemi ve büyükannemi kaybetmiştim – bam, bam, bam. Ve hepsi de, neredeyse ben onlarla konuştuktan hemen sonra öldüler. Hepsine söylediğim son şey veda sözcükleriydi. O yüzden artık bunu yapmıyorum. Aptalca bir şey. Ama diğer büyükannem hâlâ hayatta ve gayet sağlıklı; ben de o zamandan beri hiç veda etmedim. Sebebi bu işte.”

“Ama,” dedim Roger, Uintah Caddesi / Colorado College’e giden 143. çıkışa yönelirken. “Veda etmenin bununla ilgisi ne?”

“Mesele tamamen bu!” dedi Roger, enerjisini bir anda geri kazanarak. Etrafımızdaki medeniyet yine azalmaya başlamıştı ve kendimizi dağların arasında bulmuştuk. Manzara harikaydı. Batan güneş dağların arkasına vuruyor, bu yüzden sadece genel hatları seçiliyordu ama dağlar tıpkı şarkıdaki gibi mor renge bürünmüştü. Roger ana caddeye benzeyen bir yola girdi – etrafımızda kıyafet mağazaları, pizza restoranları ve müzik dükkânları vardı. Biraz Raven Rock’a benziyordu. Burada da bir üniversite şehri havası vardı. Tabii çevresindeki dağlar hariç... Bu haliyle California’dan çok daha ihtişamlıydı. “Veda etmek, o kişiyi bir daha görmemeye davetiye çıkarır. Bir daha o kişiyle konuşmamayı sorun etmiyorsun demektir. O yüzden o kelimeleri söylemezsen – konuşmayı ucu açık bırakırsan – onları bir daha görebilirsin.” Ona gözlerimi dikip bakmakla yetindim ve Roger bana şöyle bir göz atarak güldü. Bu sefer sesi her zamanki gibi çıkmıştı. “Biliyorum, kulağa pek mantıklı gelmiyor,” dedi. “Ama artık içime yerleşmiş bir şey bu.”

“Ama bazen,” dedim, boğazıma bir yumru yerleştğini hissederek. Kendimi konuşmaya zorladım. “Bazen de veda etmemene rağmen o kişiyi bir daha hiç göremezsin. Bazen öyle şeyler de oluyor.”

“Biliyorum,” dedi sessizce ve yüzündeki ifadeden neden bahsettiğimi bildiğini anladım. “Sanırım benimkisi sadece aile katliamından kalan suçluluk duygusu.”

Bu sözleri karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. “Onları sen öldürmedin ki.”

“Şu an bunun farkındayım. Ama bir de on bir yaşındaki halime aynı şeyi anlatmayı denesene.”

Camdan dışarıya bakıp, gittikçe koyulaşan mor dağları seyrederken bu söylediklerini düşündüm. Vedalar bana artık eskisi kadar önemli gelmiyordu – birini tekrar göremeyecekseniz, veda etmiş olup olmamak pek fark etmiyordu. Asıl önemli olan, bir daha asla onlarla konuşamayacak olmanızdı. Ve aranızdaki iletişim sonuza dek yarım kalacaktı.

“Neyse,” dedi Roger, küçük evlerin sıralandığı bir sokağa dönerek. Evlerin çoğunun kapılarında Yunan harfleri vardı. “Seni bu yükün altına soktuğum için özür dilerim. Buraya neden gelmek istediğimi sana ilk başta söylemeliydim.”

“Olsun,” dedim.

Roger bana gülümsedi ve arabayı yol kenarına çekerek epey bakımsız, iki katlı bir evin önüne park etti. Evin beyaz boyası dökülmeye başlamıştı ve çimenlikte yarı yarıya şişirilmiş, plastik bir çam ağacı vardı. “Pan-siyonumuza bir göz atmak ister misin?”

Colorado College Uluslararası Binası’nın ortak salonu neredeyse bomboştu. İçeride sadece kanepeye yayılmış, dik saçlı bir çocuk vardı. Çocuk epey sıskaydı ve üzerine tişört giymemişti. Kendisini oynadığı video oyununa epey kaptırmış görünüyordu. Oyun bir ormanda

geçiyordu ve karakter, kanepedeki çocuğun biraz daha iri yarı halini andırıyordu.

"Hey, Leonard," dedi Roger.

"Hey, Sullivan," dedi çocuk gözlerini ekrandan ayırmadan yumruğunu Roger'inkine vurmak için bir elini uzatarak.

"Onur Avı nasıl gidiyor?" diye sordu Roger.

"Lanetli Orman'a vardım," dedi çocuk.

"Görüyorum," dedi Roger, ekrana bakmak için kanepenin üzerinden eğilerek. "Çok etkileyici."

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Leonard. "Yaz tatilini California'da geçireceğini sanıyordum. Okul başlayana kadar burada mısın?"

"Hayır," dedi Roger. "Yazı Philadelphia'da geçireceğim."

"İşe bak," dedi Leonard. Ekrandaki sanal hali kılıcını savurarak ağır ağır yürüdü.

"Bu akşam burada kalıyoruz," dedi Roger. "Bron'la konuştum, o da tamam dedi. Senin odandaki diğer yatakta uyusam sorun olur mu?"

"Yok canım, ne sorun olacak," dedi Leonard. "Ne kadar kalabalık, o kadar iyi. Eşyalarını istediğin yere bırak. Bu akşam Sessiz Yurt'ta küçük bir parti olacakmış diye duydum. Bence harika olacak." Başını kaldırdı ve yüzünde beni ilk kez fark ediyormuş gibi bir ifade belirdi. "Ah. Merhaba," dedi. "Leonard Cho."

"Amy Curry," dedim.

“Etkilendim,” dedi çocuk, tekrar ekrana dönerek. “Sullivan, ne yaparsan yap ama Conrad’ın odasından uzak dur. Dolabında bir tavşan besliyor ve hayvan ona abayı yakmış durumda.”

“Tavşan mı?” diye sordum, doğru duyduğumdan emin olamayarak.

“Ona abayı yakmış durumda mı?” dedi Roger da aynı anda.

Leonard başını iki yana salladı. “Hiç hoş bir durum değil. Kendine bir iyilik yap ve bu saçmalıktan uzak dur.”

“Tabii,” dedi Roger. “Sağ ol, dostum.” Bana bakarak kaşlarını kaldırdı ve mutfığa yöneldi. Ben de çevreme bakınarak onun peşinden gittim. Pek çok kişinin bu mutfığı kullandığını gösteren işaretler vardı ama pek uyum içerisinde oldukları söylenemezdi. Duvarda çöpü çıkarma ve temizlik sıralarını gösteren listeler asılıydı, mutfak dolapları asma kilitlerle güvence altına alınmıştı. Duvara MİLLETİN YEMEĞİNE GÖZ DİKME, SORUN ÇIKMASIN yazmışlardı.

“Ee,” dedi Roger, mutfakta ilerlerken. “Uluslararası Bina’ya hoş geldin. Arkadaşım Bronwyn, yaz boyunca bina sorumlusu olacak. Bu akşamlik burada kalabileceğimizi söyledi. Sen de onun odasında uyuyabilirmişsin.”

“Dert etmez mi?” diye sordum, daha önceden telefonunun ekranında yazan BRON ARIYOR’un kim olduğunu anlayarak. Roger üzerinde beyaz bir tahta asılı

olan bir kapının önünde durdu. Tahtanın üzeri çoğu bir tavşana dair olan mesajlarla doluydu.

“Hem de hiç,” dedi Roger. “Ben koridorun öbür ucunda, Leonard’ın odasında kalacağım,” diye odayı gösterdi. “O kanepeden pek kalkmaz, o yüzden muhtemelen bütün oda bana kalacak.” Roger, Bronwyn’in kapısını açınca karşımıza devasa bir dolabı andıran küçük, dağınık bir oda çıktı – her yanda kıyafetler asılıydı ve küçük şifonyerin çekmecelerinden yığınla tişört taşıyordu. Bir duvara yaslanmış olan yatağı seçmeyi başardım ama onun da üzeri kıyafetlerle kaplı olduğu için pek de emin olamamıştım.

“Vay be,” dedim etrafıma bakınarak.

“Biliyorum,” dedi Roger. “Biraz alışveriş takıntısı var.” Dönüp bana baktı. “Sence sorun olur mu?” diye sordu. “Yani, daha rahat edeceksen bir otele de geçebiliriz...”

Başımı iki yana salladım. “Böyle iyi.” Aslında değildi. Bir yabancıyla, hatta muhtemelen orada olmama gıcık olacak üniversiteli bir kızla kalmak istemiyordum. Ama Roger’ın burada olmak istediği aşikârdı ve onu üzmeden kendimi buradan dışarı atmanın yolu yoktu.

Roger rahatlamış bir tavırla bana gülümsedi ve duymak istediği cevabı verdiğimi anladım. “Harika. O zaman ben arabadan bavullarımızı alayım. Hemen gelirim.” Ben daha cevap veremeden Roger ortadan kaybolmuştu.

Burası kıyafet yığını olmadan bile fazlasıyla küçük bir odaydı. Ama her tarafa saçılmış eşyalar yüzünden daha da boğucu görünüyordu. İçeride sadece bir yatak,

yatağın yanında küçük bir boşluk ve biraz ötesinde üzerine ve çevresine fen kitapları yığılmış bir çalışma masası vardı. Masanın üzerinde bir pano daha asılıydı ve üzerindeki fotoğrafların birinde Roger'ın yüzünü tanıyınca bakmak için içeri girdim.

“Merhaba!”

Duyduğum sesle arkama dönüp baktım ve eşikte bir kızın dikildiğini gördüm. Kızın uzun, kahverengi saçları ve gözlerine düşen kâkülleri vardı. Yaklaşık benim boyumda ve kilomda olmasına karşın onun vücudu benden daha kıvrımlıydı. Kızın Bronwyn olduğunu tahmin ettim; zira üzerinde yalnızca bu odanın sahibi gibi giymine çok önem veren birinin giyeceği kıyafetler vardı. Benim gibi kot pantolon ve tişört giymişti ama aramızdaki benzerlik bununla sınırlıydı. Onda okuldaki bazı kızlarda fark ettiğim bir hava vardı – kıyafetleri öyle bir araya getirmişti ki, hepsi birbirine yakışmıştı. Ama bu şıklığı elde etmek için hiç çaba harcamamış gibi görünüyordu. Beyaz tişörtü üzerine oturmuştu ama dökümlü duruyordu. Üst üste doladığı ince altın zincirli kolyeleri, altın rengi babetleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Bir an bakışlarımı indirip kendi tişörtüme baktım. Üzerinde o gün öğlen yemeğinde yediğim tosttan dökülmüş reçel lekesi gibi bir şey vardı.

“Merhaba,” dedim ellerimi ceplerime sokarken. Kızın lekeyi fark etmeyeceğini umuyordum.

“Sen Amy misin?” diye sordu, beni yakından inceleyerek. Her nasılsa hiçbir kıyafete ya da ayakkabıya basmamayı başararak yanıma geldi. Yüzünde uçaklardaki

hostesler hariç kimsenin yüzünde görmediğim denli dostane bir ifade vardı.

“Evet,” dedim ona elimi uzatarak. Üniversitede böyle selamlaştıklarını tahmin ediyordum. “Merhaba.”

Kız elimi tamamen yok sayarak beni sıkıca kucakladı. Bir anda gerildiğimi hissettim. Uzun zamandır kimseye pek sarılmamıştım. Cenazede birkaç kişi bana sarılmıştı ama alelade, doğru düzgün temas bile olmayan kucaklaşmalardı bunlar. Daha çok sırtımı sıvazladıklarını söyleyebilirdim. Ama bu kızın beni bırakmaya hiç niyeti yoktu. Birkaç saniye sonra geri çekilmeye çalıştım ama bu sadece bana daha da sıkı sarılmasına sebep oldu. Aynı boyda olmamıza rağmen benden çok daha iri yarı birisiyle kucaklaşıyormuş gibi hissediyordum. İçimde bir şeylerin eridiğini, o ana dek hissetmekten korktuğum her şeyin önüne çektiğim sette delikler açıldığını hissettim ve bu duygu içime yayıldığı anda geri çekildim. Bronwyn de geri çekilerek bana gülümsedi.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim!” dedi ve konuşmasında belli belirsiz bir Güneyli aksanı sezdim. “Sen” deyişinde mesela, duymaya alıştığımndan daha farklı bir vurgu vardı.

“Ben de. Şey...” dedim, emin olmak için. “Sen Bronwyn misin?”

“Aman Tanrım!” dedi kız gülerek. “Çok özür dileirim! Evet, öyleyim. Bronwyn Elizabeth Taylor. Çok memnun oldum.”

“Elizabeth Taylor mı?” diye tekrarladım, yanlış duyduğumu zannederek.

“Evet, aynen. Tek suçlusu ablam. Ben doğduğum sıralarda kafayı *Yarış Aşkı*’na* takmış. Bilirsin, kızlar ve atlarla ilgili olan,” dedi ve dediklerini takip edebiliyormuşum gibi başımla onayladım. “İkinci adı öyle olsun demiş, öyle de olmuş. İşte bu yüzden beş yaşındaki çocuklara isim seçtirtmemek lazım, haksız mıyım?”

“Aynen,” dedim biraz şaşkınlıkla – hatta çok şaşkınlıkla. Bronwyn Güneylilerin sözcükleri ağızlarında ağır ağır gevelediklerine dair duyduğum şeyleri bertaraf edercesine *hızlı* bir şekilde konuşuyordu. Bozguna uğradığımı hissederek konuşmayı aşına olduğum konulara çekmeye çalıştım. “Bu gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Aman be!” dedi. Daha önce kimsenin ‘önemli değil’ anlamında böyle dediğini duymamıştım ama herhalde onu kastediyordu. “İyi ki burada kalıyorsunuz. Şöyle güzel bir muhabbete açım! Roger da bu dünyada en sevdiğim on insandan biri.” Bunu gerçek bir onurmuş gibi dile getirmişti. Ona hemen inandım.

“Ah,” dedim. “Evet. Gerçekten çok –”

“Bir de...” diye sözlerini sürdürdü. “O kızın ona yaptıkları yok mu! Öyle tatlı bir çocuğa hem de... Hadley gibi birine antrenman gibi bir şey oldu.” Salak salak başımı salladım. Sanki az önce fırtınanın ortasına düşmüştüm. Bronwyn’in ağzından çıkanları algılamaya ve

* Ünlü İngiliz aktris Elizabeth Taylor’un oynadığı bir film. (Ed.)

verecek doğru düzgün bir cevap bulmaya çalışıyordum. "Ee..." diye söze girdim.

"Aman Tanrım, aklım nerede benim? Otursana."

Dediğini yapmak için uygun hiçbir şey göremiyordum ama Bronwyn, yataktaki kıyafetlerin bir kısmını kenara iterek eliyle üzerine vurdu. Sonra odanın öbür tarafına geçip, çalışma masasına hafifçe oturdu. Ben de dikkatle yatakta onun açtığı alana yerleştim. Beklentiyi bana baktığını görünce tekrar lafa girmeye çalıştım. "Ee," dedim ve bir an duraksadım. O bir şey söylemeyince sözlerimi sürdürdüm. "Demek bu yaz bina sorumlusu sensin?"

"Öyle," dedi inilleyerek ama sesi şikayet eder gibi değildi. "Oda beleşe geliyor. Bütün yaz evde kalıp teyzemin kreşinde kölelik yapmak zorunda kalmıyorum. Ama benden bahsettiğimiz yeter!" Öne doğru eğildi. "Ben seni dinlemek istiyorum! Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Ah," dedim, bütün dikkatini bana vermiş olduğu için biraz rahatsızlık duyarak. "Şu ana dek iyiydi."

"Onun konusunu açtı mı?" Bronwyn'in o demesinden, kimi kastettiğini hemen anladım.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz. Onun hakkında doğru düzgün bir şey söylemedi."

Bronwyn başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Üzülme, tatlım. Ben onun ağzından laf almayı bilirim."

"Şey..." dedim. "Galiba biz de o yüzden buradayız. Yani, sebeplerden biri de o," diye ekledim hemen.

“Roger, Hadley’i aradığını söyledi – bu yaz kampüste olacağını duymuş.”

Bronwyn dudak büktü. “Ama değil. İnan bana, anında haberim olurdu ve hemen hakkında arama emri çıkartırdım.” Masasına dönerek bir resim çerçevesi aldı. “Resmini görmek ister misin?” Daha ben cevap vermek için ağzımı açamadan yanıma gelip fotoğrafı bana uzattı.

Resimde dört kişi vardı: Solda Bronwyn, hemen yanında kısacık kesilmiş, kıvrırcık, siyah saçlı, tıknaz ve sevimli bir çocuk, onun yanında Roger ve en sağda çarpıcı, sarışın bir kız... Kızın Hadley olduğunu tahmin ettim ama bunun tek sebebi kırmızı keçeli kalemle başına çizilmiş şeytan kulakları değildi. Resme daha yakından baktım. Kız neredeyse Roger’ın boyundaydı. Ufak tefek, kusursuz hatları olan bir kızdı. Çok güzel bronzlaşmıştı. Kayıtsızca gülümsüyordu ve gözlerini objektiften kaçır-mıştı ama ona gülümseyen Roger bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. “Hmm,” dedim buna karşılık ne demem gerektiğinden emin olamayarak.

“Biliyorum,” dedi Bronwyn. “Kesinlikle öyle, değil mi? Yüzünden okunmuyor mu?” Resmi benden geri aldı. “Bir de Jaime’ye baksana,” dedi gülümseyerek parmağını kendisinin yanında duran çocuğa bastırırken. “Acayip şirin değil mi? İnsanın yiyip bitiresi gelmiyor mu?”

“Ah,” dedim elimden geldiğince ifadesiz bir sesle. Buna çok hevesli bir şekilde katılmamın doğru olacağını zannetmiyordum. “Senin erkek arkadaşın mı?”

“Evet,” dedi Bronwyn, mutlulukla içini çekerek. “Roger’ın buralardaki en yakın arkadaşı sayılır. Biz de o şekilde tanıştık zaten. Hadley’le de,” diye ekledi daha karamsar bir ses tonuyla.

“Ee,” dedim, kendimi bir gizemi çözmenin eşiğindeki gibi hissederek. “O ikisinin arasında tam olarak ne oldu?”

Bronwyn bir yığın kıyafeti daha kucaklayarak yere attı ve yanıma oturdu. “Tatlım, bunu bilseydim zaten iki ay önce olayı düzeltmiş olurum. Bence asıl sorun, ortada hiçbir sorun olmaması. Sanırım kız sıkıldı ve yaz boyunca Kentucky’de özgür olmak istedi. Ama bilmiyorum,” dedi sonra. “RS’nin kendisine sormamız gerek...” Bir an durup etrafına bakındı. Sanki Roger’ın orada olmadığını o an fark etmişti. “Ondan bahsetmişken, nerede bu çocuk?”

“Bavullarımızı alıyor,” dedim. Aslında o ana dek geri dönmesi gerekirdi ama belki de Bronwyn’le konuşabilirim diye bilerek oyalanıyordu.

“Anladım. Neyse, biz hazırlanmaya başlasak iyi olur. Bu gece Sessiz Yurt’ta parti var. Sen de geliyorsun,” dedi ve bunun bir soru olmadığını fark ettim. Bana cevap şansı bile tanımamıştı. “Süslenir püsleniriz ve...” Bir an bakışlarını kıyafetime kaydırды. “Belki sen benim dolabımdan bir şeyler ödünç alırsın. Ay, çok eğlenceli olacak!”

"Colorado'da keyfin yerinde..."

-Jackson Browne

Sessiz Yurt'un ismiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Partiye gitmek için yürürken Roger bu evlerin okul dönemi boyunca belli başlı işler için kullanıldığını – Uluslararası Bina gibi – ama yazları kampüste kalan öğrenciler için yurda dönüştüğünü anlattı. Dediğine bakılırsa yaz boyunca en çılgın partiler Alkolsüz Yurt'ta yapılmıştı.

Partinin gürültüsü sokağın öbür ucuna kadar geliyor; evden kahkahalar ve haykırımlar eşliğinde gümbür gümbür bir müzik sesi yükseliyordu. Sessiz Yurt, Uluslararası Bina'ya yürüme mesafesindeydi ve Viktorya dönemine ait gibi görünen bir mimarisi vardı. Eve yaklaştığımızda, evin ön cephesini saran verandanın önünde yapay bir kumsal olduğunu gördüm. Bir miktar kumun üzerine voleybol filesi gerilmişti. Bu akşam kimsenin voleybol oynayacağı yoktu anlaşılan; çünkü filenin hemen yanına bir kamp ateşi yakılmıştı. Çevresinde takılan insanlar vardı. Verandada çiftler konuşuyordu ve çocuğun teki elinde bir şişe birayla korkulukların üzerine yığılıp, kendisinden geçmişti. Bütün bunlar gözüme çok tanıdık geliyordu – etrafa saçılmış Mile-High Ale şişelerini Dos

Equis'le değiştirsek, West'te gittiğim partilerden pek bir farkı kalmazdı. Gerçi o partilere sadece birkaç kez gitmiştim ve her seferinde de yanımda Michael vardı. Bütün gece onun dibinden ayrılmaz ve kırmızı plastik bardağımdan sıcak fıçı biramı içerdim. Biri benimle konuştuğunda gülümsemekle yetinerek lise öğrencisi olduğumu açık edecek hiçbir şey söylememeye özen gösterirdim.

Öte yandan Charlie ortaokuldan beri kampüse gidip geliyordu. Anlaşılan partilerde ona maskot gibi davranıyorlardı. Liseye başladığımızda, partilerin tanıdık simalarından olmuştu. Hatta sıklıkla partiyi ortaya atan o oluyor, en kötü ihtimalle parti sahibini tanıyordu. Ben bir yurt odası ya da evin kıyısında-köşesinde otururken, kardeşimin herkesin ilgi odağı olduğunu görmek berbat bir şeydi.

Bronwyn ile Roger'ın peşinden merdivenleri çıkarırken baygın çocuktan uzak durmaya çalışarak tırabzanlara tutundum. Dengemi korumaya çalışıyordum; çünkü gayet ayık olmama karşın ayağımda kendi ayakkabılarım yoktu. Bu benim seçimim değildi ama anlaşılan Bronwyn "hayır"ı cevap olarak kabul etmiyordu.

"Herhalde geliyorsun!" demişti Bronwyn benim karşı çıkılmalarımı dinlemeyerek. O sırada Roger elinde bavulumla çıkagelmişti. Bronwyn alelacele selam verdikten sonra hazırlanabilmemiz için Roger'ı kışkıışlamıştı. O anda partiye gitmeme gibi bir seçeneğim olmadığını fark etmiştim.

“Böyle iyi ya,” demiştim.

Kendi kendisine bir şeyler mırıldanarak çekmece-lerden birini karıştıran Bronwyn dönüp bana bakmıştı. “Tabii ki geleceksin,” demişti. “Saçmalama.”

“Ben burada kalsam daha iyi,” demiştim. “*Cidden*.”

Yine sözlerimi duymazdan gelmişti. “Geliyorsun, canım benim. Ayrıca çok eğleneceğiz.” Doğrulup bana yakından bakmış, “Bence şunları biraz değiştirebiliriz,” diyerek parmak arası terliklerimi, bol tişörtümü ve kot pantolonumu göstermişti. “Yolculuk için böyle giyinmişsin tabii.”

“Evet,” diye mırıldanmışım. Sürekli bu kıyafetlerle dolaştığımı söylemek istemiyordum. Özellikle öyle istediğimden değildi ama o tarz kıyafetlere doğru çekildiğimi hissediyordum. Üzerime tam oturan kıyafetlerin içinde boğulacak gibi oluyordum, etek giyince bacaklarım üşüyordu, parlak renkler ise çok dikkat çekiyordu. O yüzden biraz saklanmama izin verecek, etrafta dikkat çekmeden dolaşmamı sağlayacak bir kıyafet seçmiştim ve şu ana kadar gayet de işe yaramıştı.

“Ama,” diye sözlerini sürdürmüştü Bronwyn. “Her şeyin zamanı var. Haksız mıyım? An gelir, rahat giyinirsin; an gelir, süslenir püslenirsin. Şimdiyse süslenme zamanı.” Çekmeceden tek omuzlu pembe bir üst çekerek önce ona, sonra bana şöyle bir bakmış ve sonra onu bırakıp çekmeceyi biraz daha karıştırmıştı.

Bir süre sonra zaferle içini çekerek kenarları sarı, gök mavisi renginde uzun bir üst çıkarmıştı. “Mükemmel.”

“Bronwyn,” diye söze girmiştim, onu kırmaktan çekinerek. Ama bir hiç uğruna bunca çaba harcamasını istemiyorum. “Sana gerçekten minnettarım ama bu akşam partiye gidecek havamda değilim.” Bu sözler hislerimi tam olarak ifade edemese de, başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Daha Roger’la vakit geçirmeye bile yeni yeni alışıyordum. Neredeyse üç aydır kimseyle doğru düzgün konuşmamıştım ve o kadar kişiyi bir arada görmenin, o kadar yabancıunun içinde olmanın düşüncesi karşısında tek isteğim yatağa kıvrılmaktı. Bir zamanlar partilere gitmeye bayılıyordum. Bunu asla sorun etmezdim. Ama tabii bu “önceden”di. Eski halimdi.

“Biliyorum,” dedi Bronwyn içini çekerek. Bu sözü beni şaşırtmıştı. “Partilerin en az yarısına ben de gitmek istemiyorum, canım. Ama bak ne diyeceğim? İnsan yine de gitmeli. Bu, Taylor ailesinin sloganıdır: Kalkarsın, süslenir püslenir ve oraya gidersin. Ve genellikle sonunda gayet iyi vakit geçirmiş olursun.” Mavi bluzu bana doğru fırlatmıştı ve ben de havada yakalamıştım. “Ve bazen,” diye eklemişti, bana bir sır verircesine fısıldayarak. “İçten içe kendini pek iyi hissetmiyorsan, en azından dışarıdan güzel görün. Bir süre sonra ikisinin arasında bir fark kalmaz.” Bana gülümsemişti. Yüzümde pek ikna olmuş bir ifade belirmemiş olmalı ki, omuz silkerek, “Ama çok sıkılırsan, söz veriyorum, istediğin zaman çıkarsın. Anlaştık mı? Şimdi şu bluzu giy, ben de sana bir etek bulayım,”

Karşı çıkmanın hiçbir anlamı olmadığını fark ederek reçel lekeli tişörtü üzerimden çıkarmıştım. Bronwyn ise

bir kıyafet yığınının içinden kot eteğini bulmuştu. Bana şöyle bir bakınca mavi bluzu giymek için arkamı dönmeye yeltenmiştim – çünkü üzerimde sadece sütyenim vardı. Kumaşın yumuşaklığını hissedince, bluzun çok güzel olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım. Son birkaç ay pamuklu tişörtlerden başka hiçbir şey giymediğim için bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Parmaklarımı bluzun şık yakasında gezdirirken Bronwyn “Bunu da,” diyerek kafama bir sütyen fırlatmıştı.

“Şey,” demiştim sütyeni tutarak. “Bence böyle iyi...” Bu da kıyafet ödünç alma işini abartmak olurdu yani.

“Merak etme, hiç giyilmedi,” demişti Bronwyn. “Geçen sene oda arkadaşıma almıştım. Kız resmen sporcu sütyeniyle yaşıyordu. Rezalet yani. Ama istemem dedi. Üstelik ayıp ettiğimi söyledi. İnanabiliyor musun? Hadi, giy şunu.”

“Şey,” demiştim, içimden keşke bir an önce giyinebilsem diye geçirerek. “Gerçekten böyle iyi...”

“Hiç de değil,” demişti. “Eğer giyineceksen, tepeden tırnağa giyinip kuşanmalısın. Bence güzel iç çamaşırı giymek hafife alınıyor.”

Sütyeni elimde evirip çevirmiştim. Tıpkı bluz gibi, o da kaliteli kumaştandı. Uçuk yeşil renkte, zarif dantelleri olan bir sütyendi ve benimkilerden çok daha seksi olduğu kesindi. “Teşekkür ederim,” demiştim.

“Ne demek. Bir de...” demişti, çekmecedен bir şey daha alıp bana fırlatarak. “Şunu da al.” Sütyenle takım

uçuk yeşil renkte bir tangaydı bu. Etiketleri hâlâ üzerindeydi.

“Oda arkadaşına külot mu aldın?” diye sormuştum.

“Ee, ikisi takımdı!” demişti Bronwyn, savunmacı bir tavırla. “Takımlar bozulmaz ki. Hem istersen özel durumlara saklayabilirsin.” Bana göz kırptı ve kızarmamaya çalıştım. Birisi beni iç çamaşırlarımla ilk – ve son – kez gördüğünde, kesinlikle üzerimde böyle etkileyici bir şey yoktu. Ama Michael bunu pek de umursamış gibi davranmamıştı, o yüzden belki de bir şey fark etmiyordu. “O zaman üzerini değiştir de nasıl duracağına bakalım!” demişti Bronwyn sırtarak ellerini çırparken. Sonra dışarı yönelmişti.

Bronwyn kapıyı arkasından kapatır kapatmaz giyinerek yatağın üzerine ilişmiş ve üzerime çöken hüznü silkip atmaya çalışmışım. O ana dek başka bir kızla takılmayı ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim – Julia’yı ne kadar özlediğimi de. Partilere hep ikimiz birlikte hazırlanırdık. Saçlardan çok iyi anladığı için benim saçımı da hep o yapardı. Onun saçları kıvrıcık olduğundan şekil vermek güçtü, o yüzden benim saçlarımı yapmayı seviyordu. Bazen işin, benim odamda bangır bangır müzik eşliğinde kıyafet seçmek olan hazırlanma kısmı, partinin kendisinden daha eğlenceli olurdu. Partiden sonra onu evine bırakırdım ve gece böylece sona ererdi.

“Pekâlâ,” diye seslenmişti Bronwyn, odaya dönüp saatine bir göz atarak. “Saçını ve makyajını yapacaksam acele etmemiz gerek. Sadece bir saatimiz var.”

Partiye gelişim işte böyle olmuştu. Üzerimde ayakkabılar da dâhil olmak üzere kendime ait neredeyse hiçbir şey yoktu. Bronwyn bana epey küçük gelen bir çift topuklu ayakkabı seçmişti; zira odadan parmak arası terliklerimle çıkmama izin verecek hali yoktu. Bronwyn saçımı ve makyajımı bitirdikten sonra aynada kendime bakınca şaşırımdan kendimi alamamıştım. Eski halime benzediğim söylenemezdi; zira ben hiç bu denli modaya uygun giyinmezdim. Bütün bunların sahte olduğunun ve Bronwyn'in yaptığı makyajı sildikten sonra her şeyin eskiye döneceğinin farkındaydım ama bir gecelik olsun bir daha geri dönmeyeceğini sandığım o halimi görmek güzeldi.

Sessiz Yurt'un gürültülü mutfağına girdik ve Bronwyn organik kimya sınıfından tanıdığı biriyle konuşmaya girdi. Bense kırmızı bir kutudan sıcak biramı yudumlayarak Roger'ın yanında dikilmekle yetindim. Bu bana güçlü bir dejavu hissi yaşatmıştı doğrusu.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Roger. Şaşkınlıkla ona baktım ve Roger'ın gözlerini bardağına diktiğini fark ettim.

"Ah," dedim. Onu yanlış anlamadığımdan emin olmak istiyordum ama bu kez sözlerinin başka yöne çekilecek bir tarafı yoktu. Bilerek Bronwyn'in bluzunun kenar kıvrımına dokundum ve "Teşekkürler," dedim.

"Ne demek," diye karşılık verdi, bardağını şöyle bir sallayıp içindeki birayı çevirerek. Akabinde gülümsedi.

Tam başka bir şeyler daha söyleyeceği sanrısına kapılmıştım ki, epey sarhoş görünen üç çocuk mutfaktan içeri girdi.

“Sullivan!” diye seslendi içlerinden en uzun boylu olanı. “Hey!” Beni gördüğünde bir an duraksayarak bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi. “Ahbap,” dedi, bakışlarını benden ayırmadan Roger’ın omzunu dürterek. “Tam bir ateş parçası!”

Bunun üzerine bakışlarımı Roger’a çevirince yanaklarının kızardığını gördüm ve “Hemen dönerim,” diye mırıldanarak Bronwyn’in yanına yollandım. Fakat ben Bronwyn’in grubunun dışında kalmaya çalışsam da o, koluma yapışarak beni yanına çekti ve diğer arkadaşlarının arasına aldı.

“Bu Amy,” dedi diğerlerine. Bir yandan da kaşla göz arasında bluzumu düzeltmiş, saçlarımı yatırmış ve düzgün durmam için beni sırtımdan dürtmüştü. Kant üzerine bir söylev çeken, kalın çerçeveli gözlük takmış bir çocuğun lafını yarıda kesmişti ve çocuk dikkatlerin başka yöne çevrilmesinden hiç memnun görünmüyordu. “California’dan geliyor.” Bronwyn’e gözlerimi kırpıştırarak baktım. Ona bunu söylememiştim ama muhtemelen Roger söylemişti. Ona benim hakkımda başka neler anlatmış olabileceğini düşünürken karnıma bir sancı girdiğini hissettim.

“Öyle mi?” diye sordu gözlüklü çocuk. “Çok güzel. Ne okuyorsun?”

“Daha karar vermedi,” dedi Bronwyn daha ben ağzımı açmadan. Bana belli belirsiz göz kırptıktan sonra tekrar az önceki sohbete döndü.

İki saat sonra, gerçekten iyi vakit geçirdiğimi fark ettim. Bronwyn’in ayakkabılarının içinde ayaklarım mahvolmuştu ve hangi sosyoloji profesörünün daha iyi olduğu konusunda tartışmalar duymaktan içim bayılmıştı ama Bronwyn’in içki içme oyununda başı çektiğini ve bir bahsi kaybeden gözlüklü çocuğun acayip iyi dans hareketleri yaptığını görme şansına erişmiştim. Sonrasında biraz hava almak için verandaya çıktım ve alt basamağa oturarak gökyüzüne doğru yükselen dumanları ve sağlarını sollarını yakarak ateşin etrafında voleybol oynamaya çalışan sarhoşları seyre daldım.

“Hey,” dedi sol tarafımdan bir ses. Dönüp baktığımda bir çocuğun korkuluğa yaslanmış, bana baktığını gördüm.

“Merhaba,” deyip başımı çevirdim.

“Burada mı okuyorsun?” diye sordu sarışın çocuk.

“Şey... yok,” dedim. Başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalmamak için Bronwyn’in ayakkabılarıyla sen-delememe rağmen ayağa kalktım.

“Dikkatli ol,” dedi çocuk dengemi sağlamak için kolumu kavrayarak. Sonra da elini geri çekmedi. “İyi misin?” diye sordu, parmaklarını kolumda gezdirerek.

“İyiyim,” dedim gerileyip ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmaya niyetlenerek. O anda üzerimde pantolon olmadığını hatırladım!

"Evet, seni daha önce görmemiştim zaten," dedi çocuk. "Ve görsem kesin hatırlardım." Bana bir adım yaklaşarak gülümsedi. "Ben Bradley. Peki ya sen, güzel kız?"

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim ve ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. O anda üzerime çöken anıların ağırlığıyla gözlerimi sımsıkı yumma isteğine kapılmıştım.

"Güzel kız?" diye sordu tekrar, gülümsemesi büyüterek bana yaklaşırken. "Adın yok mu senin?"

"Hillary Udell," diye kekeledim. "Gitmem gerek." Son basamağı indim ve sendeleyerek yapay kumsalı geçtim. Roger'ın verandaya çıkıp etrafına bakındığını gördüm. Muhtemelen beni arıyordu. Göz göze geldik ve parmağımınla Uluslararası Bina'nın olduğu tarafı gösterdim. Bir yandan da her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi için kendimi gülümsemeye zorluyordum. Arkamı dönüp o yöne doğru ilerlemeye başladım.

"Hey," diye seslendi Bradley arkamdan. "Nereye gidiyorsun?"

Ama arkamı dönüp bakmadım. Neyse ki o da peşimden gelmedi. Kaldırıma varınca Bronwyn'in ayakka-bılarını çıkarıp elime aldım. Tepemdeki yıldızlar muhteşemdi, gökyüzü inanılmaz bir güzellikteydi. Ateşin kokusu belli belirsiz burnuma geliyordu ama bunların hiçbirine aldırmadım. Başımı kaldırmadan çıplak ayaklarla yurda doğru yürürken, kaldırımdaki kırık cam parçalarına basmamaktan başka hiçbir şey düşünmemeye uğraştım.

“Hatalar pişmanlıklara dönüşür...”

-Carolina Liar

11 Mart – Üç Ay Önce...

Michael’ın odasının önünde dikilerek kapıya vurdum. Eteğimi düzeltip kasım ayında Julia’dan ödünç aldığım mor bluzu biraz çekıştirdim. Ne giyeceğimi pek bilememiş ama hayal gücüne pek yer bırakmamanın iyi bir yöntem olacağına karar vermiştim. Sabahki cenazeden bu yana bütün gün üzerimde olan siyah elbiseyi çıkarmıştım. Bütün hafta alışılmadık derecede sıcak olmasına rağmen, annem siyah külotlu çorap giymem için ısrar etmişti. Tören boyunca bacaklarım kaşınıp durmuştu ve kafamı çorapların ne kadar rahatsız olduğuna vererek söylenenleri duymamayı başarmıştım.

Törenden sonra herkes bizim evde toplanmıştı. Salon yakınlarımızla doluydu; aile, dostlar, iş arkadaşları ve babamın tez öğrencileri... Yemek şirketinden gelen görevliler etrafta sessizce dolaşarak herkese ikramda bulunuyordu. Sanki yemek hâlâ herkesin anlam yükleyebildiği tek şeydi. Herkes kadehlerine gereğinden daha sıkı yapışmış, küçük gruplar halinde alçak sesle sohbet ediyordu. Annem herkesin elinde yiyecek ve içecek olduğundan emin olmak için etrafı turluyor, görevlileri yönlendiriyor,

peçeteleri tazeliyordu. Kısacası durup kimseyle konuşmamak için elinden geleni yapıyordu. Sanki kendisiyle hiçbir alakası olmayan bir etkinlik düzenlemiş gibiydi. Charlie törenin yarısında ortadan kaybolmuş, bir saat sonra donuk gözlerle geri dönmüştü.

Ben ise mutfakta bir kenara çekilmiştim. Yanıma gelip kaybımıza ne kadar üzüldüklerini söyleyen akrabalarımızı ve arkadaşlarımızı başımı sallayarak onaylamış ve bana güçlü davrandığımı söylediklerinde teşekkür etmiştim. Oysaki sadece bir şekilde ortasına düştüğüm bu gerçeküstü kâbustan uyanmayı bekliyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sanki mutfağın ortasında bir bomba patlamıştı ve insanlar kalıntıları temizlemek yerine çevresinden dolaşıp ikram edilen mini kişleri yemekle meşguldü.

Ama nihayet herkes evine dönmüş, son araba farları da gözden kaybolduğunda annem ön kapıyı kilitlemişti ve biz bize kalmıştık. Hepimiz oturma odasındaydık. Annem koltuğuna yerleşmişti ama her nedense içinde kaybolacakmış gibi küçücük görünüyordu. Charlie kanepenin ortasında, dizlerini kendisine çekmişti. Lacivert ceketinin kol ağzlarındaki iplikleri koparıyordu. Bense arka duvara yaslanmış, siyah topuklu ayakkabılarıma bakıyordum. Onları son giydiğimde – ocak ayındaki kış balosunda – dans etmiştim oysa.

“Ee,” dedi annem ve ikimiz de ona döndük. Henüz bu konuda konuşma fırsatımız olmamıştı. Organize edilmesi gereken bir sürü şey vardı – cenaze, evdeki tören, akrabalar, yemek servisi. Ama şimdi ilgilenecek bir şey

kalmamıştı. Bu olaydan beri annemin bir şey yapmasını bekliyordum. Ne beklediğimi bile bilmiyordum gerçi – benimle konuşabilir, bana sarılabilir ya da sadece gözlerimin içine bakabilirdi. Asıl istediğim şey, onun her zamanki gibi idareyi ele alması ve her şeyi bir şekilde yoluna sokmasıydı. Bize bunu atatabileceğimizi göstermesini istiyordum.

Annem önce Charlie'ye, sonra bana baktı ve başını çevirip ayağa kalktı. "Ben yatıyorum," dedi boynunu ovuşturarak. "Siz ikiniz de uyusanız iyi olur. Çok uzun bir gün geçirdik." Bize tekrar dönüp bakmadan odadan çıktı ve alışılmadık şekilde yavaş adımlarla merdivenleri çıktığını duydum. Gözlerimi az önce çıkıp gittiği kapıya diktim. Yumruk yemiş gibi hissediyordum. Onun her şeyi düzeltmesini beklemiştim. Bunu yapamama ihtimali aklımdan bile geçmemişti. Şimdiyse ne yapacağımı bilemiyordum. Bütün bunlar benim hatam olduğu için mi böyle davranıyordu? Beni cezalandırmaya mı çalışıyordu?

Daraldığımı hissederek bakışlarımı yere indirdim. Gözlerime doluşan yaşlardan ötürü baktığım her yeri bulanık görüyordum. Gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalıştım. Kendimi bir kez bırakırsam, bir daha asla durduramayacakmışım gibi hissediyordum. Ağlama isteğim öyle güçlüydü ki, beni korkutuyordu. Buna engel olmak için kendimi zorlayabildiğim kadar zorladım ve dönüp kardeşime baktım. Birbirimizin her şeyini bildiğimiz günler yıllar öncesinde

kalmıştı ama belki bu konuda konuşabilir ve başımıza gelenlerle yüzleşebilirdik.

“Boş ver,” dedi Charlie ceketini çıkarıp kanepeye fırlatarak. Ayağa kalkıp kravatını gevşeterek ön kapıya yöneldi. “Ben dışarı çıkıyorum.”

“Nereye?” diye sordum, sesimin nasıl boğuk – nasıl muhtaç – çıktığını fark ederek.

“Dışarı,” dedi Charlie, kapının kilidini açarak. “Hiçbir fikrim yok.” Kapıyı arkasından çarptı ve bunu yapacağını fark etmiş olmama karşın irkilmekten kendimi alamadım. Başka ne yapacağımı bilemediğim için ayağa kalkıp kapıyı kilitledim. Sonra kanepeden Charlie’nin ceketini aldım ve katlamaya giriştim. İçimde panik duygusunun yükseldiğini hissedebiliyordum. Sahneye çıkmadan önce yaşadığım gerginlik gibi bir duyguydu ama her nasılsa daha kötü ve daha güçlüydü. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Ceketı bıraktım ama sonra tekrar elime alıp buruşturdum. Keşke kumaşı yırtıp iki parçaya ayıracak gücüm olsaydı. Ne yapmaya çalıştığımı fark edince ceketı tekrar bıraktım. Orada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. Bu duyguyu bir süreliğine yok edecek bir şeyler yapmam, bir yere gitmem gerekiyordu. Basamakları ikişer ikişer çıkarak üzerimi değiştirmek için odama gittim. Ben de dışarı çıkacaktım. Ama Charlie’nin aksine, ben nereye gideceğimi çok iyi biliyordum.

*

“Merhaba güzel kız,” dedi Michael, kapıyı açıp gülümseyerek. İlk öpüşmemizden beri bana böyle hitap

ediyordu. Ben ise ona sadece Michael diyordum. Michael, Oregon'dan geliyordu, benden üç santim kadar uzundu ve hep güzel kokardı.

"Merhaba," dedim bir gülümseme takınarak. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Michael, kapıyı ardına kadar açarak. Bu odada Almanya'dan gelen değişim öğrencisi Hugo'yla beraber kalıyordu.

"Hugo burada mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Michael, kapıyı kapatarak. "Ders çalışma grubuna gitti." Ellerini ceplerine soktu. "Bak, muhtemelen yanlış bir şeyler söyleyeceğim. Ama gerçekten çok üzüldüm, Amy."

Sanki bu sözlerin bir anlamı varmış gibi, sanki bana çarpıp sekerek uzaklaşmamışlar gibi, onu başımla onayladım. "Teşekkürler," diyerek ona yaklaştım. "Çok naziksin." Kollarımı boynuna dolayarak onu usulca öpmeye başladım. Öpücüklerimin şiddeti artarken önce bana karşılık verdi, ancak sonra geri çekildi.

"Şey," dedi. "Sence böyle yapmamız... Yani, konuşmak falan istemez misin?"

"Hayır," dedim. Oraya konuşmak için gelmemiştim. Bir süreliğine de olsa başka bir şeyler hissetmek istiyordum. "Önemli değil. Gerçekten." Onu tekrar öptüm – başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Tişörtünü başından çekip çıkardım ve Hugo'nun yatağına fırlattım. Daha sonra ise fikrimi değiştirmeden ya da cesaretimi kaybetmeden kendi üzerimdeki bluzu da çekip attım.

“Vay,” dedi Michael, bana bakarak. “Şey.”

Titreyen parmaklarımla eteğimin fermuarını indirmeye uğraştım ve nihayet başardığımda eteğim bacaklarımdan yere kayd.

“Gerçekten mi?” diye sordu Michael, inanamayarak.

“Kesinlikle,” dedim, yüzde yüz eminmişim gibi. Bunu ispatlamak için tekrar onu öpmeye başladım. Sendeleterek yatağa doğru geriledik. Michael alelacele yatağın üzerini temizlerken ben de kenarına ilıştim. Michael pantolonunu ve çoraplarını çıkardı.

“Işık?” diye sordum, sesimin titrememesi için uğraşarak.

“Tabii, hemen,” dedi Michael. Dönüp kapıyı kilitledi ve ışığı söndürdüğünde oda karanlığa gömüldü.

*"Hiç Colorado'ya gittin mi?
Ben hayallerimde orada epey vakit geçirdim."*

-Merle Haggard

Uluslararası Bina'nın kapısından içeri girdim. Bir an önce Bronwyn'in odasına çıkıp kendime uyumak için bir yer açmak; gözlerimi kapatıp her şeyi bir süreliğine de olsa zihnimin gerisine itmek istiyordum.

Televizyon odasından birisi, "Sullivan?" diye seslendi. Beni sessizliğe ve huzura götürecek olan merdivene adım atmışken duraksadım. "Sen misin?" diye sordu ses, bu sefer bir umutsuzluk tınısıyla. İçimi çekip dönerek sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Leonard hâlâ kanepedeydi ve görünüşe göre son birkaç saattir BANA KEVIN DE yazılı soluk sarı bir tişört giymek dışında yerinden hiç kıpırdamamıştı. "Merhaba," dedim. Hâlâ oyununu oynuyordu ama oynadığı zemin değişmişti. Ormandan ziyade kayalıklarla kaplıydı.

Leonard başını çevirip bana baktı. "Ah," dedi. "Seni Roger sandım."

"Galiba o hâlâ partide," dedim. "Ben erken çıktım," diye ekledim sonra da, sırf söyleyecek bir şey olsun diye. "Biraz... yoruludum."

Ekranda oyunu devam ederken bana bakmayı sürdürdü. "Farklı görünüyorsun," dedi sonunda.

"Ah," dedim, Bronwyn'in eteğini düzelterek. "Evet, galiba öyle."

"Güzel olmuş," diye karar verdi beni bir süre daha süzdükten sonra. "Çok hoş." Başını bir kez daha sallayarak oyununa döndü ve son anda kurda benzeyen bir yaratığın önünden çekilmeyi başardı. Az kalsın ölecekti. Onu seyrederken ekranda süslü bir karakterle yazılmış yazılar belirdi: *Çabuk! Prenses Jenna'yı Kurtarman Gerek!*

"Prenses Jenna mı?" diye sordum ve Leonard'ın kulaklarının kızardığını fark ettim.

"Evet," dedi utanmış bir tavırla gülerek. "Gerçek adı Prenses Arundel. Ama ben oyunun şifresini kırıp değiştirdim."

"Peki Jenna kim?" diye sordum ve çocuk tekrar kızardı.

"Hiç kimse," dedi omuz silkerek. "Kimya sınıfımdan bir kız işte. Öylesine biri."

"Tamam," dedim ve Leonard'ın oyunu oynamayı bıraktığını fark ettim. Üç tane cüce gelip karakterinin incik kemiklerine vurmaya başladı. İri yarı sanal Leonard cücelerden kurtulup kayalıkların arasından koşmaya devam etti.

"Amaç ne peki?" diye sordum.

"Oyunda mı?" dedi, bakışlarını ekrandan ayırmadan. Parmakları hızla tuşlara basıp duruyordu.

“Evet,” dedim. “Etrafta koşturup kurtlardan mı kaçırıyorsun?”

“Yırtıcı kurt-şeytanlar,” diye düzeltti beni. “Hem öylesine koşturmuyorum. Bir serüven peşindeyim.”

“Ne serüveni?”

“Olayın Arundel’i kurtarmak olduğunu düşünüyoruz. Ya da Jenna’yı işte.”

“Düşünüyoruz derken?” diye sordum, kanepenin üzerine doğru eğilerek.

“Bu oyunun sonu çok iyi korunan bir sır. Tanıdığım kimse henüz oyunu bitiremedi. Ve asıl mesele oyunun sonu değil. Güzel yanı, oraya varmak için yaptıkların. Ama prensesin son hedef olmadığına dair dedikodular da dolaşıyor. Sonuna gelince oyunda yeni bir seviye açılıyormuş ve başka bir serüvene başlıyormuşsun. Bu seviyede asıl amaç o serüven için bilgi edinmek, güç kazanmak ve peri palamutları toplamakmış. Öyle olsa çok güzel olur hakikaten.”

“Anladım,” dedim ekrandaki karakterin son hız koşmasını seyrederek. Sonra başımı iki yana salladım. “İyi geceler Leonard,” dedim, merdivenlere yönelerek.

“Sana da,” dedi ve “Kahrolası orklar,” diye mırıldandı bir kez daha intikam arzusuyla çevresine saldırmaya başlayarak.

Merdivenleri çıkarak Bronwyn’in odasına gittim ve kapıyı açtım. Oda karanlıktı. Tam ışıkları açacaktım ki, Bronwyn’in yatakta uyuduğunu fark ettim. Yavaş ve düzenli nefes alıp veriyordu. Onun partiden çıktığını fark

etmemiştim bile. Koridordan içeri sızan ışıktan faydalanarak bakışlarımı çevrede gezdirdim ve yatağın hemen dibine benim için bir uyku tulumu yerleştirdiğini gördüm. Üzerine de düzgünce katlanmış yeşil bir tişört ve eşofman altı bırakmıştı. Karanlıkta bavulumla uğraşmak yerine bunları üzerime geçirivermek çok daha kolay görünüyordu. Kapıyı kapatıp elimden geldiğince az ses çıkarmaya uğraşarak üzerimi değiştirdim. Ama Bronwyn görünüşe göre epey derin uyuyordu, bu da işime gelmişti. Çünkü benim de tek isteğim bir an önce uyumaktı. Bronwyn uyanık olsa muhtemelen partiden bahsetmemiz gerekecekti ve ona Bradley'i anlatabilirdim. Ama şimdi böyle bir zorunluluğum yoktu, o yüzden halimden memnundum. Uyku tulumunu omuzlarıma doğru çekerek son iki gecedir kendisini gösteren sihrin bu akşam da işe yarayacağını ve uykuya dalabileceğimi umut ettim. Michael'a ilişkin anıları kafamdan atıp o akşamı unutmak istiyordum. Ama gözlerimi kapattığım anda yüzü gözlerimin önüne geldi ve böyle bir şansım olmadığını anladım.

*"Geçmişin derinliklerine gömülmüş o anılar
Bir türlü kaçmayı başaramadığın o anılar..."*

-Ember FX

11 Mart – Üç Ay Önce...

Michael'ın yatağının kenarına oturarak sütyenimi taktım. Kopçaları yanlış bağlamıştım ama umurunda değildi. Michael elini ağır ağır sırtımda gezdirirken bluzumu alma bahanesiyle ondan uzaklaştım. Ama tek sebebi bana dokunmasını istemememdi. Belli belirsiz titreyen ellerimle bluzumu üzerime geçirdim.

"İyi misin?" diye sordu Michael yataktan. Örtülerin altında doğrulmuştu.

"İyiyim," dedim canlı bir sesle ama kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissedebiliyordum. Yatağın altında dertop olmuş olan eteğimi buldum ve düzeltip giydim.

"Hey," dedi Michael, endişeli bir sesle. Elini bana uzattı. "Gel buraya."

Yanına gitmek istemiyordum. Tek istediğim bu odadan bir önce çıkmaktı. Hatta mümkünse zamanda geriye gidip son yirmi dakikayı tamamen silmek istiyordum. "Artık gitmeliyim," dedim, içimde kopmak üzere olan fırtınayı kontrol altında tutmaya çalışarak. Etrafıma

bakınarak siyah topuklu ayakkabılarımı arandım ama hiçbir yerde göremedim.

Michael pantolonunu üzerine geçirerek yanıma geldi. “Amy,” dedi saçımı okşamak için uzanarak.

Bense “Ayakkabılarımı gördün mü?” diye sordum, onun yanından geçmeye çalışarak.

“Sorun ne?” diye sordu. “Bak, söz veriyorum, ikinci sefer çok daha güzel olacak.”

Ellerimi geri çekerken ayakkabılarıma ille de ihtiyacım olmadığını fark ettim. Eve çıplak ayak da gidebilirdim. Bir şey olmazdı. Michael beni kendisine çekerek elini saçlarımda gezdirdi ve vücudumun kaskatı olduğunu hissettim. Bütün bunlar çok *fazlaydı*. Az önce yaptıklarımız çok ağır gelmişti; o esnada kendimi bu kadar güçsüz hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Oysaki ihtiyacım olan son şey buydu. Bittiğinde, yaptığının ne kadar büyük bir hata olduğunu fark etmiştim. Ama artık geriye dönme fırsatım yoktu. Onun boynuma dolanmış kollarının arasında nefes alamadığımı hissederek Michael'ı ittim ve geri çekildim. Yüzünden incinmiş bir ifade gelip geçti ama bunu hiç umursamadım. Düşündüğüm tek şey, oradan bir an önce çıkmak zorunda olduğumdu.

“Gitmem gerek,” dedim ama sesimin titremesine engel olamıyordum. İçimde bir şeyler parçalanıyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu nereden çıkarmıştım acaba? Yalnız kalabileceğim bir yere gidip dünyadaki her şeyin

yerinden oynadığı fikrini kabullenmeye çalışmak istiyordum.

"Hadi, bu konuda konuşmalıyız," dedi Michael yatağa oturup eliyle yanına oturmamı işaret ederek.

"Konuşmak falan istemiyorum ben!" Bunu farkına bile varmadan bağırarak söylemiştim ve son kelimeyle beraber sesim çatallanmıştı.

"Tamam," dedi Michael. Şimdi biraz korkmuş görünüyordu. "Şey... Tamam, olsun."

Arkamı dönerek kendimi derin derin nefes almaya zorladım ama titriyordum. "Ben... ben sadece yalnız kalmak istiyorum, tamam mı? Üzgünüm. Buraya hiç gelmemeliydim." Kapıya doğru ilerledim ve ayakkabılarımı, bekâretimi ve eski halimin son kırıntılarını bu darma-dagınuk odada bıraktım.

"Amy," dedi Michael. "Sakın –"

Ama ne diyeceğini hiçbir zaman öğrenemedim. Kapıyı arkamdan çarparak yurdun koridorunda ilerlemeye koyuldum. Gözlerim yerdeki kahverengi halıya dikiliydi. Arkamı dönmedim. Onun peşimden gelip gelmediğine dahi bakmadım. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmişti. Gözlerim alev alev yanıyordu ve gözlerimden iki damla yaş indiğini hissettim. Çok şey yaşamıştım ve hepsi bir arada bana çok ağır gelmişti. Ne kadar ağlasam yetmeyecekti sanki... Ne kadar çığlık atsam yetmeyecekti... Ve artık hiçbir şeyin değişme ihtimali yoktu. Ne kadar ağlarsam ağlayayım, ne kadar bağırırsam bağırayım, hiçbir şey düzelmeyecekti. O yüzden içimden

taşmak için savaşılan tüm duyguları bastırdım. Nefes alıp vermeye odaklandım ve az önce olup bitenleri, geri dönmek zorunda olduğum evi ya da kalbimin nasıl param-parça olduğunu kafamdan atmaya çalışarak, adım adım oradan uzaklaştım. İçimdeki bütün duyguları, elimde kalan ne varsa her şeyi bastırdım.

Dışarıya, hâlâ sıcak olan gecenin kollarına kendimi adım attığımda ağlamayı kesmiştim.

4

En Dipten, Yıldızlara...

“Geri dönüşü olmayan bir yola girdim...”

-Kansas

Kentucky’ye gidiyorduk.

Daha doğrusu önce Kansas ve Missouri’den geçecek ve sonra Kentucky’ye varacaktık.

O sabah saat onda uyandığımda – saat dört gibi niyet uyuyabilmişim – Bronwyn ortada yoktu, bavulum da öyle. Kot pantolonum katlanıp yatağın üzerine konulmuştu. Hatta yanına onun bir önceki akşam giydiğine çok benzeyen beyaz bir tişört de bırakılmıştı. Kıyafetlerin üzerine *Amy için* yazılı sarı bir post-it bırakılmıştı. Yanındaki pembe post-it’te ise *Beni giy* yazıyordu. Kafam karışmıştı ama başka seçeneğim olmadığından üzerimi değiştirdim. Kumaşın yumuşaklığı beni ben-den almıştı. Çok güzel bir tişörttü bu, üstelik beyazdı – yani reçelden uzak durmam gerekecekti.

Uyku tulumunu kaldırıp aşağı indim. Leonard karnepenin üzerinde hafifçe horlayarak uyuyordu. Oyun kolu göğsündeydi. Ben tam mutfağa gitmeye yeltenmişken, Roger’m üzerinde Yosemite’daki hediyelik eşya dükkânından aldığı tişörtüyle oradan çıktığını gördüm. Az önce düş almış olmalıydı; çünkü saçları hâlâ ıslaktı

ve arka tarafta inatla dikilen saç tutamına rağmen tarak izleri belli oluyordu. "Merhaba," dedi bana. "Günaydın."

"Günaydın," dedim sessizce ama aslında bu gereksizdi. Oyundan pan flütüyle çalınan türden bir müzik yükseliyordu ama Leonard'ın bundan hiç de rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu.

"Dün akşam eğlendin mi?" diye sordu Roger.

"Evet," dedim, bunu hâlâ şaşkınlıkla karşılamama rağmen. Ama o son ana kadar gerçekten eğlenmişim.

"Güzel," dedi Roger, bana gülümseyerek. "Erken çıktığın için emin olamadım..."

"Ah, evet," dedim yere bakarak. "Yorulmuştum, hepsi o."

"Evet," diye karşılık verdi Roger, bir yandan gerinirken. "Şu son birkaç gün dolu dolu geçti."

"Öyle," dedim ona hak vererek. Yola çıkalı henüz üç gün olmasına karşın, bu yolculuktan önceki hayatım çok geride kalmış gibi görünüyordu.

"Yola koyulmaya hazır mısınız?"

"Hem de nasıl," dedim ama bu sözler ağızımdan çıktığı an kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Ama Colorado'da olduğumuz için kovboy gibi konuşmanın sakıncası olmayabilirdi.

"Ama bavulumu bulmam gerek. Uyandığımda Bronwyn'in odasında değildi."

"Sorun yok," dedi Roger, girişten spor çantasını alırken. "Bron bu sabah aşağı indirdi."

“Gerçekten mi? Ne düşünceli.”

“Öyledir,” dedi Roger, belli belirsiz. Kapıya doğru ilerlerken Leonard’ın yanından geçtik ve Roger onun kanepenin arkasına doğru düşmüş eline yumruğuyla vurdu. “Sonra görüşürüz dostum,” dedi arabaya doğru ilerlerken.

“Aynen,” diye uyku semesi mırıldandı Leonard.

Ekrana baktığımda bu sefer *Acele Et! Prenses Amy’yi Kurtarman Gerek!* yazdığını fark ettim. Kelimelerin yok olmasını izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Hoşça kal, Leonard,” dedim yumuşak bir sesle. “Serüveninde sana iyi şanslar.” Evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve Roger’ın peşinden arabaya doğru ilerledim.

“Bron’un bu sabah erkenden bir toplantısı varmış,” dedi Roger, spor çantasını arka koltuğa yerleştirirken benimle göz teması kurmaktan kaçınarak. O, sürücü koltuğunun olduğu tarafa yönelirken ben de kendi koltuğuma yerleştim. “Ama sana veda ettiğini söylememi istedi.”

“Ah,” dedim biraz şaşırarak. Doğrusu hayal kırıklığına uğramıştım.

“Ben de ona elbette böyle bir şey yapmayacağımı söyledim,” dedi Roger, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Arabayı çalıştırıp sinyal verdi ve yola çıktı. “Ama sana bunu vermemi istedi.” Bana kalın, krem renkli kağıttan yapılmış bir zarf uzattı. Zarfın üzerine post-it’lerdeki el yazısıyla çaprazlama *Amy* yazılmıştı. “Sana vermek için yola çıkana kadar beklememi söyledi.”

“Tamam,” dedim ama hiçbir şey anlayamamıştım. Zarfı alıp açtım.

Amy!

Üzgünüm, sana veda edemedim. Evde her nedense uyuzluk edip duran iki kişinin arasını düzeltmem gerekiyor ve bu olay – aman, neyse. Arayı sakın açmayalım, en kısa zamanda yine gel! Umarım Roger’la yolculuğunuzun geri kalanında iyi vakit geçirirsiniz. Texas’tan geçerseniz oraya benden selam söyleyin.

Bizim RS’ye benim için kocaman sarıl. Sık sık görüşelim! İletişim bilgilerim arka tarafta.

Öptüm, Bron

Not: Bavulun yüzünden bana kızma! Yapmam gerekeni yaptım. Taylorlar içlerindeki cevheri asla gizlemez. Senden de aynı şeyi bekliyorum! İnan ki, bir gün bana teşekkür edeceksin!

Mektuba gözlerimi dikip baktım. Çok içten yazılmıştı ama şu “Not” kısmı, en hafif tabirle bela sinyalleri veriyordu.

“Roger,” dedim, arabanın arkasına bir göz atarak. “Bavulumla ilgili bir sorun mu var?”

“Şey, ne?” diye sordu, iPod’unu karıştırırken yüzü belli belirsiz kızararak. “Aa, bak, eyaletlerarası yola çıkıyoruz.”

“Roger!”

“Benim bir şeyden haberim yok,” dedi. “Yemin ederim. Elçiye zeval olmaz. Bron bu sabah bavulunu getirdi ve yola çıkana kadar açmamamı söyledi. Senin açmana da müsaade etmeyecekmişim.”

“Sen de hemen kabul mü ettin?” diye sordum, oturduğum yerde arkamı dönüp bavulumun durduğu yere bakarak.

“Kabul etmezsem tavşanı üzerime salmakla tehdit etti beni!”

Kendimi tutamayıp güldüm. Roger de rahatlamış bir tavırla güldü. “Bak, neredeyse Fran’a geldik. Eğer cidden düzeltilemeyecek bir şeyse, geri dönebilecek kadar yakınız.”

Roger bunları söylerken eyaletlerarası yoldan çıktı ve arabaların yanı sıra devasa kamyonlarla dolu olan bir park yerine girdi. “Vay be,” dedim, kocaman bir tırın gölgesine park ederken.

“Evet,” dedi Roger. “Bu mekân kamyoncular ve öğrenciler arasında epey popüler. İlginç bir topluluk oluyor tabii. Fran’ın Pankek Evi’ne hoş geldin.”

Arabadan inip hızlı adımlarla arkaya yöneldim ve kاپıyı açtım. Bavulumun fermuarını açtım ve şaşkınlıkla içine bakakaldım. Kıyafetlerimin hepsi yok olmuştu. Gerçi bavulu karıştırırken bunun tam anlamıyla doğru olmadığını fark ettim. Bronwyn sağ olsun iç çamaşırlarımı bana bırakmıştı – ayrıca yeşil tanga ve takım sütyenini de vermişti. “Herkes Isık Çalabilir” yazan tişörtüm de duruyordu. Ama diğer her şey gitmişti. Bavuldaki

kıyafetlerin hepsi ona aitti – partide giydiğim giysiler, askılı üstler, elbiseler, etekler... Kıyafetleri karıştırmayı bırakıp ne diyeceğimi bilemeden bavula öylece baktım.

“Ne oldu?” diye sordu Roger, arkamda belirerek. “Durum çok mu kötü?”

“Hayır,” dedim. “Bana yepyeni bir gardırop sunmuş, hepsi bu.”

“Ah.” Artık Roger ona vuracak denli kızgın görünmediğim için ortamın güvenli olduğunu düşünmüş olacak ki, biraz daha yaklaştı. “Ama bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

Bir anda bana ait olan bütün bu güzel şeylere bakarken fark ettim ki, Bronwyn bana sadece yeni kıyafetler vermemişti – kamuflajımı da alıp götürmüştü. Artık saklanmaya devam etmem imkânsızdı. Bu durum karşısında – ve tabii bana sormadan bavulumu kaçırmış olmasına – çok sevinmiş sayılmazdım. Ama kıyafetler çok güzeldi. Dün akşam kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar *güzel* hissetmiştim. İşin aslı, bütün bunlar aç karnına sindiremeyeceğim kadar ağır gelmişti. “Öyle tabii,” dedim, fermuarını çekip bavulu yerine koyarken. “Hadi bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Restorana doğru ilerlerken Roger orada yapılan pankekleri övüp durdu ama onu yarım kulakla dinliyordum. Bir yakıt tankerinin yanından geçerken gümüş rengi parlak yüzeyinde kendi yansımam gözüme çarptı. Üzerimde Bronwyn’e – daha doğrusu artık bana – ait olan

beyaz tişörtle biraz daha dik durduğumu fark etmekten kendimi alamadım.

Boş pankek tabağını iterek karşımda oturan Roger'a baktım. Atlası aramıza yaymıştık ve Amerika'nın haritasının bulunduğu sayfa açıldı. Doğu Sahili'ne ulaşmak için önümüzde halen epey mesafe vardı ama bu kadar yol kat ettiğimizi görmek beni çok şaşırtmıştı. Ne var ki, şu an Ohio'ya doğru gidiyor olmamız gerekiyordu ve oradan oldukça uzaktaydık. Olmamız gereken yerle şu an bulunduğumuz yeri karşılaştırdınca bir ara – muhtemelen bu akşam – annemi arayıp ona Akron'da olmadığımızı söylemem gerektiğini fark ettim. Bu konuşmayı yapmanın düşüncesi bile midemin sıkışmasına sebep olmuştu ama birkaç gün önce hissettiğim endişeyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Roger'ın parmağını Colorado ve Connecticut arasındaki eyaletlerde gezdirmesini izledim. Kansas'ın üzerinden geçerek Missouri'ye ve Kentucky'ye doğru bir yol çizdi ve durdu.

FRAN'IN PANKEK EVİ

Colorado Springs, CO

Aul Rota: Gallup - Tulsa - Texas Haute
- Akron - Stannah Bismarck Rotamiz:
Yamille - Delta - Colorado Springs -
Wichita - Louisville - Stannah??

"Hemen yol kenarında!
7 gün, 24 saat, 365 gün kahvaltı servisi"

-KAHVALTI -

Kahvaltı alana çay ya da kahve bedava

Patates çeşitlerimiz: mücver / fırında / kızartma
Ekmek çeşitlerimiz: tam buğday, beyaz, çok tahıllı, ekşi mayalı,
simit, çörek

Frankek.....	\$5.99
Her Çeşit 2 Yumurta.....	\$3.99
Küçük Porsiyon Frankek.....	\$3.99
2 Yumurta, 2 Pastırma.....	\$4.99
Çok Tahıllı Frankek.....	\$5.99
2 Yumurta, 2 Sosis.....	\$4.99
2 Yumurta, 2 Pastırma, 2 Sosis.....	\$5.99
Waffle.....	\$4.99
Portakal Suyu.....	\$1.50
Deluxe Waffle.....	\$5.99
Elma Suyu.....	\$1.50
Yabanmersinli Waffle.....	\$6.99
Yabanmersinli Frankek.....	\$6.99
Greyfurt Suyu.....	\$1.50

“Sen Kentucky’ye gitmek istiyorsun,” dedim. Roger bir an başını kaldırıp, şaşırmış gibi bana baktı ama sonra gözlerini haritaya yasladığı parmağına indirdi.

“Ah,” dedi ve parmağını eyaletin üzerine vurarak içini çekti. “Bilemiyorum. Bu sabah öyle düşünüyordum.” Ellerini saçlarından geçirdi ve arka tarafındaki inatçı tutam özgürlük hevesiyle havaya fırladı.

“Hadley için mi?” diye tahmin yürüttüm. Özellikle o fotoğrafı gördükten ve Bronwyn’in sözlerini duyduktan sonra onun adını söylemek bana tuhaf gelmişti.

“Bariz değil mi?” diye sordu. “Onun burada olacağını ve konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Kendimi hazırlamıştım. Sonra burada olmadığını gördüm...” Pencereden dışarı, eyaletlerarası yolda hızla gelip geçen arabalara baktı. “İnan ki, onun peşine takılmak gibi bir niyetim yok,” dedi. “Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum. Zaten telefonlarıma da çıkmıyor...”

“İyi madem,” dedim, haritaya bakarak. “Ben daha önce hiç Kentucky’ye gitmedim.”

Roger bu sözlerim karşısında gülümseyerek bana baktı. “Vaktimiz yok ki. Şeye gitmemiz lazım...”

“Akron’a,” diye yardımcı oldum.

“Akron’a,” diye tekrarladı o da. “Yarın da Connecticut’ta olmalıyız. Kentucky’ye gidebileceğimizi sanmıyorum.”

Bakışlarımı haritaya indirdim. Henüz Connecticut’a gitmeye hazır değildim. Her nedense annemi görmek için de pek telaş etmiyordum. Bir – ya da iki – gün geç kalsak, annem ne yapabilirdi ki? Görünüşe göre Roger

da Sanal Leonard gibi kendi serüveninin peşindeydi. Ben kim oluyordum da, ona engel olacaktım?

“Bence gitmeliyiz,” dedim, nihayet bir karara vararak.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedim. “Hem sadece yolu biraz uzatıyoruz, öyle değil mi?”

“Biraz değil, epey uzatıyoruz,” dedi Roger. “Annen –”

“Bir şekilde ikna olur. Ben... ona yolda çok trafiğe yakalandığımızı söylerim.” Bunları söylediğime kendim bile inanamıyordum. Annem beni gebertecekti! Daha o sabah telefonuma yeni bir mesaj bırakmıştı. Ben ise ne dinlemiş, ne de cevap vermişim. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışmama rağmen, annemin endişelendiğini biliyordum. Suçluluk duygusu karnımın âdeta düğümlemesine ve yediğim *Frankeklerin* midemde çalkalanmasına yol açıyordu. Ama Roger bana baktığında bu duygulardan sıyrılmaya çalıştım. Ne de olsa çekip giden ve beni bir ay boyunca tek başıma bırakan, annemdi. Ben aynısını dört günlüğüne yapsam ne olurdu ki?

“Hadi o zaman,” dedim elimden geldiğince kesin bir tavırla, kalbim küt küt atmasına rağmen. “Kentucky.”

Roger bana bir an baktıktan sonra başını onaylarcasına sallayarak kalemini bana uzattı. “Rotamızı belirlemek ister misin, Çehov?” diye sorarak gözlerini haritada gezdirdi. “Bence o kadar da uzun sürmeyecek. Hem Kansas’tan geçerseniz, arkadaşım Drew’la da buluşabiliriz...”

“Bence Kansas’tan geçeriz,” dedim. Eyalet haritalarını karıştırarak geçmemiz gereken eyaletlerarası yollara bakarken aklıma gelen bir düşünceyle midemin kasıldığını hissettim. “Roger,” diye lafa girdim. Aslında soracağım sorunun cevabını duymaktan korkuyordum ama yine de kendimi tutamadım. “Bu – Hadley meselesi – yüzünden mi bu yolculuğa çıkmayı kabul ettin?”

Başını kaldırıp gözlerinde suçlu bir ifadeyle bana baktı ve cevabın evet olduğunu anladım. Bunun canımı sıkıkmaması ya da beni üzmemesi gerekirdi ama öyle olmuştu. “Önemli değil,” dedim alelacele. “Yani –”

“Evet,” dedi Roger, lafımı keserek. “İlk başta öyleydi. Yani, annem bana bu konuyu açmıştı ama evet demek zorunda değildim. Babamdan bana uçak bileti almasını isteyebilirdim. Ama bunun ülkeyi gezmek için iyi bir yol olacağını düşündüm. Hadley’in de burada olduğunu sandığım için onu görebilirim, konuşabilirsem diye...”

Kendi kendime bunda üzülecek bir şey olmadığını hatırlatarak başımı onaylarcasına salladım. Herhalde doğru düzgün tanımadığı bir lise öğrencisiyle yola çıkmak için can atmayacaktı. Ben de bu yolculuk için mutlu olmamıştım ki! Neden şimdi onun da aynı şeyleri hissettiğini öğrenince bozuluyordum?

“Ama gerçekten,” dedi Roger, sesinde ciddi bir tonla. Öyle ki, başımı kaldırıp ona baktım. “Böyle olacağını düşünmemiştim. Cidden iyi vakit geçiriyorum. Yani, tam bir macera yaşıyoruz, öyle değil mi?”

"Aynen," dedim başımı eğip haritaya bakarak. "Bir macera." Roger az önce kartlarını masaya sermiş olduğu için, ben de aynı şeyi yapmalıyım diye düşündüm. "Ben de bu yolculuğa çıkmayı hiç istememiştim," dedim. "Yani, ilk başta. Ama şimdi... Yani, çok mutluyum. İyi ki böyle yapmışız."

"Bence de," dedi bana gülümseyerek. O sırada garson çocuklardan biri gelip tabaklarımızı alırken artık gitmemizi ima edercesine yüksek sesle içini çekti. Biz mekândan çıkarken kapıdaki zil şingırdadı ve içeri sendeleyerek giren mahmur bakışlı iki kamyon şoförünün yolundan son anda çekildik.

Kansas'a doğru ilerlemeye başladığımız anda, hâlâ Colorado'da olmamıza karşın etrafımızdaki araziler daha çok Kansas'ı andırmaya başlamıştı. Çok geçmeden dağlar gözden kaybolmuş, dört bir yanımda kurak düzlükler göze çarpmaya başlamıştı. Tepemizde yine açık gökyüzü uzanıyordu. Tahmin edilebileceği gibi arazi resmen dümdüzdü. Ama tıpkı dağlar gibi bunun da kendisine göre çarpıcı bir görüntüsü vardı. Etrafımızda uzanan uçsuz bucaksız topraklar insana tuhaf bir huzur hissi veriyordu. Ayaklarımı ön konsola dayadım ve başımı arkaya yaslayarak manzarayı seyre daldım. Kansas eyalet sınırını geçtiğimizde yol kenarında tepesine ışıklar takılmış tabelaların belirmeye başladığını gördüm. Üzerlerinde SİNYAL VERİRKEN HAVA DURUMUNA BAKIN yazıyordu. İlk başta bunlara pek dikkat etmemiştim – çünkü Colorado'da gördüklerimizin ardından

herhangi bir tabelanın beni şaşırtması çok zor olacaktı ama çok geçmeden tabelada bahsedilen hava durumunun muhtemelen *kasırğa* olduğunu fark ettim. Bir anda tepemizde uzanan gökyüzü, gözüme o kadar da huzurlu görünmemeye başladı ama en azından görünürde öyle bir şey yoktu.

“İnsan mı?” diye sordu Roger.

“Evet,” dedim. “On dokuz.”

“Erkek mi?”

“Hayır. On sekiz.”

“Hayatta mı?”

“Hayır. On yedi.”

“Ünlü mü?”

“Hem de çok. On altı.”

Sunflower Mart’a girdiğimizde Roger sormaya bile tenezzül etmeden bana gazoz, kendisine de bira kaptı ve hızla pek de büyük olmayan kıyafet reyonuna yöneldi.

“Amy!” diye bağırdı, mini market boş olmasına karşın.

“Ne oldu?” dedim sessizce onun yanına doğru ilerlerken.

Gittiğim Yerler...

4. Eyalet: COLORADO - Yüzyıllık Eyalet

Sloganı: Nil sine numine (takdiri ilahi olmazsa hiçbir şey olmaz)

Büyükklüğü: Yine büyük. Ayrıca DAĞLIK. Anlaşulan bu kamyon şoförlerine epey sorun yaratıyor.

Bilgiler: Colorado Springs'te "Güzel Amerika" yazıyordu. Dağların mor görünmesinin bir sebebi varmış - şarkıda geçen dağlar onlarmış!

Notlar: Otobanda HATALI SOLLAMA HALİNDE CSP'Yİ ARAYIN diye bir tabela var. İyi de, hatalı sollamayı biz yapınca mı arayacağız, başkası yapınca mı? Orası belli değil. Belki de frenter patlayınca yoldan çıkmamak gerektiği için bu hatalı sollamalar yaşanıyordur. Bunun hatalı sollamaya sebebiyet vereceği muhakkak.

ROGER'IN CALMA LİSTESİ#5

"İnsanın Evi Gibisi Yok", diğer bir deyişle "Amy
Neden Güneş Gözlüğü Almıyor?", diğer bir deyişle,
"Ayçiçeği Eyaleti"

ŞARKI ADI

"Where Is Home?"
"Jolene"
"Somewhere Over the Rainbow"
(cover)
"Brand New Day"
"Starlight"
"Even Fairy Tale Characters"
"Would Be Jealous"
"Daylight"
"The Dark in You"
"100,000 Fireflies"
"Wake Up"
"Dust in the Wind"
"Goodbye Yellow Brick Road"
"I'll Do the Driving"
"Time After Time" (cover)
"Faith in Fast Cars"
"Wonderful You"
"Take a Chance on Me"

ŞARKICI

Bloc Party
The Weepies
Call Me Kevin

Joshua Radin
Muse
PlayRadioPlay!

Matt and Kim
Plushgun
The Magnetic Fields
The Secret Handshake
Kansas
Elton John
Fountains of Wayne
Quietdrive
The Format
The Dandy Warhols
Erasure

“Baksana,” dedi Roger, siyah plastik standı döndürerek. Fiyatı 4.99 dolar olan güneş gözlükleri de stantla beraber bir tur attı. “Güneş gözlükleri!”

Acaba bu şekilde bana kendi gözlüğünü çok sık tak-tığımı mı söylemeye çalışıyor diye merak etmekten kendimi alamadım. Gerçi bu konuda çok dikkatli davranıyordum ama o andan itibaren hiç takmamaya karar verdim. “Tamam,” dedim utanmış bir tavırla ve cipslerin satıldığı bölüme giderek bir paket Doritos aldım.

“Kendine gözlük alabilirsin! Hem fiyatı da çok uygun.”

“Böyle iyi,” dedim birkaç çikolata alarak. “Ama artık seninkini takmam.”

“Yok canım, ne olacak,” dedi Roger, yanıma gelerek. İki mini Payday'i kasaya koydu ve bir çeyreklik bıraktı. “Sadece güneşe gözlerini kısarak bakmanı istemiyorum.”

“Olsun,” dedim kısaca. Roger şaşkınca gözlerini kır-pıştırarak beni başıyla onayladı. Ben kredi kartımı kasi-yere uzatırken o da arabaya yollandı.

“Tamam. Demek ki kadın. Ve ölmüş. Ve ünlü biri. Çok ünlü. Ayrıca Kraliçe Isabella değil.”

Başımı iki yana salladım. “İlk tahmininin bu olduğuna inanamıyorum. On beş.”

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum, hoparlöre doğru bakarak. Arabada yemek yenen Sonic Drive-In diye bir yerde sipariş vermeye çalışıyorduk.

“Menüde vişneli-limonlu soda diye bir şey var,” dedi Roger, arabayı çektiğimiz üzeri kapalı alanın hemen bitişiğindeki devasa, ışıklı menüye bakarak. “Ne olduğunu bilmiyorum ama denemek isterim.”

“Aman Tanrım,” dedim, gözlerimi menüye dikerek. Öyle çok şey vardı ki, karar vermek imkânsız gibiydi. Izgara peynirli sandviç vardı. Rendelenmiş patates vardı. Hatta birkaç çeşit acılı biftek bile vardı. “Mozzarella çubukları varmış. Canım çekti.”

Roger’ın tarafındaki hoparlörden cızırtılı bir ses yükseldi ama sonra tekrar yok oldu. Roger teredditle parmaklarını hoparlörün üzerinde tıkırdattı. “Alo?” diye seslendi. “Mozzarella çubuğu sipariş edecektik!”

“Ee,” dedi Roger. Hazırladığı liste üçüncü kez baştan çalışıyordu ve Fountains of Wayne’in çoktan ezberlediğim şarkısına ağızımı oynatarak eşlik ediyordum.

Sonic’teki öğlen yemeğimiz, kahverengi kese kâğıtlarına tutturulmuş iki nane şekeriyle servis edilmişti. Şekerlerden birinin kâğıdını açıp Roger’ın avucuna bırakmıştım ama o anda ne yaptığımı fark edince gergince arkama yaslandım.

“Şimdi bir daha düşüneyim. Ölmüş, çok ünlü ve Kraliçe Isabella, Margaret Mead ya da Kraliçe Elizabeth değil.”

“Aynen,” dedim, camdan dışarı bakarak. “On üç.”

Wichita'ya bir saat kala hava kararmaya başlamıştı. Önceden bulutlu havanın nasıl görüldüğünü bildiğimi sanırdım. California'da da bazen hava öyle oluyordu. Ama bunun gibi bir şey hiç görmemiştim. Tepemizde uçsuz bucaksız uzanan gökyüzü yerini bir anda bulutlara bırakmıştı. İşlerin ters gidebileceği hissine kapılmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Şey, Roger?"

Roger yüzünde stresli bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Düşünüyorum. Beni acele ettirme. Tek bir sorum kaldı."

"Onu demeyeceğim. Şeyi merak ediyordum... kasırga mevsimi ne zaman, biliyor musun?"

"Ah." Onun bulutlu gökyüzünü ilk kez fark ediyormuşçasına dışarı göz attığını fark ettim. "Hmm. Hayır. Ya sen?"

"Hayır." Şimdi iyice alçalmış ve gözümün alabildiğince her yeri kaplamış olan bulutlara baktım.

"Şey," dedi Roger bir an duraksadıktan sonra. "Henüz tabelalar yanıp sönmüyor. O yüzden bu konuyu düşünmemize gerek yok bence."

"Tamam," dedim ama camdan dışarıyı seyrederken bizi nelerin beklediğini düşünüp endişelenmeden de duramadım.

Roger bana inanamayarak baktı. "Kim?"

"Ethel Merman," dedim, birkaç Skittles yerken. "Kadın, ölmüş ve ünlü."

“Hiç öyle birini duymadım,” dedi Roger, yola bakarken kaşlarını çatarak.

“Gayet meşhur bir aktris! Önemli müzikal tiyatro rollerinden pek çoğunu ilk olarak o oynadı.”

Roger başını iki yana salladı. “Bence öyle birini sen uyduruyorsun. Bunu saymıyorum.”

“Pekâlâ,” dedim, oturduğum yerde dönüp ona bakarak. “Sıra sende.” Bunları söylerken Wichita il sınırına girdiğimizi gördüm ve rahatlayarak derin bir nefes koyuverdim. Karşımızda bir hortum belirse bile en azından otobanın ortasında, tamamen korunmasız halde değildik.

“Wichita,” dedi Roger. “Nihayet.” Bardak tutacağında o günden arta kalanların – şeker kâğıtları, beyaz Sonic peçeteleri, boş içecek şişeleri – altında duran telefonunu aldı. “Drew’u aramalıyım.”

Roger oraya yaklaştıkça Drew’dan daha çok bahsetmeye başlamıştı. Gerçi bunun bir sebebi de Yirmi Soru oynarken zaman kazanmaya çalışmasıydı. Wichita’da kalmamıza gerek olmadığını söylemişti – zaten Kentucky’ye varmak istiyorsak buna vaktimiz de yoktu ama kısa bir mola vermek için güzel bir yer olabilirdi. Roger’ın ne kadar yorgun görüldüğüne ve oturduğu yerde kayıp durmasına bakınca, muhtemelen artık dinlenmesi gerektiğini ben de fark ettim. Aslında benim de ondan kalır yanımda yoktu. Popom uyuşmaya başlamıştı ve bacak kaslarım iyice gerilmişti.

“Drew üniversiteden arkadaşın mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Roger. “Geçen sene odalarımız aynı kattaydı. Hatta o sık sık benim odamda uyuyordu; çünkü sürekli dışarıda kalıyordu. Herhalde anahtarlarını onun kadar sık kaybeden kimse görülmemiştir. Hatta yurt görevlisi nihayet yedek anahtar için ondan para almaktan vazgeçti; yoksa adam beş parasız kalacaktı.” Roger bir numaraya basıp bir süre kulak kesildi ama sonra başını iki yana salladı. “Sesli mesaja düştü,” dedi bana. “Selam, Koca Yanak,” dedi telefona doğru. “Bak ne diyeceğim dostum, bir arkadaşımın Kansas’a geldik. Görüşmek ister misin diye soracaktım. Mesajımı alınca beni ara. Saat sekiz olmak üzere.” Bu sözlerin ardından artık alıştığım üzere veda etmeden telefonu kapattı ve telefonu boş M&M’s paketinin üzerine koydu.

“Koca Yanak mı?” diye sordum.

“Ah,” dedi Roger, gülerek. “Saçma bir lakap işte. Bizim kattaki herkese lakap takmıştık.”

“Seninki neydi?” Roger beni duymamış gibi yaparak camdan dışarı baktı. “Roger?” diye sordum. “Seninki –” Ama ben cümlemi bitiremeden bardak tutacağındaki telefonu titremeye başladı. Roger telefona baktı ama anlık bir dürtüyle kendimi bile şaşırtarak telefonu aldım ve ekranda KOCA YANAK ARIYOR yazdığını gördüm. Eliyle telefonu kendisine vermemi işaret eden Roger’ı görmezden gelerek telefonu açtım. “Alo, Roger’ın telefonu,” dedim, onun uzanamaması için oturduğum yerde ileri kayarak. Roger telefonu elimden almaya çalışırken araba şeritte zikzak çizdi.

“Alo,” dedi telefonun öbür ucunda tok bir ses. “Macellan orada mı?”

Hâlâ telefonu kapmaya çalışan Roger’a dönerken yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissettim. “*Macellan mı?*” diye tekrarladım neşeyle.

Roger içini çekerek pes etti. Anlaşılan telefonu elimden almaya çalışmasının sebebi buydu. “Evet,” dedi telefondaki ses. “Yani... Roger.”

“Tabii,” dedim, yüzümdeki gülümseme hiç bozulmadan. “Bir saniye.” Telefonu Roger’a uzatarak “Macellan,” dedim. “Seni arıyorlar.”

“Saçma bir lakap işte,” diye tısladı bana ve telefonu alarak, “Merhaba, Koca Yanak,” dedi. “Senin oralara geldik sayılır... Ne...” Roger bana şöyle bir baktı. “Yok, hayır. Sadece bir arkadaşım. Hadley, Kentucky’de.”

Şimdi utanma sırası bana gelmişti. Bakışlarımı pencereden dışarıya yönelttim ama o sırada Roger dikkatimi çekmek için bana elini salladı ve parmaklarıyla kalem tutuyormuş gibi yaptı. Bir kalem alıp Wichita Country Club’e gitmemiz için Roger’ın söylediği adresi ve yol tarifini peçeteye yazdım.

Roger telefonu kapattığında bana bakmaktan kaçınarak sanki bitmek bilmez yol ve bulutlu gökyüzünden başka görülecek bir şeyler varmışçasına gözlerini yola dikti. “Drew’a bakılırsa yirmi dakika kadar yolumuz varmış,” dedi. “Sanırım işi bitmek üzere.”

“Ah, harika,” dedim. “Macellan?”

“Aman, neyse ne,” dedi ve hafifçe kızardığını fark ettim. “Saçma bir lakap demiştin sana.”

“Bence çok eğlenceli,” dedim. “Şu kâşif takıntın yüzünden mi?”

“Evet,” dedi Roger. “Ama iş iyice çığırından çıktı. Bizim kattaki çocukların bazıları gerçek ismimi bilmiyordu bile. Hadley bunun çok saçma olduğunu düşünüyordu.” Onun adını her andığında sesi aynı özlem dolu, fakat umudunu yitirmiş tona bürünüyordu.

“Bence eğlenceli,” diye tekrarladım sessizce.

Roger bana gülümsedi ve “Ben de öyle düşünüyordum,” dedi. “En azından ilk başlarda. Ama altı ay sonra insanlar sana avlunun öbür ucundan öyle seslenmeye başlayınca o kadar da eğlenceli gelmiyor.” Aramızdaki konsolda duran peçeteyi işaret etti. “Kılavuzluk etmeye hazır mısın, Çehov?”

Peçeteyi alıp düzelterek hızlı hızlı karaladığım yol tarifini okumaya çalıştım. “Hazırım.”

Aynı Drew’un söylediği gibi yirmi dakika sonra Wichita Country Club’un önüne vardık. Küçük, ahşap bir kulübenin önünde dikilmiş, arabaları kontrol eden güvenlik görevlisi çok göz korkutucu bir tipti; o yüzden biraz daha aşağı doğru ilerleyip yol kenarına park ettik. Arabadan indik ve Roger telefon açmak için telefonunu çıkardı. Tam o sırada bir lastik cıyıklaması duyuldu. Güvenlik görevlisinin durduğu yerden küçük, kırmızı bir araba çıkarak bize doğru ilerledi.

“İşte Koca Yanak,” dedi Roger, gülümseyerek. Araba, Liberty’nin hemen yanında durdu. Sürücü tarafındaki

kapı açıldı ve içinden yuvarlak yüzlü, yuvarlak kafalı biri çıktı. Üzerinde mavi, polo yaka bir tişört vardı. Ütülenmiş kanvas pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti.

“Dostum,” dedi Roger, arabaya doğru yürüyerek. “Bana sigorta satmaya ya da sizin öğrenci grubuna almaya çalışacakmış gibi bir halin var.”

“Macellan,” dedi Drew ve ikisi erkeklere özgü bir şekilde, kucaklaşmaktan ziyade birbirlerinin sırtına vurmaktan ibaret hareketlerle sarıldılar. “Şu anda Wichita Golf Kulübü’nün yeni golf asistanına bakıyorsun.”

“Asistan derken... golf malzemelerini taşımak gibi şeyler mi?” diye sordu Roger.

“O kadarla bitmiyor,” diye belirtti Drew. “Bu, sanat işi. Golf sopasını seçmem gerekiyor. Sonra sahayı iyi okumam lazım...” Elleriyle golf sahasının büyüklüğünü gösterirken beni fark etti. “Aa, *merhaba*,” dedi, yüzünde büyük bir gülümsemeyle ve bir anda sesi derinleşti.

Bunu şaşkınlıkla ve gerginlikle karşıladım. Belli ki beni güzel bulmuştu. Gerçi bunun sebebi muhtemelen Bronwyn’in kıyafetleriydi. Bir an beni bu duruma soktuğu için ona kızmaktan kendimi alamadım. Ne de olsa “görünmez olmak” işime geliyordu. Çünkü dikkat çekmediğim zaman her şey çok daha kolaydı. Onun bana beklentiyle gülümsemesine bakarken kalbimin küt küt attığını hissettim. Bu kadar basit bir konuşmanın bile canımı sıkmasından nefret ediyordum. Eskiden olsa ben de gülümsemesine karşılık verir, hatta sırf eğlence olsun diye onunla biraz flört ederdim. Ama şimdi ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmakla yetindim ve keşke

üzerimde üzerime bol gelen tişörtüm olsaydı diye düşünerek gözlerimi yere diktim. “Merhaba,” diye mırıldandım. “Ben Amy.”

“Andrew O’Neal,” dedi. “Merhaba.” Roger’a bakarak kaşlarını kaldırdı ama Roger kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Drew içini çekti. “Çok memnun oldum,” dedi umudunu yitirmiş bir tavırla. Sesi eski haline dönmüştü. Aralarında ne geçtiğini anlamaya çalışarak bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdim.

“Doğru düzgün tanıştığımıza göre... Daha önemli konulara geçebiliriz. Mesela yemek.” Drew bunu söyleyene kadar fark etmemiştim ama gerçekten açlıktan ölüyordum. Gerçi bu çok saçmaydı; çünkü bütün gün arabada yemek yiyip abur cubur tıkmaktan ve boş boş oturmaktan başka bir şey yapmamıştık.

Roger bana baktı ve onu başımla onayladım. “İyi fikir,” dedi Drew’a. “Harika,” dedi Drew, arabasına dönerek. Sonra eliyle ona katılmamızı işaret etti. “Yardım ettiğim dördü her nedense bana kulüpte akşam yemeği için davetiye vermeyi unuttu. O yüzden açlıktan ölüyorum. Senin de herhalde bunca yoldan sonra biraz dinlenmen gerekiyordur, Macellan. Bence New Way olay bir yer.”

“New Way mi?” diye sordu Roger, Drew sürücü koltuğuna geçerken öbür taraftaki kapıyı açarak.

“Evet,” diye onayladı Drew, benim arkaya geçebilmem için koltuğunu öne alırken. “Görürsünüz.”

“İnsanın evi gibisi yok.”

-Oz Büyücüsü

Çok geçmeden New Way’in NuWay burgerlerine taktıkları isim olduğunu öğrendik. Drew’un dediğine göre bunlar Wichita’nın simgesiymiş. Wichita zaten başlı başına kafa karıştırıcı bir yerdi. Şehrin ortasından geçerek kenti ikiye bölen bir otoban vardı. Drew arabayı ismi, sarı kırmızı bir brandanın üzerine beyaz harflerle yazılmış olan cafenin önüne çekti. Bir anda In-N-Out’un sarı kırmızı oklarından ve palmiye resimli bardaklarından çok uzakta olduğumuzu hissettim. Restoranın camında GEVREK GÜZELDİR! yazıyordu.

Drew’un peşinden restorana girdik. İç mekân, NuWay’in siyah beyaz fotoğrafları ve yıllar içerisinde cafeyi ziyaret eden müşterilerin çerçeveli resimleriyle dekore edilmişti. Anlaşılan Drew burası için şehrin simgesi derken doğru söylüyordu. Bizim yerimize sipariş verme işini o üstlendi ve her şeyi ısmarlamak için ısrar etti. Beş dakika sonra, elimizde üzerinde bir anda belli belirsiz yağ damlacıkları belirmiş olan ve içinden enfes kokular gelen iki kahverengi kese kâğıdıyla dışarı çıktık. Tekrar arabaya bindik ve Drew bizi buzlu krema servis edilen Freddy diye bir yere götürdü.

“Buzlu krema mı?” diye sordum. Park alanında yer bulamadığımız için Drew arabayı başka bir arabanın önüne çekmiş ve bize tatlı almak için içeri girmişti. Emniyet kemerimi biraz gevşetmek için çekıştirerek öne doğru eğildim.

“Orta batıya özgü bir şey,” dedi Roger, benimle konuşmak için başını çevirerek. O bana dönünce biraz geriledim – yüzlerimizin bu denli yakın duracağını hesap edememiştim. “Ben de bu sene keşfettim. Dondurma gibi ama biraz daha yoğun. Çok güzel bir şey.”

“Ama Twenty-one Choices’la mukayese edilemez herhalde,” dedim, Pasadena’daki donmuş yoğurt servis edilen mekânı kastederek. Roger’ın da orayı bileceğini tahmin ediyordum. Nitekim bu ismi duyunca gülümsedi.

“O mekânı çok severim,” dedi. Onun aklından neler geçiyordu, bilmiyordum ama ben evi, California’yı ve o an oralardan ne kadar uzakta olduğumu düşünüyordum. Roger biraz öne doğru eğilerek beni görebileceği şekilde döndü. “Donmuş yoğurt,” dedi gülümseyerek. “Tam bir Californialısın doğrusu.”

Ben de ona gülümsedim ve aramızda bir sessizlik oluştu. Tam bir şeyler söylemek için ağızımı açmışım ki, sürücü tarafındaki kapı tekrar açıldı.

“Geri geldim,” dedi Drew, koltuğuna oturup. Aka binde elindeki üç plastik Freddy bardağını Roger’a uzattı. Her birinin içine kırmızı birer kaşık saplanmıştı. “Efsane bir şey yemeye hazır olun,” dedi. “Nirvanaya ulaşacaksınız.” Park alanından çıkarken lastikler cıyakladı

ve hızla kavşağa girince arkaya doğru savruldu. Roger ise yan tarafındaki cama çarptı. Çevremizden aynı anda bir sürü korna sesi yükseldi. O anda paniklemeye başladığımı hissettim ve midem kasıldı. Gözlerimi kapatarak nefes almaya çalıştım. Lastiklerin cıyıklamasını ve o korkunç metal sürtünmesini, arabanın kontrolünü yitirmemi, midemi bulandıran dönme hissini ve zamanın bir anda nasıl yavaşladığını aklımdan çıkarmaya uğraştım.

“Drew!” dedi Roger sert bir sesle. Gözlerimi açtığımda onun endişeyle bana baktığını gördüm. “Biraz yavaşlar mısın?”

“Niye ki?” diye sordu Drew, sesini iyice açtığı müziğin ardından.

“Dediğimi yap işte,” dedi Roger, sesinde daha önce hiç duymadığım bir sabırsızlıkla.

“İyi,” dedi Drew biraz huysuz bir tavırla ama yine de yavaşladı ve arabayı daha sakın kullanmaya başladı. Kalp atışlarımın yavaşladığını ve nefesimin normale döndüğünü hissettim. Aynı şeyi tekrar yaşamıyordum. Artık buradaydım. Ve Roger da yanımdaydı. Güvendeydim.

İyi misin dercesine ağzını oynattı Roger bana bakarak. Başımla onaylayarak gülümsemeye çalıştım. Onu gittikçe daha iyi anlamaya başladığımı düşünüyordum ama o ana dek bunun karşılıklı olduğunu fark edemiştim. Yaklaşık yirmi dakika sonra Wichita Country Club’ın personel girişinden içeri girdik ve çalışanlara ayrılmış, neredeyse tamamen boş olan park alanında ilerledik. Artık hava tamamen kararmıştı.

“Buraya niye geri geldik?” diye sordu Roger. “Fazla mesai mi yapacaksın?”

“Size Wichita’yı her yönüyle yaşatacağıma söz vermiştim,” dedi Drew, arabayı park ederken. “Şimdi de sözümü yerine getiriyorum.” Arabadan indi ve koltuğunu öne iterek arka koltuktan çıkmama yardımcı olmak için elini bana uzattı. “Hanımefendi?”

Onun elini pas geçerek arabadan kendi başıma indim. Eskiden olsaydı gülümseyerek onun elini tutar; “Ah, teşekkürler, çok nazıksınız beyefendi,” der, hatta belki *Camelot**’a bir de gönderme yapardım. Fakat Drew kapıları kilitlerken gözlerimi yere dikmekle yetindim.

Roger bir eliyle tatlılarımızı taşıırken boştaki elini Drew’a uzattı. “Anahtarlar,” dedi. “Kendi iyiliğin için.”

“İyi dedin,” dedi Drew, anahtarları ona verirken. “Dün neredeydin?”

Drew önden giderek yolu gösterirken ben de Roger’la aynı hızda yürüdüm. Elindeki bardakların iki tanesi dengesiz görünüyordu. Elimi uzatıp bardakları ondan aldım. Bana şöyle bir bakarak gülümsedi ve şaşırtıcı şekilde hızlı yürüyen Drew’a yetişmek için hızlandık. Park alanından çıkarak golf kulübünün ana binası gibi görünen bir yerin önünden geçtik. Görkemli sütunları olan beyaz bir binaydı. Önünde kırmızı ceketli valeler sıkılmış bir tavırla dolaşarak sigara içiyordu.

“Koca Yanak!” diye seslendi valelerden iki tanesi, Drew geçerken.

* Kral Arthur efsanesiyle ilişkilendirilen meşhur kale, saray. (Ed.)

“Ben burada değilim,” dedi Drew. “Ya da arka dokuzuncu delikte. Beni hiç görmediniz.”

“Anlaştık,” dedi valelerden biri ve Drew yanından geçerken ona eliyle selam verdi.

“Sana burada da mı Koca Yanak diyorlar?” diye sordu Roger.

“Laf yayılmış,” dedi Drew, yürümeye devam ederken dönüp ikimize bakarak. “Şöhretim yakamı bırakmıyor.”

Bu sırada ana binayı geride bırakmış ve ay ışığının yansıdığı büyük bir yüzme havuzunun yanından geçmiştik. Yüzme havuzunun sağ tarafında bir kolluk tek başına suyun üzerinde salınıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra boş tenis kortlarını ve üzerine fileyi temsil etmesi için beyaz bir çizgi çekilmiş antrenman duvarını gördüm. Antrenman duvarının üzerindeki ışıklar yanıyordu. Yaklaştıkça, orada tenis oynayan bir kız olduğunu fark ettim. Bir an yavaşlayıp, topun onun raketiyle duvar arasında gelip gitmesini seyrettim.

Biz küçükken Charlie de bu sporu yapıyordu ve tenis hocasının umuduydu. O zamanlar babam da garajın yan tarafına aynı çizgiyi çizmişti ve çoğu gece, topun duvara vurmasının çıkardığı ritmik sesleri duyardım. İki yıl önce tenisi bıraktığında – ya da takımdan atıldığında, işin aslının ne olduğunu hiç bilmiyorum – bu sesin eksikliğine alışmam çok zor olmuştı. Bir daha o sesi duyamayacağımı bilmeme rağmen kendimi sürekli kulak kesilmiş halde buluyordum.

Kız duvardan dönen bir topu karşılayamadı ve vücudunu biraz esneterek topun kaçtığı yere gitti. O sırada bizi fark etti ve raketiyle el salladı. Sonra duvarın başına döndü ve bu sefer ters vuruş çalışarak oynamaya devam etti. Üzerinde bembeyaz tenis kıyafetleri vardı ve parlak ışıkların altında oraya ait değilmiş gibi duruyor, ışığın altında oradan oraya uçuşan devasa bir pervaneyi andırıyordu.

Drew aniden sağa döndü ve onun peşinden golf sahasına doğru ilerledik.

“Ahbap, burada olmamıza izin var mı?” diye sordu Roger.

“Tabii ki yok,” dedi Drew, hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden. “Ne olmuş?”

Roger bana bir bakış atıp omuz silkti ve Drew’a yetişmek için biraz hızlandı. Ben de parmak arası terliklerimi çıkarıp elime alarak çıplak ayakla yürümeye devam ettim. Golf sahasındaki çimenler çok sık ve kısacık kesilmişti. Ayak parmaklarımı çimenlere sürttüm ve onlara yetişmek için peşlerinden koşturdum.

Üçümüz devasa çimenlikte yan yana ilerledik. Yürüdüğümüz açıklık alabildiğine uzanıyor, tepeciklerle karanlık ormanlık alanlar etrafımızı çevreliyordu. Ortalık sessizdi ve en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Hiç konuşmadan yürümeye devam ettik. Ara sıra kortun karanlığında tuhaf şekilde parlak görünen kum tuzaklarının yanından geçiyorduk. Herhalde bakımları daha yeni yapılmış olacaktı ki, üzerlerinde çeşitli yönlere dönen tırmık

izleri vardı. Buralar oyuncularını sıkıntıya sokması gereken yerler olmasına rağmen, bu izler Japon Zen bahçelerini gösteren resimlerde fark ettiğim türden huzurlu bir görüntü veriyordu. Hava karanlık olmasına rağmen sahanın projektörleri ve gökyüzünde parıltı veren ay sayesinde nereye gittiğimizi rahatlıkla görebiliyorduk. Sokak lambası ya da neon tabelalar olmadığı için yıldızlar çok daha parlak görünüyordu.

Drew on ikinci deliğin başlama noktasında durdu. Tabelanın gösterdiğine göre burası dört vuruşluk bir delikti. Drew çimenlere oturarak NuWay torbasını Roger'dan aldı ve bize bir fast-food pikniği hazırlamaya başladı. Ben de oturarak terliklerimi ve Freddy bardaklarını yere koydum. Drew bana burgerimi uzattığında biraz şüpheyle aldım.

"Teşekkürler," dedim, burgere bakarken istekli görünmeye çalışarak. Beklediğimden daha küçüktü ve iki yarım halinde kırmızı beyaz NuWay paketinin içinde duruyordu. Dağılmış bir hamburgeri andırıyordu.

"Pekâlâ," dedi Drew, ellerini ovuşturarak. Düzleştirdiği kahverengi NuWay kese kâğıtlarının üzerine yaydığı yiyecekleri gösterdi. "Rendelenmiş patatesimiz, patates kızartmamız ve soğan halkamız var. Ketçap, hardal, özel sos –"

"Rendelenmiş patates mi?" diye sordu Roger, hemen bir tane alarak. "Cidden mi?"

“Size NuWay olay bir yer demiştim,” dedi Drew. “Süper bir şey. Hadi, burgerlere geçelim. Gevrekten korkmayın. Gevrek güzeldir.”

“Bunu tabelada okumuştum,” dedim boğazımı temizleyerek. “İyi de, neden?”

“NuWay bununla ünlü de ondan. Burgerleri dağılıyor. Nedenini hiç bilmiyorum ama bir lokma yiyince ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Drew başlamamızı bekleyerek bize bakıyordu. Burgerime bakarak bir ısırık aldım. Fena sayılmazdı. Reklamda da söylendiği gibi gevrek – hatta tako etini andırıyordu. İçinde koydukları soğanlar burgere tat katmıştı. Üzerine ketçap sıkıp daha büyük bir ısırık aldım. Gayet güzeldi. Drew’a bakarak başımı salladım ve boştaki elimin başparmağını kaldırdım.

“Söylemiştim,” dedi Drew kendi burgerini alıp gülümseyerek.

“Dostum,” dedi Roger, burgerinin ardından. “Harika.”

Burgerler ve patatesler kaşla göz arasında bitti. Son derece doymuş ve tuhaf bir şekilde huzurlu hissederek bacaklarımı uzattım ve dirseklerimin üzerine yaslanarak gözlerimi yıldızlara diktim.

“Ee,” dedi Drew, Roger’a bakarken. “Demek Wichita’dan geçiyordunuz?”

Roger bana bir bakış attı. “Eh, öyle sayılır,” dedi. “California’dan Amy’nin annesinin arabasını getiriyoruz ve –”

“Connecticut’a gidiyoruz,” dedim, olayı basitleştirmeye çalışarak. “Yani, nihayetinde. Buradan Kentucky’ye geçeceğiz.”

Drew biraz doğruldu. “Kentucky mi?” dedi başını iki yana sallayarak. “Ah, dostum.”

“Ne oldu?” diye sordu Roger. Bir anda ketçap paketlerini toplamak dünyanın en önemli işiymiş gibi davranmaya başlamıştı. “Eminim harika bir eyalettir. Oradaki çayırılar çok güzel. Kızarmış tavukları da öyle.”

“Oraya Hadley için gidiyorsun,” dedi Drew, ifadesiz bir sesle. “Hadi ama dostum. Daha dün doğmadım ben.”

“Ee, ne olmuş?” dedi Roger, kullanılmış peçeteleri NuWay torbasına tıktırırken.

“Bunda kötü bir şey yok,” dedi Drew, tekrar ellerine yaslanarak. “Serüven peşinde bir adam. Dulcinea’sını bulmaya çalışan bir Don Kişot.”

“Drew felsefenin daha garanti iş sağlayacağına karar vermeden önce İngilizce okuyordu,” dedi Roger bana dönerek.

“Ama şunu unutma, dostum,” dedi Drew. “Don Kişot, Dulcinea’sını hiçbir zaman bulamadı. Öyle değil mi? Bulamadı işte. Bazen bir şövalyenin serüveniyle budalaların gezintisi arasında pek bir fark yoktur.”

Roger bana döndü. “Neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yok. Ya senin?”

“Hadley seni hiç dinlemezdi,” dedi Drew. “Beni de dinlemezdi ama sonuçta benimle çıkmıyordu. Ben

söylemiş olayım. Bunu gerçekten isteyip istemediğini bir düşün, olur mu?"

"Tabii, Koca Yanak," dedi Roger. Sesinde konuşmayı bitirmek ister gibi bir tını vardı. Ama yüzündeki ifadenin eskisinden daha sıkıntılı olduğunu görebiliyordum.

"Ee, Amy," dedi Drew, bana dönerek. "Seni bu aptal dolandırıcının yanında buralara getiren ne?"

Kollarını başının arkasında çaprazlamış uzanan Roger'a baktım. "Uzun hikâye," dedim.

"Peki bana özet geçebilir misin?" diye sordu Drew.

"Ah," dedim, Drew'a bakarak. "Biraz dolambaçlı yoldan gidiyoruz, hepsi o."

Roger başını çevirmeden gökyüzünü seyretmeye devam etmesine rağmen gülümsediğini gördüm.

"Bu kesinlikle özet oldu," dedi Drew. "Hatta *Reader's Digest*'taki* özetler gibi oldu. *TV Guide*'daki film özetleri gibi oldu. Biraz daha detay verir misin?"

Ben ağzımı açıp cevap veremedim sol tarafımızdan gecenin sessizliğini yırtarcasına gürültülü bir homurtu yükseldi. Döndüğümde bir çim biçme makinesinin tepeli aştığını gördüm. Makineyi süren adam DJ tarzında kocaman kulaklıklar takmış, kafasını müziğe göre sallayarak sahada düzensizce ilerliyordu.

"Bak sen şu işe," dedi Drew. "Walcott geliyor."

Drew elini salladı ve makineyi süren adam onu görüp on ikinci deliğin oraya doğru geldi. Bize yaklaştığında

* Amerika'da aylık olarak yayımlanan bir aile dergisi. (Ed.)

motoru durdurdu. Bir anda sessizlik çökünce ağustos böceklerinin sesi eskisinden daha yüksek gelmeye başlamıştı. Adam kulaklıklarını geri itti ve boynuna astı.

“Merhaba, Drew,” dedi. “Neler oluyor?” Kıvırcık sarı saçları olan, sıska bir tipti. Artık makinenin tepesinde olmadığı için daha da ufak görünüyordu.

Devasa çim biçme makinesine bakarken babamın bunu sürmeyi ne kadar seveceğini düşündüm. Tüm golf sahasının çimlerini biçmek onun kafasındaki cennet anlayışı olmalıydı. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez nefesimin tıkanıldığını hissettim. Onun cennet anlayışı artık pek öyle teoride değildi. Şu an her neredeyse, bunu birebir yaşıyor muydu acaba? Elvis dinleyerek uçsuz bucaksız bir çimenliği mi biçiyordu? Mutlu muydu? Gözlerimi sımsıkı yumdum. Biz yanında değilken nasıl mutlu olabilirdi ki? Ben orada olup ona Life Savers şekerlerinden vermeden, kaybolmaması için kılavuzluk etmeden? Ellerimi çimenliğe bastırarak benliğimi saran duygu selinden kurtulmaya çalıştım. Nihayet bastırmayı başarsam da, bu hiç kolay olmadı.

“Bu, Derek Walcott,” dediğini duydum Drew’un. Sesi sislerin arasından, uzak bir yerden geliyordu sanki. “Walcott, bunlar da Amy ve Macellan.”

“Roger,” diye düzelttiğini duydum Roger’ın. “Merhaba.”

Karanlığın içinde saklanıyor olmaktan memnun bir şekilde gözlerimi açtım ve sesimin nasıl çıkacağına

güvenemediğim için selam verircesine elimi kaldırmakla yetindim.

“NuWay’e mi gittiniz?” diye sordu Walcott, yanımıza gelerek. “Hiç kaldı mı?”

“Soğan halkası var,” dedi Drew, kutuyu ona uzatarak. “Afiyet olsun.”

“Sağ ol, dostum,” dedi Walcott, kutuyu ondan alırken. “Açlıktan ölüyorum. İki saattir falan buradayım ve daha işimin yarısı ancak bitti.”

“Sana söylemiştim,” dedi Drew, ona bir ketçap paketi atarak. Paket çocuğun alınına çarptı. “Sabah yaparsan daha kısa sürer. Ortalık aydınlık olacak ne de olsa.”

“İyi de, sabah hava çok sıcak oluyor,” dedi Walcott, Roger’ın yanına otururken. “Bunu konuşmuştuk.”

Drew omuz silkti. “Bu, senin cenazen...”

Walcott başını kaldırıp ona baktı. “Bu çok iyi şarkı adı olurdu ya,” dedi.

“Zaten öyle,” dedim, düşünmeden. Üçü birden dönüp bana baktı ve yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. Boğazım daralmaya başlamıştı ama başka bir seçeneğim olmadığı için sözlerimi sürdürdüm. “*Oliver!*” da öyle bir şarkı var. Hani, müzikal olan?” Anlaşılan bu müzikali bilmiyorlardı; çünkü bana boş boş bakmakla yetindiler. “Neyse, bir müzikal işte. Şarkılarından birinin adı ‘That’s Your Funeral’*.”

* İng. “Bu senin cenazen.” (Ç.N)

"Hadi ya," dedi Walcott. "Ama yine de kullanabiliriz. Bizi dinleyenlerin müzikallerden pek haberi yoktur herhalde."

"Walcott'ın grubu var," diye açıkladı Drew. "Lütfen soru sormayın, yoksa size demo dinletmek için ısrar eder."

"Grubun mu var?" diye sordum. Drew inil dedi.

"Evet," dedi Walcott, ellerini şortuna silerek. Şortun üzerinde belli belirsiz yağ izleri kaldı. "The Henry Gales. Emo-punk-alternatif müzik yapıyoruz. Ama biraz sert bir tarzımız var."

"Doğal olarak," dedi Roger, gülümseyerek. "Harika."

"Dün akşam bir konserimiz vardı," dedi Walcott, yüzüne dalgın bir ifade yayılırken. "İnsana öyle iyi geliyor ki... Asıl olay da bu zaten. Karanlıkta, hiç tanımadığın insanlara gerçekleri söylüyorsun. Hepsi bu. O havayı yakalarsan, her şey *inanılmaz* oluyor."

"Henry Gale," diye mırıldandım, kendi kendime konuştuğumu bile fark etmeden. Bu isim bana bir şey hatırlatıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. "Nereden tanıyorum bu ismi?"

"*Oz Büyüctüsü*'nde geçiyor," dedi Walcott. "Dorothy'nin amcasının adı."

"Walcott, Kansaslı olmakla çok gururlanır," dedi Drew.

"Doğru olan da bu," dedi Walcott. "Sen Colorado'ya gidip Hawks'ı yok sayarak eyalete ihanet ettin." Drew omuz silmekle yetindi. İster istemez, bu konuşmayı sık sık yaptıklarını sezinledim. "Şuna bir baksanıza. Daha

geçen hafta Sailor Gerry'de yaptırdım." Tişörtünün kolunu sıvayarak pazısını kaplayan siyah dövmeyi gösterdi. Koluna bir cümle yazılmıştı ama yazı gotik bir tarzda biçimlendirilmişti, o yüzden ne yazdığını çözemedim.

"Ne yazıyor?" diye sordu Roger.

"*Ad astra per aspera*," dedi Walcott. Bundan hiçbir şey anlamamıştım ama Drew'un başını iki yana salladığını gördüm. "Kansas'ın sloganı bu," diye açıkladı Roger'la bana. "En dipten, yıldızlara demek."

"Vay," dedim, bu sözcükleri kafamda evirip çevirirken. "Çok güzelmiş."

"Öyle değil mi?" diye sordu Walcott, mutlulukla dövmesine bakarken. Ondan bahsettiğimi düşündüğü aşikârdı. "Gerry çok yeteneklidir."

"Hadi ama, Walcott," dedi Drew. Yeterli ışık olmamasına rağmen gözlerini devirdiğini görebiliyordum. "Bu Kansas meselesini biraz abartmıyor musun?"

"Hayır," dedi Walcott lafı uzatmadan. "Burası benim yuvam, dostum. Yuvanla gurur duymalısın. İnsan geldiği yerden ibarettir. Yoksa daima kaybolursun."

"Başka hiçbir yere gitmediğin için böyle düşünüyorsun," dedi Drew.

Ortama bir sessizlik çöktü ve ellerimi çimenlerde gezdirdim. O anda oraları Walcott'ın biçtiğini fark etmiştim. Başımı kaldırıp ona bakarken neler hissettiğini anladığımı düşündüm. Üç gün öncesine kadar ben de hiçbir yere gitmemiştim.

Ama bu durum Walcott'ın canını sıkıyor gibi görünmüyordu. Omuz silkerek ellerini ovuşturmakla yetindi. "Artık işe dönmeliyim," dedi. "Yemek için teşekkürler. Sizinle tanıştığıma sevindim." Çim biçme makinesinin yanına gidip üzerine çıkmaya yeltenmişti ki, dönüp bize baktı. "Yuvanın neresi olduğunu bilmen için başka yerlere gitmen gerekmez," dedi. "Herkes nereye ait olduğunu bilir. Sen bilmiyorsan, asıl sorun sende demektir."

"Gönlünde yatanı bulmak için evinin arka bahçesinden uzaklara bakman gerekiyorsa, zaten kaybetmemişsindir, öyle mi?" diye sordu Drew, biraz alaylı bir tavırla. Bu cümlemin kulağıma nereden bu kadar tanıdık geldiğini çözmeye çalışarak ona baktım.

"Evet," dedi Walcott, gecenin sessizliğini bozarak çim biçme makinesini çalıştırırken. "Aynen öyle." Sonra çim biçme makinesini aksi yöne çevirip tepeden aşağı yöneldi ve gözden kaybolmadan evvel bir elini kaldırarak bize doğru salladı.

Adeta geri gelmesini beklercesine, onun gidişini izledik. Sonra Roger, Freddy bardağını aldı ve ben de bir tanesini Drew'a uzattım. İhtiyatlı bir tavırla kendiminkinden bir kaşık aldım. Sonra bir kaşık daha yedim. Buzlu krema yoğun, soğuk ve tatlıydı. Yutarken yumuşacık geliyordu. Tadı dondurmadan daha belirgindi ama kıvamı donmuş yoğurdu andırıyordu. Doğrusu çok beğenmiştim.

"Walcott konusunda üzgünüm," dedi Drew, bir an duraksadıktan sonra. "Öyle demesem daha iyiydi. Ama hayatını buralarda takılarak boşa harcadığını bir türlü anlamıyor. Daha önce hiçbir yere gitmedi, hiçbir şey

yapmadı..." Roger'a döndü. "Bana arka çıksana, Macellan. Yani, insanın doğduğu yerden ayrılması gerekir. Gidip başka yerleri de görmek, bir şeyler yaşamak lazım. Bu, yuvamın neresi olduğunu bilmediğim anlamına gelmez ki. Saçmalık bu."

"Ama," dedim, bacaklarımı altına toplayarak. Bu sohbete katılmayı düşünmüyordum ama kendimi durduramadan ve söyleyeceklerimi kafamda toparlayamadan kelimeler bir anda ağzımdan çıkmıştı. "Ya yuvan yok olduysa?" Emlakçının üzerinde EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ yazan tabelasını düşündüm. Bu ifade bana ya da aileme – yani gerçekten orada yaşayan kimseye hitap etmiyordu. "O zaman ne olur?" Roger alnını kıvrıştırarak bana baktı.

"Bence o zaman insanın yuvası, ailesi neredeyse orası olur," dedi Drew.

"Ya onlar da artık yoksa?" dedim, gözlerimi ona ya da Roger'a çevirmeden ısrarla çimenlere bakarak. Sesi min titrek çıkmaması için uğraşarak kendimi bunları söylemeye zorlamıştım. "Yani, ailen de artık orada değilse?" Drew bana baktı ve yüzünde aynı anda şaşkın, biraz da merhamet gibi bir ifade gördüm.

"O zaman kendine yeni bir yuva kurarsın," dedi. "Öyle değil mi? İnsana yuva hissi veren başka bir şey bulursun."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sanki kalkma saatimizi önceden kararlaştırmış gibi kalan çöpleri toplamaya giriştik ve orada bulunduğumuza dair hiçbir iz

kalmayınca, golf sahasında geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladık. Tam sahanın sonuna ulaşmıştık ki, parmak arası terliklerimi orada bıraktığımı fark ettim.

“Affedersiniz,” dedim. “Terliklerimi unutmuşum. Sizinle arabada buluşuruz, olur mu?”

“Gelmemi ister misin?” diye sordu Roger.

Başımı iki yana salladım. “Hemen dönerim,” diyerek az önce oturduğumuz yere yöneldim. Önümde uzanan yemyeşil açıklığı görünce koşmaya başladım. Sık çimenleri ayaklarımın altında, serin gece havasını ise yüzümde hissediyordum. Hızlandıkça saçlarım arkaya doğru uçuşuyordu. Kum tuzaklarıyla tepecikleri geçerek on ikinci deliğin başlangıç noktasına geldim ve nefesimi toplamak için eğildim. Terliklerimi alıp bu kez yürüyerek geri dönmeye yeltendim. Kalbim sarf ettiğim güçten ötürü küt küt atıyordu. Yedinci deliğin önünden geçerken, çim biçme makinesinin sesini tekrar duydum ve bir an sonra arkamdaki tepeciğin üstünde Walcott belirdi. Makineyi yanımda durdurarak kulaklıklarını yine boynuna itti.

“Seni bırakmamı ister misin?” diye seslendi, çim biçme makinesinin sesini bastırmaya çalışarak. Başımı iki yana salladım ve Walcott motoru susturunca ortalık yine sessizliğe gömüldü. “Seni bırakmamı ister misin?” diye tekrarladı. Anlaşılan onu duymadığımı zannetmişti.

“Hiç gerek yok,” dedim. “Yine de sağ ol.” Walcott omuz silkti ve kulaklıklarını tekrar taktı. “Walcott,” dedim, onu gitmeden önce yakalamak için alelacele. Öyle ki,

ne yaptığımı durup düşünmeye bile fırsatım olmamıştı. Elimi çim biçme makinesine yasladım. Şaşırtıcı şekilde sıcaktı. “Bunu sürmeyi seviyor musun? Eğlenceli mi?”

“Evet,” dedi bana bakıp gülümseyerek. “İnsan iyi vakit geçiriyor. Denemek ister misin?”

Başımı kaldırdım ve kafamın içinde babamın sesini çok net bir şekilde duydum. Sanki sesini son kez duyduğumdan bu yana aylar geçmemişti. “Bu sanat işi, Amy’ciğim,” diyordu bana. “Denemeni görmek isterim.”

“Yok sağ ol,” dedim, elimi makineden çekmeden. “Babam –” Sesim bu kelimedede takıldı – sanki paslanmış gibiydi. Kendimi sözlerimi sürdürmeye zorladım. “Buradaki çimenleri biçmeyi çok isterdi herhalde. Buraya bayılırdı.” Nefesimin tıkanıldığını ve geri dönemeyeceğim bir noktaya geldiğimi hissettim. Walcott’a baktım. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordum. Sesim titriyordu. Yanağımdan inen bir damla gözyaşının sıcaklığını hissettim. Artık kendimi tutmama imkân yoktu.

“Tabii ki,” dedi, çim biçme makinesinden inerek.

Gözlerimi kapattım. Bunu hiç yüksek sesle dile getirmemiştim. Kimseye söylememiştim. Ama artık mesele bunu söyleyememem değildi – daha fazla içimde tutamayacak olmamdı. “O öldü,” dedim. Bunu ilk kez yüksek sesle söylerken kelimelerin gerçekliği olanca şiddetiyle karşıma dikildi. Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. “Babam öldü.” Kelimeler bir an havada asılı kaldı. Bunu ilk kez söyleyeceğim anı kafamda hiç böyle canlandırmamıştım.

“Ah,” dedi Walcott. “Amy, çok üzüldüm.” Bu sözleri gerçekten içinden gelerek söylediğini hissettim ve insanların taziye dilekleri gibi kulak ardı etmedim. Gülmsemeye çalıştım ama dudaklarımın titremeye başladığını hissedince başımı sallamakla yetindim. Walcott bana doğru bir adım attı ve bir an donup kaldım. Bana sarılmasını ya da buna zorunlu olduğunu hissetmesini istemiyordum. Ama kulaklıklarını boynundan çıkarıp benim kulaklarıma yerleştirmekle yetindi.

Yüksek sesli, öfkeli bir müzik kafamın içine dolmuştu. Elektrik gitar seslerinin arasından gümbürdeyen ritmiyle, hızlı bir müzikti bu. Şarkının sözleri vardı ama hiçbir sözcüğünü seçemiyordum. Çok sevdiğim o bol konuşmalı müzikallerin ardından bu tarz beni rahatlatmıştı. Ellerimi kulaklıklara yaslayarak müziğin beni alıp götürmesine, diğer tüm düşünceleri kafamdan atmasına izin verdim. Şarkı bittiğinde kulaklıkları çıkarıp Walcott’a geri verirken, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar dingin hissediyordum. “Teşekkürler,” dedim.

Walcott kulaklıkları tekrar boynuna astıktan sonra çim biçme makinesine dönerek yamalarla kaplı siyah bir sırt çantası çıkardı. Çantanın fermuarını açıp bir süre içini karıştırdıktan sonra bir CD çıkararak bana uzattı. Sarı renkli bir CD kutusunun içindeydi ve evde hazırlanmış gibi görünüyordu. “Demo CD’m,” dedi. CD’ye uzandım ama bana vermeden gözlerimin içine baktı. “Biliyor musun, büyükannem ne derdi?”

“Ev gibisi yok mu?” diye sordum, tekrar gülmsemeye çalışarak. Şimdi dudaklarım o kadar çok titremiyordu.

“Hayır,” dedi Walcott, yüzünde ciddi bir ifadeyle CD’yi elinde tutarken. “Yarın daha güzel olacak, derdi.”

“Peki ya olmazsa?” diye sordum.

Walcott gülümsedi ve CD’yi bıraktı. “O zaman yarın da aynı şeyi söylersin. Çünkü öyle olabilir. Bilemezsin ya, öyle değil mi? Bir gün gelecek, yarın daha güzel olacak.”

Onu başımla onayladım. “Teşekkürler,” dedim, sadece CD için teşekkür etmediğimi anlayacağını umarak. Başıyla onaylayıp tekrar çim biçme makinesinin tepesine yerleşti ve motoru çalıştırarak gözden kayboldu.

Wichita Country Club’ın yedinci deliğinin başında, karanlıkta öylece dikilerek bir süre kendimi dinledim. Sonra terliklerimi giyip geri yürümeye devam ettim. Drew ile Roger, sahanın başladığı ve çimenlerle çakılların bulunduğu noktada beni bekliyorlardı. Roger endişelenmiş görünüyordu ve beni gördüğünde yüz ifadesi değişmediğine göre, suratım az önce hissettiklerimi ele veriyor olmalıydı.

“Kayboldun galiba?” diye sordu Drew.

Ona CD’yi gösterdim. “Walcott’la karşılaştım,” dedim, neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak. “Bana demo-sunu verdi.”

“Demedim mi ben?” dedi Drew. Dışarı doğru ilerledik ve antrenman kortundaki kızın hâlâ orada olduğunu gördüm. Şimdi servis çalışıyordu. Topu başının yukarısına atıyor, sonra tek vuruşla duvara indiriyordu.

Drew hemen yolunun üzerinde olduğunu söyleyerek bizi arabamıza bırakmak için ısrar etti. Anlaşılan ben yokken Roger ona 50. Otoban'dan bahsetmişti.

“Görsen inanamazsın,” dedi Roger. “Yol sürekli devam ediyor. Hiç bitmeyecek sanıyorsun.”

“Ama sonra bitiyor,” dedi Drew. “Vay be. Doğrusu harika hikâye, dostum.”

“Ciddiyim ben!” dedi Roger. “İnsan sonsuza dek öyle gideceğini sanıyor.”

“Ama hiçbir şey sonsuza dek sürmez,” dedi Drew. Roger’la ikisi aynı anda bir şarkıya girdiler. “Soğuk Kasım yağmuru bile*.”

Afallamış bir halde bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim.

“Cidden mi?” diye sordu Drew, dikiz aynasından yüzümdeki ifadeyi yakalayarak. “Macellan, şu kıza biraz GNR dinlet.”

Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim bile yoktu ama sormaya vaktim olmadı; çünkü o sırada golf kulübünün kapısına geldik ve araba durdu. Dışarı baktığımda sokak lambalarının ışığında bizi bekleyen Liberty’yi gördüm. Onu gördüğüme beklenmedik şekilde mutlu olmuştum.

Evim aşırı derecede arkadaş canlısı bir emlakçı tarafından satılıyor olabilirdi, ailemin fertleri öbür dünyaya göçmüş ya da ülkenin dört bir yanına dağılmış olabilirdi

* Amerikalı hard rock grubu Guns ‘N Roses’ın 1992 yılında single olarak yayınlanan “November Rain” isimli şarkısından bir alıntı. (Ç.N)

ama araba bizi karşılar gibi görünüyordu ve ona o kadar alışmıştım ki, artık bana *yuva* gibi geliyordu.

Drew arabadan inip benim de çıkabilmem için ön koltuğu çekti. Bana tekrar elini uzattı ve bu sefer karşılık vererek ona gülümsedim. O da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Drew ile Roger da sarılarak birbirlerinin omzuna vurdular. Sonra Roger bizim arabaya doğru ilerleyerek Drew'la beni yalnız bıraktı.

"Tanıştığımıza çok sevindim," dedi Drew.

"NuWay için teşekkürler," dedim. "Gevrek güzelmiş cidden."

"Söylemiştim. Bana bir iyilik yap," dedi Drew, arabanın kapısını kapatıp bana doğru biraz eğilerek. "Gözün bizim Macellan'ın üzerinde olsun, olur mu? Onun Sancho Panza'sı ol."

Drew'a şaşkınlıkla baktım. Hiç beklemediğim bir anda babam bu konuşmanın ortasına dalmıştı sanki. "Ne dedin?" diye sordum.

"Sancho Panza," diye tekrarladı Drew. "Don Kişot'taki hani? Kılavuz olan. Bak, beni dinle. Macellan'ın olayı diğer tüm kâşiflerle aynı. Çoğunlukla imkânsız şeylerin peşinden gitmeyi kafaya koyarlar. Gözlerini ufuk çizgisine diktiklerinden, hemen burunlarının dibindeki şeyleri göremezler."

"Tamam," dedim, ne dediğini pek anlayamamış olmama rağmen. Hadley'den mi bahsediyordu acaba? "Sen merak etme."

“Dikkatli gidin,” diye seslendi Roger’a doğru. Çoktan arabaya binmiş olan Roger ona karşılık olarak başını onaylarcasına salladı. Arabanın kapısını açarken Drew’un bir dizi küfür savurduğunu duydum. Dönüp baktığımda onun çaresizce arabanın camından içeri baktığını gördüm.

“Anahtarların mı?” diye seslendi Roger. “Ciddi misin sen ya?”

Drew içini çekerek cebinden telefonunu çıkardı. “Beni merak etmeyin,” dedi omuz silkerek. “Yola çıkın siz. Ben hallederim.”

Arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Arabanın gri renkli tanıdık iç mekânı ve Roger’ın direksiyon başındaki artık daha da tanıdık gelen gülümsemesi beni karşıladı. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım,” dedim. Roger’ın gözlüğünü kutusundan çıkardım ve camlarındaki lekeleri Bronwyn’in tişörtünün kenarıyla çabucak temizledim. Roger gözlüğünü taktı ve arabayı çalıştırdı. Yan aynadan Drew’un bize el salladığını gördüm. Biz yolda ilerlerken el sallamaya devam etti ve gittikçe küçülerek nihayetinde gözden kayboldu.

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ# 6

"Kasurğa Mersimi mi?", diğer bir deyişle, "
Dondurma Buzlu Krema Baş Ağrısı Yapar "

ŞARKI ADI

"Ghost"
"November Rain"
"Sugar, We're Goin Down"
"Route 66"
"Morning Calls"
"All My Days"
"Not the Same"
"Heartbeats"
"Here (In Your Arms)"
"The Weight"
"The Bird and the Worm"
"Cast No Shadow"
"I'll All Work Out"
"This Time Tomorrow"

ŞARKICI

Neutral Milk Hotel
Guns 'N Roses
Fall Out Boy
Chuck Berry
Dashboard Confessional
Alexi Murdoch
Ben Folds
José González
Hello Goodbye
The Band
Owl City
Oasis
Tom Petty and the Heartbreakers
The Kinks

Gittiğim Yerler...

5. Eyalet: KANSAS - Ayçiçeği Eyaleti

Sloganı: Ad Astra Per Aspera (En Dipten Yıldızlara)

Büyüklüğü: Dümdüz, bir de kendince sebeplerle endişe verici tabelaları var.

Bilgiler: Kasırga mevsimi nisan ile haziran arasındaymış. Ah, güzel.

Notlar: Ama dinlenme tesisinde yazan bilgilere göre kasırganın yaklaştığını görürseniz arabayı yol kenarına çekip bir hendeğe uzanmanız gerekiyormuş. Cidden.

AMY
için

*“Beni sevdikleri, beni bildikleri,
bana gösterdikleri yer, Missouri. ”*

-Sara Evans

Saat gece yarısına yaklaşırken yağmur yağmaya başladı. Üç saattir pek konuşmadan Kansas'ta ilerliyorduk. Hava karanlıktı. Camdan dışarıyı seyrederken Walcott'a söylediklerimin yarattığı hisleri tekrar tekrar yaşıyordum. Nihayet bunu yüksek sesle dile getirmiştım. Ve işler iyice kötüleşmemiş, dünyanın sonu falan da gelmemişti. Ama açıkçası kendimi daha iyi hissetmemi de sağlamamıştı. Sanki bu sözcükleri yüksek sesle söyleyerek, yaşananları daha da sahici bir şekilde aklıma sokmuştum; çünkü şu anda, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Zihnimden atmak istediğim düşünceler kafamda gezinip duruyordu. Gerçi yağmur dikkatimin dağılmasını sağlıyordu.

Eğilip Roger'a silecekleri nasıl ayarlayacağını gösterdim ve gözlerimi otobana diktim. Ön cama çarpan yağmur damlaları yolu net görmemizi engellese de çok güzel görünüyordu. Arabada Roger'ın çalma listesinden ve sileceklerin ara sıra çıkardığı gıcırtıdan başka hiçbir ses yoktu. Yağmur ilk başlarda sadece çiseliyordu ama şimdi

gök delinmiş gibiydi. Sanki yağmur yağmıyor, gökten kovalarla su boşaltılıyordu.

“Vay,” dedi Roger, sileceklerin ayarlarıyla tekrar oynayarak. Eğilip silecekleri en yüksek hızda çalışmaya ayarladım. “Teşekkürler,” dedi Roger.

“Rica ederim.” Arkama yaslanarak, bakışlarımı dışarıdaki karanlığa diktim. Pencereme vuran yağmur damlaları, çapraz bir yol izleyerek aşağı doğru kayıyordu. Gece yağmur yağdığında arabadayken kendimi hep güvende hissedirdim. Çoğu insanın – Julia gibi – yağmur yağarken arabada olmaktan nefret ettiğini de biliyordum elbette. Özellikle de geceyse... Julia bunun kendisini korkuttuğunu söylerdi. Ama benim için hiç sorun yoktu. Özellikle de güneşli bir cumartesi sabahında, evden on beş dakika uzaklıktayken gündüz gözüyle insanın başına en kötü şeylerin gelebileceğini bildiğim için...

“Önceden bu arabayı kullanıyor muydun?” diye sordu Roger, bana bakarak.

“Evet,” dedim, ayaklarımı ön konsola yaslarken.

“Olur da yine kullanmak istersen,” dedi tereddütle. Ağzından çıkan her bir kelimeyi tartar gibi bir hali vardı. “Sen de direksiyona geçebilirsin. Yani, benim için hiç sorun olmaz.”

Ayaklarımı indirip, oturduğum yerde doğruldum. “İstersen duralım?” diye sordum. “Çok mu yoruldun?”

“Hayır, gayet iyiyim,” dedi Roger. “Bu gece, bu şekilde en az iki saat daha gidebilirim. Sadece... senin kullanmanı hiç dert etmem demek istemiştım.” Bunu

söyleme şekli karşısında bir an için durgunlaştım. Olup bitenleri biliyor muydu yoksa? Ben bilmediğini sanıyordum ama belki de bunun sebebi öyle sanmak istememdi. Belki Drew arabayı çok hızlı kullandığında verdiği tepkinin sebebi o an korktuğumu fark etmiş olması değildi. Belki başından beri durumu *biliyordu*.

“Ben sürmek istemiyorum,” dedim, sesimin titremesi için uğraşarak ama bunda pek başarılı olduğum söylenemezdi.

“Sebebini anlatmak ister misin?” diye sordu ve bana bir bakış attı.

Kalbimin küt küt attığını hissederek, onun yüzünün yandan görünüşünü inceledim. Araba artık eskisi kadar güvenli gelmiyordu. “Neler olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Sesim boğulur gibi çıkıyordu.

Roger başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Ama bahsetmek sana iyi gelebilir diye düşündüm.”

“İstemiyorum,” dedim elimden geldiğince kesin bir sesle.

“Ben sadece...” Roger bana baktı ve gözlük camlarının yine lekелendiğini fark ettim. Hatta sağ camında koca bir parmak izi vardı. Bana bakışları yerine o ize odaklanmayı tercih ettim. Gördüklerinden ötürü hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. “Benimle konuşabilirsin, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim ihtiyatlı bir tavırla. “Zaten konuşmuyor muyum?” diye sordum, kastettiği şeyi anlamazdan gelmeye karar vererek. “Konuşmuyor muyuz?”

Roger içini çekerek bakışlarını yola çevirdi ve numaramı yemediğini fark ettim. Tabii ki ne demek istediğini biliyordum. Ama Walcott'u bir daha görmeyeceğimi bildiğim için onunla bu konuda konuşmak kolaydı. Roger'a açılmak ise bambaşka bir meseleydi. Sonrasında onunla kilometreler ve saatler boyunca aynı arabada oturmak zorunda kalacaktım. Peki ya söylediklerim ona çok ağır gelirse, o zaman ne olacaktı?

"Ben..." dedim ve derin bir nefes aldım; böylece lafa bile girmeden paramparça olma ihtimalini engelleyebilecektim. "Bana zor geliyor. Yani, işte... bu konuda konuşmak." Görünüşe göre, başı sonu belli cümleler kurmak da zordu. Amy!'nin böyle bir sorunu olmazdı eminim. Amy! kendisini dinlemek isteyen biriyle duygularını ve korkularını paylaşmak konusunda hiçbir sıkıntı çekmezdi. Ama zaten muhtemelen Amy!'nin genel anlamda hiçbir sıkıntısı yoktu. Amy!'den cidden, ama cidden nefret ediyordum!

"Biliyorum," dedi Roger uysal bir şekilde. O sırada çalma listesi sona erdi ama Roger müziği tekrar başlatmadı. iPod'un ekranı bir an için parıldadıktan sonra karardı ve arabada sileceklerin ritmik gıcirtısından başka bir ses duyulmaz oldu.

"Mesele konuşmak istememem değil," dedim hiç düşünmeden ve bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda doğru olduklarını anladım. Konuşmak *istiyordum*. Hem de aylardır. Şimdiyse beni dinlemeye gönüllü biri vardı. Peki, o zaman konuşmak neden bana imkânsız geliyordu? Sanki Portekizce ya da öyle zor bir şeyler konuşmam istenmiş

gibi? “Ben...” Bu cümleyi nasıl bitireceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Dizlerimi göğsüme çekerek camdan dışarı baktım.

“Peki,” dedi Roger, bir an duraksadıktan sonra. “Ben başlayayım, olur mu? Yirmi Soru.”

“Ah,” dedim, konunun bu kadar değişmesine biraz şaşırarak. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla konuşmaya neredeyse hazırdım. “Tamam. İnsan mı?”

“Hayır,” dedi Roger, gülümseyerek. “Yani, ben sana sorular soracağım. Böylece konuşmakta o kadar zorlanmazsın. Ne dersin?”

Konunun benden kopmaması ve onunla konuşmam gerekmesi karşısında hem rahatlamış, hem de gerilmiştim. “Yirmi çok olur,” dedim. “Beş soruya ne dersin?”

“Beş Soru mu? Pek aynı havayı vermiyor.”

“Ben de sana sorular soracağım,” diye ekledim anlık bir dürtüyle. “Ancak o zaman adil olur.”

Roger parmaklarını direksiyonda tıkırdattıktan sonra başıyla onayladı. “Tamam,” dedi. “Hazır mısın?” Onu başımla onayladım. İşin aslı, bir an önce olsun bitsin istiyordum. “Neden araba kullanmak istemiyorsun?” diye sordu.

Yutkundum ve dikkatimi sağa sola hareket edip duran sileceklere vermeye çalıştım. Roger’la birbirimizi görebiliyor olmamıza rağmen, araba karanlık olduğu için o an kendimi memnun hissetmiştim. Bu şekilde Roger ağlamamak için kendimi zor tuttuğumu, çenemin bağımsızlığını ilan ettiğini ve artık kontrolümden tamamen çıktığını göremiyormuş gibi davranmam çok daha

kolaydı. Sonunda kendimi zorlayarak da olsa, “Bir kaza oldu,” demeyi başardım.

“Araba kazası mı?”

“Evet,” dedim. Kendime hâkim olmak için uğraşıyordum ama gözyaşlarına boğulmak üzereydim ve o durumda *gidebileceğim* hiçbir yer yoktu. Ne bir yere kaçabilir, ne de banyoya saklanabilirdim.

“Ne zaman oldu?” Roger bana bu soruları sakın ve nazık bir sesle soruyordu ama ona cevap vermek zorunda olduğumu bildiğim için avaz avaz bağırıyormuş gibi hissediyordum.

“Üç ay önce,” dedim ve son kelimeyle beraber sesimin çatallandığını hissettim. “Martın sekizinde.”

“Hepsi bu mu?” diye sordu Roger, şaşkın ve üzgün bir sesle.

“Evet,” dedim. Derin bir nefes alarak sesime neşeli bir hava katmaya çalıştım. “Bu da soru olarak sayılıyor, biliyorsun, değil mi?” Sesimin titremesinden ve boğuklaşmasından, çabamın boşa gittiğini sezdim.

“O zaman son soru,” dedi. Bana dönüp baktı ve her zamankinden daha da sessiz bir şekilde, “Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu.

Bu sorunun geleceğini biliyordum ama yine de böyle bir soruyu duymak hiç kolay olmamıştı. Bir yanım, bu konuda konuşmak istiyordu. Derinlerde bir yerde, bununla yüzleşmemin uzun vadede daha iyi olacağını biliyordum. Kırık kemiğin düzgün kaynaması için yerine yerleştirilmesi gerekirdi. Colorado'dayken Bronwyn'in aynasında eski halim gözlerimin önünden gelip geçmişti.

Onu *tekrar* görmek istiyordum. Bir zamanlar bambaşka biriydim ve o halime dönmek istiyordum. İçimdeki mantıklı yanımla, bu konuda konuşmayı reddetmemin uykularımın kaçmasına ve muhtemelen saçlarımın dökülmesine neden olan şey olduğunu biliyordu.

Ama bambaşka bir yanımla, üç aydır kulak verdiğim o diğer yanımla, bana kaçıp gitmemi, cevap vermememi, örtüleri kafamın üzerine çekmemi ve saklanmaya devam etmemi salık veriyordu.

Çünkü Roger olup bitenleri bilmiyordu. Bilseydi, bana aynı gözle bakmazdı herhalde. Öğrendiğinde benden yüz çevirir, daha sonra da beni tamamen terk ederdi. Tıpkı annemle Charlie'nin yaptığı gibi. Sandığı kişi olmadığımı fark ettiğinde yüzünde belirecek o ifadeyi görmek istemiyordum. "Hayır," dedim gayet kısık bir sesle. Ama sesim çıt çıkmayan arabada âdeta yankılandı.

Roger önce bana, sonra yola baktı ve akabinde beni başıyla onayladı. Sonra iPod'u tekrar çalıştırıp müziğin sesini açtı.

Onu düş kırıklığına uğrattığımı hissetmiştim; ama nihayetinde bunu içimde tutmamın daha iyi olacağını biliyordum. Bu konuda epey başarılı olmaya başlamıştım. Çok geçmeden nasılsa soru sormayı bırakacaktı. Bense bu halimi kabullenecektim ve böylece eski halim de yok olup gidecekti. Başımı soğuk cama yasladım. Ağlamaya başladığımı hissedince, kendime engel olmaya kalkışmadım. Karanlık camdaki yansıamamda, yanaklarımdan inen gözyaşlarımla camdan aşağı süzülen yağmur damlaları birbirine karıştı.

“Seni defalarca aradım”

-Plushgun

8 Mart – Üç Ay Önce...

Telefonumu cebime koyarak eve girdim. Annem mutfakta değildi ama oturma odasında telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. Sözcükleri kesik kesik, sesi gergin geliyordu. “*Charlie,*” diye mırıldandım, kardeşimin bize bunu yapmasına gıcık olarak.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak onun odasına gittim ve kapıyı açtım. Glade oda parfümünün yoğun kokusu anında burnuma doldu. Charlie’nin odasının da-ima bitki karışımı gibi kokmasının annemle babamın şüphelenmesine yol açacağını sanırdım ama akıllarına öyle bir şey gelmemişti. Geldiyse bile, bu konunun üzerine gitmek istemediklerinden olacak, tek kelime dahi etmemişlerdi.

Charlie içeride değildi ve oda her zamanki gibi görünüyordu. James Blake ve Maria Sharapova posterleri duvarları süslüyordu ve yatağı genelde olduğu gibi dağınıktı. Charlie yatağını hiçbir zaman toplamazsan, kimsenin bir önceki gece orada yatıp yatmadığını anlayamayacağını iddia ediyordu. Kapıyı kapattım ve telefonumu tekrar kontrol ettim. Charlie genellikle izini

kaybettirmekte ustaydı, uzun zamandır da paçayı bu şekilde sıyrıyordu.

Altı ay önce verandada aramızda geçen konuşmayı düşündüm. Ona müdahale etmeye kalkışmış, ancak bunda başarısız olmuşum. Onu annemle babama söylemekle tehdit etmiş, hatta onun arkasını kollamayı bırakacağımı da kendisine çıtlatmışım. O, bunu yapamayacağımı iddia etmiş ve işte, haklı çıkmıştı! Bana bir şeyler söylese, durumu düzeltmeye çalışacaktım. Ona *NEREDE-SİN???* yazan bir mesaj yolladım ve gözlerimi telefonun ekranın dikerek bir süre bekledim. Fakat cevap gelmedi.

Tekrar aşağı döndüm ve mutfaktan annemle babamın seslerinin geldiğini duydum. Konuşmaları duyabileceğim ve aynı zamanda kendimi kısmen gizleyebileceğim bir yer seçerek, alt basamağa oturdum.

“Başka kimi arayabiliriz ki?” diye sordu annem. Sesindeki endişe aşıkardı. Ortadan kaybolan ben olsam, böyle endişelenmeyeceğini düşünmekten kendimi alamadım. Çok öfkelenirdi. Ama zaten Charlie her daim en sevdiği çocuğu olmuştu.

“Belki de biraz sabırlı olmalıyız,” dedi babam. “Yani, illa bir yerden çıkacak...”

O sırada mutfaktaki telefon çaldı ve ayağa kalkıp mutfığa girerek tezgâha yaslandım. Babam beni görünce gü-lümsedi ama ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum. Çim biçme makinesini kullanırken ısıklık çalan adam fi-gürü yok olmuştu.

“Alo,” dedi annem, telefonu kaparak. Telefonun diğer ucundan söylenenleri dinlerken yüzündeki ifade bir anda değişti. Şimdi endişeli bakışları, katışıksız bir korkuyla birleşmişti. “Anlayamadım,” dedi. “Nerede dediniz?”

“Yeter, ne zaman yeter?”

-Tori Amos

Roger'ın daha fazla dayanacak hali kalmayınca bir Rotele yerleşmiştik. O hemen uykuya dalmıştı ama ben üç saat boyunca gözümü kırpmadan öylece uzanmış, Roger'ın yatağıyla benimki arasındaki boşluğu seyreterek saati gözlemiştim. Roger çok huzurlu uyuyordu. Onun bu dingin halini kıskanmaktan kendimi alamadım. Telefonumu çıkarıp yanıma koydum. Telefonu ne zaman açsam, sesli mesaj simgesinin yanıp söndüğünü görüyordum. İçimdeki korku gitgide büyüyordu. Çok geçmeden annemi aramam gerekeceğini biliyordum – şu anda sözde Ohio'dan yola çıkıyor olmamız gerekiyordu. O gün öğleden sonra Connecticut'a varacaktık. Hâlbuki bunun yerine Missouri'deydik ve Connecticut'a doğru yola koyulacaktık. İçinde bulunduğumuz zaman dilimi bile farklıydı. Saat altı olunca, uyuma fikrinden tamamen vazgeçtim. Mor renkli plastik anahtar kartını ve telefonumu alıp koridora çıktım. Roger'ı uyandırmamak için kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve koridorun öbür ucundaki devasa pencereye doğru ilerledim. Derin bir nefes alarak annemin cep telefonunun kayıtlı olduğu hızlı arama tuşuna bastım.

Annem daha ikinci çalışta telefonu açtı. Orada saat sabahın yedisi olmasına rağmen, sesi tahmin ettiğimden çok daha canlı geliyordu. "Amy?" diye sordu. "Sen misin?"

"Merhaba, anne," dedim.

"Merhaba, tatlım," dedi annem.

Sırf onun sesini duymak bile gözlerime yaşların dolmasına sebep olmuştu. Zaten bu yüzden onunla konuşmaktan elimden geldiğince kaçınmışım. Şu anda o kadar çok şey hissediyordum ki bunları nasıl sindireceğimi bile bilmiyordum. Her şey üzerime geliyordu. İlk anda onun sesini duymak çok iyi gelmişti ama bir saniye sonra ortada hiçbir sebep yokken öfkeyle dolduğumu hissettim.

"Aramana çok sevindim. Şunu söylemeliyim ki, Amy," dedi ve sesinin tekrar sertleştiğini duydum. Annem kendisiyle pek böyle konuşmamasına rağmen, Charlie bu ses tonuna "profesör sesi" derdi. "Bu süreç boyunca bir türlü benimle irtibata geçmemen karşısında hayal kırıklığına uğradım. Senden doğru düzgün haber alamadım, nerede olduğunu bile bilmiyorum –"

"Missouri'deyiz," diye sözünü kestim. Aslında bunu hiçbir zaman yapmazdım; çünkü alacağım tek cevabın "Lafımı kesme, Amy," olacağını biliyordum.

"Lafımı kesme, Amy," dedi annem. Tam da tahmin ettiğim gibi... "Bu son derece sorumsuzca bir davranış ve – Missouri mi dedin sen?"

“Evet,” dedim. Kalbimin yine küt küt atmaya başladığım hissedebiliyordum. Başımın belaya gireceğini bildiğim zamanlar kapıldığım duyguydu bu.

“Ne...” diye söze girdi annem, kısık ve ifadesiz bir sesle. Bu daima kötüye işaretli. “... yapıyorsun sen orada?”

“Bir saniye olsun dinle, olur mu?” diye sordum yutkunarak kendimi toplamaya çalışırken.

“Seni susturuyor muyum ben?”

“Hayır. Bak,” Telefonu bir an kulağımdan uzaklaştırarak pencereden dışarı, karşımda uzanan otobana baktım. Ufuk çizgisinde beliren solgun ışıkları görebiliyordum. Şafak söküyor olmalıydı. Ama bunlar fren lambaları da olabilirdi tabii. “Roger ile ben,” dedim, annemin telefonun öbür ucunda ne kadar da sinirli olduğunu düşünmemeye çalışarak. “Geze geze gelmeye karar verdik. Yemin ederim ki iyiyiz, Roger arabayı çok dikkatli kullanıyor ve her yorulduğunda mola veriyoruz.” Telefonun öbür ucuna sessizlik çökmüştü. “Anne?” diye sordum ihtiyatlı bir tavırla.

“Ne dedin sen?” diye sordu annem. Sesi öfkeli den ziyade söylediklerime inanamıyormuş gibi geliyordu. “Geze geze mi geliyorsunuz?”

“Evet,” dedim yutkunarak. “Ama söz veriyorum, kısa süre sonra orada olacağız. Sadece –”

“Yok öyle yağma,” dedi annem. Öfkesi olanca şiddetiyle geri dönmüştü. “Şimdi hemen arabaya binip doğru Connecticut’a geliyorsunuz! Roger’ı Philadelphia’ya

giden bir trene bindireceğim ve seninle bu yaptıklarının sonuçlarını konuşacağız.”

“Lafımı kesme, anne,” dedim. Bu kelimeler kendiliğinden ağızımdan dökülmüştü. Şaşkınlıktan yükselen gülme isteğimi bastırmaya çalışarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

“Amelia Curry!” dedi annem. Bu iki kelimenin ardından muhakkak ciddi bir azar işitirdim. “Ayağını denk al. Bu öyle... eğlence amaçlı çıkılmış bir yolculuk değil. Tatil hiç değil. Yapman gereken çok basit bir şeydi. Sanki yeterince zorluk çekmemişiz gibi bir de...” Sesi titremeye başladı ve bir an sustu. Ama sonra hiç sektirmeden kontrolünü geri kazandı. “Neden böyle bir şey yapıyorsun?” diye sordu. “Hayatımı iyice zorlaştırıyorsun –”

“Ben mi senin hayatını zorlaştırıyorum?” diye tekrarladım. Tüm mantığımı yitirmiş gibiydim. Hissettiğim tek şey, tüm benliğime hâkim olan *öfkeydi*. “Ben mi senin hayatını zorlaştırıyorum?” Sesimin yüksek ve kontrolsüz çıktığının farkındaydım. Gözlerime yaşlar doluşmaya başlamıştı ve telefonu tutan elim titriyordu. O kadar kızmıştım ki, bu denli yoğun bir öfke duygusu yaşamak beni korkutmuştu. “Ciddi misin sen?” diye sordum, iki damla gözyaşının yanağıma doğru indiğini hissederek.

“Telefonu Roger’a ver,” dedi annem. “Anlaşılan sen çığırından çıktın!”

“Roger uyuyor,” dedim kimseye, hele de anneme asla kullanmayacağım sert bir tonla konuşarak. “Burada saat sabahın altısı. Ayrıca çığırımdan çıktığım falan da yok.”

“Hemen eve geleceksin –”

“Hiç sanmıyorum,” dedim. O korkutucu, dev öfke hissi, yerini uzun zamandır, hatta belki de hiç hissetmediğim türden bir pervasızlığa bırakmıştı. “Çok geçmeden geleceğim ama önce görmek istediğimiz yerler var.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi annem. Genellikle tartışmayı bitiren ses tonuyla konuşuyordu ama bu ses şu an beni kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Hemen eve geliyorsun –”

“Ah, yani ters istikamete girip California’ya mı döneyim? Çünkü bunu yapabiliriz.”

“Demek istediğim...” dedi annem. “...Connecticut’a geliyorsun. Bence bunu gayet iyi anladın.” Şimdi sesi daha ziyade yorgun ve üzgün geliyordu. Sanki içindeki tüm öfke çekilip alınmıştı. Bu anlık değişimi hissedince, suçluluk duygum hissettiğim bütün öfkeyi, üzüntüyü ve korkuyu bastırdı.

“Çok geçmeden geleceğiz,” dedim sessizce. Artık açık açık ağlamaya başlamıştım ve bunu ondan saklamaya çalışmıyordum. İstediğim tek şey ona içimi dökmek, neler hissettiğimi anlatmak ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymaktı. Bu konuşmanın, bu sıkıntıyı çekmenin, son birkaç aydır aramızda geçen tüm konuşmaların, kendimi ondan bu kadar uzak hissetmenin ve bu denli yalnızlık çekmenin yerine... Belki o da aynı şeyleri hissedirdi. Belki tüm sıkıntılarımızı konuşabilirdik. Bu yüzden umutla “Anne,” dedim usulca.

“Şimdi Marilyn’i arayıp oğlunun ne işler çevirdiğini söyleyeceğim,” dedi annem. Hızlı hızlı, soğuk bir sesle konuşuyordu. Bir şeyleri yoluna sokmaya uğraşırken yaptığı gibi... O ses tonunu çok iyi biliyordum. “Gezmeye devam etmek istiyorsan, keyfin bilir. Ama artık kendi başınasın. Ayrıca buraya geldiğinde, yaptıklarının sonuçlarına katlanacağını da unutma.”

“Tamam,” dedim sessizce. Adeta tükenmişim. “Anladım.”

“Beni...” dedi annem ve sesinin hafifçe titrediğini duydum. Sebebi ya öfke ya da bastırıldığı duygulardı ama hangisi olduğunu bilemiyordum. “Çok ama çok hayal kırıklığına uğrattın.” Sonra telefonun sesi kesildi ve annemin suratıma kapatmış olduğunu fark ettim. Gözlerimi telefona dikip baktım ve o an içimden onu arayıp özür dileyip, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya geleceğimizi söylemek geldi. Yine başım belaya girerdi ama en azından belanın *büyüklüğü* azalırdı. Bunu yapmak istemiyordum ama yolculuğun geri kalanını suçluluk duygusuyla boğuşarak geçirmek de istemiyordum. Elimdeki anahtar kartını evirip çevirdim. O sırada mor rengin üzerine beyaz harflerle basılmış olan mesaj gözüme çarptı.

ÇEVREYİ RAHATÇA GEZEBİLİRSİNİZ.

“Çıkış mı yapacaksınız?” diye sordu, resepsiyondaki kız neşeyle. Roger ile ikimiz uyumlu bir tavırla aynı anda başımızı sallayarak onu onayladık. Odaya döndükten

sonra tekrar yatmışım ama pek uyuyabildiğim söylene-
mezdi. Gözlerimi yavaş yavaş aydınlanan tavana dikerek
annemle aramızda geçen konuşmayı defalarca kafamda
başa sarmışım. Sonra bir ara dalmış olmalıydım; çünkü
saat dokuzda uyandırma servisinin aramasıyla – bir ön-
ceki gece böyle bir şey talep ettiğimi unutmuşum bile
– yerimden sıçramış; hızlıca bir duş alıp banyoda giyin-
meye yeltendiğimdeyse, kendi kıyafetlerimin yanımda
olmadığını hatırlamışım. Bu kıyafetleri nasıl Bronwyn
gibi birbirine uyduracağımı merak ederek gözlerimi ba-
vuluma dikmiş, nihayetinde en üstten elime ne geçerse
onları almışım – uzun, siyah bir askılı üst ve hem kot,
hem tayt gibi görünen gri bir pantolon.

Ama anlaşılan Bronwyn'in kıyafetleri *sihirliydi*. Çünkü
resepsiyondaki aynadan hakkım olmayacak denli derli
toplu görüldüğümü fark ettim. Bitkinlikle esnemekten
kendimi alamadım ve ağzımı kapatmama rağmen üç sa-
niye geçmeden Roger da esnedi.

"Pekâlâ..." dedi kız, bilgisayarına bir şeyler yazarak.
Sabahın bu saatinde bu denli nazik ve zinde olmak için
kim bilir kaç fincan kahve içtiğini düşündüm. İsim eti-
ketinde KIKI... SİZE YARDIM ETMEK İÇİN BURADA
yazıyordu. "Bir gecelik konaklama dışında başka bir üc-
ret alınmayacak, doğru mu?"

"Evet," dedim, esnememi bastırmaya çalışarak.

"Her şeyden memnun kaldınız mı?"

"İyiymi," dedim bu soruya benim cevap vermem gerektiğini düşünerek; çünkü konaklamamızın büyük bölümünde Roger kendinde değildi!

"Pekâlâ..." dedi Kiki, parmaklarını klavyede uçarca-sına gezdirirken. "Harika. Odayı tutarken kullandığınız karttan çekiyorum, değil mi?"

"Aynen," dedim, içimden kendi kendime gözlerimi devirerek. Görünen o ki, artık ara sıra kovboy gibi konuşmaktan kendimi alamayacaktım. Kiki başıyla onaylayarak gülümsedi ve arka taraftaki küçük odaya yollandı. Dirseklerimi resepsiyon masasına yaslayarak Roger'a döndüm. "Kahvaltı?"

"Kahvaltıda kahve de varsa," dedi gözlerini ovuşturarak. "İsterim."

"Affedersiniz, Bayan Curry," dedi Kiki, geri döndüğünde. Şimdi az önceki nazik tavırlarından eser kalmamıştı. "Maalesef kredi kartınız reddedildi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İki kez denedim," dedi kız, tek parmağıyla kartı bana doğru iterek. "Ama olmuyor. Başka bir kartınız var mı?"

"Şey," dedim, sanki içinde mucize eseri başka bir kredi kartı belirecekmişçesine cüzdanımı karıştırarak. "Hmm..." Bunun nasıl mümkün olabildiğini çözemedim. Kart benim banka hesabıma bile ait değildi; annemin kredi kartına bağlıydı. Bu düşünce aklıma gelmez, ne olduğunu bir anda anladım. Annemin artık

tek başıma olduğumu söylerken neyi kastettiğini fark ettiğimde, midemin düğümlendiğini hissettim.

“Aman Tanrım, Roger,” dedim ona dönerek. “Galiba sana anlatmam gereken bir şey var.”

Roger paylaştığımız domuz pastırmasını bana doğru itti ve bir parça aldım. Çıtır çıtır, ekstra yağlı ve çok güzeldi! Ama midemdeki düğümlenmenin geçmesini sağlayamıyordu. Bu işin altından kalkabileceğimizden emin değildim.

Atlası masaya yaymış, ülke haritasını açmıştım. Missouri ve Connecticut arasındaki onca yolu – acil durumlarda kullanabileceğim kredi kartının verdiği güvence olmadan – geçme düşüncesi canımın sıkılmasına yol açıyordu. Neyimiz var neyimiz yoksa ortaya dökmüş ve Doğu Sahili’ne ulaşmak için 440 dolarımız olduğunu görmüştük. Annemin çekmecesinde bulduğum para sayesinde aslan payını veren ben olmuştum. Roger yanımda taşıdığım parayı görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı ama annemin kredi kartı geçmeyen yerlere gidersek diye bana nakit para bıraktığına dair bir şeyler mırıldanmıştım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum, masada aramızda duran para yığınının bakarak. Yanımızdan geçen garson onun bahşişini ayarladığımızı zannetmiş olacak ki, ikimizin de bardağına tekrar su doldurarak bize gülümsedi. Roger alnını ovuşturdu.

“Bence bize yetebilir,” dedi. “Umarım yani.” Domuz pastırması tabağını önüne çekerek bir parça aldı ve çiğnedi. Sonra uzun bir süre boyunca bakışlarını park alanını gören camdan dışarı dikti. “Şaşırdım galiba,” dedi sonunda. “Annen sana eve gelmeni söyleyince, hayır demişsin.” Bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

“Haklısın,” dedim. Hâlâ bunu yaptığuma inanamıyordum – şu an ipleri koparmış, Amerika’nın ortasında bir başımıza kalmıştık. Annem desteğini benden çekmişti. Bakışlarımı Roger’dan kaçırarak masaya diktim. Birisi masaya RYAN, MEGAN’I SONSUZA DEK SEVECEK sözcüklerini kazımişti.

“Neden?” diye sordu Roger, lafı dolaştırmadan.

Başımı kaldırıp ona baktım. Henüz kendime bu soruyu soramamıştım. Anneme hayır demem, anlık bir tepkiydi. “Çünkü...” Ben de bakışlarımı camdan dışarı çevirerek park alanının arkasına, arabaların gelip geçtiği eyaletlerarası yola odaklandım. Arabaların her biri bambaşka yerlere doğru yola koyulmuştu; kimi eve dönüyor, kimi uzaklara gidiyordu. Bir anda Liberty’ye atlayıp onların arasına karışma dürtüsüne kapıldım. “Çünkü işimiz henüz bitmedi, öyle değil mi?”

Roger gülümsedi ama bir şey söylemeden, dalgın dalgın domuz pastırmasını yemeyi tercih etti. Gözümlerim görmesem bunun mümkün olabileceğine inanmazdım açıkçası.

“Yani,” dedim onun yüzünü yakından inceleyerek. “Daha Hadley’yi görmedin.” Bana yine cevap vermeyince,

benliğimi tuhaf bir korkunun kapladığını hissettim. Ma-saya güneş ışığı vurmasına ve daha az önce terlememe rağmen, Bronwyn'in ince askılı bluzunun içinde ürperdim. Ya Roger artık yolun sonuna geldiğimizi düşünüyorsa? Roger'ın bu serüvene devam etmek isteyeceğini düşünmüştüm. Ama belki de istemiyordu. Belki rotamızı değiştirip dosdoğru Connecticut'a gidecektik. Orada olmanın, şu an bana çok öfkeli olan annemle yeni hayatıma başlamanın düşüncesi paniklememe yol açtı. Henüz buna hazır değildim. "Ama sen vazgeçmek istiyorsan," dedim, sanki bunun düşüncesi bile ödümü patlatmıyormuş gibi sesimin ifadesiz çıkması için uğraşarak. "Öyle de yapabiliriz."

"Hayır, mesele o değil," dedi Roger, bana bakarak. Ellerini saçlarından geçirince duştan sonra hizaya girmiş olan tutamlar her zamanki dağınuk haline geri döndü. "Burada sorumlu davranması gereken kişi benim. Annem de bunları duyunca hiç memnun olmayacak. Ayrıca senin başını derde sokmak istemiyorum," dedi içini çekerek.

"Öyle bir şey yok," dedim çarçabuk. "Ben o işi kendi başıma becerdim, inan bana."

"Ama kendimi suçlu hissediyorum."

"Hissetme," dedim. "Gerçekten." Ona yakından baktım. "Vazgeçmek mi istiyorsun?" Nefesimi tutarak, kendi sağlığı için cevap vermesinin uzun sürmeyeceğini umut ettim.

Roger bir süre bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi, bu cevabına kendisi de şaşırmış gibi. Derin bir nefes koyuverdim ve midemdeki düğümün biraz olsun gevşediğini hissettim.

O sırada garson önümüzden geçerek bir avuç dolusu nane şekeriyle beraber hesabı bıraktı.

Roger telefonunu çıkardı. “Birkaç görüşme yapmalıyım,” dedi. “Hâlâ Hadley’le konuşamadım. Ayrıca muhtemelen senin annenden önce davranıp annemi aramam gerek.”

“Ben hesabı hallederim,” dedim, paramızı sayarken.

“Bunlar sende kalsın mı?” diye sordu Roger, paranın geri kalanını başıyla işaret ederek. “Ben kaybetmekten korkarım.”

“Olur,” dedim paraları katlayıp cüzdanıma koyarken.

“Arabada buluşuruz,” dedi Roger, nane şekerlerinden birini alıp kapıya yönelerek. O dışarı çıkarken kapıdaki zil şingırdadı.

Bakışlarımı haritaya indirip Kentucky’ye gitmek için izleyeceğimiz rotaya baktım. Sekiz saat içinde, yani akşam altı ya da yedi gibi orada olacağımızı tahmin ediyorduk. Kentucky’nin aşağısına baktım ve Tennessee’yi gördüm. Eyaletin köşesinde, neredeyse Arkansas’ın oralarında, Memphis göze çarpıyordu. Parmağımı kalın harflerle yazılmış olan isme yaslayarak bu yaz çıkacağımız geziyi düşündüm – oraya gidecektik. Memphis’e, hatta tam olarak söylemek gerekirse, Graceland’e. Louisville’e varınca oraya ne kadar yakın olacağımızı düşünmek çok

tuhaftı. Aramızda birkaç saatlik mesafe olacaktı ama Graceland'e gidersek ters istikamete sapmış olacaktık. Hem babam olmadan oraya gitmek istemiyordum. Demek ki, hiçbir zaman gitme şansım olmayacaktı.

Atlası kapattım ve bu huzursuzluk verici düşünceyi bastırmaya çalıştım. Hesabı ödeyip garsonun bahşişini su bardağımın altına bıraktım. Roger'a özel görüşmelerini yapması için yeterince zaman tanıdığımı düşünerek kalkmaya yeltendim. O sırada gözlerim yine masaya kazınmış olan cümleye takıldı ve Ryan ile Megan'ın kim olduğunu merak ettim. Şu an her neredelerse, her şey yolunda gitmiş miydi acaba? İnsanların *sonsuzluk* gibi belirsiz ve imkânsız bir kavramı masaya kazıyacak kendilerinden emin olmaları beni şaşırtıyordu.

Yazıya bir an daha baktıktan sonra lokantadan çıkarak, parlak güneşin karşısında gözlerimi kısıtım.

FAIRFIELD LOKANTASI
Fairfield, MO

Size Harika Yemekler Sunuyoruz!
10/6 - Masa 4
Garson/Kevin

Panek.....	5.50
Meyveli waffle.....	6.50
Domuz pastırması/çıtır.....	3.95
Kök birası.....	1.95
Kremalı gazoz.....	1.95

Toplam..... 19.85

Ödeme: Nakit

İYİ GÜNLER DİLERİZ

YOL PARASI

Amy: \$335.25

Roger: \$105.50

Toplam: \$440.75

**Fairfield'dan
Louisville'e:
8 saat**

“Heyecanımı Blueberry Hill’de buldum”

-Elvis Presley

Yedi Yıl Önce...

Babam arabayı Raven Rock tenis kortunun önünde bir yere park etti ve uzanıp kornaya basabilmem için iyice arkasına yaslandı. Kornaya Charlie’yi çağırmak için her zaman yaptığımız şekilde bastım. Nedense babam buna “müzikal sonu” diyordu.

Arabada oturup bekledik ve evden tenis kortuna dek dinlediğimiz *From Nashville to Memphis* CD’si sona erdi ve birinci parçadan tekrar çalmaya başladı. Babamın arabasında bu mümkün değildi. Ona kalırsa bir CD’yi ikinci kez dinlemeye başladığınızda, nüansları duymaz hale gelirdiniz.

“Maestro?” diye sordu bana dönerek.

“Hemen hallediyorum,” dedim, torpido gözünü açıp Elvis CD’lerini karıştırarak. İnsanı altmışlı yıllara döndüren *Elvis at the Movies*’ı aldım. *All That I Am* şarkısı çalmaya başladı ve babam gülümseyerek parmaklarıyla ritme eşlik etti.

“Güzel seçim, hayatım,” dedi onaylarcasına başını sallayarak. “Biliyor musun, Kral’ın şarkılarından en

sevdiğim bu.” Babam öyle bir Elvis hayranıydı ki, bir seferinde “Umarım Tanrı vardır. En azından Elvis var, onu biliyoruz,” diyerek büyükannemi dehşete düşürmüştü.

“Benim de en sevdiğim şarkı bu,” dedim, bu kararı o anda vererek.

Babam gülererek eğildi ve saçlarımı okşadı. Ben ise kaşlarımı çatarak saçlarımı düzelttim.

Arka cama vurulduğunu duydum ve dönüp baktığımda Charlie'nin orada olduğunu gördüm. Raket çantasını omzuna asmıştı. Huysuz ve yorgun bir hali vardı. Babam kapının kilidini açtı ve Charlie arkaya geçerek koltuğun ortasına yerleşti.

“Merhaba, şampiyon,” dedi babam, arabayı çalıştırırken. “Antrenman nasıl geçti?”

“Boktan,” dedi Charlie.

“Neden boktan?” diye sordum, ona dönerek.

“Öyleydi de ondan,” dedi terden sıırıslı olmuştaki saçlarını alnından geri iterek. “Artık oynamak isteyip istemediğimden bile emin değilim. Yani, ne anlamı var ki?”

“Anlamı şu,” dedi babam. “Pek çok insanın başaramadığı olağandışı bir şey yapıyorsun. Var olan yeteneğini geliştirme fırsatın varsa, bunu boşlamak aptallık olur. Sırf işler zorlaştı diye pes etmek zayıflara göredir. Haksız mıyım?”

Charlie olduğu yere yayıldı. “İyi de, neden Amy tenis oynamak zorunda değil?”

Gözlerimi devirdim. Charlie yaklaşık iki yıldır ne zaman tenisi bırakma tehditleri savursa buna benzer savlar öne sürüyordu ve artık etkisini yitirmeye başlamıştı.

“Çünkü tenisi seven Amy değil,” dedi babam içini çekerek.

“Ben tenis kıyafetlerini seviyorum,” diye hatırlattım. Annem bana her sene yeni bir tenis kıyafeti aldığından ve ben de onlara bayıldığım için birkaç yıl boyunca tenis oynamıştım. Ama çok geçmeden sırf beyaz bir elbise giymek için tüylü sarı bir topa vurmaya çalışarak saatler harcamama gerek olmadığına karar vermiştim.

“Doğru,” dedi babam gülümseyerek başını iki yana sallarken.

“21 Choices’a gittiniz mi?” diye sordu Charlie öne eğilerek konsoldaki buruşmuş peçetelere bakarken. “Antrenmandan sonra hep beraber gidecektik hani?”

“Üzgünüm, şampiyon,” dedi babam, dikiz aynasından ona bakarak. “Kız kardeşin önce gitmek istedi. Ama yine uğrayalım istersen?”

“Boş ver,” diye mırıldandı Charlie, hızla geri yaslanıp camdan dışarı bakarak. “Zaten gitmek istemiyorum.”

Dikiz aynasından kardeşime baktım. Bizim aramızda kitaplarda okuduğum ikizlere özgü o gizli bağ hiçbir zaman olmamıştı. Hatta çoğunlukla ismi hiçbir zaman konulamayan, o yüzden de hiçbir zaman kazanılamayacak olan bir şey için mücadele ettiğimizi hissediyordum.

“İlla bunu dinlemek zorunda mıyız?” diye sordu Charlie aksice, birkaç dakika boyunca Elvis’in mırıldanmasını

dinledikten sonra. "Sürekli Elvis'i dinliyoruz. Artık bıktım." Babamın arabasında bunu söylemenin, öğretmeninizin yanında küfretmekten farkı yoktu. Charlie'nin ne yaptığını zannettiğini düşünürken nabzım hızlanmaya başladı.

"Hadi ama," dedi babam üniversitenin önünden geçerek sola dönerken. O sırada evimizin aksi yönündeki çarşıya doğru ilerlediğimizi fark ettim. "Kral'a böyle hakaret edemezsin. Ona saygılı davranmak zorundasın."

"Bence yaptığı müzik aptalca," diye mırıldandı Charlie ama sesi şimdi daha alçak çıkmıştı. Çok ileri gittiğini fark etmiş olmalıydı.

"Mesele sadece müzik değil, evlat," dedi babam. "Çoğunlukla müzik gerçi ama bir de temsil ettiği değerler var. Göreceksin. Bir gün hep beraber Graceland'e gideceğiz ve göreceksin."

"Üçümüz mü?" diye sordu Charlie.

Babam güldü ve biraz olsun rahatladım. "Annenizi ikna edebilirsek belki dördümüz gideriz. Ben yıllar önce gitmiştim. Hatta graffiti duvarına adımlı bile yazdım."

Babama döndüm ve gözümün kenarından erkek kardeşimin arka koltukta şaşkınlıkla sırtıttığını fark ettim. "Graffiti mi yaptın?" diye sordum, şok olmuş bir sesle. "Elvis'in evinde?"

"Herkes yapıyor," dedi babam gülerek. Yine bir yola saptı. Ben nereye gittiğimizi anlamıştım ama Charlie'nin farkında olduğunu sanmıyordum. "Muhtemelen yıllar

önce temizlemişlerdir. Ama tekrar gidip hâlâ orada olup olmadığını görmek isterdim."

"Harika," dedi Charlie. "Ben de yapabilir miyim?"

"Tabii," dedi babam. "Sen de, Amy."

"Sağ ol, ben almayayım," dedim kesin bir sesle ve babamla Charlie güldüler. Ama buna hiç aldırmadım. Bazen üçümüz ancak onlar bir olup bana takıldıkları zaman iyi geçinebiliyormuşuz gibi geliyordu.

"Pekâlâ," dedi babam. "Sen yasalara göre davran. Ama size şunu söyleyeyim, çocuklar, ben ölüp gökyüzündeki o kocaman sınıfa gittiğimde, küllerimin bir kısmını Graceland'e savurmanızı istiyorum. Çünkü o anda orada olacağım. Orman Odası'nda Kral'la takılacağız."

"Şöyle şeylerden bahsetme," dedim. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Şaka yapıyorum, hayatım," dedi babam bana bakarak. "Endişelenecek bir şey yok."

Onu başımla onaylayarak bir nefes koyuverdim. Başımı kaldırdığımda, 21 Choices'ın hemen önündeki park alanına girdiğimizi gördüm.

"Aa, bakın, nereye gelmişiz," dedi babam şaşırmış gibi yaparak. "Böyle iyi bir park yerini pas geçmek yazık olur. Kim tatlı istiyor bakalım?"

Gittiğim Yerler...

6. Eyalet: MISSOURI – “Göster Bana” Eyaleti

Sloganı: Salus populi suprema lex esto (“İnsanların refahı en üst kanun olacaktır”)
Büyüklüğü: Bu da büyük.

Bilgiler: “Göster Bana” Eyaleti. Bunun anlamı şuydu. Missouri’deki insanlar size güvenmez ve sürekli kanıt göstermenizi isterlermiş. Bu harika bir şey ama burada medyum ya da sihirbaz olmak zor olsa gerek.

Notlar: Galiba hem Miz-OR-ee, hem Miz-OR-uh diye telaffuz ediliyor.

Gittiğim Yerler...

7. Eyalet: ILLINOIS

Sloganı: Eyalette Egemenlik - Ulusta Birlik

Büyükklüğü: Bayağı büyük

Bilgiler: Bozkır Eyaleti. Burada yazayanlara "Illinoisan" deniyor. Harika bir şey.

Notlar: Kütük evleri görmek için bakınıp durdum. En azından eyaletler arası otobanın bu tarafında hiç yoktu.

8. Eyalet: INDIANA - Hoosier Eyaleti

Sloganı: Amerika'nın Karşak Noktası

Büyükklüğü: Missouri kadar büyük sayılmaz

Bilgiler: Roger'la Indiana'dan geçeceksiniz, onun Kazanmak Arzusu filminden bahsetmesine izin VERMEYİN. PIŞMAN OLURSUNUZ.

Notlar: Indiana'dan layığıyla bahsedemeyeceğim, çünkü sadece içinden geçtik. Ama yol kenarındaki tesisler MÜKEMMELDİ.

ROGER'IN ÇALMA LİSTESİ#7

"Missouri - Illinois - Indiana - Kentucky", diğer bir deyişle,
"Amy ne zaman DJ'lik yapacak? NE ZAMAN?", diğer bir deyişle,
"400 dolarla 1500 mil"

ŞARKI ADI

"Come On! Feel the Illinois!"
"Going Back to Indiana"
"The Trick to Life"
"No More Runnin'"
"Globes & Maps"
"All Hail the Heartbreaker"
"Old Flames"
"Don't Wake Me Up"
"My Beautiful Rescue"
"Beating Heart Baby"
"Song in My Head"
"Nightswimming"
"Ulysses"
"Good Arms vs. Bad Arms"
"Late in the Evening"
"After Hours"
"The Good Ones"
"Sunlight in a Jar"
"Where the Story Ends"

ŞARKICI

Sufjan Stevens
Jackson 5
The Hoosiers
Animal Collective
Something Corporate
The Spill Canvas
Harlem Shakes
The Hush Sound
This Providence
Head Automatica
Sherwood
R.E.M.
Franz Ferdinand
Frightened Rabbit
Paul Simon
Caribou
The Kills
The Lucksmiths
The Fray

“O eski Kentucky evi için bir şarkı söyleyeceğiz...”

-Kentucky Eyalet şarkısı

“A bur cuburlar?” diye sordu Roger, kontağı çevirerek. “Anlaşıldı, Roger,” dedim, telsizde konuşuyormuş gibi. MO Mart’tan aldığımız torbayı kaldırıp ona gösterirken, Roger’ın gözlerini devirdiğini gördüm ama hiç düşünmeden ağızmdan çıkan bu berbat kelime oyunu karşısında yüzüme istemsizce bir gülümseme yayıldı. Eski halimin söyleyeceği türden bir şeydi bu.

“İçecekler?” diye sordu Roger.

“Halloldu,” dedim, gazozu ve birayı bardak tutacaklarımıza yerleştirerek. Roger’ın birasının kapağını biraz gevşettim; çünkü iki elini direksiyondan çekmeden o işi halletmek epey zordu.

“Şarkılar?” diye sordu.

“Tamamdır,” dedim, ona bakarak. “Öyle sanıyorum yani.”

“Aynen,” dedi Roger, iPod’unun ekranını kaydırırken. “Ama cidden kendi müziğimden sıkılmaya başladım. Keşke sen de bir liste yapsan.”

“Ben senin müziğini seviyorum,” dedim. Her ne kadar bu durum beni şaşırtsa da, doğruyu söylüyordum. O tuhaf isimli grupların yaptığı müziğe eşlik etmek keyifli oluyordu. Lucksmiths olmadan o güne kadar nasıl yaşamıştım, bilmiyordum. Gerçi sevdiğim müzikalleri de özlüyordum.

“Güneş gözlükleri,” dedi Roger, kendi gözlüğünü tarken. Bana döndü ve gözlüğün çerçevesinin üzerinden bir kaşını kaldırdı. “Gördün mü, MO Mart’ta çok çeşit vardı. Hem de üç dolara.”

“Böyle iyi,” dedim başımı iki yana sallayarak. Roger, beni güneş gözlüğü almaya ikna etmeye çalışıyordu ama ben istemiyordum.

“Pekâlâ,” dedi Roger. “Yola koyulalım mı?”

“Hadi,” dedim ve Roger sinyal vererek mini marketin park alanından çıkıp eyaletlerarası yola girdi.

“Erkek mi?” diye sordum bir saat kadar sonra, Missouri’den geçerken.

“Hayır,” dedi Roger, telefonunu bardak tutacağından alıp, kaşlarını çatarak kontrol ederken. “On dokuz.”

“İnan bana, bunu yapabilirsin,” dedim onu teşvik ederek. “Dudaklarını büzüp dene.”

“Sen de bana inan,” dedi Roger, gülümseyerek. “Tişörtünde öyle yazıyor olabilir ama herkes ıslık çalamaz. Ben de çalamayanlardan biriyim.”

“Sence Chick-fil-A da neyin nesi?” diye sordu Roger, eyaletlerarası yoldan çıkıp park alanına girerken.

“Bilmiyorum,” dedim. “Neden burası yerine yol kenarı lokantalarından birine gitmiyoruz?”

“Senin şu lokantaların da bitmedi gitti,” dedi Roger, başını iki yana sallayarak.

Ben de onun fast-food restoranları konusunda aynı şeyleri hissediyordum ama bu fikrimi kendime sakladım. “Acaba ‘filet’ yazacaklardı da, yanlış mı yazdılar?” Kıvrımlı bir yazının süslediği kırmızı tabelaya baktım. “Bilemiyorum.”

“Hani, macera düşkünlüğüne ne oldu?” diye sordu Roger, arabaya servis bölümüne girerken. Belki bu düzen In-N-Out’ta yediğimiz ilk yemekle iyice oturmuştu ama Roger kazandığında ve dolayısıyla fast food yediğimizde, neredeyse hep paket alıyor ve arabada yiyorduk. Roger arabayı hoparlöre yaklaştırdı ve cızırtılı bir ses yükseldi. “Merhaba,” dedi Roger eğilerek. “Buraya ilk kez geliyoruz. Bize ne önerirsiniz?”

On dakika sonra park alanına döndüğümüzde, tavuklu sandviçimden şüpheli bir ısırık aldım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım, ağzım doluyken. Yumuşak ekmeğin arasında terbiyeli pane tavuk yiyordum. Ayrıca paylaşmak üzere baharatlı patates kızartması da almıştık. Başımı kaldırdığımda Roger’ın da başını onaylarcasına salladığını gördüm. Sandviçi neredeyse bitmişti.

“Harikaymış,” diye gülümsedi Roger. “Sana söylemiş-tim demeyeceğim,” dedi. “Ama...”

“Tamam,” dedim tekrar yola koyulduğumuzda, so-damdan bir yudum alarak. “Bakayım doğru mu anla-mışım. Kadın, muhtemelen ölmüş, ünlü ve kâşif sayılır.”

“Doğru,” dedi Roger, dağılmaya başlayan bulutlar yü-zünden güneşliği indirerek. “Cevap sandığından daha yakın. On altı.”

Ben Yirmi Soru’nun bu turunu kazanabilmek için ka-famı toplamaya çalışırken, Roger telefonunu kontrol etti. Telefonu birkaç dakika boyunca aramızdaki konsola bı-rakıyor, sonra kendi içinde sürdürdüğü savaşı kaybetmiş gibi tekrar eline alıp ekrana bakıyordu. Ama nafileydi.

“Denemezsen nasıl bileceksin ki?” diye sordum, Illinois’ten geçerken. “Dudaklarınla O şekli yapıyorsun...” Ona göstermek için Paul Simon’a ıslık çalarak eşlik ettim.

“Denedim,” dedi Roger. “Ama herkes senin kadar yetenekli değil.”

“Indiana,” dedim, görünmez bir eyalet sınırını daha geçerken camdan dışarıyı işaret ederek. “Hoosier Eya-leti,” diye tabelayı okudum.

“Hey,” dedi Roger, telefonunu tekrar konsola bırakıp bana dönerek. “Hani *Kazanmak Arzusu* * diye bir film vardı ya, izlemiş miydin?

Hava çok ısınmıştı. Güneş doğrudan arabaya vuruyordu ve ben de güneşliği indirmiştim. Keşke o sabah elime siyah bir tişört geçmemiş olsaydı. Kolumu benim oturduğum tarafa vuran güneşe doğru uzattım ve şimdiden çillerimin belirmeye başladığını gördüm.

“Film 1951 yılında geçiyor,” dedi Roger. “Indiana’da bir lisenin basketbol takımı var, Gene Hackman da takımın koçu. Takımdakiler acayip çömez, o yüzden kimse bırak şampiyonluğu, sezonun büyük maçını bile kazanmalarını beklemiyor.”

“Ama buna rağmen kazanıyorlar?” diye tahmin yürüttüm.

Roger şaşkınlıkla bana döndü. “Hani izlememiştin?”

“Hiç anlamıyorum,” dedim bir saat kadar sonra, oturduğum yerde yayılmış halde ayaklarımı ön konsola yaslayıp saçlarımı boynumdan çekerek. Arabanın içi iyice ısınmıştı ve Roger’la klimayı mı (onun isteği) yoksa camları mı açsak (benim isteğim) diye tartışıyorduk. Ama itiraf etmeliydim ki, açık camlar yetmemeye başlamıştı. O yüzden camı kapattım ve Roger klimayı açtı.

* 1986 yılında çekilmiş, Amerikan filmi Hoosier’in Türkçe ismi. (Ed.)

“Neyi anlamıyorsun?” diye sordu Roger. Devasa bir kamyonun yanından ilerleyerek yola vuran gölgesinden yararlanmaya çalışıyordu. Bu da arabanın belirgin ölçüde serinlemesini sağlamıştı.

“İnsan nasıl muhtemelen ölmüş olabilir?”

“Bu da sorudan sayılıyor, öyle değil mi?” dedi Roger. “On beş.”

“Sonra herkesin gözden çıkardığı Shooter -yani Dennis Hopper- , Gene Hackman’la beraber takıma koçluk yapmaya başlıyor. Tabii kimse başarılı olacağına ihtimal vermiyor. Herkes onun boş adamın teki olduğunu düşünüyor.”

“Adı Shooter olduğu için olabilir mi?” diye öne sürdüm.

Roger kaşlarını çatı. “Amy,” dedi ciddi bir tavırla. “Bu çok önemli bir film.”

“O zaman kendim izlesem daha iyi değil mi?” diye sordum. “Konusunu dinlemek yerine yani... Hem de bütün ayrıntılarıyla.”

“İşte, sonra büyük maç günü gelip çatıyor,” diye sürdürdü Roger sözlerini, hiç aldırış etmeden. “Ve kimse kazanacaklarına inanmıyor...”

Bir saattir Indiana sınırları içerisinde ilerliyorduk ki, asıl olayı fark ettim. Çömezlerin – aman ne şaşırtıcı – büyük maçı kazanarak kendilerine inanmayan herkese gününü gösterdiğini öğrenmiştim. Ama Roger parmaklarını

direksiyona vurarak tempo tutar ve ara sıra telefonunu kontrol ederken, camdan dışarı baktım – kâşif sayılabilecek tüm “muhtemelen ölmüş” kadınları saymaya çalışıyordum – ve kendimi o an alabildiğine özgür hissettim. Bunun kafama dank etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü, bilmiyordum ama işte bir anda bu duygu bütün benliğimi kaplamıştı. Kalbim bu sefer heyecanla küt küt atmaya başladı. Artık anneme nasıl yalan söyleyeceğimi düşünüp endişelenmek zorunda değildim. Evet, başım büyük beladaydı ve çok az paramız vardı ama ikimiz tek başınaydık. Artık olan olmuştu. İstedığımız her şeyi yapabilir, her yere gidebilirdik. Amerika’yı geziyorduk. Altımızda araba, cebimizde benzin parası, aklımızda gidilecek bir yer vardı. Önümüzde uzanan kilometrelerce yol bizi bekliyordu. Yanından gelip geçtiğimiz yemyeşil tepelere baktım ve yan aynada yüzümdeki gülümsemeyi gördüm.

“Amelia Earhart mı?” diye sordum, Roger’a boş boş bakarak. Nihayet pes etmiştim. “Ciddi misin sen?”

“Ne var ya?” diye sordu Roger. “Ölüp ölmediğini tam olarak bilmiyoruz ki. Öyle tahmin ediliyor. Bence Güney Denizi’ndeki harika adalardan birine çıktı ve son yetmiş yıldır orada harika bir hayat sürüyor.” Bana bakarak gülümsedi. “Sana cevap sandığından daha yakın demiştim ya. Amelia.”

Çalan dört şarkının ardından sırtımı cama yaslayıp Roger'a baktım. Gerginleştiği zamanlarda yaptığını fark ettiğim üzere, elini saçlarından geçiriyordu. Bunun Kentucky'ye yavaş yavaş yaklaşıyor olmamızla alakası olup olmadığını merak ettim.

"Ee," dedim, lafa nasıl gireceğimden emin olamadan. "Hadley." Konuyu pat diye açmıştım ama başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Evet," dedi Roger, elini tekrar saçından geçirerek.

"Gergin misin?" diye sordum. "Onu göreceğin için?"

"Biraz," dedi bana bakarak. Bunu fark etmiş olmama şaşırmış gibiydi. "Yani, önceden haber vermeden gitmek daima risklidir, öyle değil mi?"

"Ama onu aradın?"

"Evet – sürekli hatta. Bıraktığım son mesajda, oraya geleceğimi söyledim. Ama aramalarım dönmüyor."

"Belki..." dedim ağır ağır, doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Yani, seni aramayarak bir şey mi söylemeye çalışıyor acaba?"

"Elbette öyle," dedi. "O kadarının farkındayım. Ama denemek zorundayım. Benimle görüşmek ya da konuşmak istemezse, kendi bileceği iş. Ama en azından çaba göstermiş olurum."

"Sen kendi serüvenini yaşıyorsun," dedim, Drew'u ve Don Kişot hakkında söylediklerini düşünerek.

"Öyle de denilebilir," dedi Roger. "Duymam gereken cevaplar var, hepsi bu."

“Ben birkaç soru sorsam olur mu peki?” diye sordum. “Mesela beş tane?”

Roger bana baktı. “Bu olayın bana döneceğini biliyordum,” dedi ve içini çekerek müziğin sesini kısıtı. “Pekâlâ. Başla bakalım.”

“Emin misin?”

“Bu da sorudan sayılıyor, biliyorsun,” dedi.

“Tamam, tamam,” dedim, onun yanındayken dikkatli olmam gerektiğini fark ederek. Bir yandan Hadley hakkında daha çok şey bilmek isterken, diğer yandan da Roger’ın ondan bahsetmesine katlanamıyordum. Ama nihayetinde bu kızı aramaya çıkmıştık ve ona dair edindiğim izlenimler sadece Drew ve Bronwyn’in söylediklerinden ibaretti. Tereddüt etmemeye karar verdim. Roger bu soruları sorabildiyse, ben de sorabilirdim.

“Onu seviyor musun?”

“Vay be,” dedi Roger, bana bakarak. “Bodoslama daldın bakıyorum.”

“Affedersin,” dedim, haddimi aşmış olabileceğimi düşünerek. “Çok mu özel oldu?”

“Üç soru etti, biliyorsun,” dedi Roger. “Yok, sorun değil. Ben... hmm.” Arabaya normal bir duraksamadan daha uzun bir sessizlik çöktü. Amy! olsa muhtemelen bu sessizliği bozmak için lafa daldardı. Onu bırakın, Amy! zaten böyle bir soru sormazdı bence. Cevabı duymayı beklerken tırnaklarımı avucuma bastırdım. Ama Roger camdan dışarı bakmayı sürdürdü ve bir süre sonra dayanamayacağımı hissettim.

“Roger?” diye zorladım onu.

“Dört etti,” dedi. “Bu işte cidden iyi değilsin.”

“Bence hile yapıyorsun,” dedim ama işin aslı sessizliğin bozulmasından ötürü mutluydum.

“Ben senin izinden gidiyorum, hepsi bu,” dedi. “Onu seviyor muyum? İnsan buna cevap vermenin daha kolay olacağını sanır, öyle değil mi?”

Bu sorunun sorulması gereken kişi kesinlikle ben değildim. “Bilemiyorum,” dedim, konuşurken sesimin değişmemesi için dikkat ederek.

Roger içini çekerek şerit değiştirdi. “Onu sevdiğimi sanıyordum,” dedi. “Bunu bana bir ay önce sormuş olsaydın, kesinlikle evet derdim. Hatta bunu ona da söyledim.”

“Öyle mi?”

“Beş oldu işte,” dedi. “Evet. Hayatımın en güzel anı sayılmazdı.”

Neden böyle dediğini merak ediyordum ama soru hakkım bitmişti. Roger bana baktı ve merakımı fark etmiş olmalı ki, hafif bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü. “Bana karşılık vermedi,” dedi usulca.

“Ah,” dedim. Kimseye romantik anlamda böyle bir şey söylememiş olsam da, birini sevdiğini itiraf edip karşılık alamamanın ne kadar yıkıcı olacağını hayal edebiliyordum.

“Evet,” dedi Roger. “Gülümseyip beni öpmekle yetindi ama hiçbir şey söylemedi. Zaten işler ondan sonra

değişmeye başladı. Bilmiyorum, belki de onu ürkütmüşümdür. Hadley öyle duygularını açığa vurmaktan hoşlanan biri değil. Belki bütün bunlar ona ağır geldi..." Sesi azalarak yok oldu ve bir süre bekledikten sonra dayanamayarak tekrar lafa girdim.

"Son bir soru daha?"

"Pekâlâ," dedi. "Ama sıra sana geldiğinde benim de ekstra soru hakkım olacak."

"Tamam," dedim. Kafamda sorumu nasıl soracağımı toparlamaya çalışarak ona baktım. Roger'm Kentucky'ye gidişimiz hakkında kafasında pek bir şey kurduğunu sanmıyordum. Oraya gittiğimizde neler olacağını düşünüp düşünmediğini bilmiyordum. Belki ileriye düşünmek sürücünün değil, rehberin göreviydi. Ama yine de endişeleniyordum. "Oraya vardığımızda ne olmasını istiyorsun?"

Roger önce bana, sonra yola baktı. "Emin değilim," dedi sonunda. "Bilmiyorum."

Bu sözcükler bir süre havada asılı kaldı. Sonra Roger müziği açtı ve yolumuza devam ettik.

Kentucky'ye bir saatlik yolumuz kalmışken, Roger'ın telefonu çaldı. İkimizin bakışları da konsolda titreyerek çalan telefona döndü. Ekranda HADLEY ARIYOR yazıyordu. Telefonu bir anda yüzü solan Roger'a uzattım.

Derin bir nefes alarak telefonu açtı. "Alo?" dedi, sesi bir anda derinleşerek.

Onu dinliyor gibi görünmemek için bakışlarımı camdan dışarı çevirdim ama zaten konuştuklarını duymamam imkânsızdı.

“Hey,” dedi. “Aslına bakarsan Kentucky’ye varmak üzereyim. Buralarda mısın bilmiyorum ama...” Roger bana bir göz atarak bakışlarını tekrar yola çevirdi ve boğazını temizledi. “Bir arkadaşım,” dedi ve bunu duyunca bir an hevesimin kırıldığını hissettim. Aptallaşmamaya çalışarak camdan dışarı bakmayı sürdürdüm. Bir *arkadaşıydım*, tabii. Aramızdaki ilişkiyi doğru şekilde tanımlamasından ötürü anlaşılmasın bir hayal kırıklığı duymak yerine, onun gözünde arkadaş mertebesine erişmiş olduğum için memnun olmalıyım. “Tamam,” dedi ama sonra lafı kesilmiş gibi sustu ve kaşlarını çatarak karşı tarafı dinledi. “Peki, sen buralarda mısın?” diye sordu. “Öyleyse seni görmek –” Yine sustu ve karşı tarafı dinledi. “O zaman Louisville’e vardığımızda seni arayayım?” diye sordu. Sesi bu sefer biraz kızgın çıkmıştı. “İyi,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Bana da uyar.” Sonra veda etmeden telefonu kapattı ama artık buna şaşırıyordum. Dönüp bana baktı ve “Hadley,” dedi. Ne var ki, bu sefer kızın ismini biraz farklı telaffuz etmişti. Sesinde birkaç gün önce beliren tınıdan eser yoktu. Artık Hadley’nin ismi alfabedeki bütün güzel harfleri kendisinde toplamış gibi değildi.

“Tahmin etmiştim,” dedim. Roger’ın konuşmanın detaylarını benimle paylaşmasını bekledim ama o sessiz kalmayı yeğleyerek çatık kaşlarla yola bakmayı sürdürdü. “Ne dedi peki?” diye sordum.

Roger içini çekti. "Ne bileyim, ben de pek anlamadım. Hiçbir zaman net konuşmak gibi bir âdeti olmamıştır zaten. Plan yapmayı seven biri değil. Oralarda olma ihtimali varmış, emin değilmiş ama Louisville'e gidince onu arayacakmışım."

"Orada mı yaşıyor?"

Roger başını iki yana salladı. "Biraz dışında," dedi. "Humminbirg Valley'de."

Bir saat kadar sonra Kentucky'ye girdik. Tabelasında yazdığına göre burası "Çayır Salkım Eyaleti"ydi. Roger, daha önce hiç görmediğim bir benzin istasyonuna girerek telefonunu aldı. Ben ise bacaklarımı gerdikten sonra tualete gittim ve ikimize içecek bir şeyler, ayrıca ne olur ne olmaz diye bir Kentucky haritası aldım. Arabaya döndüğümde Roger hâlâ oradaydı. Gözlerini telefonuna dikmiş, bakıyordu.

Kapıyı kapatıp yerime yerleştim ve ona birasını uzattım. "Ee?" diye sordum.

"Şimdi de cevap vermiyor," dedi. İçini çekerek bakışlarını otobana çevirdi. "Bunca yolu bir hiç uğruna gelmemişizdir umarım."

Ne diyeceğimi bilemediğim için gazozumdan bir yudum almakla yetindim.

"Bence gitsek iyi olur," dedi.

"Tamam," dedim, bu denli çabuk vazgeçmesine şaşırarak. Ama gidilecek yeni bir yer seçmeye hazırdım. "Peki, nereye gidelim?" diye sordum, hemen atlası çıkararak.

"Yok, yok," dedi bana bakarak. "Yani, bence onun evine gitmeliyim."

"Ah," dedim. Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum ama Roger'ın kendisini takipçi sapığının teki gibi hissetmesine sebep olmadan bunu söylemek çok zordu. Ama kapıyı açıp karşımda Michael'ı bulsam, aklımdan neler geçeceğini hayal bile edemiyordum. "Bence bu çok iyi bir fikir sayılmaz, Roger," dedim.

Roger içini çekti ve omuzları biraz düştü. "Biliyorum," dedi. "Ama ne yapalım yani, buralarda takılıp onun aramasını mı bekleyelim?" Başını iki yana salladı. "Zaten hep böyle yapıyordu..." Sesi azalarak yok oldu ve tekrar telefonuna baktı. "Bence şöyle bir uğrayalım. En azından elimden geleni yaptım derim. Çünkü onu tanıyorsam, üç gün boyunca aramalarıma dönmeyebilir."

Onu bu plandan caydırmak için ağzımı açmaya yeltendim ama yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçtim. Çok kararlıydı ve onu hiç böyle görmemiştim – hatta Chickfil-A'ya gitmek konusunda bile. Büyük olasılıkla o da Yosemite'a gitmek istememişti ama benim de yüzümde onun şu anki ifadesi gibi bir kararlılık belirmiş olmalıydı. "Tamam," dedim, Kentucky haritasını açarak. "Hadi, gidelim."

Roger bana şaşkınlıkla baktı ve yüzünden bir gülümseme gelip geçti. "Teşekkürler."

“Ne demek,” dedim, dikkatimi haritaya vererek. “Hummingbird Valley mi demiştin?”

“Evet,” dedi Roger, sinyal verip otobana çıkarken. Bana telefonunu uzattı. “Hadley Armstrong. Ona Noel tatilinde çiçek yollamak için adresini telefonuna kaydetmiştim.”

“Ne kadar ince davranmışsın,” dedim, ona bakarak.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Roger, hafif bir gülümsemeyle. “Ama anlaşılan kızlar kırmızı gülleri sevmiyormuş.”

Ben hiç de öyle düşünmüyordum. “Gerçekten mi?” diye sordum. “Nihayetinde ben de bir kızım ve daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.”

“Cidden mi?” Roger kaşlarını kaldırdı. “Gösterdiği tepkiye bakınca, tüm kadın milletine karşı bir suç işlediğimi zannettim.”

Omuz silktim. “Ben birinin bana çiçek göndermesine mutlu olurum,” dedim. “Önemli olan düşünmektir.”

“Peki düşündüğün şey çok banal ve klişeyse? Bu arada bu sözler bana ait değil.”

“Öyle mi dedi?” diye sordum afallayarak.

“Evet,” dedi. “Sevgililer Günü’nde ona çikolata aldım. Çiçeklerin yanına bile yaklaşmadım. Bir daha birine çiçek almaya cüret edebilir miyim, onu bile bilmiyorum. Hem –”

“Sağ şeride gir,” diye lafını kestim. Louisville tabelasını fark etmekte biraz gecikmiştim ve Roger’ın yolu kaçırmamasını umut ettim.

“Şimdi mi?” diye sordu Roger, şerit değiştirmeye girişerek.

“Evet,” dedim. “Affedersin.” Bakışlarımı haritaya indirdim. “Bu yoldan devam edip Louisville’i geçerse, Hummingbird Valley’e az kalmış olacak – yarım saat falan.”

“Loo-vulle,” dedi Roger.

“Ne?”

“Sen Lou-ee-ville dedin. Ama Loo-vulle diye söyleniyor. İnan bana, o konuda bayağı eğitimliyim.”

“Loo-vulle,” diye tekrarladım. “Böyle mi?”

“Çok iyi,” dedi.

Loo-vulle’in merkezinden geçiyorduk; otoban şehrin yukarısından devam ediyordu. Saat sekize yaklaşmıştı ve güneş daha yeni battığı için her şeyin üzerine mavi, gölgemsi bir ışık düşmüştü. Çok güzel bir görüntüydü ama bu durum çevreyi izlemeyi zorlaştırıyordu. Fakat camdan Slugger Field diye büyük bir stadyum gördüm.

Louisville’i geçtikten yirmi dakika sonra, Hummingbird Valley tabelasını gördüm. Roger’a eyaletlerarası yoldan çıkmasını söyledim ve çok geçmeden etrafımızda âdeta bambaşka bir dünya belirdi. İki tarafımızda uzanan yemyeşil tepelerden başka bir şey yok gibiydi. Her şey karanlığa ve sessizliğe gömülmüştü. Etraf tertemiz kokuyordu. Genel olarak Kentucky *harika* kokuyordu

zaten – taze çimen gibi. Yaz mevsimi gibi. Camı indirerek havayı içime çektim ve o an biraz afallayarak hakikaten de yaz olduğunu hatırladım. Daha ben fark etmeden yeni bir mevsim başlamıştı.

Camdan dışarı baktım ama gözüme hiçbir ev çarpmadı. Sadece alabildiğine uzanan yemyeşil çayırlar ve ara sıra beliren beyaz çitler vardı. “Burası ne?” diye sordum, Roger’a dönerek. “Kasaba mı?”

“Evet,” dedi Roger. “Ama yalnızca iki yüz kişinin yaşadığı bir kasaba.”

Gözlerimi tepelerden ayırıp ona döndüm. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedi, huzursuzca gülerek. “Kentucky’nin en zengin kasabasına hoş geldin. Hatta tüm Birleşik Devletler’deki en zengin kasabalardan biri.”

“İyi de, ortalıkta ev bile yok ki,” dedim, dışarıya bir göz atarak.

“Anladığım kadarıyla gerideler,” dedi Roger, yolun yan tarafını işaret ederek. “Epey geride.” Gözlerini kısararak camdan dışarı baktı. “Galiba onlara ev demiyorlar zaten. Daha çok malikâne diye geçiyor.”

“Tanrım,” dedim camdan dışarı bakarak. Bir anda ben de gerilmiştim. “Nedense artık Kansas’ta olmadığımızı hissettim.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Roger’ın telefonunu karıştırıp Hadley’nin adresini buldum – 1205 Westerly Yolu – ve Roger’a doğru olduğunu

umduğum yolu gösterdim. Hava karardıkça yönümüzü kestirmek daha da zorlaşıyordu. Caddeyi bulduğumuzda, Roger evlerin numaralarına bakabilmemiz için yavaşladı. Ama evlerde numara falan yazmıyordu. Sadece bitmek bilmeyen beyaz çitler ve ara sıra üzerinde evin – ya da malikânenin – adı yazan bir tabelanın süslediği giriş kapıları vardı.

“Bak,” dedi Roger iyice yavaşlayarak kendi tarafını işaret ederken. “Şunu görüyor musun?”

Gösterdiği yöne baktım. Zaten gözden kaçırmak imkânsızdı. Boylu boyunca uzanan bir çimenliğin üzerinde hayvan şeklinde budanmış çalılar vardı. Ama o ana dek gördüğüm çalılardan çok daha büyüklerdi ve üzerlerinde çok daha detaylı çalışılmıştı. Arka bacaklarının üzerinde kalkmış, muhtemelen gerçek boyutlarda iki ayı gördüm. Yoldan geçen arabaları selamlarcasına pençelerini kaldırmışlardı. Hemen arkalarında ise bir tilki neşeyle patisini sallıyordu.

“Vay be,” diye mırıldandım. Roger yavaş yavaş ilerledi ve budanmış çalılar gözden kaybolmadan önce son bir kez dönüp baktım. Hava hızla karardığı için gözüme heykel ya da büyümlü varlıklar gibi göründüler. “Burası mı?” dedim, çift kapılı bir girişin önündeki tabelayı fark ederek. “Soldaki?”

Kapılar dövme demirden yapılmıştı ve devasa görünüyorlardı. İki taraftan da tuğla sütunlara bağlanmışlardı. Soldaki sütunun üzerinde bulunan gümüş bir plakada ARMSTRONG ÇİFTLİĞİ yazıyordu. Soldaki sütunda takılı tabelada ise HUMMINBIRD VALLEY, KENTUCKY

ibaresi vardı. Tüm bu ortam çok göz korkutucuydu ama şansımıza kapılar açıktı. “Sanırım,” dedi Roger. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. İçeri girerken direksiyonu tutan ellerini sıkıp gevşettiğini gördüm.

Roger’ın tahmin ettiği gibi, uzun bir süre karşımıza ev falan çıkmadı. Yeşil tepelerle çevrelenmiş, hafif bir rüzgârın estiği garaj yolunda ilerledik. Ama bir yerden sonra, buna garaj yolu demenin mümkün olmadığına karar verdim. Bu kadar gittikten sonra, buraya bildiğin yol demek uygun düşerdi. İlerlerken, aklıma Californi-a’daki evimiz geldi ve midemin sıkıştığını hissettim. Evimizin çimenliğindeki emlakçı tabelasını ve caddeyle arasında en fazla on saniye olan garaj yolunu düşündüm.

Bir yerden daha döndük ve aniden ev karşımızda belirdi: Devasa ve heybetli yapısıyla, Güneyli malikânesi deyince insanın aklında canlanacak ilk görüntü bu olsa gerek. Beyaz renkli, sütunlarla bezeli, pencerelerinde koyu yeşil panjurlar bulunan ve ana binadan iki yana uzanan ek binalarıyla kocaman bir malikâneydi burası. Evin önünde daire şeklinde bir garaj yolu vardı ama park etmiş bir araba görünmüyordu. Batmakta olan güneşin ışığında düzgünce ekilmiş çiçekleri ve basamakların iki yanına dizilmiş porselen saksıları görebiliyordum. Evin kenarından görebildiğim kadarıyla, arka tarafa doğru da güzelce biçilmiş bir çimenlik uzanıyordu.

“Vay be,” dedim bütün bunları sindirmeye çalışarak.

“Evet,” dedi Roger, etrafına bakınarak. “Hadley bana evini anlatmıştı ama anlaşılan epey alçakgönüllü davranmış.” Arabayı park etti ve motoru susturdu.

Bakışlarımı evden Roger'a çevirerek "Ee?" dedim. "Planın ne? Öylece gidip kapıyı mı çalacaksın?"

"Galiba," dedi Roger. "İşin o kısmını hiç düşünmedim. Buraya gelmeyi ve onu gördüğümde neler söyleyeceğimi kafamda kurdum ama ikisini nasıl bağlayacağım hiç aklıma gelmedi." Roger boğazını temizleyerek parmaklarını kütleletti. "Pekâlâ," dedi sonra. "İşte gidiyorum." Ellerini yine saçlarından geçirdi ve tüm tutamlar başka yönler'e dağıldı. Hadley'yi etkilemek istiyorsa saçlarının böyle görünmemesi daha hayrına olurdu.

"Güzel," dedim, elimden geldiğince teşvik edici bir sesle. "Ama bir saniye izin ver..." Öne eğilerek ona yaklaştım ve ellerimi saçlarına uzattım. Kahverengi saçları yumuşacıktı. Sol tarafı ise bütün gün güneşin altında araba kullanmaktan iyice ısınmıştı. Bir an içimde parmaklarımı saçlarının arasında gezdirme arzusu duydum ama bu isteğimi hemen bastırdım. Ellerimi arkada dikilen tutamın üzerinde gezdirerek saçlarını yatırdım. "İşte," dedim. "Daha güzel oldu." Ona usulca gülümseyerek geri çekildim.

"Ah," dedi Roger, tekrar aynaya bakarak. "Teşekkürler."

Ona iyi şanslar dilemek üzereyken, evin yan tarafından bir insan silueti belirdi. Yüzüne beyaz bir doktor maskesi takmış, elinde testere taşıyan son derece iri kıyım biriydi bu. Üstelik arabaya doğru ilerliyordu!

5

Geyiklerin Boynu Nasıl Vurulur?

“Evine dönsen iyi olur, Kentuckyli kumarbaz...”

-Dolly Parton

“Bak şimdi,” diye mırıldandım Roger’a, nabzım hızlanarak. “Bence hemen arabayı yavaşça çalıştır ve mümkün olduğunca ses çıkarmadan garaj yolundan geri çık.”

“İnsan nasıl...” diye fısıldadı Roger. “Arabayı yavaşça çalıştırabilir ki? Hem o garaj yolunu unuttun galiba? Onca yolu nasıl geri geri gidelim?”

“Roger, adamın elinde testere var,” diye tısladım. “Kentucky’de geberip gitmek istemiyorum!”

Roger bir kahkaha koyuverirken adam boştaki elini bize doğru kaldırdı. “Merhaba!” diye seslendi. “Kayboldunuz herhalde?”

“Gördün mü?” dedi Roger. “Bize iyi davrandı.”

“Kurbanlarını böyle kandırıyordur! Bu konuda kaç tane film çektiler...”

“O film Teksas’ta geçiyor,” dedi Roger gülümsemesi yüzünden silinmeden. Bana gözlerini devirerek arabadan indi ve “Merhaba,” diye seslendi. “Ben, şey... Hadley Armstrong’la görüşecektim.”

Adam bize yaklaşırken suratındaki maskeyi çıkardı ve neyse ki testereyi durdurdu. Bir tür hareket sensörünü çalıştırmış olmalıydık; zira garaj yoluna loş bir ışık yayılmıştı. Adamın aslında epey normal bir tip olduğunu fark ettim. Mokasen ayakkabılar, kanvas pantolon ve polo yaka tişört giymişti. Boyu Roger'la aynı sayılırdı ama ondan daha iri kıyımdı. Şişman sayılmazdı, sadece genel olarak yapılıydı. Oyuncak ayıcık gibi. Bunu fark edince kafamdan onun katil imajını silmeye çalışarak kapıyı açtım ve yavaşça aşağı indim.

"Ben onun kardeşiyim," dedi çocuk. "Lucien Armstrong." Elini Roger'a uzattı ve ikisi tokalaştılar. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Roger Sullivan," dedi Roger. "Ben de öyle."

"Ah!" dedi Lucien, parmaklarını şaklatarak. "O gülleri gönderen sendin demek?"

Roger boğazını temizleyerek beni gösterdi. "Bu da Amy Curry."

Ben arabaya yaslanmaya devam ederek bir elimi selam verircesine kaldırdım. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Lucien, tavrımı fark etmeden bana yaklaştı ve elini uzattı. Onunla tokalaşırken hayatım boyunca, şu son birkaç gündür sıkıştığım kadar çok el sıkmadığımı düşündüm. Lucien'in eli kocamandı ve elim âdeta avucunda kayboldu. Hadley'nin fotoğraftaki haliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Güneşte açılmış gibi görünen, biraz fazla uzamış sarı saçları vardı. Çok hoş göründüğünü fark etmekten kendimi alamadım.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Bunun üzerine Lucien, “Testere için özür dilerim. Arka tarafta çalıları buduyordum.” dedi, bakışlarını Roger’la aramızda gezdirerek. “Demek Hadley’nin arkadaşlarısınız?”

Roger başıyla onayladı ve ben de işin aslını anlatmaya uğraşmaktansa onunla beraber başımı sallamakla yetindim. “Evet,” dedi Roger, ellerini ceplerine sokarak. “Bu civardaydık, gün içinde onunla konuşmuştum ama sonra aramalarımaya yanıt vermedi. O yüzden evde mi diye bakmaya geldim. Mesaj bırakmıştım ama...”

“Hadi ya, çok kötü olmuş,” dedi Lucien. Çoğu insanın – yani onun gibi benim yaşlarımdaki çoğu insanın aksine bunları söylerken içten görünüyordu. Alnı kırışmıştı ve sesinden gerçekten duruma üzüldüğü belliydi. “Keşke bunca yolu gelmektense ona ulaşma şansınız olsaydı. Çünkü Had birkaç saat önce bir at yarışı izlemeye gitti ve yarına kadar eve dönmeyecek. Sizi kaçırdığına çok üzüleceğinden eminim.”

“Ah,” dedi Roger, başını onaylarcasına sallarken. “Anlıyorum.” Ellerini ceplerine soktu. Bütün enerjisi yok olup gitmişti ve ne yapacağını bilemez bir hali vardı. Hiç tanımadığım bu kıza inanılmaz derecede sinirlendiğimi hissettim. Neden burada olmayacağını bile bile Roger’a Louisville’e geldiğinde aramasını söylüyordu ki? Roger’ın neler hissettiğini ancak hayal edebilirdim – onca yol gidip Yosemite’a ulaştıktan sonra pazartesileri kapalı olduğunu öğrenmek gibi bir şey olsa gerekti.

“Ama,” dedim rahatsız edici olmaya başlayan sessizliği bölmeye yeltenerek. “Yani, belki...” Roger’a baktım ve onun dönüp gitmeyi hiç ama hiç istemediğini fark ettim. “Bu akşam Louisville’de kalabiliriz...”

“Loo-vulle,” dediler Roger ile Lucien aynı anda.

“Tamam, işte ondan,” dedim. “Yani, ikimiz de çok yorulduk. Bu sabah Missouri’den yola çıktık ve bütün gün arabadaydık. O yüzden...” diye sözlerimi sürdürdüm, Roger’ın oracıkta ortaya attığım bu fikir konusundaki hislerini anlamaya çalışarak, “Belki de şehre inip bir otele yerleşsek, sabah da tekrar gelsek iyi olur?” Roger’la gözlerimiz buluştu ve bana usulca gülümseyerek baktı. Anlaşılan doğru bir hamle yapmıştım.

“Ee, güzel,” dedi Lucien, ellerini birbirine vurarak. Şaşırtıcı şekilde yüksek bir ses çıkmıştı. “Bence de iyi fikir. Bunca yol gelmişsiniz, Had sizinle görüşemeseydi çok üzülürdüm.”

“Harika,” dedim, arabaya dönerek. “Madem...”

“Seni de işinden alıkoymayalım,” dedi Roger.

“Beni alıkoyduğunuz bir şey yok ki,” dedi Lucien. “Annemle babam bu hafta Hilton Head’deler. Had de gitti. Ben buralarda tek başıma takılıyorum.” Ensesini ovuşturarak bize biraz donuk bir gülümsemeyle baktı. Bu hallerinde bana şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ne olduğunu bulmam biraz zaman almıştı ama şimdi taşlar yerine oturmuştu işte. Annesi, babası, kız kardeşi bir yerlere gitmiş, adam evde bir başına kalmıştı. Bizimle konuştuğuna çok sevinmiş görünüyordu.

Anlaşılan benim evde tek başıma yaşadığım şu son bir ay çektiğim kadar yalnızlık çekiyordu. Hep başkalarıyla bir arada olduğu yerlerde tek başına kalınca, oranın boşluğu insana ağır geliyordu.

“Seninle tanıştığımıza sevindim, dostum,” dedi Roger, elini uzatarak.

“Bizimle yemeğe gelmek ister misin?” diye sordum hiç düşünmeden. Buna kendim bile şaşırmıştım. Roger kaşlarını kaldırarak bana baktı ve eli havada asılı kaldı. “Yani, muhtemelen şehirde bir şeyler atıştırırız. Sen de yemediyse, yani...”

Roger elini indirdi. “Evet, sen de gelsene,” dedi. “Yani, başka planın yoksa.”

Lucien bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek, “Cidden mi?” diye sordu. “Size yük olmak istemem.”

“Yok canım,” dedim, bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına şaşırmaktan kendimi alamayarak. Yabancılar-
dan uzak durmak için onca zaman uğraşmışken, şimdi onları bizimle yemeğe mi davet ediyordum? Görünüşe göre durum buydu. Ne ara bu ruh haline girdiğimi merak ettim. “Kesinlikle gelmelisin.”

“Tamam o zaman,” dedi Lucien, bize gülümseyerek. “Çok nazıksınız. Çok sevindim.”

“Hadi,” dedi Roger, şoför koltuğunun kapısını açarken. “Bizim arabayla gidelim.”

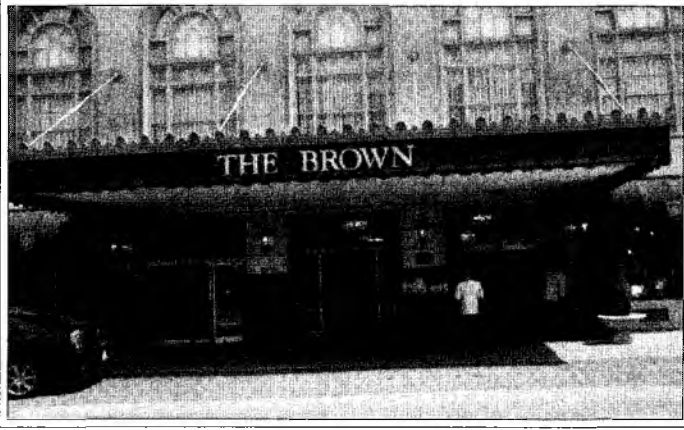
“Harika,” dedi Lucien, Liberty’ye doğru ilerlerken. “Bizim arabaların hepsi arka tarafta.”

O bunu söylerken Roger'la bir an bakiştık ve ikimizin de yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. Kaç tane arabadan bahsettiğini merak etmiştim doğrusu. Onlardan "hepsi" diye bahsetmek için insanın kaç tane arabası olurdu ki?

Lucien arka koltuğa geçerek ortaya yerleşti ve ikimizin koltuğunun arasından ileri uzandı. "Daha önce Louisville'e gelmiş miydiniz?" diye sordu.

"Yok," dedi Roger ve ben de başımı iki yana salladım.

"Tamam o zaman," dedi Lucien, arkasına yaslanıp gülümseyerek. "The Brown'a gidiyoruz."

THE BROWN HOTEL

MORGAN MATSON

ENNNNFEEEEESSSS!!!

The Brown dediğı yer, Louisville'in merkezindeki Brown Hotel'miş meğar. Oraya gitmeden önce Lucien bize kısa bir Louisville turu attırdı. Bundan çok keyif aldım. Gördüğüm en temiz şehirdi burası – en azından Los Angeles'tan daha temiz olduğu kesindi. Çevre düzenlemesi çok güzel yapılmıştı. Dört bir yanımda çiçek açmış ağaçlarla doluydu ve bunlardan havaya çok güzel bir koku yayılıyordu. Caddeler genişti ve kimse acelesi varmış gibi davranmıyordu – bu da L.A.'den çok farklı bir yöndü. Her tarafta at figürleri vardı – gerçi Kentucky Derby*'nin burada yapıldığını düşününce, bu durum normaldi. Hatta hoşuma giden bir ayrıntı olarak, önümüzde giden arabaların bazılarında da at resimleri

* Louisville'de her mayıs ayının ilk cumartesi gününde düzenlenen at yarışı organizasyonu. (Ç.N)

vardı. Louisville çok huzurlu bir yerdi. Doğrusu böylesini beklemiyordum.

Lucien bizi kenarına bina büyüklüğünde bir yarasa yerleştirilmiş olan Louisville Slugger Müzesi'nin yanından geçirdi. Yapıya hayranlıkla baktım ve fotoğrafını çekebilmek için sabah Roger'dan buradan geçmesini istemeyi aklıma yazdım. Charlie buna bayılırdı – öteden beri beyzbolu çok seviyordu. Bu düşünce beni biraz huzursuz etti; çünkü kardeşimin ne kadar az aklıma geldiğini, diğer bir deyişle onu düşünmemek için ne kadar uğraştığımı fark etmiştim. Muhtemelen ikinci söylediğim daha doğruduydu. Ama Charlie'yi düşünmek istemiyordum. Olan bitenlerin ve sonrasında onun yaşadığı her şeyin aklıma gelmesine yol açıyordu. Camdan dışarı bakarak Louisville'i seyretmeye devam ettim.

Lucien, yolu tarif ederek Roger'ı çok şık görünümlü bir otelin önüne getirtti. Otelin kırmızı renkli devasa gölgeğinde altın rengi harflerle THE BROWN yazıyordu. Çok güzel bir yere benziyordu ve doğal olarak bizim fiyat aralığımızın üstünde olduğu kesindi.

“Çok güzelmiş,” dedi Roger, bana bir bakış atarak. Onun da elimizdeki tüm para olan dört yüz dolar ve bozuklukları aklından geçirdiğini sezdim. Muhtemelen burada bir gece kalmak için elimizde avucumuzda ne varsa ortaya dökmemiz gerekirdi. “Ama bu akşam böyle bir yerde mi kalmayı düşünüyoruz, bilemiyorum...”

“Merak etmeyin,” dedi Lucien. “Burada sadece yemek yiyeceğiz.”

“Ah,” dedi Roger. “Anladım.” Bu oteldeki restoranlar da büyük olasılıkla normalde gittiğimiz fast-food restoranları ve yol kenarındaki lokantalardan daha pahalıydı ama bir seferlik bu kadarını karşılayabileceğimizi düşündüm.

Lucien, Roger’a vale girişini tarif etti ve biz daha ağızımızı açmadan beyaz ceketli üç vale aynı anda kapılarımızı açtı. Üzerimde Bronwyn’in kıyafetlerinin olmasına şükrederek arabadan indim. Roger da beyaz tişörtünü alelacele kot pantolonunun içine sokmaya çalıştı. Lucien, Roger’ın kapısını açmış olan valenin yanına giderek adamın elini sıktı ve o esnada ikisinin elleri arasında yeşil bir görüntü gelip geçti. Bir anda ortaya çıkan iki vale bize otelin kapılarını açtı ve içeri girdik. Etrafıma bakınırken ağızımın açık kaldığını hissettim. Artık buranın fiyat aralığımızın üzerinde olduğundan iyice emin olmuştum – inanılmaz şık bir oteldi burası. Tavan dan avizeler sarkıyordu ve yerler yumuşak, desenli halılarla kaplıydı. Her tarafta parlak görünümlü pirinç eşyalar göze çarpıyordu.

Lucien bizi antika görünümlü koltuklar, doğuya özgü kilimler ve atları gösteren yağlı boya tablolarla dekore edilmiş lobiden geçirdi ve üç basamak inerek J. Graham’s Café ve Bar’a geldik. Girişteki görevlinin önünde bekleyen büyük bir kalabalık vardı ama Lucien hiç aldırmadan en ön tarafa ilerledi ve hiç beklemeden köşedeki bir masaya alındık. Masa sokak lambalarıyla aydınlatılmış, sessiz bir caddeye bakıyordu.

“İyi akşamlar, Bay Armstrong,” diye mırıldandı görevli bize menüleri verip yanımızdan ayrılırken.

Şaşkınlıkla Lucien’a bakarak, “Seni tanıyorlar mı?” diye sordum.

Lucien biraz mahcup olmuş bir tavırla omuz silkti. “Buraya uzun zamandır geliyoruz. Derby sezonunda annemle babam on birinci katta bir süit oda tutarlar. O yüzden yavaş yavaş çalışanlarla birbirimizi tanıdık.”

“Doğru ya,” dedim, sanki bu herkesin hayatının parçası olan normal bir şeymiş ve hiç göz korkutucu bir tarafı yokmuş gibi. Bakışlarımı zevkle döşenmiş, pahalı olduğu her halinden belli olan restoranda gezdirirken, böyle bir yere gelmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüm. En azından Roger’la yola çıktığımızdan beri kumaş peçetelerle karşılaşmadığımız kesindi. Menüye bakmaya yeltendim ama Lucien elini üzerine koydu.

“İzin verirseniz,” dedi, bakışlarını Roger ile ikimizin arasında gezdirerek. “The Brown’da kendi tarifleri olan çok ünlü bir yemek yapıyorlar. Henüz denemediyseniz, mutlaka yemelisiniz.” O an Roger’m daha önce macera düşkünlüğüme ne olduğunu sormasını hatırladım. Söyledikleri büyük oranda şakadan ibaretti ama yine de bu soru aklıma takılmıştı. Eski halim bile daima biraz ihtiyatlı davranan biriydi. Charlie hiçbir zaman tedbirli olmadığı için, ben bu rolü üstlenmek zorundaydım. Ayrıca öyle uzun zamandır harita okumaya alışmıştım ki, bir planın izinden gitmemek ve yolun sonunu göremek bana göre değildi. Ama işte anneme karşı çıkmıştım ve dünya başıma falan yıkılmamıştı. Kentucky’deydim;

ipleri koparmış, Roger'la ve tanımadığım biriyle şık bir restoranda, üzerimde başkasının kıyafetleriyle otuyordum. Belki de macera düşkünlüğüm yok olmamıştı. Belki sadece uykudaydı. Menüyü iterek, "Olur," dedim. Ama bunu söyler söylemez, şu meşhur yemeğin salyangoz falan olmamasını umut etmek zorunda kaldım. İşin içinde tatlı ekmekler de olmasa iyi olurdu; çünkü İngiltere'de bunların ne tatlı, ne de ekmek olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Roger'ın masanın karşısından bana usulca gülümsemediğini gördüm ama Lucien hepimiz için "Sıcak Brown" denen bir şey sipariş ettiğinde gülümsemesi yok oldu.

"Et yersiniz, değil mi?" diye sordu Lucien, üç garson aynı anda önümüze üç kızartma tavası koyarken. "California'dan geldiğiniz için önce sorsam iyi olurdu aslında." Endişe verici bir adı olan yemeğin servisini beklerken birbirimizi az çok tanımiştik. Lucien'in on sekiz yaşında olduğunu ve güz döneminde Vanderbilt'te okumaya başlayacağını öğrenmiştik.

"Aramızda vejetaryen yok," dedi Roger.

"Güzel," dedi Lucien. "O zaman saldırın!"

Tabağıma bırakılmış olan kızartma tavaına baktım. Garsonlardan biri yemeği bize anlattı: Sıcak Brown denen yemek, büyük parçalı yumuşak ekmeklerin üzerine yerleştirilmiş, parmesan peyniri ve kremalı bir sosla kaplı, domates dilimleriyle süslenmiş ve üzerine yerleştirilen maydanoz ve iki parça domuz pastırmasıyla son dokunuşları yapılmış hindi göğsü anlamına geliyordu.

Yemeğe nereden başlayacağımı düşünerek tabağımı incelerken, Lucien'm da yemeğe başlamadığını fark ettim. Bana beklentiyle bakıyordu ve ancak ben çatalımı elime almca, o da çatalına davrandı. Güneylilerin ne kadar görgülü olduklarını duymuştum ama bu kuralların yüz yıl kadar önce yok olup gittiğini sanıyordum. Anlaşılan işin aslı öyle değildi; çünkü kanıtı önümde oturmuş, yemeğini yemeğe başlamadan önce benim ilk lokmamı almamı bekleyerek gözümün içine bakıyordu.

Gümüş çatal bıçaklar şaşırtıcı derecede ağırdı. Yemekten küçük bir parça keserek yedim. İnanılmaz bir şeydi. Bir lokma daha aldım ve Roger'ın karşımda yemeğini zevkle yediğini gördüm. Yemeğe devam ederken sevdiğim her şeyin yemekte olduğunu fark ettim – neden Kentucky'de yaşayanlar dışında kimse bunların erimiş peynirle bir arada sunulunca ne kadar güzel olacağını fark etmemişti ki?

Menüde bira olmadığından Roger kola söylemişti ama ben Lucien'a uyup tatlı çay diye bir şey sipariş etmiştim. İçeceğimden küçük bir yudum aldım ve gazozun o andan itibaren en sevdiğim içecek olma unvanını kaybettiğini düşündüm. İçtiğim şey buzlu çaydı ama çok tatlı değildi. Şeker içeceğin içine karıştırılmamıştı; daha ziyade aromasının bir parçası gibiydi. Burayı ve NuWay'i düşününce, bundan sonra bir yere gittiğimde daima orada yaşayanların önerilerini dinlemeye karar verdim; çünkü bu konuda henüz hayal kırıklığına uğramamıştım. Lucien tatlı siparişini de halledeceğini söyledi ve bu öneriyi seve seve kabul ettim.

İkisini spor filmlerine ilişkin bir tartışmanın ortasında bırakarak tuvalete gitmek üzere ayağa kalktım. Lucien'in iyiliğini düşünerek, Roger'ın *Kazanmak Arzusu* filminin lafını açmayacağını umut ediyordum. Ellerimi yıkarken aynadaki yansımama baktım ve Yosemite'daki tuvalet aynasında gördüğüm yansımamı düşündüm. Çok farklı görünüyordum ve bunun tek sebebi o sırada ağlıyor ve ağaç kabuğundan yapılmış hissi veren kâğıt havlularla yüzümü ovuşturuyor olmam değildi. Şimdi iyice bronzlaşmışım ve yepyeni kıyafetlerim vardı. Ama tek mesele bu da değildi. Aynadaki yansımamı bir süre daha seyrederek omuzlarımı dikleştirdim.

Masaya döndüğümde Roger'la Lucien bir anda konuşmayı kestiler. Bu durum beni endişelendirmişti ama daha ağzımı açmadan tatlı tabakları servis edildi.

"Derby turtası," dedi Lucien. "Bir Louisville geleneğidir. Afiyet olsun." Garsona yanına gelmesini işaret ederek "Bir kadeh Maker's Mark lütfen," dedi.

Garson bakışlarını Roger'la benim aramda gezdiren tekrar kendisine sakince bakan Lucien'a döndü. "Elbette," dedi ve dönüp gitti.

"İçki mi sipariş ettin sen şimdi?" diye sordum şaşkınlıkla. Acaba bütün ülkede geçerli olan içki içme yasıyla ilgili kanunlar Kentucky'de geçerli değil miydi?

"Dostum?" dedi Roger hayranlıkla, ağzı tatlıyla doluyken. Çatalını Lucien'a doğru kaldırıp yemeğe devam etti. Ben de tatlımdan bir parça aldım. Turta; çikolata, çilek ve ceviz karışımından oluşuyordu ve tek kelimeyle

harikaydı. İçimden, keşke Kentucky, yerel yemeklerini ülke geneline yayma konusunda daha başarılı olsaydı diye geçirmeden edemedim.

O sırada garson Lucien'm önüne iki küp buz eşliğinde yarısına kadar kahverengi bir sıvı doldurulmuş kısa bir kadeh bıraktı.

"Bu nedir?" diye sordum. "Kentucky'de kimlik sormuyorlar mı?"

"Her zaman değil," dedi Lucien, gülümseyerek. "Bu önümüzdeki kadehte gerçek Kentucky burbonu var. Burbonun Amerika'ya ait tek içki olduğunu biliyor muydunuz?" Roger ile ben, başımızı iki yana salladık. "Öyle," diye sözlerini sürdürdü Lucien. "Üstelik, Kentucky'de üretilmediği sürece, adına burbon denmez. Ancak ekşi mayşe denilebilir belki."

"Şampanya gibi," dedim, bir seferinde Noel Coward'ın bir oyununun provasını yaparken öğrendiğim bir şeyi hatırlayarak. "Fransa'nın Champagne bölgesinde yapılmamışsa, adına köpüklü şarap deniyor."

"Aynen öyle," dedi Lucien. Burbon kadehini masanın ortasına koydu. "Ee, arabayı kim sürecektir?" diye sordu. "Sizce sorun olmazsa ben sürerim."

Roger bana bir bakış atarak kolasından bir yudum aldı. "Ben sürmeye devam ederim," dedi. "Sorun olmaz."

"Ah," dedi Lucien. "Tamam."

"Ben şu aralar araba kullanmıyorum," dedim bir anlık sessizliğin ardından açıklama yapmam gerektiğini hissederek. Ama bunu söyler söylemez, bu açıklamanın hiçbir

şeyi açıklığa kavuşturmadığını fark ettim. “Öyle... işte,” dedim, olayın nedenlerine gitmeden hiçbir şeyi açıklayamayacağımı fark ettiğimdeyse sustum.

“Size nasıl uyarsa,” dedi Lucien. Sonra eliyle burbonu göstererek, “İçer misin?” diye sordu.

“Yok, almayayım,” dedim ikinci bardak tatlı çayımı içerken.

Lucien kaşlarını kaldırarak bana baktı ve “Bizim gerçek, yerel burbonumuzu reddediyorsun demek?” diye sordu.

“Ah,” dedim, her nedense gülümseyerek gözlerini tavana dikmiş olan Roger’a bir göz atarak. “Şey, peki madem.” İkisi beni dikkatle izlerken kadehi kendime çekip elime aldım. Şaşırtıcı derecede ağırdı. İçkiyi şöyle bir kokladım ama sonra durup bunun sadece şarap içerken yapılıp yapılmadığını düşündüm. Her şekilde, izmarit gibi kokuyordu. İhtiyatlı bir tavırla içkiden bir yudum aldım ama neredeyse olduğu gibi masaya tükürecek-tim. Zira tadı da izmaritten farksızdı. Dumanlı izmarit. Herhalde orman yangınını içmek böyle bir şey olsa gerek. Kendimi içkiyi yutmaya zorladım ve boğazım yanarken gözlerime yaşlar doluştu. “Mm,” diye öksür-düm, konuşma yetimi geri kazanınca. “Çok... Hoşmuş.”

Başımı kaldırdığımda Roger’ın da, Lucien’in da kah-kahalara boğulduğunu gördüm. “Affedersin,” dedi Lucien, içkiyi önümden alıp tekrar masanın ortasına koyarken. “Sana bunu içirtip içirtemeyeceğimi görmek istedik.”

"Ne?" dedim, öksürmeye devam ederek. Roger hâlâ gülümsüyordu. "İkiniz de mi?"

"Küçük bir bahis," dedi Lucien, masaya bir yirmilik koyarak. "Kentucky'ye hoş geldin."

"İçmezsem sana ayıp olur diye düşündüm," dedim öfkeyle. Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Ama Roger arkasına yaslanıp yirmiliği cebine indirirken çok iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu. Kafamdan o parayı da elimizdekine ekledim.

"Yok canım," dedi Lucien, su bardağımı bana uzatarak. "Biraz içsen iyi olur." Bardağı alıp büyük bir yudum su içtim. "Bence burbon iğrenç bir şey. Annemin nasıl içtiğini bir türlü anlamıyorum. Bence insan elli yaşına gelip hiçbir şeyin tadını alamaz oluncaya kadar böyle bir şey içemez."

"Affedersin," dedi Roger bana süklüm püklüm bir tavırla.

"Tabii canım," dedim. Ona kötü kötü bakmaya yel-tendim ama kendimi tutamadım.

"Şerefe?" dedi Lucien, suyunu havaya kaldırarak. Ben tatlı çay bardağımı elime alırken, Roger da kolasını uzattı.

"Şerefe," dedim ve bardaklarımızı birbirine vurduk.

Lucien, Roger'a döndü. "Ee, demek sen ve Hadley, ha?"

"Evet," dedi Roger, boğazını temizleyerek. "Yani, bu sene okul döneminde çıkıyorduk. Tam dersler bittiği sırada ayrıldık."

“Dur, tahmin edeyim,” dedi Lucien, içini çekerek. “O günden beri ondan haber almadın, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Roger. “Yani, bugün birkaç kelime konuştuk ama...”

“Şimdi de telefonlarına çıkmıyor?”

“Hayır,” dedi Roger, ağır ağır. “Çıkmıyor.”

“Üzgünüm, dostum,” dedi Lucien. “Sanırım onun MO’su bu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Modus operandi,” dedi Lucien. “Latince insanların kullandığı yöntemleri ifade eden bir söz.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedim gözlerimi devirerek. “Yani, bunu söylerken ne demek istiyorsun?”

“Bir tahmin daha yapayım,” dedi Lucien, sorumu duymazdan gelerek tekrar Roger’a dönerken. “Neden ilişkinizi bitirdiğine dair hiçbir açıklama da yapmadı.”

“Onun bitirdiğini kim söyledi ki?” dedi Roger, esip gürleyen bir tavırla. “Yani, belki de ben öyle istedim.”

Lucien ona bakmakla yetindi ve Roger içini çekti. “Hayır,” dedi sonra. “Hiçbir açıklama yapmadı.”

“Onun MO’su,” dedi Lucien, bana dönerek. “Öteden beri zavallılara böyle davranıyor – alınma sakın ha –”

“Yok canım, ne alınacağım,” dedi Roger.

“Hatta ortaokuldan beri. Maalesef onun olayı bu. Sen Hadley Kasırgası’na yakalanmışsın. Bir anda ortaya çıkıp etrafı birbirine katıyor, sonra da arkasında tam bir

yıkım ve ne olup bittiğini anlayamamış insanlar bırakıp gidiyor.”

“Bu sık sık olan bir şey mi?” diye sordu Roger, gergin bir sesle.

Lucien onu başıyla onayladı ve bir an hepimiz önümüzdeki içeceklere aşırı bir ilgiyle baktık. “Ama daha önce kimse onunla yüzleşmeye kalkışmamıştı,” dedi Lucien, sessizliği bozarak. “O yüzden buraya gelmen iyi oldu, dostum. Belki onun kabuğunu kırmayı başarsan sen olursun.” Bardağını Roger’a doğru kaldırdı. “Sana şans diliyorum.”

Başımı çevirip Roger’a baktım ama o gözlerini ısrarla kolasına dikmişti. Kendimi görmemem gereken bir şeyi kazara görmüş gibi hissettim.

“Ama ben ne anlarım ki?” dedi Lucien, gereğinden biraz daha yüksek bir sesle. Belki o da benimle aynı şeyleri hissediyordu. “Yani, ben onun küçük kardeşiyim. Kalkıp sırlarını benimle paylaştığı söylenemez.” Konuyu değiştirmeye çalışan birinin çaresizliğiyle bana döndü. “Senin kardeşin var mı?”

“Bir erkek kardeşim var,” dedim, bu akşam Charlie’yi her zamankinden çok düşündüğümü hissederek. Keşke Lucien başka bir konu açsaydı.

“Senden büyük mü?”

“Küçük,” dedim. “Üç dakika kadar.”

Lucien kaşlarını kaldırdı. “Hadi canım,” dedi. “İkiz misiniz?” Onu başımla onayladım. “Herhalde ikiniz acayip yakınsınızdır, öyle değil mi?”

Bunu söylediğinde midemin kasıldığını hissettim. Küçükken Charlie'yle yakın olduğumuz dönemler olmuştu ama şimdi dönüp baktığımda, bütün hayatımız boyunca aramızda bir mücadele geçmiş gibi geliyordu. Sanki aramızda bir türlü aşamadığımız bir duvar vardı. "Pek sayılmaz," dedim, sesime neşeli bir hava katmaya çalışarak. "Çok yakın değiliz."

"Ah," dedi Lucien ve masa tekrar sessizliğe gömüldü. Onun bu akşam daha fazla sohbet konusu açmaya yeltenmeyeceğini sezdim.

"En azından seni ısırmıyormuş," dedi Roger, keyfi yerinde görünmeye kararlı bir ses tonuyla sohbe tekrar katılarak. Bileğini masanın üzerinden uzattı ve avucundaki küçük, daire şeklindeki izi gördük. "Üvey kardeşim," dedi. "Çok iştahlı bir çocuk."

"O da bir şey mi?" dedi Lucien, kolunu sıvayıp bize belli belirsiz bir yara izini göstererek. "Sekiz yaşındayken Hadley atını bana çifte atması için eğitmişti. Tabii bunu hep inkâr eder."

Roger masanın üzerinden tabağıma uzanıp bir çilek aldı ve Lucien kalkmak için bizden izin istedi.

"Affedersin," dedim Lucien gittiğinde, o ana dek baş başa konuşmaya fırsatımız olmadığını fark ederek. "Onu davet ettiğim için."

"Yok ya, sorun değil," dedi Roger. "Hoş biri."

"Öyle," dedim. "Sadece..." Roger'a daha önce evde bir başıma kalmanın nasıl bir duygu olduğundan bahsetmemiştim. Lucien'in yüz ifadesinde tanıdık bir şeyler

görene kadar bunun bana neler hissettirdiğinin kendim bile tam olarak farkında değildim. "Bana yalnızlık çekiyormuş gibi geldi."

"Eğlenceli bir akşamdı," dedi Roger, bana belli belirsiz gülümsemeye çalışarak. Sonra başını iki yana salladı. "Hadley bana erkek kardeşi olduğundan bahsetmişti ama pek ayrıntı verdiği söylenemez. Bana evini ya da oturduğu şehri de pek anlatmadı. Çok tuhaf." Parmaklarıyla masanın cilalı yüzeyinde ritim tutarak sözlerini sürdürdü. "Buraya gelince onu aslında hiç tanımadığımı hissettim."

"Ah," dedim ve Roger'ın yüzünü inceleyerek ne kastedtiğini anlamaya çalıştım. "Ama hâlâ yarın onunla görüşmek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi başıyla onaylayarak. "İstiyorum. Yani, onca yolu bunun için geldik, öyle değil mi?"

Lucien masaya döndü ama yerine oturmadı. "Artık kalkalım mı?" diye sordu.

"Hesabı istemeyecek miyiz?" diye sordum, bütün akşam etrafımızda dönüp durmalarına rağmen şu an ortadan kaybolmuş olan garsonlardan birini aranarak.

Lucien başını iki yana sallamakla yetindi. "Hesap halloldu," dedi, kalkmam için sandalyemi çekerek. Bunu beklemediğim için biraz sendeledim.

"Niye zahmet ettin ki?" dedim ama Lucien gülümsemekle yetindi.

"Benim için zevkti," dedi. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Tek başına yemek yemek çok sıkıcı."

Roger'ın karşı çıkmak üzere ağzını açtığını gördüm ama Lucien yine başını iki yana salladı. "Cidden," dedi. "İyi ki beni de çağırdınız."

Restorandan çıkarken bizim içeride olduğumuz süre boyunca masa beklemeye devam eden birkaç kişinin yanından geçtik ve bize ters ters baktılar. Dışarı çıktığımızda hava hâlâ sıcak ve nemliydi. California'nın gece olduğunda sıcaklığın bir anda düştüğü çöl ikliminden sonra bu bana oldukça tuhaf gelmişti. Sanki eksik bir şeyler vardı. Adeta birisi bir şalteri indirmeyi unutmuş gibiydi.

Lucien bize Hummingbird Valley'e giden yolu tarif etti ve yol boyunca alışılmadık şekilde sessiz duran Roger'a bakmaktan kendimi alamadım. Çok bitkin bir hali vardı. Ama bunun sebebi bütün gün araba kullanmak mı, yoksa Hadley'yi görecektir olması mıydı, bilemiyordum.

"İçeri girerken budanmış çalıları gördünüz mü?" diye sordu Lucien, araba onların evinin bulunduğu caddeye girerken. Artık dışarıya tamamen karanlık çöktüğü ve ay ışığı üzerlerine vurduğu için o kadar da meşum görünmüyorlardı. Daha çok arkalarında uzanan malikane arazisini koruyan nöbetçileri andırdıkları söylenebilirdi.

"Görmez miyiz?" dedim. "Harikalar."

"Budanmış çalıları bir gelenek," dedi Lucien, ikimizin koltuğunun arasından öne eğilerek. "Burayı asıl Noel zamanı görmelisiniz."

Roger sinyal verdi ve Dünyanın En Uzun Garaj Yolu'na girdik. Ev karşımızda belirdiğinde ışıkları yanıyordu. Lucien'a dönerek, "Anlaşılan evde biri var," dedim ve Roger'ın direksiyonu sıkıca kavradığını fark ettim.

Lucien başını iki yana salladı. "Zamanlayıcı."

Onu başımla onaylayarak o kocaman eve, bütün o odalara baktım ve içeride bir başına olmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Roger arabayı evin önüne park ederek Lucien'a döndü ve elini uzattı. "Bize şehrini gezdirdin," dedi. "Çok teşekkür ederiz."

"Ne demek," dedi Lucien, onun elini sıkarak. Yüzünde yine o donuk gülümseme belirmişti. "O zaman yarın görüşürüz." Başımla onaylayarak gülümsedim. Lucien emniyet kemerini çözerek kapıyı açtı ama sonra tekrar bize döndü. "Baksanıza," dedi. "Bu gece burada kalmak istemez misiniz? Bir sürü odamız var, hem konuk evlerini şu anda kimse kullanmıyor." Bu çoğul kullanımı karşısında Roger'ın dudaklarının gülümsercesine hafifçe kıvrıldığını gördüm ama benden başkasının bunu fark edebileceğini sanmıyordum.

"Olmaz," dedim hemen. "Ama teşekkür ederiz."

"Cidden," dedi. "Odalar daima misafirler için hazır durumda. Hem kullanan kimse de yok. Tekrar onca yol gidip şehre dönmenizin ve geceyi geçirmek için bir otel aramanızın hiç anlamı yok."

Roger ile bir an gözlerimiz buluştu ve aynı anda aynı şeyi düşündüğümüz hissine kapıldım. Bu gece otele para harcamamak bizim de işimize gelirdi.

“Hadley için tuhaf olmaz mı?” diye sordu Roger, ona dönerek. “Yani, eski erkek arkadaşı onun evinde geceliyor...” Roger’ın bu sefer “eski” sıfatını kullanırken hiçbir sorun yaşamadığını fark ettim.

“Bilmesine gerek yok ki,” dedi Lucien. “Hem sorun etse kaç yazar? Siz benim misafirlerimsiniz. İstediğim herkesi evime davet edebilirim.”

Roger’a bir bakış attım ve o da kaşlarını kaldırıp başını onaylarcasına salladı. “Madem eminsin,” dedim. “Ama zaten bizim için pek çok şey yaptın.”

“Hiç de değil,” dedi Lucien, kapıyı kapatarak. Gülümsemesi artık gecenin büyük bölümünde olduğu gibi içten görünüyordu. “Sizi ağırlayabildiğim için mutluyum. Şimdi arabayı arka tarafa çeksek iyi olur.” Roger’a evin arkasına doğru giden yolu gösterdi ve klima çalışıyor olmasına rağmen karanlıkta çevreme daha yakından bakabilmek için camı açtım. Arazi kilometrelerce devam ediyor gibi görünüyordu ve büyük bir özenle düzenlenmişti. Yol kenarında gördüğümüze benzer başka budanmış çalılar göze çarpıyordu. Ama burada daha çok vardı ve dört bir yana yayılmışlardı – harika görünüyorlardı. Bir ağacın arkasından etrafı gözleyen bir ayı, birkaç köpek, hatta turnaya benzer bir şekil gördüm. Sonra bir dönemece saptık ve çalılar arkamızda kaldı.

“İnanılmaz görünüyorlar,” dedim.

“Beğendin mi?” diye sordu Lucien, öne eğilerek. “Gerçekten mi?”

"Kesinlikle," dedim. "Bunları da yoldakileri yapan kişi mi yaptı?"

"Hayır," dedi Lucien. "Başka biri yaptı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Bunlar daha güzeldi."

"Ben göremedim ya," dedi Roger. "Arabayı kullanırken gözümden kaçtı."

"İsterseniz yarın size gösteririm. Roger, buradan sola döneceksin."

İlerledikçe, Roger'ın neden beni düzelttiğini daha iyi anladım – burası gerçekten de bir malikâne arazisiydi. Artık ana bina tamamen gözden kaybolmuştu ve koru gibi görünen bir yerin içinden geçen asfalt yolda ilerliyorduk.

"Konuklarınıza epey mahremiyet sağlıyorsunuz anlaşılan," dedim, hiçbir şey görmeden yola devam ederken.

"Çok uzakta değil," dedi Lucien. "Hem iki evde de Jeepler var. Belki içinizden etrafı gezmek gelir ama kendi aracınızı kullanmak istemezsiniz diye." Bir an bu hayat tarzını sindirmeye çalışarak ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Bırakın böyle yaşamayı, bu gibi şeyleri duymuşluğum bile yoktu. "İşte geldik," dedi Lucien. Roger arabayı Raven Rock'ta normal boyutlarda bir ev olarak görülebilecek olan yapının önüne park etti. Burası ana binadan çok kulübeyi andıran iki katlı bir mekândı. Koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve yüksek bir çatısı vardı. Camlar tavandan yere kadar uzanıyordu ve ev bir verandayla çevrelenmişti.

“Evet,” dedi Roger, motoru sustururken kesik kesik gülerek. “Herhalde burası işimizi görür.”

Arabadan indik ve Lucien benden önce davranıp arkadan bavulumu aldı. Sonra anahtarıyla konuk evinin kapısını açarak bizi buyur etti. İçerinin sıcak bir havası vardı ama oldukça şık dekore edilmişti. Her şey birbirine uygundu ve mekân konuk evi olarak kullanıldığı için kişisel hiçbir eşya göze çarpmıyordu. Ama kullanılır durumdaki mutfak, alt katta bir, üst katta iki yatak odasıyla burası gerçek bir evdi. Lucien bize abur cuburların nerede olduğunu ve klimayı nasıl kullanacağımızı gösterdi. Ben ise o esnada bakışlarımı etrafta gezdirerek her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

“Sanırım hepsi bu. Sorunuz olursa beni arayın, yeter,” dedi, cep telefonunu buzdolabının üzerindeki hiç kullanılmamış beyaz tahtaya not ederken. “Yarın sabah görüşürüz o zaman. Ana binaya gelmek isterseniz, kahvaltı normalde saat dokuz gibi servis ediliyor.”

“Harika, dostum,” dedi Roger, benim kadar şaşkın bir tavırla. “Teşekkür ederiz.”

“Ne demek,” dedi Lucien. O kapıya yöneldiği sırada mutfak masasında gümüş renkli, ince bir dizüstü bilgisayarın durduğunu fark ettim. “Lucien,” dedim. “Bu senin mi, yoksa...”

Lucien dönüp baktı ve başını iki yana salladı. “Eve ait,” dedi. “İstedığınız gibi kullanabilirsiniz.” Eliyle belli belirsiz yukarıyı işaret etti. “Kablosuz internetimiz var.”

“Seni eve götüreyim,” dedi Roger, arabanın anah-tarlarını alarak.

“Sorun değil,” dedi Lucien. “Şu Jeeplerden birini alı-rım. Yarın görüşürüz.” Bir elini selam verircesine kal-dırdı ve kapıyı arkasından kapattı.

Lucien gidince ortalığa bir sessizlik çöktü. Şaşkın-lığımı üzerimden atamamış bir halde etrafıma bakın-dım ve Roger’a döndüm. “Buraya nasıl geldiğimizi tek-rar hatırlatır mısın?”

“Bilemiyorum,” dedi Roger, esneyerek. “Galiba onu akşam yemeğine davet ettin.” Roger merdivene yöneldi ve ben de onun peşinden gittim.

Bavulumu alarak bana en yakın odayı gösterdim. “Ben şurayı alayım?”

“Bana uyar,” dedi Roger, tekrar esneyerek. Spor çan-tasını omzuna asarak koridorun ilerisindeki odaya yö-neldi. “Bitmiş durumdayım. İyi geceler, Hillary.”

Bu sözleri karşısında gülümsedim. “İyi geceler, Ed-mund.” Roger’ın odasına girmesini izledim ve akabinde kendi odama yollandım. Roger çok yorgun olabilirdi – bütün gün araba sürmesinin bunda etkisi vardı tabii ama ben kendimi tuhaf bir şekilde kıpır kıpır hissediyordum. Bir bacadığında mavi harflerle COLORADO COL-LEGE yazan gri bir eşofman ve mavi renkli, askılı bir üst giydim. Bu sırada Bronwyn’in ev kıyafetlerinin bile benim dışarıda giydiklerimden şık olmasına hayret et-mekten kendimi alamadım. Belki internete girerim, te-levizyonda bir şeyler izlerim ya da mısır patlatırım diye

düşünerek aşağı indim. Ama pencereden içeri süzülen ay ışığını gördüğümde, içimden dışarı çıkmak geldi.

Ayaklarımın çıplak olmasına aldırmadan verandanın basamaklarına oturdum. Gece olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Sırtüstü uzanarak ellerimi başımın altında birleştirdim ve yukarı baktım. Evden gelen ışık dışında etraf kapkaranlıktı. Görünürde şehir ışıkları ve sokak lambaları olmadığı için yıldızlar gökyüzünü ele geçirmişti. Bir cümbüş halinde inanılmaz belirgin ve yakın görünüyorlardı. Dolunay vardı ve normalin iki katı büyüklüğündeydi. O kadar çok ışık saçıyordu ki, ana bınaya dönen yol, gece karanlığına rağmen rahatça seçiliyordu. Orada ne kadar uzun süre oturup gökyüzünü seyrettiğimi bilmiyordum ama belli bir süre geçmiş olmalıydı; çünkü boynum ağrımaya başlamıştı. Gerinerek doğrulduğumda, yolun ilerisindeki dönemeci alan bir çift otomobil farı gördüm. Işıklar konuk evine doğru ilerliyordu. Araba yaklaştıkça, bunun beyaza boyalı açık bir Jeep olduğunu gördüm. Sürücü koltuğunda Lucien oturuyordu. Bir eli direksiyondaydı, diğer kolunu ise yanındaki koltuğun arkasına yaslamıştı. Jeep konuk evinin yanından geçti ama sonra ani bir fren yaparak geri geldi ve tam önümde durdu.

“Hey,” dedi Lucien, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. Sonra bana gülümsedi. “Gezmeye çıkmak ister misin?”

Ona ve arabaya baktım. Önce içimden hayır demek geldi. Saat geç olmuştu, ertesi gün erken kalkmamız gerekecekti, üzerimde sütyen, ayağымda ayakkabı dahi

yoktu. Ama bir an tereddüt ettikten sonra basamakları indim. Belki de bu macera düşkünlüğüme ne olduğunu öğrenme şansımdı. "Tabii," dedim ve ön kapıyı açarak koltuğa yerleştim. "Hadi gidelim."

*“Dedim ki; Kentucky’nin mavi ayı,
ışıldamaya devam et.”*

-Elvis Presley

Yolda sessizce, hoplaya zıplaya ilerliyorduk. Jeep ke-
sinlikle normal bir arabadan daha sarsıntılıydı. Ama
üstü açık bir arabada olmanın ve ilerledikçe tepemizdeki
bütün o yıldızları seyretmenin harika bir tarafı vardı.

“Uyuyamadın mı?” diye sordum bir süre sonra.

“Yok,” dedi Lucien. “Bilemiyorum. Böyle bomboş bir
evde tek başına olmak bir garip...”

“Bilmez miyim?” dedim hiç düşünmeden. Lucien şaş-
kınlıkla kaşlarını kaldırarak bana baktı. Geri adım atıp,
yarım yamalak bir açıklama mırıldanarak hiçbir şey de-
memişim gibi davranmayı düşündüm. Ama nihayetinde
bir şey demiştim. Derin bir nefes aldım. “Ben, şey, ma-
yıs ayı boyunca evde bir başıyaydım. O yüzden nasıl bir
his olduğunu biliyorum.”

“Bütün ay mı?” diye sordu Lucien ve onu başımla
onayladım. “Ailen neredeydi?”

Bunu sormasını beklemem gerekirdi. Ama son üç aydır
ben de aynı şeyi merak ettiğim için bu soruyu duymak
bana çok ağır gelmişti. “Şey,” dedim, gözlerimi ondan

kaçırarak yere dikerken. “Erkek kardeşim...” Annemin hikâyesine uyup kimseye Charlie’nin rehabilitasyonda olduğunu anlatmamıştım. Annem bu sözcüğü bana karşı bile ağzına almamış, oradan daima “tesis” diye bahsetmişti. “North Carolina’ya gitti,” dedim, Lucien’in sebepini sormayacağı umuduyla kendimi anlatmaya devam etmeye zorlayarak. Köpek balıklarının yüzmeyi bırakınca ölmesi gibi, ben de durup kendimi dinlersem konuşmayı sürdüremeyeceğimi biliyordum. “Annem de yeni evimizi düzene koymak için Connecticut’a gitti. Babam ise... babam öldü.” Bunu söyledikten sonra dudaklarımı sıktım. Sırf bu kelimeyi ağzıma almak bile çenemin titremeye başlamasına yol açmıştı.

“Çok üzıldüm,” dedi Lucien. Daha önce olduğu gibi, bu sözlerinde içtendi.

“Teşekkürler,” dedim ben de bütün samimiyetimle. “Bu sıralar...”

“Üstesinden gelmeye mi uğraşıyorsun?”

“Öyle de denebilir,” dedim ve sessizce yola devam ettik. “Araba kazasında öldü,” diye ekledim bir süre sonra. Lucien’in sebepini sormasını ve o “nasıl” sözcüğünün aramızda asılı kalmasını istemiyordum.

“O yüzden mi araba kullanmıyorsun?” diye sordu Lucien, kısa bir duraksamanın ardından.

“Evet,” dedim. Yola devam ettik ve gözyaşlarına boğulma isteğimi biraz olsun bastırmayı başardım. Bir an için gözlerimi kapattım ve sıcak gece havasının yüzüme çarptığını hissettim.

“Bir gün tekrar kullanacak mısın peki?” diye sordu Lucien.

Gözlerimi açarak ona baktım. “Evet, muhtemelen bir gün,” dedim, bu işin sonunu düşünmediğimi fark ederek. Tıpkı o sabaha kadar Graceland’a babamla gitmemsem, hiçbir zaman gidemeyeceğimi anlamamış olmam gibi. “Ben sadece... ne zaman araba kullanmayı düşünsem, paniklemeye başlıyorum.”

“Orası belli. Ama bunun sana engel olmasına izin veremezsin, öyle değil mi?”

Buna cevap vermek istediğimi pek sanmıyordum; o yüzden etrafı izlemekle yetindim. Galiba ana binaya yaklaşmıştık ama o ana dek öyle çok dönüp dolaşmıştık ki, emin olamadım. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Varmak üzereyiz,” dedi Lucien. “Görürsün.” Yolda bir çukura girdik ve ikimiz de yerimizden hopladık. “Sıkıntı yok,” dedi Lucien. “Her şey kontrolüm altında.” Bana gülümsedi. “Ama şimdi tutunsan iyi olur.” Bu sözlerle Jeepi yoldan çıkarıp bir anda çimenlerin arasına soktu.

“Şey, bunu yapmamız sorun olmaz mı?” diye sordum.

“Yok canım,” dedi Lucien. “Annem buralarda çimenlerin nasıl görüldüğünü pek umursamıyor.”

Araziyi geçerken cidden derin çukurlara girip çıktık. Lucien’in demesine bakılırsa, bunlar tarla sincaplarının işiymiş. Lucien, çimenlerin gözün alabildiğince uzandığı büyük bir açıklığın kenarında durdu. Öyle büyüktü ki, buraya çayırılık demek daha doğru olacaktı. Ama çayırılık boş değildi. Her tarafta yollarda ve evin çevresinde

gördüğümüz hayvan şekilli çalılıklar göze çarpıyordu. Görebildiğim kadarıyla en az on beş tane vardı ama hâlâ yapım aşamasında olan, yavaş yavaş şekillenmeye başlamış birkaç çalılık da gözümden kaçmadı.

“Vay,” diye mırıldandım, Lucien motoru susturup arabadan inerken. En yakınumdaki çalılığa, gerçek boyutlarda yapılmış, boynuna çelenk takılı bir at figürüne doğru ilerledim.

“Bu, geçen ayki Derby içindi,” dedi Lucien. “Hatta gazetelere çıktı.”

“Bunlar inanılmaz,” dedim, bakışlarımı etrafımızı çevreleyen figürlerde gezdirerek.

“Gerçekten beğendin mi?” diye sordu.

“Elbette,” dedim ve o sırada Lucien’in ses tonu dikkatimi çekti. Eğilip dişlerine minik bir kuş konmuş olan timsah şeklindeki çalıya baktım. “Bunu yapman ne kadar sürdü?” diye sordum, başımı kaldırıp ona bakarak.

Mahcup bir tavırla güldü. “Çok mu belli oluyor?”

“Bunu yapabildiğine inanamıyorum. Harika bir şey.”

“Sadece bir hobi,” dedi Lucien, birkaç adım gerimden gelerek. Akabinde çalıları incelerken yüzümde beliren ifadeyi seyretti.

“Buna hobi denmez,” dedim. “Gerçek bir heykeltıraştan farksızsın. Bunlarla gurur duymalısın.” Yapım aşamasında bir çalılığın yanında küçük bir el testeresi gördüm ve bir anda kafama dank etti. “Bu yüzden mi bugün elinde testere vardı?”

“Evet,” dedi. “Burada çalışırken arabanın sesini duydum. Sizi korkutmadım, değil mi?”

Bir anne ördek ve arkasında dizilmiş yavrularından oluşan figürle çok ilgileniyormuş gibi davrandım. “Belki birazcık.” Ördekler inanılmaz derecede ayrıntılı çalışılmıştı – tüyleri bile kabartılarla tek tek belirtilmişti. “Bunu nasıl beceriyorsun ki?” diye sordum, bakışlarımı etrafta gezdirerek. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Çok ilginç bir hikâye sayılmaz,” dedi. “Söylediğim gibi, buralarda böyle bir gelenek var. Bu çalılıklar hep hoşuma gidiyordu. Birkaç yıl önce de bu işte çok iyi olan bir bahçıvan tutmuştuk. Bana bildiklerini öğretti, hepsi o.” Elini bir pençesini kaldırmış olan bir yaban kedisinin sırtına yasladı. “Michelangelo’nun çok sevdiğim bir sözü var. Mermerdeki meleşği görebildiğini ve onu özgür bırakmak için çalıştığını söylüyor. Sanırım benim için de aynı şey geçerli. Tabii benim çalılıkların arasındaki yaban kedisini görmem dışında.” Bir an gülümsedi ama sonra omuz silkti. “Dediğim gibi, sadece bir hobi işte.”

Başımı iki yana salladım. “İnsanların hobilerine bu kadar zaman ve enerji harcadıklarını sanmıyorum.” Başımı bir ayı figüründen çevirip – aylar bir motifti anlaşılan – ona baktım. “Sen bir sanatçısın,” dedim.

Kesik kesik güldü. “Sanatçılar para kazanamaz. Bahçıvanların da para kazanamadıkları kesin. Annemle babam bunu sırf eğlence olsun diye yaptığımı düşündüklerinden ses etmiyorlar. Peyzaj tasarımı programı olan birkaç üniversiteye baktım. Ama söylediklerini duymalıydın. Onlara ihanet etmişim gibi konuştular.”

“Ama bunun sana engel olmasına izin veremezsin,” dedim. “Yani, bir şeye yeteneğin varsa sırf işler zorlaştı ya da korktun diye üzerine gitmemen hata olur.” Bu sözlerin nereden bu kadar tanıdık geldiğini düşünerek bir an duraksadım.

“Neyse, boş ver,” dedi Lucien. Gece karanlığında yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ifadesizdi. “Anlamamı beklemem hataydı zaten.”

“Tanrım,” dedim sinirlenerek. İçimde bir öfke hissi kabarmıştı. Nabzımın hızlanmaya başladığını hissedebiliyordum ama annemle konuştuğum zaman olduğu gibi korkutucu ve kontrolsüz gelmiyordu. Aksine, tuhaf bir şekilde iyi hissetmemi sağlıyordu. “Gayet de iyi anlıyorum. Sence benim annemle babam aktris olmamı istiyorlar mı?” ‘Babam’ kelimesini hâlâ ‘annem’in yanına eklediğimi – ve cümlemi ‘şimdiki zaman’da kurduğumu fark edince şaşkınlıkla duraksadım. “Yani, hiç de istemiyorlardı. Annem hâlâ istemiyor. Neyse,” dedim, bu dil sürçmesini bir kenara bırakıp asıl meseleye dönerek. “Babam tarih profesörüydü.” Bu ‘-di’ ekini söylerken oldukça zorlanmıştım. “Annemin ise İngilizce alanında doktorası var. Beni hiç anlamıyorlar. Hayallerimin çılgınca olduğunu düşünüyorlar. Belki de öyledir ama sırf bunu yapmamı istemiyorlar diye pes edecek halim yok. Yani istemiyorlardı diye...” Cümlelerimi doğru zamanda kurmaya çalışmaktan vazgeçerek içimi çektim. “Söyleyeceklerim bunlar.”

Lucien beni onaylayarak, yere baktı.

"Ben..." Bir an başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ama sonra sözlerimi sürdürdüm: "Öleceğimi sandım," dedim. "O kaza esnasında, bana sonsuz gibi gelen bir an, her şeyin bittiğini düşündüm. Sonra, gördüğün gibi, öyle bir şey olmadı ama... Sanki tam tersi bir sürece girdim. Bir daha hiçbir şey hissetmemek için yaşamayı âdeta bıraktım. Çünkü hissetmek insana acı çektiriyor, öyle ki..." Sesim tekrar boğuklaştı ama derin bir nefes alarak bir saniye öncesine kadar hissettiğimin dahi farkında olmadığım şeyleri söylemeye devam ettim: "Ama bu yolculuğa çıktığımdan beri... Nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya başladım. Kendimi canlı hissetmenin yani... Herhangi bir şey hissetmenin... Söylemeye çalıştığım şu ki, ne kadar zamanın kaldığını bilemezsin."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lucien, üzgün bir gülümsemeyle. "Kulağa kolay geliyor. Ama bunu başarabilir miyim, bilmiyorum."

"Öğrenmenin tek yolu var," dedim tekrar sinirlendiğimi hissederek. Çayırılığın ötesine baktım ve Jeep'i gördüm. Ay ışığının altında parlayan anahtarları kontakta sallanıyordu. Durup düşünmeden arabaya doğru ilerledim ve yaklaştıkça yürümem koşmaya dönüştü.

"Ah," diye seslendi Lucien. "Amy?"

"Birisi bana..." dedim. "Sırf korktuğun için bir şeylerden vazgeçemeyeceğini söylemişti." Sürücü tarafına geçtim ve koltuğa oturdum.

"Doğru," dedi Lucien. "Ama -"

Onu duymazdan gelerek direksiyonu kavradım. "Pekâlâ," diye mırıldandım kendi kendime. Kazadan bu yana ilk kez direksiyon başına geçiyordum. O sabah anahtarları babamdan alıp hiç düşünmeden sürücü koltuğuna oturduğumda neler hissettiğimi hatırladım. Elim anahtarlardaydı ama daha kontağı çevirmemiştim. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve içimde yükselmeye başlayan, bana orada oturmamamı, oturursam kötü şeyler olacağını söyleyen panik duygusunu bastırmaya çalıştım. Gözlerimi açtım ve çevreme bakındım. Evde değildim. Tabii ev her neresiyse. Nihayetinde California'da değildim ve üniversitenin oradaki kavşağa dönme ihtimalim yoktu. Her nasılsa, yıldızlı ve sıcacık bir gecede Kentucky'deki bir çayırıktaydım. Etrafta kırmızı ışıktaki hiçbir araba yoktu. Her şey yolundaydı. Anahtarı çevirdim.

Kendime düşünüp vazgeçecek vakit bırakmadan, vitesi değiştirdim ve ayağımı gaz pedalına yaslardım. Jeep ileri atıldı ve frene basınca geri savrulurken sırtımı koltuğa çarptım. Daha önce hiç böyle bir araba kullanmadığımı o an fark ediyordum. Bunları sürmek normal arabalardan farklı olsa gerekti. Ayrıca araba kullanma becerim de paslanmış gibiydi. Yapmam gereken her şeyi biliyordum ama birkaç ay önce olduğu gibi, gereken şeyleri bir arada yapamıyordum. Ellerimi direksiyonun iki yanına yerleştirerek gaza biraz daha yavaş bastım. Araba sakince ileri atıldı ve gaza biraz daha yüklenerek çayırılıkta yavaş yavaş büyük bir daire çizmeye başladım.

Lucien, vahşi kedisinin yanında, dairenin tam ortasında durmuş, gülümseyerek benimle aynı hizada dönüyordu. "Araba sürüyorsun!" diye bağırdı.

"Araba sürüyorum!" diye bağırarak ona karşılık verdim ve gaza iyice yüklenerek biraz hızlandım. Üstü açık bir Jeep kullanmak inanılmaz bir duyguydu. İlerlerken rüzgâr saçlarımı savuruyor, gerçekte olduğundan çok daha hızlı gittiğim hissini veriyordu. İlk daireyi tamamladıktan sonra geri dönüp tersine bir daire çizmeye başladım ve bu hareketim Lucien'ı güldürdü. Fren yapıp tekrar hızlanırken hiçbir yere gitmiyor olmama rağmen bunu ne kadar özlediğimi, ne kadar özgür hissettiğimi fark ettim.

"Amy, dikkat et –" diye seslendi Lucien bir anda, keskin bir sesle.

"Ne?" diye bağırdım ve araba bir anda sol tarafa yattınca kazayla gaza istediğimden daha sert bastım. Jeep ileri atıldı ve o an hâkimiyeti kaybettiğimi hissettim ve üç ay öncesine geri dönmüş gibi oldum. Bir saniye sonra kendime gelerek frene yüklendim ama karşımda gidecek büyüyen yeşil figürden kaçacak denli hızlı davranamamıştım. Bir *çatırtı* yükseldi ve araba durdu.

"İyi misin?" diye sordu Lucien, arabaya doğru koşarak.

Midem bulanıyordu. İçimde gerçek bir panik duygusu belirmişti ve ona yenilmek üzereydim. Gözlerimi açarak el frenini çektim ve titreyen ellerimi direksiyondan kaldırdım. Motoru susturup anahtarları hemen bıraktım. Aklımdan ne geçiyordu? Bunu neden denemiştin

ki? Ayağa kalkarak kaputun önünü görmeye çalıştım. “Ne oldu?” diye sordum, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Sanırım arabada bir şey yok,” dedi Lucien, eğildiği yerden. “Şu tarla sincaplarının açtığı deliklerden birine girdin. Ama sanırım Maurice için yolun sonu geldi.” Çalılıktan budanmış bir geyiğin – çatal boynuzlu – başını tutarak ayağa kalktı.

“Aman Tanrım,” dedim gözlerimi ona dikerek. “Çok üzgünüm – geyiğini mi parçaladım?” Neden bilmiyorum ama bu düşünce bir anda bana çok komik gelmişti. Patlatmak üzere olduğum kahkahayı çaresizce bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım.

“*Maurice*,” dedi Lucien acılı bir sesle ve bu kadarı bana yetti. Kendimi daha fazla tutamadım ve bir kahkaha krizine girdim. Gülmem durunca Jeep’ten indim ve geyiğin parçalanmış çalı gövdesine bakmaktan kaçınarak arabanın diğer tarafına ilerledim. Durum artık az önceki kadar komik gelmiyordu.

Lucien arabayı konuk evine doğru sürdü. Maurice’in başı koltukta aramızda duruyordu. “Tekrar özür dilerim,” dedim.

“Ah, zaten başına böyle bir şey geleceği belliydi,” dedi, başını eğip geyik kafasına bakarak. “İşin aslı, bir şey keşfetmiş bile olabilirsin. Bu geyik kafası şöminele-
rin üzerinde harika durmaz mı? Mesela evlerini böyle dekore etmek isteyen ama gerçek bir geyik öldürmek istemeyen insanlar için.”

"Bu fikir hoşuma gitti," dedim. "Bence gelecek vadediyor."

Lucien bana baktı ve ben de ona kaşlarımı kaldırdım. Arabayı konuk evinin önüne çekti ve başımı kaldırıp pencerelere baktım. Alt katın ışıkları yanıyordu ama ikinci kat karanlıktı. "Anlaşılan Roger uyumuş," dedim.

"Evet," dedi Lucien, eve bakarak. İkimiz de susunca cırcır böceklerinin ötmesi ve motorun homurtusundan başka ses duyulmaz oldu. "Ee, aranızda ne var peki?" diye sordu Lucien, sessizliği bozarak.

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, ne demek istediğini bile bile. Lucien motoru susturdu ve oturduğu yerde bana doğru dönerek sırtını kapıya yasladı. Sonra Maurice'in aramızda durduğunu fark etmiş olacak ki, kafayı kaldırıp arka tarafa koydu. "Hiçbir şey yok," dedim, gözlerimi ikinci kata dikerek. "Roger senin ablana âşık."

Lucien başını iki yana salladı. "Ondan pek emin değilim."

Ona karşı çıkmak üzereydim ki, daha birkaç saat önce Roger'ın da arabada aşağı yukarı aynı şeyleri dillendirdiğini hatırladım. "Eh... En azından aklının hâlâ onda olduğunu biliyorum. Yani, sonuçta buraya o yüzden geldik."

"Yani aranızda hiçbir şey yok mu?" diye sordu Lucien.

Ona gözlerimi kırptıştırarak baktım. Önce, bunu aklından geçirmesinin bile inanılmaz olduğunu düşündüm. Ama... tutamları çok fazla çekiştirmemeye çalışarak

ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Ne de olsa bu Roger'dı. Ve onu ilk gördüğümde ne kadar tatlı olduğunu düşünmüş olsam da, onu artık öyle görmüyordum. Sonra kendiliğinden gözümün önünden anılar gelip geçmeye başladı. Roger direksiyonda parmaklarıyla ritim tutuyordu. Roger yatakta omzundan aşağı kaymış battaniyeyle yanımda uyuyordu. Kansas'ta yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı bir gece yoldayken beni dikkatle izleyerek kendisiyle konuşmamı istiyordu. Bana son kızarmış patatesi teklif ediyordu...

"Amy?" diye sıkıştırdı Lucien beni.

"Hayır," dedim hemen. "Hayır, hiçbir şey yok. Hayır."

"Defalarca hayır dedin," dedi Lucien.

"Evet," diye hak verdim ona, bunu kendim de fark ederek.

"Bir türlü emin olamadım," dedi Lucien. "Yani, durumun ne olduğundan."

Başımı iki yana salladım. "Ortada bir şey yok." Bunu söyledikten sonra bir an duraksadım. Bu tam olarak doğru muydu acaba? "Yani, hiçbir şey olmadı," diye düzelttim, en azından bunun doğru olduğunu bilmenin verdiği rahatlamayla. "Yani, buraya Hadley için geldik. Çünkü Roger hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor."

"İşlerin yolunda gideceğini pek sanmıyorum. Bence Hadley ona şöyle bir bakacak ve kaçıp gidecek. Hep öyle yapar. Ben ise onun tam tersiyim. Ben kalıcı şeyleri severim."

“Sen bir şeyler yetiştiriyorsun,” diye hatırlattım ona. “Kök ekiyorsun. Gerçek anlamıyla. Kaçıp gitmeye meylli insanlar öyle şeyler yapmaz.”

“Hayır,” dedi Lucien gülümseyerek. “Sanırım yapmaz. Ama galiba bunu öğrendim; çünkü birilerinin burada olması gerekiyordu. Hadley ise bütün hayatını kaçarak geçirdi. O her şeyden kaçır. Olaylardan, insanlardan, duygulardan. Ailesinden... Ezelden beri onun kaçmasını izledim. Sence neden at biniyor? Küçüklüğünden beri tek derdi kaçmak. İnsanın er ya da geç durması gerektiğini anladığını sanmıyorum. Peki o zaman geldiğinde ne olacak?”

Lucien'in söyledikleri bana da fazlasıyla tanıdık geliyordu. Gözlerimin önünden Charlie hemen her gece gizlice evden kaçarken kafasının veranda korkuluklarının arasından kaybolması gelip geçti. “Galiba benim kardeşim de aynı şeyi yapıyor,” dedim ağır ağır. “Bir şeylerden mi kaçıyor, bilmiyorum. Ama insanların peşinden gelemeyeceği yerlere gitmeyi seviyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Lucien.

“Öyle,” dedim, kardeşimin yokluğunu derinden hissederek. Uzun zamandır onun hakkında konuşmamaya dikkat ediyordum. Ama bir anda içimden konuşmak gelmişti. Nedenini bile bilmememe rağmen, Lucien'in beni anlayacağını seziyordum. “Kardeşim rehabilitasyonda,” dedim ilk kez yüksek sesle.

Lucien uzun uzun bana baktı ve sonra kesik bir gülüşle bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Annem de öyle,”

diyerek başını iki yana salladı. “Neredeyse her yaz gidip içkiyi bırakıyor. Annemle babam herkese golf oynamak için seyahate çıktıklarını söylüyorlar. Birkaç yıl öncesine kadar buna ben bile inanıyordum ama sonra Had bana işin aslını anlattı.”

“Çok üzıldüm,” dedim, bunu içten söylediğimi anlayacağını ümit ederek.

“Ben de,” dedi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “Tanrım, tam bir Norman Rockwell tablosuyuz, öyle değil mi?”

“Mutlu ailelerin hepsi birbirine benzer,” dedim, bir seferinde annemle Charlie’nin bahsettiğini duyduğum bir kitaptan alıntı yaparak.

Lucien beni başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

Bakışlarımı gökyüzüne diktim. “Hey, Kansas eyaletinin sloganını biliyor musun?”

“Hayır. Neymiş?”

“*Ad astra per aspera* – Latince bir deyiş. Bizim dilimizde, en dipten –”

“Yıldızlara demek,” diye bitirdi Lucien. Etkilenmiş gözlerle ona baktım ve elini kendi kafasına tıklattı. “Burası da boş değil yani.”

“Etkileyici,” dedim. “Bu gece tam da bunu düşündüm. Dışarısı çok güzel.”

“Öyle,” diye mırıldandı Lucien. “Amy...” Başımı ona çevirdim ve biraz bana doğru kaymış olduğunu fark ettim. Şaşkınlıkla ona bakarken biraz daha kaydı ve uzanıp

bir saç tutamını kulağımın arkasına itti. Eli bir an orada kaldı ve sonra yanağımlı izleyerek çeneme indi.

“Ah,” diye mırıldandım. “Ah. Şey...” Bunu hiç beklemiyordum. Böyle bir şey yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Lucien’dan hoşlanmıştım tabii, çok nazik biriydi ama...

Lucien kolunu koltuğun arkalığına yaslayarak bana iyice yanaştı ve elini omuzlarımlı arkasına götürdü. Onun dokunuşuyla hafif bir ürperme hissettim. Karşımda benden hoşlanan, görünüşe göre yıldızların altında benimle öpüşmek isteyen bir çocuk vardı. O iyice eğilip başını bana yaklaştıtırırken ben hâlâ neler hissettiğimi, ne yapacağımı çözmeye çalışıyordum.

O anda Roger’ın penceresindeki ışık yandı ve başımı kaldırıp oraya bakınca bütün anı berbat ettim. Lucien da başını kaldırıp ışığa baktı ve sonra biraz geri çekildi. Aramızda oluşan tuhaflığı örtbas etmek için “Anlaşılan Roger uyanmış,” dedim sanki ikimiz de bunu anlamamışız gibi.

“Öyle görünüyor,” dedi Lucien, mahcup bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık vererek kapıya doğru kaydım. “Ben de artık yatsam iyi olur,” dedim arabadan inerek. Kapıyı kapatıp içeri doğru eğildim. “Ama yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedi Lucien rahat bir tavırla fakat biraz kızardığını fark ettim. “Bu gece araba sürdün,” dedi bana bakarak. “Bu büyük bir şey.”

“Evet,” dedim, arabanın kontrolünü kaybettiğim anı düşününce panik duygusunun bedenime yayılmaya başladığını hissederek. Bu duyguyu bastırmaya ve bana bir şey olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Ne yazık ki aynı şeyi Maurice için söylemek mümkün değildi. Dönüp konuk evine doğru ilerlemeye başladım.

“Bir şey daha,” dedi Lucien arkamdan. Dönüp ona baktım. “En sevdiğin hayvan ne?”

Bu soruya hiç hazırlıklı değildim. Galiba sekiz yaşımdan beri böyle bir soruyla karşılaşmamıştım. Amy! olsa hiç düşünmeden cevap verirdi. Herhalde yavru kedileri severdi. Ya da tek boynuzlu atları. Ama o asla böyle bir gece yaşayamazdı – riski göze alıp bir Jeep’in içinde çayırılıkta gezmek için çıplak ayak dışarı çıkmazdı. Oysaki ben bunu yapmıştım. “Bilmiyorum,” dedim, bu soruyu kafamda evirip çevirirken. “Sanırım öteden beri baykuşları sevmişimdir.”

“Baykuşları mı?” diye sordu Lucien. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedim gülerek. “Ama bunun sebebi lolipopu seviyor olmam olabilir. Patates cipslerini de. Gözlük takanları da, sanırım. Neden?”

“Sebebi yok,” dedi Lucien, arabayla geri çıkıp ana binaya yönelirken. Hafifçe kornaya bastı ve yolun ilerisinde gözden kayboldu. Ondan geriye sessizlik ve karanlık kalmıştı. Eve dönüp baktım ve Roger’ın ışığının yine kapandığını fark ettim.

İçeri girerken yüzümde bir türlü engel olamadığım bir gülümseme vardı. Lucien benden hoşlanmıştı. Beni

öpmek istemişti. Michael'dan sonra, tek başıma geçirdiğim ve kimseyle konuşmadığım onca zamandan sonra, böyle bir şeyi bir daha asla yaşamayacağımı düşünmüştüm. Ama olmuştu işte.

Odama girdiğimde, cep telefonumun düzgünce yapılmış olan yatağın üzerinde durduğunu gördüm. Telefonu elime alırken Lucien'ın bir rehabilitasyon merkezinde içkiyi bırakmaya çalışan ama oğlunun eserleriyle çimenlerine zarar vermesinden rahatsız olan annesini düşündüm. Benim annem sonuncusu hariç tüm gösterilerime gelmişti. Bana daima çiçekler getirmişti. Hatta zaman zaman bu durum beni utandırsa da, selam vermeye çıktığımızda herkesin sesinin arasında onun tezahüratları hep kulağıma çalınmıştı.

Doğrudan sesli mesaj göndermek için gereken kodu girerek onun cep telefonunu aradım. "Alo, anne," dedim, bip sesinden sonra. "Ben, şey, bir merhaba diyeyim dedim. Biz Kentucky'deyiz. Ve gayet iyiyim. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Telefonu kapatıp gözlerimi ekrana diktim. Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama muhtemelen annem çok endişeliydi. O yüzden bu mesajım belki biraz olsun içini rahatlatırdı. Yatağa uzanırken, üzerimden bir ağırlık kalkmış gibi hissediyordum.

Ertesi sabah, Roger uyanmış mı, hatta uyanmışsa kahve yapmış mı diye bakmak için aşağı indim ve verandada bir şey gözüme çarptı. Ne olduğuna bakmak için dışarı çıktığımda, en üst basamakta çalılıktan budanmış

küçücük bir baykuş gördüm. Baykuşu alıp yakından baktım. Harika bir şeydi. Burnunun üzerinde ve gözlerinin çevresinde kabartmalar vardı. Bir an sonra baykuşun gözlük taktığını fark ettim.

NETMAIL... Güvenli İnternet!
GELEN KUTUSU amycurry@netmail.com

KİMDEN	KONU	DURUM
Charlie Curry	Hey	OKUNDU
Julia Andersen	Son e-posta	OKUNMADI

KİMDEN: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)

KİME: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

KONU: hey

TARİH: 10 Haziran

SAAT: 16.45

hey –

hem bir merhaba demek, hem de iyi olduğundan emin olmak istedim. Anneme yazıp sordum; bu konuda konuşmak istemediğini, onu çok ama çok hayal kırıklığına uğrattığını söyledi.

kulağa pek senin yapacağın bir şey gibi gelmiyor ama aferin!

neyse, umarım iyisindir.

charlie

KİMDEN: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

KİME: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)

KONU: Re:hey

TARİH: 10 Haziran

SAAT: 23.45

Hey – Senden haber aldığımı sevindim.

Umarım iyisindir ve her şey yolunda gidiyordur.

Şu an Kentucky'deyim. (Uzun hikâye.) Söyleyebileceğim şu ki, annem bana çok kızgın ama duygularımız karşılıklı. Bir ara sana tüm olup bitenleri anlatırım. Aslında keşke orada telefon kullanabilseydin. Bu öyle yazarak anlatılabilecek bir şey değil.

Umarım yakında konuşma imkânımız olur.

- Amy

"Kentucky'de bir çocukla tanışmıştı"

-Steve Earle

"Hadley evde," dedi Lucien. Baykuşu bulmam-
dan kısa süre sonra konuk evine gelmişti. Lu-
cien içeri girdiği sırada Roger ortaya çıkmıştı ve şimdi
de sessizce kendisine bir bardak su koyuyordu.

"Şu an mı?" diye sordum.

"Şu an," dedi Lucien, mutfığa geçip o sabah yanında
getirdiği meyve sepetinden bir muz alarak. "Muhteme-
len atları içeri sokar ve ana binaya döner." Şu noktada
ahırlarının olmasına şaşırmasamalıydım ama yine de afal-
lamaktan kendimi alamamıştım. "O yüzden şöyle dü-
şünüyorum," diye Roger'a dönerek sözlerini sürdürdü
Lucien. "Amy ile ben ortadan kaybolalım, sen de eve
arabayla git. Böylece Had dün gece burada kaldığınızı
öğrenmemiş olur."

Roger omuz silkti. "Öğrense de umurumda değil,"
dedi biraz sert bir sesle. "Bu konuda yalan söyleyecek
değilim."

"Tamam," dedim ona bakarken neler hissettiğini an-
lamaya çalışarak. Ben erkenden kalkıp e-postalarımı bak-
mış ve Charlie'nin kaldığı tesis hakkında biraz araştırma

yapmıştım. Julia'nın e-postasını açmamıştım ama konuk evinin dizüstü bilgisayarını kapatmadan önce uzun uzun konu kısmındaki yazıya bakmış, fakat Roger bütün sabah odasından çıkmadığı için onunla bir önceki gece hakkında konuşma fırsatı bulamamıştım. Endişeli bir hali vardı ama Hadley'yi görmek üzere olduğunu düşünürsek bunun sebebini anlamak çok kolaydı. "Yalnız ben arabada yanında olmasam daha iyi olur, değil mi?"

Roger bir an bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Olur."

Lucien, Roger'ın gergin halini sezmiş olacak ki, bavullarımızı arabaya koymak için dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattığında Roger'a dönerek nesi olduğunu anlamaya çalıştım. "Gergin misin?" diye sordum.

"İyiym," dedi Roger, uzatmadan. Dışarı bir göz attıktan sonra bana bakmadan, "O baykuş nereden geldi?" diye sordu.

"Ah," dedim, gülümseyerek. "Lucien yapmış. Çok tatlı değil mi?"

"Evet," dedi Roger, boş boş. "Çok tatlı."

"Sen iyi misin?" diye sordum. Onun hiç kendisini böyle geri çektiğini görmemiştim ve sıkıntısının ne olduğunu tam olarak kavrayamıyordum.

"İyiym," dedi tekrar. "Gayet iyiym." Derin bir nefes alıp bana baktı. Bir soru soracakmışçasına "Sen –" diye söze girdi ama o sırada Lucien kapıda belirdi.

"Bavullar arabada," dedi. "Herkes hazır herhalde?"

"Aynen," dedi Roger, gülümsememe yol açarak. Eve son bir kez dönüp baktım ve arabalara yöneldik. Baykuşu özenle arka koltuğa yerleştirdim ve Roger ona şöyle bir bakıp başını iki yana sallayarak sürücü koltuğuna oturdu.

"Pekâlâ," dedim. "Herhalde ararsın, şey ..." Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımdan pek emin değildim. "Yanına gelmemi istediğin zaman," dedim. Dudaklarımı sıkarak arabanın içindeki Roger'a baktım. Yanında benim yerim boştu. Bunu düşünmemeye çalışıyordum ama beraber çıktığımız yolculuk birkaç dakika içinde sona erebilirdi. En başından beri Roger'ın hedefi Hadley olmuştı. Şimdi ona ulaştığına göre, bu ne anlama geliyordu? Hadley'le ikisi tekrar bir araya gelirlerse – biraz midemin sıkışmasına yol açan bir fikirdi bu – benimle bu yolculuğa devam etmeyeceğini seziyordum.

"Olur," dedi.

"Amy, arabayı yine sen sürmek ister misin?" diye seslendi Lucien, Jeep'in başından.

Roger şaşkınlıkla başını kaldırıp bana baktı. "Ne?" diye sordu. "Sen ne zaman –"

"Daha sana söyleme fırsatım olmadı," dedim, arayı kapatmamız gereken çok şey olduğunu hissederek. Keşke bunu Lucien orada yokken ve şu Hadley meselesi gözümde bu kadar büyümezken yapabilseydik. "Ama evet, dün gece Jeep'i bir dakika kadar ben sürdüm."

"Bir geyiğin boynunu vurana kadar," diye seslendi Lucien.

“Çalıdan bir geyik,” diye düzelttim. Keşke Roger’a bunları kendim anlatabilseydim.

“Vay,” dedi Roger, bana bakmaya devam ederek. “Bu... bu harika. Aferin sana.”

“Teşekkürler,” dedim. Bir sessizlik çöktü ve sanki aramızda bir şeyler ters gidiyormuş ya da biraz yapmacık bir hal almış gibi hissettim.

“Artık gitsem iyi olur,” dedi Roger, motoru çalıştırarak. “Seni ararım.”

“İyi şanslar,” dedim ve bir anda söylemem gereken şeyin bu olup olmadığı konusunda endişeye kapıldım. “Yani, umarım her şey iyi gider. Yani...” Roger yola bakmaya devam ederken sesim azalarak yok oldu ve gerçekte ne demeye çalıştığımı dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim.

“Evet,” dedi Roger. Sonra geri geri giderek konuk evinin garaj yolundan çıktı ve Hadley’in yanına gitmek üzere yola düştü.

Sürücü koltuğuna geçme işi Lucien’a düştü ve arazinin arka tarafına giderek oranın en yüksek noktası gibi görünen bir tepeye çıktık – ana bina altımızda uzanıyordu ve evin arka tarafında tenis kortları gördüğüme yemin edebilirdim. Ahırların hemen üzerindeydik ve çevrede at binmek için birkaç farklı pist olduğunu gördüm. Hepsinde atların üzerinden atlaması için engeller kuruluydu. Hatta kapalı bir at pisti olduğunu tahmin ettiğim devasa, daire şeklinde bir bina bile vardı.

"Vay," dedim bütün bunları sindirmeye çalışarak. Hava şimdiden sıcak sayılırdı ve öğle vakti gerçekten çok sıcak olacağının işaretini veriyordu. Ama şu an gayet iyiydi. Çimenlerin tatlı kokusunu içime çekerek, önümde uzanan yeşilliklere baktım ve oraya nasıl geldiğimi merak etmekten kendimi alamadım.

"Bu nedir?" diye sordum, gölet gibi görünen bir yerin kenarındaki binayı işaret ederken. O kadar uzaktaydı ki, Armstrong malikânesinin bir parçası olup olmadığından emin olamamıştım.

"Orası av kampı," dedi Lucien, gösterdiğim yere baskarken. "Babamın en sevdiği şey. Neden gerçek ördekleri vurmak varken sahtelerini yaptığımı bir türlü anlayamıyor," diye içini çekti.

"Ah," dedim, artık California'da olmadığımızın bir kez daha farkına vararak. Daha önce ava çıkan kimseyle tanışmamıştım.

"Evet," dedi Lucien. "Kasım ayında ikimiz için Kanada'ya bir seyahat planladı. Muhtemelen de vizele-
rin ortasına denk gelecek. Bir yolunu bulup paçayı sıyırmaya çalışıyorum."

Cevap vermek için ona dönmüştüm ki, Liberty'nin ana binanın önüne park ettiğini gördüm. Roger arabadan inip kapıyı arkasından çarptı ve telefonunu kapattı. Etrafına bakınıp ellerini saçlarından geçirdi ve sonra bir anda aklına gelmiş gibi, benim bir önceki gün yaptığım şekilde saçlarını düzeltti.

Lucien'a şöyle bir bakıp oturduğum yerde biraz aşağı kaydım ama bu nafile bir çabaydı; çünkü orada olduğum gün gibi ortadaydı. Ama yine de onu gözetliyor-muş hissimin azalmasını sağlamıştı. "Niye buraya geldi ki?" diye sordum ve o sırada cevabımı aldım.

Ana binanın kapısı açıldı ve içeriden hayatımda gördüğüm en güzel kız çıktı. Çok uzakta olmamıza rağmen, kızın farklı bir aurası olduğunu hissedebiliyordum. Ünlüleri kendi gözünüzle gördüğünüzde hissettiğiniz türden bir havaydı bu. Los Angeles'ta bu sık sık yaşanırdı – normalde bir grup paparazzi sizi kenara itelemeden önce onları şöyle bir görebilirdiniz. Ama kısacık bir bakış bile o özel havayı, sadece gerçekten güzel olanların taşıdığı o ışıltıyı fark etmenize yeterdi. Bu kızda da öyle bir şey vardı. Hem de fazlasıyla. "Bu Hadley mi?" diye sordum, alacağım cevabı bile bile.

"Hadley," diye onayladı Lucien.

Bronwyn'in bana gösterdiği fotoğraf, kızın güzelliğinin hakkını tam olarak verememişti. Hadley uzun boylu ve inceydi. Bir mankenlik ajansının onu neden yıllar önce keşfetmediğini merak ettirecek mükemmel hatları vardı. Üzerine kot pantolon ve tişört giymişti ama kıyafetlerini öyle bir taşıyordu ki, kendisine özel tasarlanmış gibi duruyorlardı. Onu gördüğümde ve Roger'ın ona bakışlarını fark ettiğimde, bunca yolu neden geldiğimizi anladım. Roger'ın sırf onu bir kez daha görme şansı bulmak için neden bana, yani aptal bir liseliye katlanmayı kabul ettiğini iyice idrak ettim. Roger'ın ona doğru ilerlemesini izledim ve midemde korku filmi izlediğimde

oluşan türden bir kasılma hissettim. Bakmak istemiyordum ama diğer yandan da, başımı çeviremeyeceğimi biliyordum. Bir an sarılacaklarını sandım ama Roger geri durarak selam verircesine elini kaldırmakla yetindi.

“Sence ne olacak?” diye fısıldadım Lucien’a.

Lucien gülümseyerek gözlerini devirdi. “En az on metre uzaktayız. Bizi duyabileceklerini hiç sanmıyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama yine de...” İkisinin konuşmalarını seyrettim. Roger ellerini ceplerine sokmuş, arabaya doğru başını sallıyordu. Hadley onu başıyla onayladı ve sonra sol tarafını işaret etti. İkisi ahırın arkasına doğru ilerleyerek gözden kayboldu. “Kahretsin,” diye mırıldandım.

“O değil de,” dedi Lucien. “Aralarında ne geçeceğine bağlı olarak...” Eliyle gittikleri yönü gösterdi. “İsterseniz birkaç gün daha burada kalın. Sizinle vakit geçirmek çok güzeldi.”

Ona dönüp baktım. “Gerçekten çok nazıksın,” dedim. “Ama zaten bizim için bir sürü şey yaptın. Hem benim artık yola çıkmam gerek.”

Bu cevabı bekliyormuşçasına beni başıyla onayladı. “Peki buradan nereye gideceksiniz?”

“Henüz konuşmadık,” dedim. “Ama...” Babamın Charlie’yle benimle çıkmak istediği seyahati ve şu an Memphis’ten sadece birkaç saat uzaklıkta olduğumuzu düşündüm. Fakat bu yolculuğun gidişatını bilemiyordum. Şu an sona ermiş bile olabilirdi. Hadley’nin az önce kayboldukları yerden geri döndüğünü gördüğümde susup olduğum yerde biraz doğruldum. Hiç mutlu bir hali yoktu; dudaklarını bükmüştü ve duruşu gerginleşmişti.

Artık o kadar da güzel görünmüyordu. Bir an sonra Roger da arkasından belirdi. Başını eğmiş, ağır ağır yürüyordu; yüz ifadesinden bir şey çıkarmak olanaksızdı. Hadley ahırdan içeri girdi ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki, on metre ötede olmamıza rağmen irkilmekten kendimi alamadım. "Hmm," dedim.

"Aynen," diye hak verdi Lucien.

Roger'ın bakışlarını yerden ayırmadan Liberty'ye yaslanışını seyrettim. "Sanırım gitsem iyi olacak," dedim Lucien'a.

"Sanırım," dedi. "Seni oraya bırakmamı ister misin?"

"Böyle iyi," dedim, arabadan inerek. "Hemen tepenin aşağısı. Yürürüm." Lucien da aşağı indi ve arabanın önünde bir araya geldik. "Biliyorum, karışmak bana düşmez..." dedim, biraz tereddüt ederek. "Ama babanla o seyahate çıkmalısın."

Bunu söylememi beklemiyormuşçasına gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve "Asıl mesele –" diye söze girdi.

Başımı iki yana sallayarak onun sözünü kestim. "De-diğimi yap," dedim. "Bu babanı mutlu edecek. Çünkü bir gün gelecek ve bunu... yapma şansın kalmayacak."

Lucien yüzünde daha ciddi bir ifadeyle başını sallayarak beni onayladı ve ne demek istediğimi anladığını gördüm. Yüzünü unutmamak için ona bir daha bakarken, daha düne kadar tanımadığım bu insanı özleyeceğimi fark ettim. "Her şey için teşekkürler."

"Çok eğlenceliydi," dedi Lucien, hüzünlü bir sesle ve bana bakarak gülümsedi. "Harika birisin. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için mahcup bir tavırla gülmeyi yeğledim. “Ve çalılıklardan hayvan yapmaya devam etmelisin,” dedim. “Gerçekten. Etmezsen çok kızarım.”

“Bunu hiç istemeyiz,” diye karşılık verdi Lucien ve ben daha ne olduğunu kavrayamadan eğilerek beni öptü.

Kısacık bir öpücüktü bu; Lucien geri çekilmeden önce karşılık verecek zamanı bile zor bulmuştum. “İrtibatı koparmayalım,” diye seslendi Lucien, arabanın kapısının başına giderken. Beyaz tahtaya yazdığı numarasını cep telefonuma kaydettiğimi hatırlayarak onu başımla onayladım. Lucien arabayı çalıştırıp ana yola çıktı ve ona arkasından el salladım. Muhtemelen bir şeyler üzerinde çalışmaya gidiyordu - belki bir başka baykuş. Ama benim parçaladığım geyiğin yerine yenisini yapması da olasıydı. Geride sadece Jeep'in giderken kaldırdığı tozlar kalana kadar arkasından baktım. Dik bir bayırdan inmeye çalışırken kaçınılmaz olduğu üzere, sendeleme ve koşma arası bir tempoda ilerleyerek tepeden aşağı indim.

Ben tepenin son bölümünü geçerken Roger başını kaldırdı ve beni gördü. “Sen nereden çıktın?”

Tepenin zirvesini gösterdim. “Etrafa bakınıyorduk ve sizi gördük...”

“Ah,” dedi Roger. “Evet.” Aralarında geçen konuşmanın sonucunu anlamaya çalışarak ona baktım ama yüzü tuhaf bir şekilde ifadesizdi. “Pekâlâ,” dedi Roger, bir an duraksadıktan sonra. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet,” dedim. “Sen iyi misin?”

Roger başıyla onayladı. “Nasıl desem,” dedi, bana o sabah ilk kez gülümseyerek. “Sanırım öyleyim.”

Arabanın diğer tarafına geçip kapıyı açmaya yeltenmişken, bir bipleme sesiyle kapıların kilitlendiğini duydum. Elbette kapıyı açmayı başaramadım. "Roger," dedim. "Hadi ama."

"Ne var?" dedi Roger, kaputun üzerinden bana gülümseyerek. "Arabayı sürmek *istemediğine* emin misin?" Bunu söylerken yaptığı vurgudan, Lucien'ın söylediklerini unutmadığını anladım. Ayrıca bu konuda pek mutlu olmadığını düşünürken haklı olduğumu da görmüş oldum.

"Hayır," dedim, gülmemi bastırmaya çalışarak. "Hadi, arabaya binelim artık."

"Olur," dedi Roger, kilidi açarak. Ne var ki, tam ben kapı koluna uzandığım sırada kapılar tekrar kilitlendi.

"Kes şunu!"

"Ne? Sırf sen yeterince hızlı değilsin diye –" O sırada ahırın kapısı tekrar açıldı ve Hadley karşımızda dikilerek bize baktı. Yüzündeki ifadeden, beni görmeyi beklemediğini anlamıştım.

"Ah," dedi bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek.

"Biz de tam gidiyorduk," dedi Roger, tekrar kapıların kilidini açarak. Her nedense, bu kez tekrar kilitlemeyeceğini sezmiştim.

"Bu, o mu?" diye sordu Hadley, bana bakarak. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Roger'la ikisi *beni* mi konuşmuşlardı?

"Merhaba," dedim, bu soruya ne cevap vermem gerektiğinden emin olamayarak. *Evet* mi deseydim? "Ben Amy –"

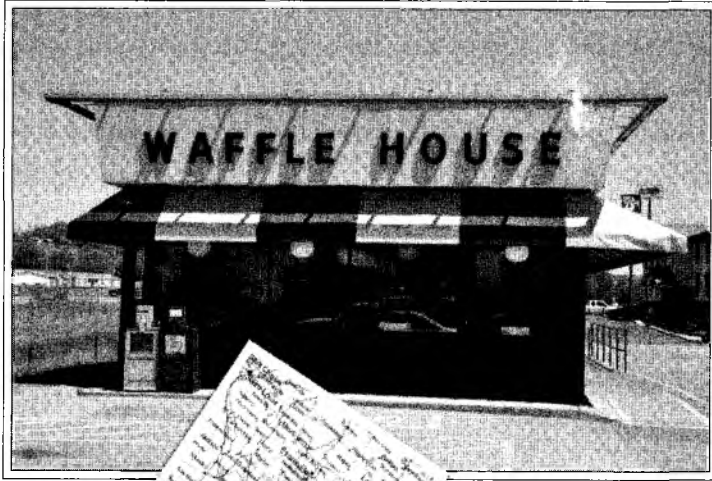
"Atları huzursuz ediyorsunuz," dedi Hadley, sözümü keserek. "Rica etsem..."

"Gidiyoruz," dedi Roger, sessizce.

"Evet, güzel," dedi Hadley ama bunu takiben hiçbir şey söylemedi. Bana uzun uzun baktı ve ben de bir kez daha Bronwyn'in kıyafetlerine duyduğum minnettarlıkla, ayrıca dik durmayı unutmuyarak, onun bakışlarına karşılık verdim. Sonra Hadley hızla arkasını döndü ve ahıra girdi. Kapı arkasından güm diye kapandı.

Hiç beklemeden arabaya bindim. Roger da kendi yerine geçti ve aynı anda emniyet kemerlerimizi taktık. "Ne oldu?" diye sordum. "Ona ne dedin?"

Roger anahtarı kontağa takarak bana döndü. "Ona veda ettim." Sonra arabayı çalıştırarak vites değiştirdi ve tekrar yola koyulduk.

Gittiğim Yerler...

9. Eyalet: KENTUCKY – Çayır Salkım Eyaleti

Sloganı: Birlikte Ayaktayız, Ayrılırsak Düşeriz

Büyüklüğü: Diğer eyaletler kadar büyük değil! Nihayet normal büyüklükteki eyaletlere geliyoruz!

Bilgiler: Roger, Kentucky'de KFC'ye gitmedik diye çok üzüldü. K'nin Kentucky demek olduğu bariz olduğu için burada mekâna sadece "FC" deyip demediklerini çok merak ediyordu.

Notlar: Kentucky'nin yemekleri HARİKA. Tatlı çaya, Sıcak Brown'a ve Derby Turtası on numara beş yıldız. Tadı izmarite benzeyen içkiler için ise aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

6

Şeker Paketleri

“Graceland’de ikimiz de iyi karşılanacağız”

-Paul Simon

“A ma Elvis’i sevmediğini sanıyordum,” dedi Roger, Tennessee’ye doğru Eyaletlerarası 65. Yol’da ilerlerken. Hava henüz aşırı sıcak değildi ama dört camın dördünü de açmıştık. Atkuyruğum esen hafif rüzgârla savrulurken saçlarımın çok fazla dağılmadığını umut ettim.

“Elvis’i seviyorum,” dedim, kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası olan şarkı sözlerini ve nasıl öğrendiğimi bile hatırlamadığım bütün o şarkıları düşündüm. Şu son birkaç aydır onu dinlemiyordum ama.

“Fakat dinlemek istemiyordun,” dedi Roger, aynaya bakıp sol şeride geçerken alnını kırııştırarak. “Hatırlıyorum. Elvis’le ilgili her şeyi bir kenara itiyordun.”

“Babam,” dedim, bu sözcüğü yüksek sesle söylemek için kendimi zorlayarak. Babamdan bahsetmek içimi öyle acıtıyordu ki, onun adını ağzıma almaz olmuştum. O an bu bana ihanetlerin en büyüğü gibi geldi. Sadece olanları hatırlamaktan kaçınıyordum. Ama bu onu unutmak istediğim anlamına gelmiyordu. “Elvis’i çok severdi.”

“Ah,” dedi Roger, bana bakarak.

Onu başımla onaylayarak camdan dışarı baktım. Buna kendim de şaşırarak birlikte, henüz söyleyeceklerim bitmemişti. Hatta konuşmak iyi gelecekmiş gibi hissediyordum. Sesim biraz titrese de, sözlerimi sürdürdüm. "Temmuz'da Graceland'e gidecektik. Charlie, babam ve ben."

Roger bana dönerek gülümsedi. "O zaman bence seni oraya götürmeliyiz."

Oranın güzergâhımıza ters düşmesinden ve geldiğimiz yöne geri dönüyor olmamızdan ötürü özür dilemek için döndüm ama kendime engel oldum. Belki ben de kendi serüvenimi arıyordum.

"Ee?" diye sordum, yolda geçen iki saatin ardından merakıma yenik düşerek. Eyaletlerarası yolda bile iki tarafımızda gözümüzün alabildiğince uzanan yemyeşil tepeler vardı. İrlanda fotoğraflarını andırıyordu - kendi ülkemde de böyle yerler olduğunu bilmiyordum doğrusu. Bir kez daha Amerika'nın ne kadar büyük olduğunu ve şu ana dek ne kadar azını gördüğümü fark ettim.

"Çok sevdim," dedi Roger, parmaklarıyla Avenue Q'nun ilk şarkısının temposuna göre ritim tutarken. "Müzikallerin *eğlenceli* olabileceğini hiç düşünmemiştim." Gözünde güneş gözlüğüyle bana baktı ama bir daha benim gözlüğümün olmadığından dem vurmamıştı.

"Hayır," dedim. Gerçi bir yandan da benim seçtiğim müziği beğendiğini içtenlikle dile getirmesine sevinmiştim. "Yani, Hadley'le ne oldu?" diye sordum.

Roger bir an hiçbir şey söylemeden arabayı hız sabitleyiciye aldı ve araba önce bir an ileri atıldıysa da hemen hızını dengeledi. Hız göstergesine şöyle bir göz atınca tam yetmişte olduğunu gördüm. "Beklediğim gibi geçmedi," dedi Roger nihayetinde.

"Ne bekliyordun peki?" diye sordum. Alacağım cevaptan korksam da bunu duymam gerekiyordu.

"Sanırım... ilk başta," dedi Roger, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Tekrar bir araya geleceğimizi umuyordum." Bu sözler karşısında, duymaktan korktuğum cevabın tam olarak bu olduğunu anladım. Lucien'in söylediklerini de hesaba katınca, hiç farkında olmadan Roger'a karşı olan düşüncelerimin değiştiğini görmüştüm.

"Ah," dedim sesimin elimden geldiğince ifadesiz çıkmasına gayret ederek.

AMY'NİN ÇALMA LİSTESİ#1

Graceland Yollarında" ya da
"Roger, müzikal tiyatroyla tanıyor"

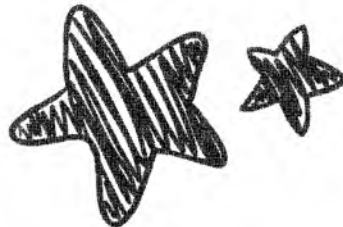
ŞARKI ADI

"Avenue Q"
"One Short Day"
"All That's Known"
"Someone Like You"
"When I Look at You"
"All the Wasted Time"
"I'd Give it All for You"
"I Believe"
"I Can Do Better Than That"
"The Best of All Possible
Worlds"
"Bill"
"Consider Yourself"
"This Night"
"Where Did We Go Right?"
"Wheels of a Dream"
"Still Hurting"
"You Can't Stop the Beat"
"For Now"
"Nothing in Common"
"Remember?"

ŞARKICI

Avenue Q
Wicked
Spring Awakening
Jekyll & Hyde
The Scarlet Pimpernel
Parade
Songs for a New World
Spring Awakening
The Last Five Years
Candide

Show Boat
Oliver!
Movin' Out
The Producers
Ragtime
The Last Five Years
Hairspray
Avenue Q
Wearing Someone Else's Clothes
A Little Night Music

“Ama sonra – bilmiyorum,” dedi Roger, ortada bir sebep olmamasına rağmen tekrar şerit değiştirerek. “Son birkaç gündür bunu kafamda kurmayı bıraktım. Hatta onu gördüğümde, gözüme aynı görünmedi.”

Hadley’i görmüş olduğum için buna inanmakta biraz zorlandım. “Yok canım.”

“Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum,” dedi Roger usulca gülümseyerek. “Ama sanki çok eskiden tanıdığım birini görmüş gibiydim. O konuşurken, aklımın bir köşesine ittiğim her şeyi bir bir hatırladım – dinlediğim müziklerden nefret ettiğini, telefonlarıma saatler sonra döndüğünü, arkadaşlarımla iyi geçinemediğini. Ve... Bilemiyorum. İlişkimizi bitirme şeklini düşünüp durmaktan da kendimi alamadım. Ve öylece, bir anda neden bittiğini öğrenme isteğim yok oldu. Önemli olan bitmiş olmasıydı. Hatta uzun bir süredir *bitmişti* zaten.”

“Vay,” dedim, konuşmalarının ardından Hadley’nin nasıl görüldüğünü hatırlayarak. “Anladığım kadarıyla bu söylediklerinden memnun olmadı?”

“Hayır,” dedi Roger. “Hem de hiç.”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi bana bakarak. “Sahi şimdi ne olacak?”

Ona bakarken kalbimin atışları hızlanmaya başladı. Yolculuktan bahsettiğine emindim. İkimiz de yolculuktan bahsediyorduk. Öyle değil mi?

Camdan dışarı baktım. Artık Roger’ın bir sevgilisi yoktu. Bir anda o sabah saçlarımı taramadan öylesine

atkuyruğu yapmış olduğumu fark ettim. “Bilmiyorum,” dedim tekrar ona dönerek. Bakışlarımız buluştu ve bir süre sonra Roger gözlerini yola çevirdi.

“Graceland’e, öyle değil mi?” diye sordu, karşısına bakmaya devam ederek.

“Graceland’e,” diye onayladım.

Roger bana bir bakış atarak gülümsedi ve gaza yüklenerek hız sabitleyiciyi devreden çıkardı.

Memphis’e girildiğinde Graceland’in gözden kaçırılması imkânsızdı. Hatta otobandan ayrılmış özel bir çıkış vardı. Eyaletlerarası yoldan çıktığımız anda, kendimizi Elvis’in diyarında bulduk. Days Inn, gitar şekilli bir havuz ve günün yirmi dört saati istediğiniz an izleyebileceğiniz Elvis filmleri vadeliyordu. Hemen önümüzde yan yana ilerleyen iki pembe Cadillac vardı. Graceland park alanına dönen yolun hemen yanında ise indirimli fiyatlarını ilan eden Heartbreak Hotel göze çarpıyordu. On dolar ödeyip park alanına girdik, ancak henüz Graceland’de değildik. Bilette yazıldığı şekliyle ‘malikâne’ park alanının, Elvis’in uçaklarının, üç hediyelik eşya mağazasının ve restoranın karşısındaki caddede idi.

Biz malikâne turunu tercih ettik. VIP pakete “kostüm odası” da dâhildi ama ona gerek olmadığını düşündüm. Biletlerimizi aldıktan sonra otobüse binmek için Alman bir çiftin arkasında ve üç kuşak bir arada gelmiş gibi görünen bir ailenin önünde sıraya geçtik. Sıra ilerledikçe, her grup fotoğraflarının çekilmesi için

bir Graceland fonunun önüne yönlendiriliyordu. Anlaşılan bundan kaçış yoktu ama fotoğrafları çeken kadın, yorgun bir sesle fotoğraf istemiyorsanız satın almak zorunda olmadığınızı açıklayıp duruyordu. Roger'la ikimiz duvara ulaştığımızda biraz biçimsiz bir şekilde yan yana dikildik. "Yaklaşın," dedi fotoğraf çeken kadın bezgin bir iç çekişle ve kamerasını yukarı kaldırdı. Roger bana bir adım yaklaştı ve ağır ağır – benim için sorun olup olmadığı anlamak istercesine – bir kolunu omzuma attı.

Vücudumdaki tüm sinirlerin bir anda uyarıldığını hissettim. Kameraya gülümserken aklımdan geçen tek şey, omzumun ne kadar hassas olduğunu daha önce hiç fark etmemiş olmamdı. "Sıradaki!" diye seslendi kadın ve birbirimize bakmadan ayrıldık. İkimiz de bir anda sesli rehberlerimize aşırı dikkat kesilmiştik. Bizi öbür caddeye götürecek olan küçük otobüse bindik ve sürücü kapıyı kapatıp motoru çalıştırdı. Park alanından çıktık ve sürücü garaj yoluna girmek için sinyal verdi. Otobüsün camından dışarı baktığımda Graceland'in ardına kadar açık kapılarını gördüm. Elinde gitarını tutan Elvis figürü ve notalarla dekore edilmişlerdi. Kapıların iki yanında uzanan tuğla duvar o meşhur grafitilerle doluydu. Garaj yoluna girdik ve tepenin üzerinde, beklediğimden daha küçük görünen Graceland bizi selamladı.

Evin içerisinde sesli rehberin yönlendirmelerini takip etmek zorundaydık ve geçtiğimiz yerlere geri dönme şansımız yoktu ama kendi hızımızı belirleyebiliyorduk. Roger benim kendisinden daha fazla oyalandığımı – ve daha çok fotoğraf çektiğimi – görünce önden ilerledi.

Evin kendisi inanılmaz bir yerdi. Her oda abartılı şekilde dekore edilmişti ve belli bir konsepti vardı – sesli rehberin söylediğine göre bunların çoğunu Elvis bizzat seçmişti. Bütün mekân, altmışların dekorasyonuna adanmış bir mabedi andırıyordu.

En çok Orman Odası'nda vakit geçirdim. Gerçekte hiçbir şeyin olmasını beklediğim yoktu – herhalde yani. Ama yine de orada öylece dikildim. Ne olur ne olmaz diye. Ama kimsenin yıllardır kullanmamış olduğu, bomboş bir oturma odasından başka bir şey göremedim. Lise Marie'nin pelüş pandası hiç çalınmamış bir gitarla aynı sandalyede duruyordu. Artık içinde kimsenin yaşamadığı ama mükemmel bir şekilde dekore edilmiş odalara bakarak malikâneyi gezerken, şimdi bomboş duran ve yabancıları EVLERİNE buyur eden kendi evimizi düşündüm.

Verdiği ilk birkaç bilginin ardından sesli rehberi kapattım ve evde ilerleyerek ofise, oradan da stüdyoya girdim. Ardından kendimi hatıra eşyalarına adanmış bir yapıda buldum – kostümler, plaklarla dolu bir oda, içinde biri varmışçasına düzgün duran sahne kıyafetleri ve her yerde ama her yerde Elvis vardı!

Bir sürü fotoğraf çektim, etrafıma bakındım ama gezintiye devam ettikçe, görüşümün daraldığını hissettim. Elvis'lerle donatılmış duvarlar âdeta üstüme üstüme geliyordu. Babamın bu sergilenenler hakkında neler düşündüğünü ve bana vereceği tüm bilgileri, kaçırdığım bütün o küçük ayrıntıları merak etmekten kendimi alamadım. O anda babamın buraya geldiğinde kaç yaşında olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Ona hiç sormamıştım

ki. Ona sormadığım pek çok şey vardı. Artık asla bilemeyeceğim şeyler... Etrafımı saran onca Elvis'e bakarken, Graceland'e gelmek bir hataydı, diye düşündüm. Burası babamın sevdiği şeylere adanmış bir mabetti ve buraya tek başıma gelmemeliydim. Bu tek kelimeyle yanlıştı. Ben Graceland'deydim ve babam yanımda değildi. Bir daha bu yolculuğa çıkma şansı da yoktu. Bir daha asla buraya gelemeyecekti. Elvis dinlemek, Tennessee'ye gitmek ve hatıra fotoğrafları çekirmek gibi şeyler onun için çoktan geride kalmıştı. Ve bunun tek sorumlusu bendim.

Tur, havuz başında sona erdi. Tam fotoğraf çekmek için makinemi kaldırmıştım ki, havuzun öbür ucunda ne olduğunu fark ettim. Elvis'in mezarı... Etrafı çiçekler, çelenkler ve oyuncak ayılarla çevreliydi. Arkasında hiç sönmeyen bir alev vardı ve iki yanında annesiyle babasının mezarları uzanıyordu. Oraya yaklaşıp kabartmalı bronz harflerle işlenmiş yazıyı okudum. Gözlerimi dikip mezar taşlarına bakarken nefesimin titremeye başladığını hissettim. Bakışlarımı bir türlü orada yazan bir cümleden kaçıramıyordum. "Tanrı onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu gördü ve evine, kendi yanına çağırdı. Bir oğul ve bir baba olarak, seni özlüyoruz."

Gözlerime doluşarak görüşümü bulandıran yaşların arasından, plastik camın içinde yanan ebedi aleve baktım. Ev mi? Nasıl evinde olduğunu düşünebilirdik ki? Onun evi burasıydı. Ama en azından buraya, çok sevdiği evine gömülmüştü. En azından tek başına, ailesindeki herkesten uzakta değildi. En azından insanlar onun hatırasını yaşatmak için bir sürü şey yapıyorlardı. En azından Orange Country'de bir başına bırakılmamıştı...

“Yalnızlık Caddesi’nde öyle uzun vakit geçirdiler ki, dönüp arkalarına bakmak akıllarına bile gelmeyecek...”

-Elvis Presley

İki Ay Önce...

Annem, Charlie ve ben sıra halinde durmuş, yerdeki küçük pirinç levhaya bakıyorduk. Aşırı vesveseli cenaze yöneticisi bize mezar yerini gösterdikten sonra geri çekilmiş ve herhangi bir şeye ihtiyacımız olursa, yakınlarda olacağını söylemişti.

Aklıma ihtiyacımız olup da ondan temin edebileceğimiz hiçbir şey gelmiyordu; o yüzden adam konuşurken ona ters ters bakmakla yetinmiş, ama o yanımızdan ayrılıp uygun bir mesafede saygıyla beklerken bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmiştim. Mezarlık çok güzeldi – mezar yerine giderken John Wayne’in de orada gömülü olduğunu söylemişlerdi. Ama Raven Rock’tan bir buçuk saat uzaklıkta olan Orange County’deydik. Babamın orada, evden o kadar uzakta bir başına olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordum.

Hatta onu hiçbir şekilde aklıma getirmek istemiyordum. O küçük pirinç levhaya bakarken – BENJAMIN CURRY. SEVGİLİ EŞ, BABA VE EĞİTİMCİ – babamın orada olması bana ihtimal dışı geliyordu. Boyu her şey

için uzun gelir, sürekli küçücük sinema ve uçak koltuklarından yakınırdı. Elim kadar bir levhanın altına nasıl sığmıştı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Annemle erkek kardeşime baktım ama ikisi de gözlerini yere dikmiş, tek kelime etmiyorlardı. Tüm bu olup bitenlerde bir yanlışlık vardı. Onu bu soğuk, karanlık yere koymamalıydık. Küllerini Orman Odası'na ya da Gettysburg'daki tarlalara, hatta bahçemizdeki çok sevdiği çimenliğe saçmalıydık. Orange Country'de, muhtemelen çoğu ileri yaşta, doğal sebeplerle ve huzur içinde ölmüş olan yabancılarla çevrili bir halde olmamalıydı.

Annem boğazını temizledi ve Charlie'yle bana baktı. İstemesem de, artık yapmayacağını öğrendiğimi kendime yinelesem de, bir şey söylemesini ya da kollarını bize sarmasını bekleyerek ona baktım. Bir şekilde bizi teselli etmesini istiyordum. Ama annem dönüp cenaze yöneticisinin yanına gitmek üzere uzaklaştı. Bakışlarını hâlâ yerden ayırmamış olan Charlie'ye döndüm. Gözleri kıpkırmızıydı ve bunun sebebinin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Birbirimize epey yakın duruyorduk – kolumu uzatsam ona dokunabilirdim – ama aramızda kilometreler var gibiydi. Neden bu konuyu konuşmuyorduk? Neden birbirimize el uzatmıyorduk?

Charlie de dönüp annemin gittiği yöne doğru ilerleyerek beni tek başıma bıraktı. Babamdan kalanları barındıran küçük toprak parçasıyla baş başa kalınca, elimi cebime soktum ve ona getirdiğim şeyi çıkardım. O sabah 7-Eleven'a gittiğimde şeker rafına bakarken bir anda paniklemişim; çünkü en sevdiğinin hangisi olduğunu

hatırlayamamıştım. Neden buna daha fazla dikkat etmemiştim ki? Neden bir gün yanımda olmayacağını ve ona soramayacağımı düşünememişim?

Nihayetinde Butter Rum ve Wint-O-Green'de karar kılmıştım. Şekerleri cebimden çıkarıp levhanın üzerine bıraktım ve paketler arkaya doğru yuvarlanıp babamın ismindeki B harfine çarparak durdu. Ona Life Savers şekerlerinden vermek her zaman benim görevimdi. Şimdiyse bunu yapmamın başka yolu yoktu. Her hafta yaptıkları gibi, mezara bırakılan çiçekleri atarken onları da alacaklarını bilerek şekerlere baktım.

Sonra ben de dönüp giderek, babamı yapayalnız bıraktım.

Gittiğim Yerler...

10. Eyalet: Tennessee – “Gönüllü Eyalet”

Sloganı: Bilmiyorum

Bilgiler: Bilmiyorum

Notlar: Umurumda değil

Merhaba baba,

Nihayet Graceland'e geldim. Bu seyahate beraber çıkma şansı bulamadığımız için çok üzgünüm. Kitabını okumadığım için de çok üzgünüm. Her şey için üzgünüm.

Umarım sen mutlusundur. Umarım orada bir sürü Elvis, bir sürü biçilmiş çiçemen ve Yeniden Yapılandırma hakkında konuşabileceğin bir sürü kişi vardır.

Biliyorum, insanlar kartpostallarda hep böyle şeyler yazıyor ama bu sefer gerçekten çok içten söylüyorum. Keşke burada olsaydın.

Benjamin Curry

Pacific View

Orange County, CA

*“Buralarda değilken bir seyahate çıktım.
Bütün birikimlerimi bozdurup,
bir El Dorado satın aldım ve Tennessee’ye gittim. “
-Jason Robert Brown*

“**S**en iyi misin?” diye sordu Roger.

Arabaya gitmek üzere park alanında ilerlerken onu başımı sallayarak onayladım. Kartpostalı yolda bulabildiğim en ağır taşın altına sıkıştırıp grafitilerle dolu olan duvarın üzerine bırakmıştım. Hediyeelik eşya dükkânında Roger’la buluştuğumuzda pek bir şey söylememiştim. Hâlâ bir şey söylemek içimden gelmiyordu.

Arabaya bindik ve Roger cebine uzanıp ince kâğıda sarılı küçük bir nesne çıkardı. “Biliyorum, muhtemelen istemeyeceksin,” dedi ben şaşkınlıkla ona bakarken. “Ama öyle güzeldi ki, bakıp geçemedim.”

İnce kâğıdı yırttım ve bana bir güneş gözlüğü almış olduğunu gördüm – Elvis tarzında altın çerçeveli bir gözlük. Elimdeki gözlüğe baktım ve darbenin etkisiyle parçalanmış olan kendi güneş gözlüğümü düşündüm – camlardan birini yerde, araba camlarıyla karışık halde görmüştüm. Yeni bir gözlük almayı reddetmem anlamsız olurdu. Bir zararı olacak değildi ya. Roger’a elimden

geldiğince gülümsemeye çalıştım. “Teşekkürler,” dedim gözlüğü takarken. “Yakıştı mı?”

Bana içten bir gülümsemeyle baktı. “Çok hoş.” Sonra arabayı çalıştırdı. “Öğle yemeği?”

Roger kendi cennet anlayışını keşfetmişti. Krystal diye ikimizin de daha önce duymamış olduğu bir fast-food zinciriydi burası. Harika bir yerdi – burgerler mini-burgerdi ve patates kızartmaları ekstra tuzluydu. Üstelik içecek seçenekleri arasında tatlı çay da vardı. Bagaj kapısını açıp bacaklarımızı sarkıtarak arabanın arkasına oturduk. Yolun karşısında Tennessee-Alabama Fireworks mağazası vardı. Roger’ın burgerlerin mükemmelliğinden dem vurmaya kestiği zamanlarda oraya büyük bir ilgiyle baktığını fark ettim.

Atlası kucağıma yaydım ve ülkeyi boydan boya inceleyen bu kadar yol gitmiş olmamıza hayret etmekten kendimi alamadım. Hâlâ biraz yolumuz vardı ama ülkenin büyük bölümünü geride bırakmıştık.

“Şimdiki plan nedir?” diye sordu Roger, bana patates kızartması kutusunu uzatarak. Bir patates alıp aramızda duran barbekü sosuna bandırdım ve Roger suratını ekşiterek bana baktı. Patates kızartmasının barbekü sosuyla yenmesinden hoşlanmadığını artık anlamıştım.

“Bilmiyorum,” dedim, haritaya bakarken gitmek istediğim yeri görmeme rağmen. Aslında o kadar da uzak değildik. Sadece bir eyalet ötedeydi. “Sana söylemem gereken bir şey var.” Roger ağzına götürmek üzere olduğu

patatesi indirerek bana baktı. "Erkek kardeşim akademik yoğunlaştırma programında falan değil," dedim. "Rehabilitasyonda." Bu sözcük, bir an için aramızda asılı kaldı.

"Ah," dedi Roger sessizce.

"Evet," dedim kesik bir gülüşle. "Düşünüyordum da..." Parmağımı Tennessee'nin üzerinden North Carolina'ya kaydardım, Asheville'e. "Onu görmem gerek."

Saat gecenin birine yaklaşırken, Asheville'e girmek üzereydik. Yolculuk boyunca pek konuşmamış ama Walcott'un demosunu dinleyip, solistin müzik kulağının pek iyi olmamasına rağmen müziğin şiddetinin onu bastırıldığına karar vermiştik. Roger kendi çalma listelerinden birini açmış ama sonra benim müzikallerden birini baştan sona dinleyip dinleyemeyeceğini sormuştu. Zira şarkıları birbirinden bağımsız şekilde duyunca hikâyeleri takip etmekte güçlük çekiyordu. The Producers epey hoşuna gitmiş, hatta onu iki kez dinlemişti.

Ve nihayet gelmiştik. Ama yolculuğumuz esnasında saat ilerledikçe, Charlie'yi görebilmek için sabaha dek beklememiz gerekeceğini fark etmiştim. Roger mırıldanarak Nathan Lane'e eşlik ederken, ben de kardeşimi düşünüyordum. Hiç konuşmadan geçirdiğimiz bunca ayın ardından, bir anda istediğim tek şey onunla konuşmak olmuştu. Artık doğru zamanın geldiğini hissediyordum.

AMY'NİN ÇALMA LİSTESİ#2

Perdenin arkasındaki çocuklara boş verin
/ The Henry Gales

ŞARKI ADI

1. New Way of Thinking
2. South of Lincoln, West of You
3. Surrender, Dorothy
4. Fields of Poppies in Technicolor Red
5. Late Last Nite
6. Tell Me How
7. Where I Am Is Where I'm From

Bu akşam bir otelde kalmak için ne kadar paramız olduğunu hesaplamak ve nerede kalacağımıza karar vermek için bir Wal-Mart'ın park alanına girdik. Marketin kapalı olacağını düşünmüştüm – başka her yer öyle görünüyordu ama alan tuhaf bir şekilde karavanlar ve kamyonetlerle doluydu. Yüksek metal direklerin tepesindeki ışıklar hâlâ yanıyordu. “Wal-Mart açık mı?” diye sordum, Roger bir park yerine girerken. Biraz ileride projektörlerin altında ışıldayan, devasa, gümüş rengi bir Airstream karavan vardı.

“Belki...” dedi Roger esneyerek. “Şu yirmi dört saat açık olanlardan biridir.”

Cüzdanımı çıkarıp kalan paramızı saydım. Sadece üç yüz dolarımız vardı. Paramızın bu kadar çabuk tükenmesinin asıl sebebi benzin masrafıydı elbette. Üç yüz dolar, dört yüz dolara kıyasla insanı pek de güvende hissettirmiyordu. Özellikle de bu akşam bir otel odasına yüz dolar vermek zorunda kalacaksak. “İçeri girmek ister misin?” diye sordum, parayı tekrar cüzdanıma koyarak. “Muhtemelen abur cuburlar mini marketlerde olduğundan daha ucuzdur.”

“Olur,” dedi Roger, kapıyı açıp inerken. Ben de arabadan indim ve Roger yürümeye başlamadan evvel ellerini arabanın arkasına yaslayarak bacaklarını esnetti.

Wal-Mart açıldı. Hatta bize iyi geceler dileyip Wal-Mart'a hoş geldiniz diyen mavi yelekli bir görevli bile vardı. Marketin floresanlardan yayılan parlak ışıkları karşısında gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım.

İçerisi tek kelimeyle devasa, tamamen sessiz ve görünüşe göre bomboştu – park alanı tıklım tıklım olduğu için bu durumu biraz tuhaf karşıladım. Abur cubur bölümüne yöneldik ve içeceklerle cipslerden büyük bir stok yaptım. Roger’a Reese’s Pieces mi, yoksa fıstık ezmeli M&M’s mi istediğini sormak için dönmüştüm ki, onun yanımda olmadığını fark ettim. Alışveriş arabasını abur cubur bölümünün ortasında bırakıp – herhalde kimseye engel teşkil edecek hali yoktu – onu aramaya gittim. Etrafta alışveriş yapan başka kimsenin olamaması biraz tuhaf bir histi. Sanki bu kocaman ve sessiz markette bir tek ben vardım. O sırada Roger’ın kıyafet bölümünden yiyeceklerin olduğu reyonla döndüğünü görünce rahatladığımı hissettim. “Roger,” diye seslendiğimde sesim fazla yüksek çıkmış gibi geldi. Roger koşar adım bana doğru gelirken elinde bir paket beyaz spor çorabı olduğunu gördüm. Yanıma geldiğinde paketi yırtarak açtı. “Bana kalırsa önce parasını ödemen lazım,” dedim, neden *ansızın* çoraba ihtiyaç duyduğunu merak ederek. Benim şaşkın bakışlarım eşliğinde Roger parmak arası terliklerini çıkarıp, çorabı giydi ve bir çiftini de bana uzattı. “Anlayamadım,” dedim, çoraplara bakarken.

“Giysene,” dedi Roger. Artık hiç yorgun bir hali yoktu. Hatta onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

“İyi de ayağımda parmak arası terlik var,” diye açıkladım. Belki de bu kadar araba sürmek Roger’a iyi gelmemişti.

“Dediğimi yap işte,” dedi Roger, bana gülümseyerek. “Ciddiyim.” Omuz silkerek parmak arası terliklerimi

çıkardım ve onları parasını vermeden kullandığımız için başımızın derde girmeyeceğini umarak çorapları giydim. “Hazır mısın?” diye sordu Roger, ben doğrulurken.

“Ne için –” diye söze girmeye yeltendim ama Roger elime yapışıp beni de sürükleyerek ıslıl ıslıl parılda-yan koridorda koşmaya başladı. Ben de karşı çıkmayı bırakıp bir anlığına parmaklarımı onunkilere kenetleyerek Roger’la beraber koştum. Sonra Roger elimi bıraktı ve koşmayı kesip çoraplarıyla bomboş koridorda kaydı.

“Bunu muhakkak denemelisin,” diye seslendi, sırtarak bana dönerken.

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu ya da canımızı yakabileceğimizi hiç düşünmeden dış macunlarının olduğu reyonda koşmaya başladım. Ne yaptığımı umursamıyordum. Bütün hızımla koştum, koştum ve nihayetinde durup kazandığım ivmenin beni beklediğimden de büyük bir hızla koridorun sonuna kadar taşımaya izin verdim. Yepyeni çoraplarla boş Wal-Mart koridorlarında kaymak korkutucu ve heyecan verici bir duyguydu. İnsana özgür olduğunu hissettiriyordu. Roger gülerek benim yanıma doğru kaydı ve ellerimi avuçlarına alarak beni döndürdü. Akabinde ellerini bırakarak kendi eksenimde dönmeye başladım. Reyonlardaki parlak renklerin hepsi bulanıklaşarak birbirine karışıyordu. Roger diğer tarafa dönerek koşmaya başladı ve kayarken düşmemek için kollarını iki yana saçı. Bir Crest rafına çarpmaktan son anda kurtularak onu yakaladığımda, uzun, hem de çok uzun zamandır bu kadar çok gülmediğimi düşündüm.

“Bunlar da var,” dedi Roger, boş çorap paketini açık olan tek kasaya bırakırken. Kasiyer kız kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemeden çorap paketini kasadan geçirdi. Parmak arası terliklerimi giyerken hâlâ nefes nefeseydim. Kasanın karşısındaki camda kendi yansımam gözüme çarptı. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Saçlarım dağılmış, tişörtüm buruş buruş olmuştu ve mutlu görünüyordum. Çok eğlenmiş gibi bir halim vardı. İşin aslı, eğlenmişim de zaten!

“Dışarıdaki bütün o karavanlar ne alaka?” diye sordu Roger, kız aldıklarımızı torbalara yerleştirirken.

“Wal-Mart politikası,” dedi kız. “Geceleri park etmek ücretsiz. Otuz dolar kırk beş sent, lütfen.”

Ben abur cuburlarımızı ve çoraplarımızı ödemek için kalan paramızı çıkarırken Roger’la gözlerimiz buluştu. Anlaşılan ikimizin de aklından aynı şeyler geçiyordu.

Ödemenin ardından ben arabaya geçtim, Roger’sa battaniye ve iki yastık almak için markette kaldı. Arka koltukları uzun süredir yatırmamıştım ama birkaç denemeden sonra başardım. Hazır Roger da yokken ön koltukta üzerimi değiştirdim ve bir önceki gece giydiğim askılı bluzu üzerime geçirdim. Ayrıca hava hâlâ sıcak olduğundan Brownyn’in şortlarından birini aldım. Şort ön taraftan gayet iyi görünüyordu ama elime aldığımda, popo kısmında SONSUZA DEK TEXAS yazdığını gördüm. Benim tercihlerime göre biraz kısa bir şorttu ama bir gecelik idare edebilirdim. Üzerimi değiştirdikten

sonra telefonumu aldım ve annemden bir cevapsız arama olduğunu gördüm. Mesaj bırakmamıştı ama nihayetinde aramıştı. Cep telefonunu tuşladım ve son anda doğru-
dan sesli mesaj göndermek için gereken kodu eklemeyi hatırladım.

“Merhaba, anne,” dedim. “Şey, beni aramışsın. Ben gayet iyiyim. Şu an Asheville’deyiz. Yarın Charlie’yle görüşmeye çalışacağım.” Duraksayıp bir an derin bir nefes aldım. “Bugün Graceland’e gittim. Aklıma takıldı da – babam oraya gittiğinde kaç yaşındaydı, biliyor musun?” Yeni bir şey yaptığımı hissettim. Kazadan beri babamla ilgili hiç konuşmamıştık. Hatırladığımız güzel şeylerden bile. Hatta yâd etmek istediğimiz şeylerden bile... “Öylesine merak ettim de. Neyse. Sana iyi olduğumu haber vereyim dedim.”

Telefonumu kapatırken daraldığımı hissettim. Beni arayacağını umarak telefonu bir dakika daha elimden bırakmadım. Ama saat geç olmuştu ve annem muhtemelen yeni evimizde tek başına uyuyordu. İlk kez, annemin de bu ayı yalnız başına geçirdiği kafama dank etmişti. Kendimden başkasını düşünmeyi pek becerememiştim – hatta aynı şeyleri yaşadığımızı bile fark edememiştim. Roger’ın marketten çıktığını gördüm ve sarjı bitmesin diye telefonumu kapatıp çantama, babamın kitabının hemen yanına koydum.

Roger herhalde üzerini Wal-Mart’ın tuvaletinde değiştirmiş olacaktı; çünkü alışıldık tişörtünü ve şortunu giymişti. Arka kapıyı açarak bana battaniyeyle yastıkları uzattı. Yastıkları, ayaklarımız ön koltuklara bakacak

şekilde kapının oraya yerleştirdim. Geçen sene büyük bir “enerjiyle iyileşme” aşaması yaşayan Julia olsa, bana bunun arabada uygulanacak doğru feng shui olup olmadığını söyleyebilirdi. Ama attığı son e-postanın başlığına bakılırsa, Julia yavaş yavaş benden ümidi kesiyordu.

Roger arabayı çalıştırınca kafamdaki bütün düşünceler dağıldı. Roger dört camı birden indirdi ama buna rağmen arka taraf hâlâ sıcaktı. Battaniyeye harcadığı 9.99 dolar resmen boşa gitmişti. Ona arka taraftan bavulları uzattım ve Roger da onları ön koltuğa yerleştirerek baykuşumu en üste koydu. Sonra motoru susturdu ve arabayı içeriden kilitleyerek sürücü koltuğundan arka tarafa doğru süründü. Ben sol tarafa – kendi tarafıma – geçerek ona yeterince yer ayırmaya çalıştım. Ama arka tarafta pek boş alan yoktu. Bunu daha önce pek düşünmüş sayılmazdım doğrusu. Uzanıp başımı yepyeni yastığıma yaslarken, Roger’ın bana o ana dek paylaştığımız tüm yataklarda olduğundan daha yakın yattığını fark ettim. Ama bu kez pek umurumda değildi. Battaniyeyi ayaklarımıza indirmiştik ve üzerimizi örtecek bir örtü olmadan onun yanımdaki varlığını olanca gücüyle hissediyordum. Çıplak bacağı benimkinden sadece bir karış uzaklıktaydı.

Sırtüstü dönüp arka camdan yukarı bakarak yıldızları görmeye çalıştım. Ama park alanındaki projektör ışıkları çok güçlü olduğundan, görebildiğim tek şey camdan yansıyan arabanın içi oldu. “İyi geceler,” dedim, başımı Roger’a çevirerek. Onun her zamanki gibi çoktan uyku moduna geçmiş olacağını düşünmüştüm.

Ama Roger bir o yana, bir bu yana dönerek battaniyeyi tekmeledi. “Çok terledim,” dedi, tişörtünü çekiştirerek. “Ya sen?”

“Aynen,” dedim. Şimdi ikimiz de arka tarafta olduğumuzdan, hava daha da sıcak gelmeye başlamıştı.

“Burası fırın gibi.”

“Camları biraz daha açalım,” diye önerdim.

“Hava öyle sıcak ki, hiçbir şey fark etmez,” dedi Roger. “Hem birisinin içeri girmesinden çekiniyorum.” Bir o tarafa, bir bu tarafa döndükten sonra doğruldu. “Rahatsız olmazsan,” diye söze girdi ve boğazını temizledi. “Yani, tişörtümü çıkarsam olur mu?”

“Ah,” dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek. “Yok canım, çıkar tabii.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Kesinlikle,” diye temin ettim onu ama sesimin çok hevesli çıkmamış olduğunu umarak. “Yani, elbette. Ne olacak?”

Roger doğrularak Colorado College tişörtünü çıkarırken, gözlerimi camdan ayırmamaya çalıştım. Ama tekrar yan yana yattığımızda ona şöyle bir baktım ve yanaklarımın iyice kızardığını hissettim. Çünkü, şey... evet. Roger'ın harika bir vücudu vardı. Hatları gayet düzgündü ve öyle kas yığını olmamasına rağmen gerçekten çekici karın kasları vardı. Hem... Bir anda arabanın daha da ısındığını hissederek bakışlarımı çabucak tavana çevirdim.

“İyi geceler, Hillary,” dedi Roger, esneyerek.

“İyi geceler, Edmund,” dedim elimden geldiğince kaygısız bir sesle. Roger uzun ve düzenli nefes alıp vermeye başlayınca ona dönüp baktım. Uykusunda bana doğru dönmüştü. Ben de ona döndüm ve gözlerimi kapattım. Ama içten içe uyuyamayacağımı hissediyordum. Bir önceki gece uyumayı başarmıştım ama o zaman Lucien’in lüks konuk evindeydik. Wal-Mart’ın park alanındaki bir arabada, yanımda yarı çıplak olan Roger’la uyumaya çalışmıyordum.

Fakat gözlerimi tekrar açtığımda, hava aydınlanmıştı – şafak yeni söküyordu. Ve gece, ne ara olduysa, başlarımızı aynı yastığa koymuştuk.

"Dün gece senin verandadaydım."

- The Format

Altı Ay Önce...

Sol taraftaki verandada oturmuş, saatimde solgun yeşil ışıklarla parıldayan rakamlara bakılırsa iki saat-tir bekliyordum. Sivrisinekler bu durumdan epey faydalanmış ve her tarafımı ısırmuşlardı. Önlerinde âdeta bir Amy açık büfesi uzanıyordu! Karşı koymaya çalışmayı bırakmış, onun yerine pasif direnişi tercih ederek ara sıra ısırıklarını yerleri kaşımaya başlamıştım.

Ayak bileğimi öyle sert kaşıdım ki, kanamaya başladığını gördüm. O sırada bir çift araba farı çıkmaz sokakın orayı döndü. Her zamanki gibi evimizi epey geçmiş ve bir daire çizip garaj yolunun önünde durmuştu. Arabanın sürücüsü farları söndürdü ama motoru çalışır halde bıraktı. Charlie'nin penceresine bakıp bekledim. Tıpkı düşündüğüm gibi, bir saniye içinde pencerede Charlie'nin bacağı belirdi. Korkuluğun üzerinden uzandı ve pencereden geri geri çıktı. Ağzımı açmadan önce onun tam anlamıyla verandaya inmesini bekledim.

"Hey."

Charlie bir anda arkasına dönerken öyle tiz bir cıyaklama sesi çıkardı ki, keşke kaydedebilseydim diye

düşünmekten kendimi alamadım. "Amy, kafayı mı yedin sen?" dedi alçak sesle. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Şöyle şeyler yapmasana! Tanrım!" Önce kendisini bekleyen arabaya, sonra bana baktı. Gözlerim onun bu işin altından nasıl kalkacağını hesaplamaya giriştiğini anlayacak kadar karanlığa alışmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedim.

"Hadi ama. Saflık etmesene," dedi bekleyen arabaya tekrar bir göz atarak. Bana döndüğünde yüzünde bir gülümseme vardı. Anlaşılan sevimliliğini konuşturmaya karar vermişti. "Alt tarafı arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Suç mu yani? Hey, sen de gelmek ister misin?"

Bir an için evet deyip onun ödünü patlatmayı düşündüm. Hemen durumu kıvırıp sosyal çevrelerimizin birbirleriyle alakası olmadığını anlatarak lafı dolandırırdı. "Bu aralar arkadaşlarıyla çok dışarı çıkmaya başladın," dedim ve bunu söyler söylemez kendime kızdım. İki saat bekledikten sonra insan bunu söylemenin daha etkili bir yolunu bulmaz mıydı canım? "Bak, Charlie, endişeleniyorum, hepsi bu."

"Endişeleniyor musun?" diye kaşlarını çattı Charlie. Masummuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Ne konuda?"

"Zırvalamay! kes," dedim. "Belki artık biraz frene basmalısın diye düşünüyorum. Hiç olmazsa böyle işleri hafta sonuna sakla. Günlerden salı olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Hey, yanlış hatırlamıyorsam geçen dönem benim ortalamam seninkinden daha iyiydi. Hem sırf sen eğlenmeyi

bilmiyorsun diye –" Garaj yolunun ucundaki araba, farlarını yakıp söndürünce, ikimiz de dönüp o tarafa baktık. "Arkadaşlarım bekliyor," dedi Charlie, sırt çantasını omzuna atarak.

"Kendini biraz geri çekmelisin diye düşünüyorum, hepsi bu," dedim sesimi biraz yükselterek. "Amy, Tanrım," dedi Charlie, alçak sesle. "Abartılacak bir şey yok. Ben iyiyim. Buna gerek –"

"Annemle babama söylerim," dedim onun lafını keserek.

Bir an bana gözlerini dikti. "Hayır, söylemezsin."

Ben de ona baktım. "Söylerim. Ben –"

"Hayır," dedi Charlie, verandanın ucuna doğru ilerleyerek. "Onlara söyleyecek olsan, çoktan söyledin. Hem zaten onların da ellerinden bir şey gelmez. Bunun tek sonucu benim sana sinirlenmem ve annemle babamın ikimize birden güvenlerini yitirmeleri olur."

"Bana neden güvenlerini yitirsinler ki?"

"Bunu ne zamandır biliyordun?" diye sordu Charlie. "Onlara söylemedin." Birkaç ay olmuştu. Belki de dört ay. Dile getiremediğim bu cevap bir an aramızda asılı kaldı. "Aynen öyle," dedi Charlie. "O yüzden ispiyonculuğa kalkışma, anlaştık mı? Hayatında bir kez olsun bir şeylere ayak uydur." Akabinde Charlie motoru homurdayan arabaya koşup bindi ve araba çıkmaz sokaktan dönünce farlarını yakarak gözden kayboldu.

"Nefes alıyorsam, umut vardır"

-South Carolina eyalet sloganı

"Hazır mısınız?" diye sordu Roger. Onu başımla Lonaylayıp bir buçuk metre yukarıdaki pencereye baktım. Bunun işe yarayacağından pek emin değildim. Hatta büyük olasılıkla başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Ama Roger'ın da dediği gibi, buraya kadar gelmiştik.

"Hazırım," dedim. Roger ellerini birbirine kenetleyerek bir basamak yaptı ve bir ayağımı oraya yerleştirdim. Roger dizlerini kırdı ve ellerimi omuzlarına yasladım. Tişörtü güneşin altında araba sürmekten sıcacık olmuştu. Ellerimi yasladığım yerde sıcak pamuklu kumaşın altındaki kaslarını hissettiğim anda, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. "Tamam," dedim, beni bekleyen göreve odaklanmaya başlayarak. Başımı sallayarak Roger'ın elinden destek aldım ve o da aynı anda beni yukarı itti. Bu, yukarıdaki pencerenin pervazını yakalamama yetmişti. Bir an orada sallandım ve Roger'ın ayaklarını yakalayıp beni tekrar ittiğini hissettim. Onun uyguladığı kuvvetle kendimi yukarı itmeyi başarıp odanın içine yuvarlandım.

Asıl planımız, gidip onu görmeyi rica etmekti - öyle zorla içeri girme gibi olaylar hesapta yoktu. Ama plan suya düşmüştü. Wal-Mart'ın yakınındaki Cracker Barrel'da kahvaltı etmiştik ve Roger orada servis edilen pankeklerin, o ana kadar yediği tüm pankeklerden daha iyi olduğunu söylemişti. Sonra Asheville'e girmiş ve saat on civarında Promises Kept'e varmıştık. Bina, rehabilitasyon merkezinden ziyade malikâneyi andırıyordu. İşin aslını gösteren tek şey ise, net bir şekilde *Ziyaretçiler, Sağlık Görevlileri ve Yolcu Bırakma* şeklinde ayrılmış olan park alanlarıydı. Roger da benimle içeri girmişti ama fazla ilerleyemeden, üzerinde beyaz doktor önlüğü olan bir kadın bizi durdurmuş, kendisini Courtney olarak tanıtmıştı. Bu tesisin internet sitesi son derece misafirperver görünmesine rağmen, kadın bizi dışarı yönlendirmişti. Bize Promises Kept'te kalan konukların şu anda tedavi planının ortasında olduklarını ve bu süreç tamamlanana kadar aile fertleriyle - e-posta hariç - haberleşmelerine izin verilmediğini açıklamıştı. Sonra bize iyi günler dileyerek kapıyı arkasından sıkıca kapatmıştı.

İkimiz tam arabaya yönelmiştik ki, binanın yan tarafına gözüm takılmıştı. O sırada alçak gibi duran pencereyi fark etmiştim. İçeriden savrulan beyaz perdeler pencerenin açık ve telsiz olduğunu gösteriyordu.

Çok hızlı hareket etmiştik ve doğru dürüst bir plan kurmaya dahi vakit bulamamıştım. Ancak bu durum kendimi odanın zemininde bulduğumda aklıma gelmişti! Ayağa dikilerek etrafıma bakındım. Oda epey büyüktü. İçeride iki yatak vardı ve her yer beyaz renkle

dekore edilmişti. İki yatakta da birer kız vardı. Şaşkınlıkla bana baktılar.

“Merhaba,” dedim çok yüksek sesle konuşmamaya çalışarak. “Şey...”

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu, bana daha yakın olan yataktaki kız. Kahverengi, kıvrırcık saçları vardı ve olsa olsa on iki yaşında görünüyordu. Bir an için, onun burada ne yapıyor olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Evet,” dedim. “Ben Charlie Curry’nin kız kardeşiyim? Onu arıyordum da?”

“Sen Amy misin?” diye sordu diğer kız. Muhtemelen eskiden saçları tamamen platin sarısıydı ama şimdi diplerinden siyahlar görünmeye başlamıştı. Aramızdaki mesafeden bile dudaklarında yanığa benzer izler olduğunu görebiliyordum. Ona şaşkınlıkla baktım.

“Benim,” dedim. “Ama sen nasıl –”

“Grubumuz var ya,” dedi kız. “Her şeyimizi paylaşıyoruz.”

“Ah.” Charlie’nin onlara benden, hatta ailemizden bahsettiğini fark etmiştim. Neler söylediğini öğrenmek için ölüp bitiyordum. Sonra bir anda içimden öyle yoğun bir öfke duygusu gelip geçti ki, korktuğumu hissettim. Madem Charlie başkalarıyla pekâlâ konuşabiliyordu, benimle neden konuşmuyordu? “Peki onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?” diye sordum. İkisi de tek kelime etmeden bana bakmakla yetindiler. “Lütfen?” diye ekledim.

“Bilemiyorum,” dedi kıvrıcık saçlı kız. “Buraya kendisini kötü hissetsin diye mi geldin? Zaten yeterince suçluluk duyuyor.”

“Ne?” diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. Charlie hayatında hiçbir konuda suçluluk duymamıştı ki. “Hayır. Sadece onunla konuşmak istiyorum.”

İki kız aralarında sessiz bir konuşma geçirmiş gibi birbirlerine baktılar. Nihayet sarışın kız onaylarcasına başını salladı. “Üç kapı ilerideki oda,” dedi, sola dönmemi işaret ederek. “O ve Zab.”

“Zab mı?” diye sordum ve o anda bir zil sesi duyuldu. Etrafıma bakındım ve kızların duvara döndüklerini görünce orada bir hoparlör olduğunu gördüm.

“İyi günler,” dedi yumuşak bir ses. “Umarım sabahki düşünme seansınız sizin açınızdan memnuniyet verici ve doyurucu olmuştur. Düşünme seansınız yirmi dakika içinde sonra erecektir. Lütfen yirmi dakika içerisinde belirlenmiş olan öğle yemeği öncesi etkinliğinize katılım sağlayın. Teşekkürler.” Sonra tekrar zil sesi duyuldu ve hoparlör kapandı.

Charlie son bir ayı *böyle mi* geçirmişti – lüks bir tesiste duygularını ifade edip, derin düşüncelere dalarak mı? Bu esnada ben yemek için pizza söylüyor ve evde bir başıma takılırken hava durumunu izleyerek uymaya çalışıyordum. “Teşekkürler,” dedim kapıya yönelirken kızlara dönerek.

“Ne demek,” dedi kıvrıcık saçlı kız.

Sarışın kız bana şöyle bir bakarak, "Annemi aramalıydın," dedi. "Cidden."

Ona ne kastettiğini sormak istedim ama zamanım yoktu. Ne olmuştu ki? Uzakdoğu tarzında dekore edilmiş olan koridora çıktım. Julia burayı çok beğenirdi. Bütün odaların önünde saksılara yerleştirilmiş bambular vardı ve loş bir ışıqla aydınlatılmış olan koridorun sonunda sessizce şırıldayan bir fıskiye göze çarpıyordu. Meydanın boş olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım. Önümde uzanan üç odayı hızlıca geçmeye yeltendim ama geçtiğim her kapıdan insanların bana şöyle bir dönüp baktığını gördüm – bütün kapılar açıktı.

Diğerleri gibi ardına kadar açık olmasa da aralık duran bir kapının önünde durdum. Kapıda asılı levhanın üzerinde CHARLIE VE ZACH yazıyordu. Levha belli ki kolayca değiştirilmesi açısından yapılmış bir oyuna yerleştirilmişti. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve içeri girdim.

İlk gördüğüm şey, iç çamaşırıyla duvara karşı amuda kalkmış olan bir çocuk oldu. Neyse ki bu çocuk kardeşim değildi. Çocuğun bana tersten bakan gözleri büyüdü ve kesik bir iniltiyle olduğu yerde yuvarlandı. "Ha, ne?" diye sordu, ayağa fırlayarak. Biraz tıknaz bir çocuktü ve kahverengi kıvrıkcık saçları vardı.

"Zab, sana bu yüzden yoga yaparken üzerine iki parça bir şey giy diyorum." Karşıya bakınca kardeşimin beni bekliyormuşçasına bir koltuğa oturmuş olduğunu gördüm. "Ne de olsa kız kardeşimin ne zaman uğramaya karar vereceğini bilemezsin."

Dönüp Charlie'ye baktım. Bunun sebebi biraz onu görmek, biraz da Zab'i – umarım ki – pantolonunu giymesi için rahat bırakmak istememdi. Charlie onu son gördüğümde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Gerçi daha kötü görünmesi neredeyse imkânsızdı zaten. Fakat daha sağlıklıydı ve bronz görünüyordu. Kafasını toplamış bir hali vardı. Tıpkı göz doktorundaki slaytlara bakmak gibi bir şeydi bu; bir şeyin net halini görene kadar onu ne kadar bulanık gördüğünüzü fark etmezsiniz bile. "Merhaba," dedim ona doğru yaklaşarak.

"Şaşırdım doğrusu," dedi Charlie. Sesi ifadesizdi ama kardeşimi gerçekten afallamış olduğunu fark edecek kadar tanıyordum. "Buralarda mıydın?"

"Sayılır," dedim ve başımı kaldırıp hoparlöre baktım. "Şey, demin yapılan anonsu duydum. Yirmi dakika sonra gitmen mi gerekiyor?"

"Aslında on beş," dedi Zab hemen arkamdan ve biraz ihtiyatlı bir tavırla arkamı döndüm. Neyse ki üzerine şortunu ve tişörtünü giymişti. Bana elini uzatarak "Zach Tyler," dedi.

"Amy Curry," dedim ve kısaca el sıkıştık. Artık bu noktadan sonra insanlarla ek sıkışmamak beni şaşırtmaya başlamıştı.

"Ah, biliyorum," dedi. "İnan bana."

Dönüp Charlie'ye baktım ama o gülümsemekle yetindi. "Amy, seni Zach'le tanıştırayım. Gerçi daha çok Zab olarak tanınıyor."

“Zach Allak-Bullak” diye açıkladı Zab. “Ama lafı uzatmamak için genellikle baş harflerini söylüyoruz.”

“Zab Richmond, Virginia’dan geliyor. Bir süre öncesine kadar uyuşturucu hobilerinin arasında yer alıyormuş.”

“Merhaba,” dedim Zab’e ve tekrar erkek kardeşime döndüm. “Yani on beş dakika sonra gitmen mi gerekiyor?”

Charlie iki yatağın arasında asılı saate dönüp baktı. “Evet,” dedi.

“Zorunda mısın peki?” diye sordum. “Yani, bir şekilde atlatamaz mısın?”

“Hayır, atlatamam,” dedi Charlie sert bir sesle. “Burası rehabilitasyon merkezi, Amy, okul değil.”

Zab boğazını temizleyerek “Ben çıkıp koridorda bekleyeyim,” diye mırıldandı.

“Teşekkürler,” dedi Charlie. Zab dışarı çıktı ve kapıyı tam olarak kapatmasa da biraz daha itti.

“Burası çok güzelmiş,” dedim bakışlarımı etrafta gezdirerek. Charlie’nin yatağının hangisi olduğunu anlamıştım; çünkü etrafında yığınla kitap vardı ve yanında tenis raketiyle bir kutu tenis topu duruyordu. Buradayken tekrar tenis oynamaya başlayıp başlamadığını merak ettim.

“Amy, burada ne yapıyorsun?” dedi Charlie gözlerini bana dikerek.

“Dün Graceland’e gittim,” dedim ben de bakışlarına karşılık vererek.

Charlie’nin yüzü ister istemez biraz gevşedi. “Ah.”

“Evet,” dedim ve sesimin titremeye başladığını hissettirdim. “Hani gitmek istemediğin şu gezi vardı ya? Babama aptalca olduğunu söylediğin gezi?” Charlie başını eğip yere baktı. Oradan bir tenis topu kaparak avucunda sıkı. “Hiç değilse birimizin oraya gitmesi gerektiğini düşündüm.”

“Peki niye geldin?” diye sordu Charlie başını kaldırıp bana bakarak. “Cidden. Sırf kendimi kötü hissedeyim diye mi?”

“Hayır,” dedim. Böyle bir niyetim yoktu ama onu görmek uzun zamandır içimde tuttuğum öfkenin alevlenmesine yol açmıştı. Bu öfkenin bir kısmını annemle yaptığım konuşmada atmayı başarmıştım ama henüz tükenmediği ortadaydı. “Ama eminim böyle bir şey yaparsam da şu *grubunuzda* bundan bahsedebilirsiniz.”

Charlie bana ters ters baktı. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ah, odalardan birinin penceresine tırmanmak zorunda kaldım. Oradaki kızlar görünüşe göre benim hakkımda her şeyi biliyorlardı.”

“Burada her şeyimizi anlatıyoruz,” dedi Charlie savunmaya geçerek. “Felsefeleri böyle.”

“O zaman neden –” diye söze girdim ve sesimin çatladığını duydum. “Biz bunu neden başaramadık? Neden biz...” Doğru kelimeleri aradım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Neden önce evin, sonra da ülkenin bambaşka köşelerine çekildiğimizi, birbirimize tutunmamız gerekirken neden darmadağın olduğumuzu merak

ediyordum. Zab'ın yatağının kenarına oturarak kardeşime baktım. "Belki de sana ihtiyacım vardı," dedim. "Ama kafan hep uçuktu ve –"

"Ah, şimdi de mesele bu mu?" diye sordu Charlie, sesinde tekrar öfke belirtisiyle. "Bana nasıl bir rezil olduğumu söylemeye mi geldin?"

"Hayır," dedim bu kez kendimi tutmayı başarak. "Ama bu haftaya kadar bir başıma kaldım. Sen ise buradaydın. Etrafında konuşacak insanlar vardı."

"Benimle konuşabilirdin," dedi Charlie.

"Ne faydası olurdu ki?" diye bağırdım kendimi bile şaşırtarak. Charlie açık duran kapıya doğru bir bakış attı ve sesimi biraz alçalttım. "Hiç yanımda olmadın ki! Neredeyse bir yıldır yanımda değildin." Ona sertçe baktım. "Annemle babama söylemeliydim. Haklıydın; bir türlü söyleyemedim. Ama söyleseydim belki..." Cümlemi bitiremedim. Olan bitenlerin benim suçum olmasının sebeplerinden yalnızca biriydi bu. Geriye alamayacağım onca şeyden sadece biri...

Charlie tenis topunu elinde çevirerek acı bir gülüş koyuverdi. "Bunu her gün kendime sormadığımı mı sanıyorsun?" dedi. "Keşke her şey başka türlü olsaydı demediğimi mi sanıyorsun?"

"Sana inanmıyorum," dedim sesimin titrediğini duyarak. "Bir ay burada kalınca birdenbire vicdan sahibi mi oldun?" Charlie ona hiç beklemediği anda bir tane patlatmışım gibi bakakaldı – o kadar şaşkın, o kadar incinmiş görünüyordu ki. "Sürekli senin arkanı kolladım,"

dedim, sözcükler kendiliğinden ağzımdan dökülüyordu. “Yıllarca. Sense hiç sorumluluk almadın. Kahrolası hayatında *bir kez olsun* kendinden başkasını düşünmüş olsaydın, bunların hiçbiri yaşanmazdı.” Kendimi tutamadan bu cümle ağzımdan fırlamıştı. Söylediklerimin ağırlığını düşünememiştim.

Charlie elinde sıkıca kavradığı tenis topuna bakarken dudaklarını sıktı ve çenesi titremeye başladı.

“Böyle söylememeliydim,” dedim çok ileri gittiğimi hissederek.

Charlie omuz silkti. “İşin aslı bu,” dedi boğuk bir sesle, bakışlarını yerden ayırmadan.

“Keşke...” diye lafa girdim ve derin bir nefes alarak kendimi sözlerimi sürdürmeye zorladım. “Keşke her şey başka türlü olsaydı”

Charlie başını kaldırıp, bana baktı. “Keşke,” dedi o da. Hiç beklemediğim bir anda tenis topunu bana attı. Topu yakaladım ve bu hamlem karşısında öyle şaşırdım ki, neredeyse onu elimden düşürecektim.

“Ondan bahsediyor musun?” diye sordum, elimi sarı topta gezdirerek. “Babamdan?”

Charlie başıyla onayladı. “Yeni yeni,” dedi sesi çallaşarak. “Sen?”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.” Başımı kaldırıp erkek kardeşime – ikizime – baktım ve onun da benimle aynı hisleri paylaştığını gördüm. İkimiz de aynı adamı, babamızı kaybetmiştik. Neden *biz* bu konuda konuşmuyorduk ki? “Onu özledim,” dedim çenemin

titremeye başladığını hissederek. Sözcükler öyle anlamsız kalıyordu ki. Özlemekten beter bir şeydi bu. Bir türlü çalmayacak olan telefonun çalmasını beklemek, bir daha asla duymayacağım bir sesi duymayı beklemek demekti.

Charlie dudakları titreyerek bana baktı. "Ben de."

"Sürekli bir yerden çıkıp geleceğini umuyorum. Sanki olan bitenleri idrak edememişim gibi. Hayatın gerçeklerinin farkında değilmişim gibi."

"Ben nasıl hissediyorum sanıyorsun ki?" diye sordu Charlie. "Senin uyuşturucunun etkisiyle karşımda belirmediğinden bile emin değilim."

"Gayet gerçeğim," dedim topu ona atarak. Tek eliyle yakaladı.

"Ama North Carolina'da ne yapıyorsun? Günler önce Connecticut'ta olman gerektiğini sanıyordum."

"Evet, plan öyleydi," dedim, yüzümde hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissederek. "Ama Roger'la ben yolu azıcık uzattık."

"Roger mı?"

"Roger Sullivan. Onu hatırlıyorsundur. Çıkmaz sokakta beraber istop oynuyorduk."

"Hatırladım," dedi Charlie. "Yani serseriye mi bağladın?" Onu başımla onayladım. "Annem o yüzden mi kızgın?"

"Ah, kızmak da ne kelime," dedim.

“Vay be,” dedi Charlie, arkasına yaslanırken beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakarak. “Ve bir de... beni görmeye geldin? Bir pencereden içeri daldın?”

“Aynen öyle,” dedim. “Sadece... konuşmamız gerek diye düşündüm.”

“İyi ki geldin,” dedi Charlie, bir an duraksayarak.

“Hey, Chuck.” İkimiz de dönüp eşiğe baktık ve Zab’ın başını içeri uzattığını gördük. “Artık gitsek iyi olur, dostum, beş dakika kaldı –”

“Evet,” dedi Charlie, yerinden kıpırdamamasına rağmen.

Ayağa kalktım ve o sırada komodinin üzerinde tanıdık bir kitap gördüm: *Yemek, Benzin ve Konaklama*. “Bunu mu okuyorsun?” diye sordum, şaşkınlıkla Charlie’ye bakarak. Bir yandan da kitabın Zab’ın olmadığını umuyordum. Beni başıyla onayladı. “Ben de,” dedim bakışlarımı kitaba eğerken.

“Öyle mi?” diye sordu, o da şaşkın bir bakışla. “Babamın en sevdiği kitaplardan biri olduğunu biliyordum, o yüzden şöyle bir bakayım dedim.” Onu başımla onaylamakla yetinerek kitabın tanıdık kapağına baktım. Keşke bunu birkaç ay önce yapmış olsaydık. Babam hâlâ yanımızdayken. O zaman onunla oturup kitaptan konuşabilirdik.”

“Chuck?” diye sordu Zab tekrar ve Charlie onu başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Birlikte kapıya yöneldik. Bir anda söyleyecek öyle çok şey belirmişti ki, herhangi

bir şey söylemek imkânsız hale gelmişti. “Hey,” dedi Zab, ikimize bakarak. “Richmond’dan geçecek misin?”

“Bunu sana sorduğuna eminim,” dedi Charlie.

“Şey, bilemiyorum,” dedim. Charlie’yi göreceğim andan ötesini planlamamıştım ve buradan sonra ne yapacağımızı bilmemek biraz huzursuzluk vericiydi.

“Ama olabilir diyorsun, öyle mi? Belki o tarafa gidebilirsiniz?” diye sordu Zab, sesinde belirgin bir heyecanla.

“Belki”, dedim. “Bilmiyorum.”

Zab beni başıyla onayladıktan sonra eğilerek dolap kapısının kapağında asılı duran sırt çantasının içeri arandı. “Olur da gidersen,” dedi, elinde buruşmuş bir zarfla doğrularak. “Bunu Dairy Queen’da takılan Corey’ye verir misin?”

“Sen ciddi misin?” diye sordu Charlie.

“Bunu yaparsan çok memnun olurum,” dedi Zab, zarfı bana uzatarak. “Lütfen. Zarfı orada çalışanlardan birine verebilirsin, ona ulaştırırlar. Söz verdiğim halde neden gidemediğimi bilmesi gerek. Ona ayak dirediğim falan yoktu, sadece bir anda buraya gönderildim. Eğer bunu öğrenemezse, balığımı öldürür.”

“Balığını mı?” diye sordum.

“Tanrım, şu balık canıma yetti!” diye söylendi Charlie. “Niye ona e-posta atmıyorsun?”

“Tabii canım, harika fikir,” dedi Zab. “E-postayı Dairy Queen’in sitesine mi atayım peki?”

“Bir çaresine bakmaya çalışacağım,” dedim, zarfı Zab’dan alıp kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışırken. “Gitmeyi deneyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Zab, bana gülümseyerek. “Bunu yapacağını biliyordum. Chuck sürekli nasıl ona destek olduğundan bahsediyor, bir de –”

“Artık gitmemiz gerek,” dedi Charlie, kapıyı açarak. “Aşağı inmene yardım edeyim.” Koridora çıktığımızda etrafın bomboş olduğunu gördük. Duyulan tek ses, fısıkiyenin şırıltısıydı.

“Geç mi kaldık?” diye sordu Zab.

“Ah, evet,” dedi Charlie ve hep beraber camından içeri girdiğim odaya yollandık.

“Tekrar teşekkürler,” dedi Zab keskin bir fısıltıyla ve koridorda ilerlemeye devam ederken bana el salladı. Ben de ona karşılık vererek Charlie’nin peşinden odaya girdim. Oda boştu – muhtemelen iki kız da bir sonraki etkinliğe katılmak üzere çıkmışlardı.

“Bu pencere mi?” diye sordu Charlie, açık pencereyi işaret ederek. Onu başımla onayladım ve o tarafa ilerledik. “O zaman ayrılma vakti geldi,” dedi Charlie, ellerini birbirine kenetleyerek.

“Sen iyi misin?” diye sordum. Zamanımızın kalmadığını bilmeme rağmen. Henüz gitmeye hazır değildim. “Yani, çok daha iyi görünüyorsun. Ama bu tesis... burada kendini iyi hissediyor musun?”

Charlie gözlerini yerdeki beyaz halıya dikti ve parmak arası terliklerinin üzerinde ileri geri gitti. "Galiba iyiyim," dedi. "Öyle sanıyorum."

"Amy," diye bir fısıltı duydum dışarıdan. Başımı camdan dışarı çıkardığımda Roger'ın yukarı baktığını gördüm. Beni gördüğünde yüzüne inanılmaz derecede rahatlamış bir ifade yayıldı ve ne zamandır bana seslenip durduğunu merak ettim.

"Hemen geliyorum," diye seslendim. Beni başıyla onayladı. İçeri dönerek kardeşime baktım. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordum. Onun uzun zamandır görmemiş olduğum bu eski halini görene dek, kardeşimi ne kadar özlediğimi fark edememiştim. Ama şimdi tekrar yanından ayrılmak zorunda olduğum için özlem, beni olanca yoğunluğuyla sarmalamıştı.

"Bir ay daha," dedi Charlie, usulca gülümseyerek. "Fazla değil."

"Amy," diye seslendi Roger aşağıdan bu kez daha yüksek sesle. O sırada tekrar bir zil sesi duyuldu. Charlie ile ikimiz dönüp hoparlöre baktık.

Yumuşak ses, bu kez o kadar da tatlı olmayan bir tonla "Öğle yemeği öncesi seansı başlamıştır. Lütfen henüz gitmediyseniz, bir an önce sizin için belirlenmiş olan etkinliğe katılım sağlayın," diye duyurdu.

"Tamam," dedim. Charlie beni başıyla onayladı ve birbirimize baktım. Kardeşimle ben pek öyle sarılan tiplerden değildik. Hatta birbirimize en son ne zaman sarıldığımızı bile hatırlamıyordum. Ama kalkıp onunla

da el sıkışacak halim yoktu. Tam vedalaşırcasına el sal lamaya yeltenmiştim ki, Charlie uzanıp beni sıkıca ku cakladı. Ben de ona sarıldım ve içime bir ferahlık ya yıldı – bunu uzun zaman önce yapmamız gerekiyordu.

“Geldiğin için teşekkürler,” diye mırıldandı yüzünü omzuma gömerek. Onu başımla onayladım ve niha yetinde ayrıldık. “Annemle konuşmalısın,” dedi Char lie. “Bana yolladığı e-postaları okuyorum da, senin için epey endişeleniyor. Bana kalırsa sensiz ne yapacağını bilemez halde.”

Gözlerimi ona dikip baktım. “Sen ne diyorsun?” diye sordum. “Bensiz ne yapacağını gayet de iyi biliyor. Beni bir ay boyunca tek başıma bıraktı ve neredeyse hiç –”

“Amy,” diye seslendi Roger tekrar.

“Onunla konuş,” dedi Charlie. “Ama bütün bun ları yapmana çok sevindim. Seni neredeyse tanıyama yacaktım.”

“İyi anlamda mı?” diye sordum.

“İyi anlamda,” dedi. Bana gülümseyerek bakışlarını pencereye çevirdi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Olabilir,” dedim. İki kolumu gererek pervaza tutu nup bir bacağımı dışarı attım ve Roger’ın aşağıda bekle diğini gördüm. Kollarını bana uzatmıştı. Derin bir nefes alarak diğer bacağımı da dışarı sarkıttım. Aşağı baktı ğımda yer ve Roger bir anda gözüme çok uzak göründü. “Şey,” dedim. “Pek emin değilim...”

“Kollarını uzat,” dedi Charlie. “Elini bana ver.” Ona baktım ve başını onaylarcasına salladı. “Bir şey olmaz.”

Sıkıca sarıldığım pervazı bıraktım ve Charlie elimi tutup pervazın kenarına yasladı. Sonra diğer elimle de aynı şeyi yapmama yardım etti. Kollarımı uzattım ve havada sallandığımı hissettim. O an birinin ayağını yakaladığımı fark ettim ve Roger'ın orada olduğunu anladım.

“Bırak hadi,” diye seslendi Roger. “Seni tuttum.”

Başımı kaldırıp bana bakan kardeşimle göz göze geldim. “Bırakman gerek,” dedi Charlie. “Bir şey olmaz.”

“Kendine iyi bak, olur mu?” diye sordum. Beni başıyla onayladı ve ona gülümsedim. Sonra pervazı bıraktım ve hızla aşağı düşerek yumuşak bir şeyin üzerine iniş yaptım – anlaşılan bu, Roger'dı. “Affedersin,” dedim nefes nefese, onun üzerinden yuvarlanıp ayağa kalkarak üstümü temizlerken. “İyi misin?”

“Bir şeyim yok,” dedi Roger, kalkmasına yardım etmek için uzattığım elime yapışarak. “Ama bence buradan bir an önce gitmemiz gerek.” Elime yapışıp beni peşinden çekiştirerek hızla arabaya doğru ilerlemeye başladı.

“Neden ki?” diye sordum onun hızına ayak uydurmaya çalışırken.

“Galiba biraz dikkat çektik,” dedi Roger. “Elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalıştım ama bir pencereyle konuşurken bu pek de kolay olmuyor. İnsanlar yanımdan gelip geçmeye ve bana bakmaya başladı.”

Arabaya doğru ilerlerken, girişte öncekinden çok daha fazla sayıda beyaz önlüklü insanın belirmediğini fark ettik. Dahası, hepsinin elinde telsizler vardı. “Arabaya

binelim,” diye mırıldandım sessizce ve Roger yanıt olarak elimi avucunda sıktı.

“Affedersiniz,” dedi arkamızdan bir ses. Döndüğümüzde Courtney’nin bize doğru ilerlediğini gördük. “Sizinle konuşmam gerek.”

Roger ile birbirimize baktık ve hiçbir tartışmaya yer bırakmadan el ele arabaya doğru koşmaya başladık. “Anahtarlar?” diye sordum ona nefes nefese, park alanını geçerken.

“Bende,” dedi Roger da, kesik kesik nefes alırken. Arkama dönüp baktığımda Courtney’nin peşimizden koştuğunu fark ettim. Arabaya ulaştık ve Roger anahtarlıktaki düğmeye basarak kapıları açınca kendimizi içeri attık. Roger arabayı çalıştırdı ve rekor sayılabilecek bir hızla park alanından çıktık.

Roger beş dakika daha gidip Promises Kept’in arkamızdan birini göndermediğinden emin olana kadar yavaşlamadı. “Neredeyse yakalanıyorduk,” dedi Roger, hız göstergesi şehir içi yolda olması gereken seviyeye düşerken.

Camdan yanımızdan geçip giden diğer arabalara bakarak o anki duygularımı anlamlandırmaya çalıştım. O sabahı düşünmekten kaçınmak için elimden geleni yapıyor, anılarımı sonuca bağlamamak adına tüm gücümle çabalıyordum. Ama Charlie’yi görmek ve bu konuda konuşabilmek...

“İyi misin?” diye sordu Roger. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Onu başımla onaylayarak cama doğru döndüm ve gözlerimi kapattım. Ama bu sefer aklımdan silinmiyordu. Artık bunu içimde tutacak gücüm kalmamıştı.

“Amy?” Roger endişeyle bana bakıyordu. “İyi misin?”

Onu başımla onaylamaya yeltendim ama yarısında vazgeçerek başımı iki yana salladım. “Ben...” diye söze girdim ve sesimin çatallandığını duydum. “İyi değilim,” dedim. Roger bana baktı ve müziği kıstı. O sabaha dair anılarımın su yüzüne çıkmaya başladığını hissediyordum. Roger’ın gerçeği öğrendikten sonra bir daha beni eskisi gibi görmeyeceğini biliyordum. Ama bunu içimde tutmak için verdiğim savaştan artık iyice yorulmuştum.

“Ne oldu?” diye sordu Roger sessizce, önce bana, sonra yola bakarak.

“Elvis meselesi,” diye söze girdim. “Onu dinlemek istemememin sebebi.”

“Baban yüzünden,” dedi Roger. “Öyle değil mi?”

Onu başımla onayladım. “Arabada Elvis dinliyoruz,” dedim. “Yani, her daim arabada Elvis dinliyoruz zaten. Ama o olay olduğunda da arabada Elvis çalıyordu.” Yüksek sesle yutkunarak kendimi konuşmaya zorladım. “Kazadan bahsediyorum.”

“Ah,” dedi Roger yumuşak bir sesle. Söylediği şey bir kelimedenden ziyade, üzerine basıp yola devam edebilmem için önüme koyduğu bir basamak gibiydi.

Nefesimin hızlandığını hissettim ve artık içimde tutamayacağım o kelimeleri arandım. “Kaza,” dedim sesimin duyulur seviyede çıkması için kendimi zorlayarak.

Titreyen bir nefes alarak nihayet içimdekileri söyledim. “Benim suçumdu. Babamın ölmesi benim suçum.”

“Amy,” dedi Roger, bana keskin bir bakış atarak. “Elbette senin suçun değildi.”

Başkaları da aynı şeyi söylemişti. Ama bu durumlarda başka ne denirdi ki zaten? Üstelik hiçbirinin bir şey bildiği yoktu. Hiçbiri o an yanımızda değildi. “Ama öyleydi,” diye fısıldadım. Sonra derin bir nefes alarak ona sebebini anlatmaya giriştim.

“Ne olursa olsun, ben hep yanında olacağım”

-Elvis Presley

8 Mart – Üç Ay Önce...

Evden güneş ışığının vurduğu bahçeye çıkarak yeni güneş gözlüklerimi taktım. Annemin Charlie'ye ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Kafası *iyiyken* parktaki banklardan birinde uyuduğu için polis tarafından merkeze götürülmesine evden de ceza gelecekti elbette. Garaja doğru yürürken eve dönüp baktım. İçeriden hâlâ annemin endişe ve öfkeyle tizleşmiş olan sesi geliyordu.

“Ve onu aldıktan sonra,” dedi annem evden dışarı çıkarken. Babam annemin peşi sıra ilerlerken kapıyı arkasından çarptı. “Markete uğramanı rica edeceğim. O yüzden beni ara, ben de gerekenleri söyleyeyim.”

Babam güneş gözlüklerini takarken ona bir bakış attı. Pilot tarzı gözlüğün camları öyle çizilmişti ki, onlarla etrafı görebilmesine bile şaşıırırdım. “İstersen şimdi söyle,” dedi babam, gülümsemesini gizleyemeyerek. “Böyle bir seçenek de var.”

“Tabii,” dedi annem, başını iki yana sallayarak. “Bunu daha önce de yaşamıştık.”

“Çok geçmeden dönerim,” dedi babam, anneme kısa bir öpücük verirken. Hiç düşünmeden gözlerimi onlardan kaçırdım.

“Bir sorun olursa arayın,” diye seslendi annem.

“Ararız,” diye karşılık verdik babamla aynı anda ve birbirimize bakarak gülümsedik.

“Amy, ayakkabıların nerede?” diye seslendi annem bezmiş bir tavırla.

“Ah.” Başımı eğip çıplak ayaklarıma baktım. “Bir saniye,” dedim babama, çimenliği koşarak geçerken. Çimenler hâlâ ıslaktı ve yeni biçilmişti – son derece talihsiz bir birleşimdi bu doğrusu. Aşağı baktığımda kısa çimenlerin ayaklarıma yapıştığını gördüm. Eve çıkan merdivenleri koşarak hâlâ eşikte dikilen annemin yanından geçtim ve vestiyerdeki sepette duran parmak arası terliklerimi aldım.

Terlikleri ayağıma geçirip tekrar dışarı çıktım. Annem elinde araba anahtarlarını tutuyordu. “Hayatım, anahtarlar,” dedi, babamın Bezgin Ses dediği ses tonuyla.

“Ben aldım,” dedim anahtarları annemin elinden kapıp ona çabucak el sallayarak. Çimenliği geçip, garaja doğru koşturdum ve sürücü koltuğuna geçtim. Anahtarları elimde atıp tutarak babama ikna edici bir gülümsemeyle baktım. “Ben sürerim.”

Babam gülümseyerek diğer tarafa geçerken ben de sürücü tarafındaki kapıyı açıp oturdum ve koltuğu kendime göre ayarladım. Emniyet kemerimi takarak parmağımı babama uzattım ve “Kemerini tak,” dedim. Babam

emniyet kemeri takmaktan nefret ederdi ve Charlie ile ikimiz, onu ancak o takmazsa kendi kemerlerimizi takmayı reddederek emniyet kemerini takmaya ikna ederdik.

“Hadi ama tatlım,” dedi babam, ikna edici bir ses tonuyla. “Acelelerimiz var. Neden hemen yola çıkmıyoruz?”

“İyi bakalım,” dedim, kendi emniyet kemerimi de çözüp anahtarı kontakta çevirerek. “Gidelim.”

Babam homurdanarak kendi emniyet kemerini taktı. “Şimdi mutlu musun?” diye sordu.

“Hem de nasıl,” dedim ben de kemerimi tekrar takarken. “Teşekkürler. Sana şu kadarını söyleyeyim, sen de günün birinde bana teşekkür edeceksin.” Dikiz aynasına bakarak garaj yolundan geri geri çıktım.

“Müzik?” diye sordu babam, ben çıkmaz sokaktan dönerken.

Ehliyetimi alalı üç ay olmuştu ama hâlâ araba sürerken dikkatimi toplamak zorunda olduğumu hissettiğimden yolda müzik çalmasına yeni yeni alışmaya başlamıştım. Ehliyetimi aldıktan sonra bir yerden geri geri çıkıp düz dönmenin kuantum fiziğiyle eş değer bir zorlukta olduğunu görünce, arabada mutlak sessizliğe ihtiyacım olduğuna karar vermiştim. “Tabii,” dedim, dur işaretini görünce frene basarak. “Kral’ı dinlemek ister misin?”

“Sormana gerek var mı?” dedi babam, CD’leri karıştırarak. “Ah,” dedi içlerinden bir tanesini kutusundan çıkarıp müzik çalara yerleştirirken.

“Hangisi o?” diye sordum. Sürücü koltuğundayken, çalacak Elvis şarkılarını seçme hakkı bende idi. Mesela o Hawaii tarzı şeylerin hiçbirini istemezdim.

“Bence beğeneceksin,” dedi babam, şarkılar arasında gezinirken. Çok geçmeden “All That I Am” çalmaya başladı.

“Güzel,” dedim ona gülümseyerek. “Bu şarkıyı seviyorum.”

“Sevdiğini biliyorum,” dedi babam. “Çünkü sen benim kızımsın ve kalbimden bir parçasın.” Kral’ı dinleyerek bir süre yolda ilerledik. “Hatta” diye ekledi babam. “Bence düğününde bu şarkıyla dans etmeliyiz. Sana uyar mı?”

“Baba,” dedim gözlerimi devirerek. “İğrenç. Hem ona daha kaç yıl var. “

“Affedersin,” dedi babam ama hâlâ kendi kendisine gülmesinden bunu içten söylemediğini sezdim. “Elini uzat,” dedi babam ve bir elimi dikkatle direksiyondan ayırdım. Babam avucumu çevirip içine bir şey bıraktıktan sonra parmaklarımı kapattı. Avucumu açtığımda içinde bir Life Saver şekeri durduğunu gördüm. Dönüp babama baktığımda kendi ağzına da bir tane attığını gördüm.

“Teşekkürler,” dedim şekeri ağzıma atarken.

Kampüs yolunun oradaki kavşağa doğru ilerlerken ne yöne gideceğimizi bilmediğini fark ettim. “Sağa mı, sola mı?” diye sordum. Kılavuzluk etmeye alışık olduğum arabada yol tarifi istemek tuhaftı doğrusu.

“Sola,” dedi babam. “Üniversiteye doğru git.” İçini çekti. “Şu işi bitirelim.”

Sinyal verirken babamın bir Life Saver daha aldığını gördüm. “Bunu biliyor muydun?” diye sordu, Kral’m şarkısını bölerek. “Erkek kardeşinin yaptıklarını yani?”

Önce babama, sonra yola bakarken ona bildiklerimin ne kadarını anlatmam gerektiğini ve artık Charlie’nin arkasını kollamanın anlamının kalıp kalmadığını merak ettim. “Bir şeyler olup bittiğini biliyordum,” dedim. Başarısızlıkla sonuçlanan müdahale girişimimi düşünürken, içimden keşke annemle babama o zaman söylemiş olsaydım diye geçirdim. Kavşağa gelince sarı ışık yandı ve frene bastım. Arkamda muhtemelen ışık kırmızıya dönmeden geçmeyi umut eden birileri hoşnutsuzca kornalarına bastı.

“Yanlış bir şeyler yaptığının farkındaydım,” dedi babam camdan dışarı bakarken. “Bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.”

“Aynen,” dedim. “Ama bence her şey yoluna girecek.”

Babam başını iki yana salladı. “Umarım, evlat.” Dönüp bana baktı. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Ne demek,” dedim gözlerim trafik lambasındayken. Bakışlarımı bir an için oradan ayırıp babama dönerek gülümsedim.

“Yeşil,” dedi babam, parmağıyla işaret ederek. Tekrar yola döndüm ve gaza basarak kavşaktan dönmeye yeltendiğimde, gözümün kenarından orada olmaması gereken bir şey gördüm. Bana doğru hiçbir şey gelmemesi

gerekiyorken, kırmızı renkli bir bulanıklık bana doğru geliyordu.

“Amy –” dediğini duydum babamın ve o anda sanki her şey yavaşladı. Çok klişeydi, ama işin gerçeği buydu. Sanırım ancak olup bitenleri yavaşlatma imkânınız olmayınca böyle bir şey yaşanıyordu. Her nasılsa, bunu önlemek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

Ve gelen şey, benim ortasında olduğum kavşağı kırmızı ışıktaki geçmeye çalışan, kırmızı bir arazi taşıtıydı. Arkamdan bir korna uğultusu yükseldi ve diğer araba bize öyle hızla çarptı ki, olduğum yerde geri savruldum ve dişlerim birbirine çarptı. Kavşakta kendi etrafımızda döndük ve ellerimi direksiyondan ayırmadan frene yüklendim. Sanki bütün olanları engelleyebilecekmişim gibi... Metalin metale sürtünmesinden korkunç bir ses yükseldi ve üzerine savrulduğumuz direği gördüğüm anda babamın oturduğu taraftan ona çarptım. Araba durdu. Ama babam hareket etmiyordu.

*“Sence sakıncası yoksa,
olmak istediğim yer North Carolina”*

-Eddie from Ohio

Ön koltuğa tekrar oturup kapıyı çarparak gözlerimi gösterge paneline diktim. Roger olanları duyduktan sonra, bana bir şeyler söylemek ister gibi bakmıştı ama henüz söyleyeceklerini duymaya hazır değildim. Onun yerine yol kenarındaki bir lokantayı işaret etmiştim ve neredeyse hiç konuşmadan yemeğimizi yemiştik. Şimdi ne olacağını bilmiyordum ama yavaş yavaş da olsa hafiflediğimi hissediyordum. Üzerimden o anadək ne kadar ağır olduğunu fark edemediğim bir yük kalkmış gibiydi.

Roger kendi koltuğuna geçip kapıyı kapatarak bana baktı. “Amy –” diye söze girecek oldu.

“Richmond’a gitsek nasıl olur?” diye sözünü kestim.

Roger akli karışmış gibi gözlerini kırptırdı. “Richmond’da ne var ki?”

“Charlie’nin oda arkadaşı, Zab...” dedim. “Oralıymış. Bana Dairy Queen’da takılan Corey diye birine iletmem için bir not verdi. Anlaşılan bir balığın hayatı söz konusu.”

“Balık mı?”

“Haklısın,” dedim, Roger arabayı çalıştırırken. “İşin orasını ben de anlamadım.”

“Hem Zab nasıl bir isim yahu?”

“Kısaltma,” dedim. “Zach Allak-Bullak anlamına geliyormuş.”

“Ah,” dedi Roger gülerek. “Nasıl da düşünemedim? Tamam, o zaman Richmond’a gidelim. Neden zavallı balık bir hiç uğruna ölsün ki?”

Haritaya bakarak ona yolu tarif ettim ve Zab’ın bana vermiş olduğu zarfı çıkarıp kırıksıklıklarını elimle düzeltmeye çalıştım.

“Paramız ne durumda?” diye sordu Roger, otobana çıktığımızda.

“Yüz seksen beş dolarımız var,” dedim. Bu paranın bizi Richmond’a, oradan da Connecticut’a götürmeye yeteceğini umuyordum.

Dönüp yan tarafımda oturan Roger’a baktım. Bu görüntüyü artık öyle kanıksamıştım ki, Roger’ın bir süre sonra yanımda olmayacağı gerçeği bana oldukça tuhaf geliyordu.

I-40 otobanında ilerlerken birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadık. Roger ara sıra dönüp bana bakıyordu. Artık böyle yaptığında söylemek istediği bir şeyler olduğunu anlayacak kadar tanımuştım onu. Ne zaman derin bir nefes aldığını görsem, çalan müziğin sesini biraz daha açıyordum. Üçüncü seferin ardından müzik camları zangırdatabilecek denli yüksek sesle gümbürdemeye başlayınca, Roger uzanıp sesi tamamen kapattı.

“Söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Camdan dışarı bakarak kendimi duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım. Ona olan bitenleri anlattıktan sonra her şeyin değişeceğini zaten biliyordum. Üstelik görünüşe göre neler düşündüğünü öğrenmeyi daha fazla ertelememin de bir yolu yoktu. “Tamam,” dedim, ona bakarak. Roger’ın gözleri yoldaydı ama söze girmeden önce dönüp bana şöyle bir göz attı.

“Olanlar senin suçun değil,” dedi.

Başımı iki yana salladım. Bu söylediği, gökyüzünün mavi olmadığını söylemekten farksızdı. Sırf birinin öyle söylemesi, bunu gerçek yapmazdı. “Elbette öyleydi,” dedim. “Arabayı ben sürüyordum.”

“Bu, senin suçun olduğu anlamına gelmez,” dedi Roger.

“Böyle konuşmana gerek yok,” dedim.

“Ben ciddiym,” dedi Roger. Bir elini direksiyondan ayırarak hemen yanımızda şerit değiştiren mavi kamyoneti işaret etti. “Şu kamyonet bir anda yoldan çıkıp üze-rimize savrulsa, bu benim suçum mu olur?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama –”

“Demek ki senin suçun değilmiş,” dedi Roger. “Bunu laf olsun diye söylemiyorum.”

“Mesele sadece arabayı kullanmak değil ki,” dedim. “Kaza yerinde sağlık görevlilerinden ikisinin konuşma-sına kulak misafiri oldum. Bunun çok ender olaylar-dan biri olduğunu söylüyorlardı. Babam emniyet keme-rini takmasaymış, muhtemelen arka koltuğa savrulup

kazayı ufak tefek sıyrıklarla atlatabilirmiş. Ama ona kemerini zorla ben taktırmıştım. O yüzden koltuğunda sıkışıp kaldı ve sokak lambasının direği kafatasını ezdi.”

Roger'ın bu sözlerim karşısında irkileceğini düşündüm ama öyle bir tepki vermedi. “Hayır,” dedi aynı ciddi ses tonuyla. “Bunlar söylentiden ibaret. Kimse işin aslını bilemez. Emniyet kemerini takmasa belki de ön camdan fırlayacaktı. Ya da takmamasına rağmen arka koltuğa savrulmayacaktı. Bunu bilmenin yolu yok. Netice yaşanan bir kaza. Hiçbir şekilde senin suçun değil.”

Bu sözlere hak vermekten korkarak başımı iki yana salladım. Son üç aydır bu olanları kabullenmiş bir şekilde yaşıyordum. Bu düşüncelerimin gerçek olmama ihtimaline inanmayı çoktan bırakmıştım. “Ama sarı ışıktan geçseydim,” dedim. “Ayakkabılarımı unutmasaydım –”

“Böyle düşünemezsin. Olanlar senin suçun değil,” diye tekrarladı Roger, yumuşak ama kesin bir sesle. “Kesinlikle değil.”

“Bunu bilemezsin,” diye fısıldadım.

“Sen de öyle olduğunu bilemezsin,” dedi Roger. “Bir kaza olmuş. Korkunç bir kaza. Bunu sen yapmamışsın. Senin suçun değil.”

“Benim suçum!” dedim boğuk bir sesle, bana sunduğu bu teselliye tutunmayı reddederek. Çünkü bana söyledikleri inanamayacağım kadar yoğun şeylerdi. Hem ya yanlış düşünüyorsa?

“Hayır,” dedi Roger, lafı uzatmadan. “Doğruyu söylüyorum. Sana yemin ederim ki, bu senin suçun değil.”

Nihayet bu sözüne teslim oldum. Roger bana tanıştığımızdan beri hiç yalan söylememişti. Ona güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi bu kadar önemli bir konuda yalan söylemeye yeltenmezdi. Bunun benim suçum olmadığı, bana kabahat bulunamayacağını, olan bitenlerin şanssızlıktan ve hiçbir şekilde kontrol edemeyeceğim bir olaylar silsilesinden ibaret olduğunu düşünmek, nihayet kendimi salıvermemi sağladı. İçimde beni kontrol altında tutan son ipler de koptu ve bunca zaman biriktirdiğim her şey gözyaşlarına dönüştü. İçim rahatlamıştı ama asıl hissettiğim duygu, hüzündü. Boşu boşuna bu düşüncelerin esiri olduğuma üzülüyordum.

Roger arabayı yavaşlatıp sinyal vererek otobandan çıktı ve bir mola yerine girdi. Arabayı piknik masalarının önüne park ederek motoru susturdu. Önce kendi emniyet kemerini, ardından da benimkini çözdü ve koltuğunun ucuna kayd. Aramızdaki konsolun üzerinden uzanarak, kollarını bunu her zaman yapıyormuşçasına rahatlıkla bana doladı. Bense, birinin -beni hemen bırakmayacak birinin- bana sarılmasının ne kadar güzel bir his olduğundan başka bir şey düşünemedim. Yüzümü onun göğsüne gömerek kendimi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya bıraktım. Tişörtüne sümük bulaştırıp bulaştırmayacağımı düşünmeyi çoktan geçmiştim. Nihayet içimdeki histen kurtulabileceğimi, bunu başarabileceğimi hissediyordum. Roger'ın bunu kaldırabileceğini ve ona ihtiyacım olduğu sürece yanımda olacağını biliyordum.

Karşımızdaki otobanda arabalar hızla gelip geçerken Roger alnıma yapışan saçları iterek beni ağır ağır ileri geri salladı.

“Virginia!” diye bağırdı Roger, iki çalma listesi ve dört tur Yirmi Soru oyununun (Aquitaineli Eleanor, Jonathan Larson, Sir Francis Drake ve Bernadette Peters) ardından. Parmağıyla yanından geçtiğimiz tabelayı işaret ederek bana gülümsedi.

Olup bitenleri ona anlatmamın ve onun da her şeyi doğal karşılamaşının şaşkınlığını üzerimden atamamış bir halde ona baktım. Anlayabildiğim kadarıyla, bana farklı bir gözle bakmıyordu. Bunun gerçek olabileceğine inanamıyordum. Ama öyleyse... omuzlarımdan bir yük daha kalkmış gibi hissedebilirdim. Roger'm olanları biliyor olması içimi rahatlatıyordu. Artık aramızda hiçbir sır kalmamıştı. Tam da yolculuğumuzun bitmesine ramak kalmışken üstelik...

“Virginia'nın sloganını biliyor musun?” diye sordu. “*Sic semper tyrannis*. Anlamı ise –”

“Zorbaların sonu budur,” diye tamamladım onun lafını. Roger kaşlarını kaldırarak bana şöyle bir baktı. “Ayrıca,” diye sözlerimi sürdürdüm. “Booth, Lincoln'ü vurduktan sonra böyle bağırmıştır.”

“Çok etkileyici,” dedi Roger bana bakıp gülümseyerek.

Derin bir nefes alarak ona birkaç gün önce söylemeyi başaramadığım şeyi söyledim. “Babam tarih profesörüydü,”

dedim, bu sefer geçmiş zaman kullanmaya takılmadan. "O dönem üzerine çalışıyordu."

"Güzel bir dönem," dedi Roger. Bunu konuşmanın beni üzüp üzmediğini anlamaya çalışırcasına beni şöyle bir süzdü. "Lincoln'ü sever miydi peki?"

Babamın en sevdiği kitabın içindeki not kâğıdına Lincoln hakkında yazdıklarını düşünerek gülümsedim. O kitap benimle ülkenin öbür ucuna gelmişti. "Neredeyse Elvis'i sevdiği kadar."

"Ee," dedi Roger, iki saat sonra. Benim çalma listemdeki *Into the Woods*'un sesini kısarak camdan dışarı baktı. "Demek bir DQ arıyoruz."

"Aynen," dedim araba ana caddeye çıkarken. Dairy Queen'in bulunamayacağı kadar güzel görünen birkaç caddeden geçtik. Mekânı bulmamız yaklaşık yirmi dakika sürdü; çünkü bir benzinliğe uğrayıp yol tarifi istemiştik ve adamın tarifi, bizi şehrin biraz daha izbe yerlerine götürmüştü. Şehre ilk girdiğimizde gördüğümüz butiklerin ve kahve dükkânlarının yerini çek bozduran yerler ve içki dükkanları almaya başlamıştı.

"İşte orada," diye işaret etti Roger. Kırmızı beyaz tabelasının ışıkları henüz yanmamış olan Dairy Queen, otobüs terminalinin hemen yanındaydı. Roger bir park alanına girdi ve birkaç metre ötemizde, belli ki otobüslerin girip çıktığı yerin üzerinde asılı duran tabelaya baktı. Anlaşılan bunun için tek bir yer vardı; çünkü ikisini

ayırarak bir işaret dahi olmaksızın tek bir tabelaya birlikte GİRİŞ-ÇIKIŞ yazılmıştı.

“Pekâlâ,” dedim. Roger motoru susturdu ve beraber aşağı indik. Roger bacaklarını esnetirken, “Hemen dönerim,” dedim. “Bir şey ister misin?”

“Bir Blizzard harika olurdu,” dedi Roger.

“Hangisinden alayım?”

Roger gülümsedi. “Şaşırt beni.”

“Öyle olsun,” dedim. Dairy Queen’e baktığımda buranın yalnızca paket servis yapan bir restoran olduğunu fark ettim. Yalnızca sipariş vermek için bir tezgâh vardı. İçeride oturacak bir yer görünmüyordu. Bu da arabalarında oturarak ya da tamponun tepesine tünemiş halde dondurma yiyen bu kadar çok kişi olmasını açıklıyordu.

DQ’nun penceresine doğru ilerlerken Zab’ın mektubunu cebimden çıkardım. Park alanında yürürken dönüp arabaya baktım. Roger arka tarafta, her zamanki yerimizde bacaklarını sarkıtarak oturuyordu.

“Merhaba,” dedim, Dairy Queen’in sipariş penceresine yaklaşarak.

Yana çevrilmiş bir DQ kepi takmış, son derece keyifsiz görünen görevli bana baktı. “Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu derin derin içini çekerek.

“Evet,” dedim. “Bu zarfı Zab, Corey’ye iletmem için bana verdi. Sizin kendisine ulaştırabileceğinizi söyledi.” Zarfı tezgâha koyup ona doğru iterek söylediklerimin çocuğa bir anlam ifade edip etmediğini anlamaya çalıştım.

“Olur,” dedi çocuk zarfı alırken yüzündeki ifade hiç değişmeden. Sanki dondurma siparişlerinin arasında sürekli birilerine iletmek üzere mektup teslim alıyordu. Kim bilir, belki de öyleydi. “Başka bir şey var mıydı?”

“Şey, evet,” dedim bu meselenin böyle kolayca hallolmasına şaşırmaktan kendimi alamayarak. “Şey...” Çocuğun arkasında asılı menü panolarına bakarken Roger’ın ne isteyeceğini buldum – yarı vanilyalı, yarı çikolatalı dondurmayla yapılmış ve içine Reese’s Pieces bonbon şekerlerinden konulmuş Blizzard. Bir an düşündükten sonra kendime de Oreolu Blizzard seçtim. Aldıklarımın parasını verip, elimde bardaklarla arabaya doğru yürürken bu meselenin en zor kısmının ne sipariş vereceğimi seçmek olması karşısında hâlâ şaşkın durumdaydım.

Arabanın arka tarafına doğru ilerledim ve orada ayaklarını sarkıtmış, hava bulutlu olmasına rağmen güneş gözlüğünü takmış olan Roger’ı gördüm. İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Yosemite’a gitmeyi önerdiğimde duyduğum hissin aynısıydı bu ya da Jeep’e koşup direksiyonun başına geçtiğimde duyduğum hissin... Veya bacaklarımı pencereden atıp, Promises Kept’teki odanın içine yuvarlandığım anda duyduğum hissin... Sonucundan emin olmadan bir şey yapmak üzere olduğumda duyduğum histi bu. Bir yerden atlayıp, nihayetinde yere ineceğimi umut etme hissiydi.

Roger’ın yanına geçip oturdum ve büyük strafor bardakları kenara koydum.

“Merhaba,” dedi Roger güneş gözlüğünü çıkarırken gülümseyerek. “Bana güzel bir şeyler getirdin mi?”

“Sanırım,” dedim kalbimin küt küt atmasını umursamamaya çalışarak. Sonra ne yaptığımı fark edemeden, kafamda tartamadan, üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan eğildim ve onu öptüm.

Gittiğim Yerler...

11. Eyalet: North Carolina – Katran Topuklar Eyaleti

Sloganı: Esse Quam Videri (Bir Şey Gibi Görünmektense O Şey Ol)

Büyüklüğü: Bi' Utah değil

Bilgiler: Blue Ridge Dağları çok güzel

Notlar: Rehabilitasyon merkezi çalışanları her şeyden kuşkuluyor

12. Eyalet: Virginia – Eski Toprak

Sloganı: Sic Semper Tyrannis (Zorbaların Sonu Budur)

Büyüklüğü: West Virginia'dan daha büyük

Bilgiler: Yine de Utah'tan daha küçük. Galiba HER ŞEY Utah'tan daha küçük.

Notlar: Bu eyalette Noel Baba'nın gerçek olduğuna inanılıp inanılmadığından bahsetmeyeceğim

“Arazi yolları, beni ait olduğum yere götürün”

-John Denver

Öpücüğüme karşılık verdi. Bir an için de olsa beni öptü. Gerçi bu daha çok düşünmeden verilmiş bir karşılık gibiydi; sanki zaten uzun zamandır öpüşüyormuşuz gibi... Sonra geri çekilerek bana baktı. “Amy,” dedi yumuşak bir sesle. İsmimi daha önce hiç bu şekilde söylememişti ve geri çekilmiş de olsa, bunu duymak bana yetmişti. Roger yüzüme dokunarak, elini yanağımda gezdirdi ve çenemi tuttu. “Emin değilim...”

Ama ben emindim. Eğilip onu tekrar öptüm. Bu sefer bana tam anlamıyla karşılık vererek elini çenemden saçlarıma götürdü ve sırtıma indirerek oradan tekrar çenemi buldu. Boğulan insanların nefes alması gibi öpüşüyorduk – sanki o ana dek bu kadar güzel olduğunu fark edemediğimiz bir şey keşfetmiştik.

Nefes almak için bir süre yavaşladıktan sonra daha da büyük bir istekle uzun uzun öpüşmeye başladık. Bir-birimizden ayrıldığımızda “Tanrım,” diye mırıldandı Roger saçlarıma gömülerek. Aradan belki on dakika, belki bir saat geçmişti. Böyle şeylerin farkına varabileceğim

noktayı çoktan geçmiştim. Roger saçlarımı okşadı. "Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordum neredeyse buna inanmaya korkarak.

"Ah, evet," dedi. "Hiç yoksa Kansas'tan beri."

"Blizzard?" diye sordum, ona içeceğini uzatarak.

Bardağı elimden aldı, beni tekrar öptü ve içeceğinden bir yudum aldı. "Harika," dedi bana bakıp gülümseyerek. "İki çeşit dondurmayla Reese's?" Onu başımla onayladım. Gülümseyerek elini dizime yasladı ve içeceğinden bir yudum daha aldı.

Derin bir nefes alarak eğildim ve onu tekrar öptüm. Bu kez ağzından dondurma tadı alıyordum ve sonsuza dek böyle durabilirdim. Bizi bekleyen günler, önümüzde bir yolculuk misali uzanıyordu – yol açık, gidebileceğimiz yönler sonsuzdu.

O sırada yağmur yağmaya başladı.

Birbirimizden ayrıldık ve başımı kaldırıp bir anda kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. Hava, yağmurun daha da şiddetleneceğini gösteriyordu. Üzerimize damlalar inmeye başlarken oturduğumuz yerden atladık ve Roger kapıyı kapattı. Ön koltuklara koşup kapıları çektiğimiz anda gökyüzünden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

"Vay be," dedim dışarıya bakarak.

"Aynen," dedi Roger. Uzanıp elini dizime yasladı ve kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. Hâlâ bu

yaşananların gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum. “Sanırım artık yola çıksak iyi olacak?” diye sordu Roger.

Neredeyse boşalmış olan park alanına baktım. DQ elemanı eşofman üstünün kapüşonunu kafasına çekmişti. “Sanırım,” diye cevap verdim ona. Yüzüme düşen ıslak saçlarımı geri ittim. Bir anda beraber geçirdiğimiz zamanın sonuna yaklaştığımızı fark etmiştim – aramızdaki her şey yeni yeni başlıyorken, yolculuğumuz sona eriyordu. Ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Roger elini hafifçe yanağıma değdirdi. Sonra arabayı çalıştırdı ve park alanından çıktık.

Gittiğim Yerler...

13. Eyalet: Maryland – Eski Tabur Eyaleti

Sloganı: Fatti maschii, parole femine (Erkekçe İşler, Kadınca Sözler)

Büyüklüğü: K Ü Ç Ü K !

Bilgiler: Eyaletin içeceği süt mü? Eyaletlerin içeceği mi olur??

Notlar: Maryland'den geçerken Roger'ın The Wire'dan bahsetmesine izin VERMEYİN. PIŞMAN OLURSUNUZ.

TOWSON INN

TOWSON, MARYLAND

"Hoş Geldiniz!"

Tarih: 12/6

İsim: Bay Edmund Udell - Bayan Hillary Udell

Konaklama Süresi: 1 Gece

Oda Ücreti: \$89

*Oda ücretine Inn Restaurant'ta akşam
yemeği dahildir.*

**RAHATSIZ
ETMEYİN**

*“Belki kaybedeceğimiz ve kazanacağımız bunca şeyle,
bu sefer: Pennsylvania, Maryland, dünya”*

-William Faulkner

Maryland’e vardığımızda yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Daha önce hiç böyle bir anda bastıran bir fırtınaya tanık olmamıştım – en azından yaz mevsiminde ama belki de Doğu Sahili’nde böyle şeyler sık sık oluyordu. Hava durumuna ilişkin pek çok yeniliğe alışmam gerekecekti. Bir anda hayatımda ilk defa kış mevsimini yaşayacağım aklıma geldi. Hatta kar bile görebilirdim!

Yağmur damlaları arabayı resmen dövüyordu. Roger silecekleri son hız çalıştırmasına ve farları yakmasına rağmen, önümüzde uzanan yolun şeritlerini bile güç bela seçebiliyordum.

“Çok fena,” dedim ona gözlüğünü uzatarak.

“Teşekkürler,” diye gülümsedi Roger, gözlerini yoldan ayırmadan gözlüklerini takarken. Gözlerini kısarak ön cama baktı. “Yağmurun azalacağını umuyordum ama görünüşe göre o iş yaş.”

Otobanın kenarındaki yemek,benzin ve konaklama tabelalarına baktım. Çok geçmeden büyük sayılabilecek bir kasabaya varacağımız kesindi. Konaklama tabelasında

en az üç otelin adı sıralanmıştı. “Biliyor musun,” dedim ona bakmamaya özen gösterirken yanaklarımın kızardığını hissederek. “Hakikaten yol böyle çok zor geçecek.”

“Biliyorum,” dedi Roger, başını iki yana sallayarak.

“Belki,” dedim hızlı hızlı konuşarak. “Hava iyice kötüleşmeden dursak iyi olur. Bu akşamlık kalacağımız ucuz bir yer bulabiliriz.”

Roger önce bana, sonra yola bakarken gülümsemekten kendisini alamadı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Emin misin?”

“Kesinlikle eminim,” dedim kendi yüzümde beliren gülümsemeyi hissederek.

“Ama paramız yeter mi?”

“Bence yetebilir,” dedim. Zar zor yetecekti ama imkânsız değildi. Hem benzinimiz biterse, yol yardımı ne güne duruyordu? Roger bana baktı ve onu başımla onaylamam üzerine sinyal vererek ilk çıkışa döndü.

Udelller otele giriş yaptıktan sonra odamıza çıktık ve kapıyı açtık. O zamana kadar kaldığımız yerlerin en kötülerinden biriydi ama hiç umursamadım. Yatak çift kişilikti ve üzerinde resepsiyon görevlisinin bizi temin ettiği üzere yakınlardaki Pennsylvania Hollanda battaniesinin Lancaster County’den gelen gerçek bir reproduksiyonu vardı. Ama Roger da ben de, odada tek bir yatak olmasının eskisine göre çok daha farklı bir anlamı olduğunu biliyorduk.

“Ben hemen bir duş alacağım,” dedim, bir anda odayı dolduran gerginliği savuşturmaya çalışarak. “Sanki yıllardır duş almamış gibiyim.”

“Güzel,” dedi Roger, ellerini ceplerine sokarak. Sonra ne yapacağını bilemezmişçesine ellerini tekrar çıkarıp parmaklarını birbirine kenetledi. Onun da gergin olduğunu görmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Roger’ın yanında hazırlanmak istemediğim için bavulumu da banyoya götürdüm. Bunca zamandır her anı birbirimizle geçirdiğimiz için çok saçmaydı bu. Ama aptalca da olsa, bu akşam hoş görünmek istiyordum. Ne de olsa aşağıda birlikte yemek yiyecektik. Bu da bana ilk randevumuza çıkmışız hissini veriyordu.

Amerika’nın dört bir yanındaki otellerden yürüttüğüm ürünleri kullanarak upuzun, sıcak bir banyo yaptım. Sonrasında büyük bir özenle saçlarımı kuruttum. Belki benim hüsnü kuruntumdu ama saçlarım eskisi kadar dökülmüyordu sanki. Bavulumu karıştırıp giyebileceğim özel bir kıyafet aradım. Bronwyn bavulu kıyafet türlerine göre düzenlemişti – tişörtler ve askılılar en üstteydi. Genellikle onları eşeliyordum zaten. Ama bavulun en dibinde katlanmış bir elbise gördüğümde emindim. Bavulu en dibine kadar karıştırdım ve en alttaki elbiseyi buldum. Tek başına bavulun zeminini kaplamıştı. Bronwyn’e ve bana verdiği şeylere bir kez daha şükrederek elbiseyi kaldırdım. Kalp şeklinde göğüs dekoltesi olan, Cezayir menekşesi renginde uzun bir elbiseydi bu. İnanılmaz yumuşak bir kumaştan yapılmıştı ve elbiseye yakından baktığımda, hafif pırıltıları olduğunu

gördüm. Otelin restoranı için çok abartılı olmasına karşın, bu akşam için kesinlikle uygun bir elbiseydi. Elbiseyi alırken, Bronwyn'in bana vermekte ısrar ettiği yeşil iç çamaşırlarını gördüm. Sütyene ve külotu bir an baktıktan sonra onları giydim.

Normalden biraz daha fazla makyaj yaparak hazırlanmayı bitirdim. Hatta maskara bile sürmüştüm. Aynadaki görüntüme son bir kez bakıp derin bir nefes alarak yatak odasına girdim. Roger yatağın kenarında oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Onun da şık giymiş olduğunu fark ettim. Üzerinde kanvas pantolonla gömlek vardı.

"Hey," dedim. "Çok hoş olmuşsun."

"Sen de," dedi bana gülümseyerek.

Bunun Bronwyn'in elbisesi olduğunu söyleyerek ya da bir espri patlatarak onu geçiştirmeye yeltendim ama sonra durup sadece gülümsedim. "Teşekkürler."

"Gidelim mi?" diye sordu, bana elini uzatarak. Elini tutup parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Evet."

“Kapalı kapıların ardında...”

-Charlie Rich

Towson Inn’in lobisindeki şöminede ateş yanıyordu. Roger’la ikimiz onun karşısındaki kanepeye yerleşmiştik. Yemekler çok iyi olmamasına ve restorandaki en iyi giyimli kişiler biz olmamıza karşın, akşam yemeği harika geçmişti. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Masanın altından el ele tutuşmuştuk.

Ama şöminenin karşısında otururken konuşmamız gitgide suskunluğa dönüştü ve bir an başımı Roger’ın göğsüne yasladım. O da çenesini başıma dayadı ve elini avucumda sıkarak ayağa kalktım. Roger bana baktı ve elimi ona uzattım. “Yukarı çıkmaya hazır mısın?” diye sordum.

Roger elimi avuçlarına aldı ama kalkmaya yeltenmedi. “Bak,” dedi, parmağını elimde gezdirirken. “Üzerinde baskı hissetmeni istemiyorum, sanki bir şey yapmak zorundaymışız gibi... Yani, şunu bildiğinden emin olmak istiyorum –”

“Roger,” dedim. Konuşmayı kesip bana baktı. “Yukarı çıkmaya hazır mısın?” diye sordum tekrar, ona gülümseyerek. Kalbim küt küt atıyordu ve inanılmaz derecede

gergindim. Ama iyi anlamda. Gerçekten güzel bir şey olmadan hemen önce duyulan türden bir gerginlikti bu.

Roger gülümsedi ve elimi bırakmadan kalktı. "Emin misin?"

Başımı onaylarcasına sallayarak onu öptüm. Öpücüğüme karşılık verdi ve bir an öyle kaldık. Ama sonra bir an önce odaya çıkmak ikimize de daha güzel bir fikir gibi göründü. Sendeleyerek asansöre bindik ve odamızın olduğu kata gelene kadar öpüşmeye devam ettik. Sonra aynı anda hem gülerek, hem yürümeye çalışarak aceleyle odaya koşturduk. Ancak üçüncü denemenin ardından kapıyı açmayı başardık. Roger askılarımı indirmeye çalışırken ben onun gömleğini pantolonundan çıkarmış, düğmelerini çözmeye girişmiştim. Bir yandan da öpüşmeye devam ediyorduk. Yatakta onun yanına gitmeden önce, kapıyı kilitleyip perdeleri çektim.

"Hey," diye mırıldandım birkaç saat sonra. Gerinecek onun çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. "Uyuyor musun?"

"Evet," dedi Roger, gözlerini açmadan gülümseyerek. Sırtüstü uzandı ve ben de ona sokularak elimi göğsüne yasladım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve o da elini saçlarımda gezdirdi. "Beş soru?" diye sordu. Göğsüne yasladığım başımı iki yana salladım. "Bir?" diye düzeltti.

"Bu da sayılıyor, biliyorsun," dedim biraz doğrulup ona bakarak.

“Adil oynamıyorsun,” dedi.

“İşin ustasından öğrendim. Tamam, neyse,” diye yenilgiyi kabul ettim. “Bir olsun.”

Parmağını çenemde gezdirirken yüzündeki ifade ciddileşti. “Şu an,” dedi. “Şu dakikada... Mutlu musun?”

Onu öpmek için uzandım ve onaylarcasına başımı salladım. “Evet,” dedim. “Hem de çok.” Yüzündeki ciddi ifadeye baktım. “Peki ya sen?”

Beni başıyla onaylayarak üzerinde yattığım kolunu çekti. İkimiz de birbirimize döndük ve hep böyle yatıyormuşuz gibi ayaklarımızı birbirine doladık. Her şey çok doğal geliyordu. “Mutluyum,” dedi. “Hatta haddinden biraz fazla mutluyum.”

Ona sokuldum. Bütün bunları konuşmamız gereken bir anın geleceğini biliyordum. Veda etmemiz gerekecekti. Roger böyle söylemeyi reddetse de, işin sonu buydu. Ama henüz o anı düşünmek istemiyordum. Gözlerimi kapatıp elimi onunkine doladım.

"Pennsylvania'da bir dostun var"

-PA araç plakalarındaki slogan

"Emin misin?" diye sordu Roger, yolcu koltuğundan. Dikiz aynasını ayarladım ve pedallara yeterince yakın durduğumdan emin oldum. Derin bir nefes koyuverdim ve yan aynada kendi gülümsemem gözüme takıldı. "Evet," dedim. O sabah Towson Inn'den çıktığımızda arabanın sürücü tarafına doğru ilerlemiştim. En azından denemek istiyordum. Bunu başarıp başaramayacağımı görmeliydim.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Sanırım," dedim, ellerimi direksiyonun iki yanına yaslayarak. Roger uzanıp kendi tarafındaki elimi avucunda sıkı.

"Çok iyi süreceksin," dedi. "Acele etme. Ben hemen yanındayım."

"Tamam," dedim. "Tamam." Dudaklarımı sıkıttım ve arabayı çalıştırdım. Bir terslik hissetmemiştim; o yüzden vitesi değiştirdim ve yavaş yavaş otelin park alanından çıktım.

“İyi misin?” diye sordu Roger, ben dikkatle anayola çıkarken.

“Sanırım,” dedim. Kırmızı ışıkta fren yaparken haddinden fazla konsantre olduğumun farkındaydım ama her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissediyordum. Otobana çıktığımda daha az dur kalk yapacağım için daha kolay olacağını düşündüm.

“DJ olayım mı?” diye sordu Roger, iPod’una bakarak.

“Belki birazdan,” dedim. Araba kullanmayı ilk öğrendiğim zamanlarda olduğu gibi sessizliğe ihtiyaç duyduğumu fark etmiştim. “Konsantre olmaya çalışıyorum.”

“Tamamdır,” dedi Roger, arkasına yaslanarak. “Aslında ben bu koltuğu sevdim. Çok rahatmış. Yolculuğun geri kalanında sen sürebilirsin.”

Bu cümle bir an havada asılı kaldı ve sözlerin ağırlığını hissettim. Yolculuğun geri kalanı diye bir şey yoktu. Yolculuk bitmişti.

Otobana çıktım ve her zaman tercih ettiğim orta şeride geçtim. Sol şeritteki insanlar kadar hızlı gitmek istemiyordum ve sağ şeritten de çok fazla araba otobana çıkıyordu. Hızım yetmişe çıkıp diğer arabalarla aynı süratle gitmeye başlayınca birazcık rahatlamayı başardım. Sorun yoktu. Bir zamanlar olduğu gibi araba kullanmaktan büyük keyif almıyordum ama sorun yoktu. Araba kullanıyordum. Ve kendimi gayet iyi hissediyordum.

Roger otobanda reklamlarını gördüğümüz yol kenarı lokantalarından birinde durmayı teklif etmişti - görünen o ki, Pennsylvania tam bir lokantalar diyarıydı. Ama burger restoranının tabelasını gördüğümde, öğle yemeğini orada yememiz gerektiğini anladım. Yemeğimizi arabaya servis bölümünden aldık ve park alanının en uzak köşesine park ettik. Arabanın arkasına oturup yemeye koyulduk. Patates kutuları aramızda duruyordu ve bacaklarımızı aşağı sallandırmıştık.

"Harika," dedi Roger ve burgerinin neredeyse tamamını bitirmiş olduğunu gördüm. "Belki de Pennsylvania'nın iyi bir yanı da vardır."

Gülümseyerek kendi burgerimden bir ısırık aldım. Tadı gerçekten mükemmeldi. Sonra yeni güneş gözlüğümü düzelttim. O sırada yolculuğun ilk gününde, California'daki In-N-Out'a uğradığımızı ve arabanın aynı yerinde oturup burger yemiş olduğumuzu hatırladım. Rotadan sapmaya karar verdiğimiz gündü. Azıcık sapacaktık, hepsi oydu. Artık varlığına çok alışmış olduğum Roger'a baktım.

"Sonuncusu?" diye sordu Roger, patates kutusunu bana uzatarak.

Başımı iki yana salladım. "Senin olsun."

Roger patatesleri bitirip ayağa kalkarken ben de çöplerimizi Burgertown poşetine tıktırdım. Roger arka kapıyı kapattı ve bana dönüp elimi dikkatle avucuna aldı. Sanki hâlâ buna alışmaya çalışıyor gibiydi. "Direksiyona benim geçmemi ister misin, Hillary?" diye sordu.

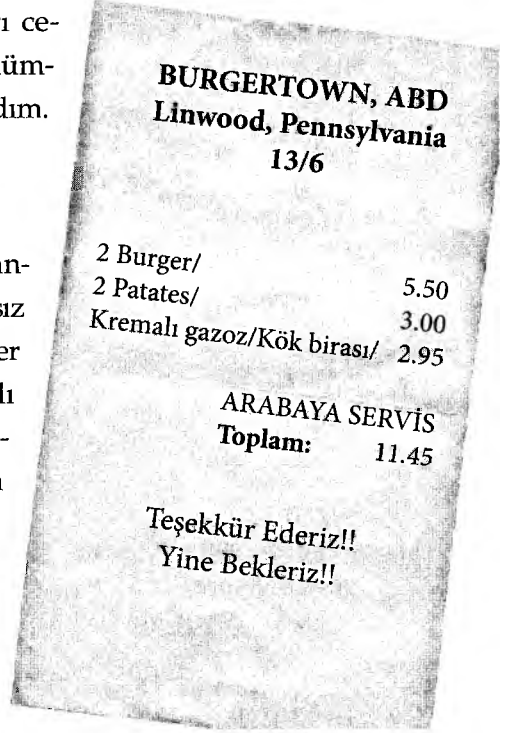
Diğer elimle anahtarları cebimden çıkardım ve ona gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Ben hallederim, Edmund."

Bir saat daha araba kullandıktan sonra, müzikten rahatsız olmayacağımı hissettim. Roger son çalma listesini hazırladı ve sürekli dinlediği gruplardan bazılarını tanıdım. Daha birkaç gün önce adlarını bile duymadığım bu grupları çok sevmeye başlamıştım. Bilmediğim şarkı sözlerine eşlik etmeye başladım ve Roger da ön konsolda parmaklarıyla ritim tuttu.

Yolda ilerlerken, günün geri kalanının nasıl geçeceğini kafamda canlandırmaya çalıştım. Roger'ın benimle geldiği ve annemin öfkesiyle yüzleştiği senaryolar kurdum. Annem bana neye benzediğini hayal edemediğim, magnetlerle dolu bir buzdolabı bile olmayan bir mutfağın ortasında bağıırıp çağırırken, Roger olduğu yerde dikiliyordu. Tam olarak o kelimeleri kullanmasak da, bir başkasının veda etmemizi izlemesinin nasıl olacağını düşündüm.

Benzin göstergesine şöyle bir göz attım. Neredeyse dibe vurmuştu. Bir sonraki çıkıştan çıkıp Sunuco'ya

yöneldim. “Bak aklıma ne geldi,” dedim, dikkatle pompa ya yaklaşp motoru sustururken. Roger dönüp bana baktı. “Seni Philadelphia’ya bırakıp Connecticut’a kendim gitsem?”

Roger başını iki yana salladı. “Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.”

“Bir şey olmaz,” diye söz verdim. “Gerçekten. Hem öylesi daha mantıklı.” Roger arabadan inip benzin pompasının kapağını çıkardı. Bu fikri kafasında evirip çevirdiği belliydi. Benzinin parasını nakit ödemek için mini markete girdim. Aldığımız yakıtın bizi Philly’ye götürmeye yeteceğini umuyordum. Arabaya döndüğümde Roger’ın benzin pompaladığını gördüm. “Araba sürmeye alıştım,” diye temin ettim onu, sileceklerle ön camdaki ölü böcekleri temizlerken. “Gerçekten. Hem beni ta Connecticut’a götürüp oradan Philedelphia’ya geri dönen bir trene binmen çok mantıksız.”

“Ama daha yeni araba sürmeye başladın,” dedi Roger, benzin pompasının kapağını takıp yakıt kapağını kapatarak. “Tek başına kullanmaya hazır mısın, bilemiyorum.”

Sileceği yerine koyup Roger’ın yanına gittim. “Gayet iyiyim,” dedim. “Hem bu şekilde seni annemin gazabından koruyabilirim.”

Roger kollarını bana doladı ve başımı onun göğsüne yasladım. Arkamızda bir korna sesi duyunca sıçradık ve benzin almak için bekleyen başka insanların olduğunu fark ettik. Roger’a anahtarları uzattım. Ben yolcu koltuğuna otururken o da direksiyonun başına geçti ve yolculuğumuzun son dönemecine doğru yola koyulduk.

Gittiğim Yerler...

14. Eyalet: Pennsylvania – Kilit Taşı Eyaleti

Sloganı: Fazilet, Özgürlük ve Bağımsızlık

Büyüklüğü: Aslına bakılırsa şayrtıcı derecede büyük. Neyse ki bütün eyaleti aşmak zorunda kalmadık.

Bilgiler: Bu eyaletin DE içeceği sütmiş. Maryland'le bir rekabet mi söz konusu?

Notlar: Araç plakalarında lafı edilen şu söz-de dostlar nerede acaba?

Roger'in Çalma Listesi

"Pennsylvania, İşte Biz Geldik",
diğer bir deyişle, "Yolculuğun Sonu"

ŞARKI ADI

"How to Say Goodbye"
"It'll All Work Out"

"The Trees and the Wild"

"No Myth"

"Slow Pony Home"

"How We Roll"

"The Resolution"

"World Spins Madly On"

"Signal Fire"

"Live to Tell the Tale"

"What's So Bad (About
Feeling Good)?"

"Young Folks"

ŞARKICI

Paul Tiernan

Tom Petty and the
Heartbreakers

Matt Pond PA

Michael Penn

The Weepies

Plushgun

Jack's Mannequin

The Weepies

Snow Patrol

Passion Pit

Ben Lee

Peter, Bjorn & John

“Elveda, hoşça kal, güle güle...”

-Paul Tiernan

Philadelphia’ya otuz kilometre kala, moralim bozulmaya başladı. Bir anda Philadelphia’nın ne kadar yakın olduğunu gözümüze sokarcasına, yolumuza birkaç metrede bir tabelalar çıkmaya başlamıştı ve bu yüzden birkaç dakika sonra Roger’ın yanımda olmayacağından başka bir şey düşünemez olmuştum.

“İyi misin?” diye sordu Roger, evlerin sıralandığı bir sokağa dönerek.

“Sanırım hayır,” dedim, gözlerimi camdan ayırmadan.

“Neredeyse vardık,” dedi Roger, yavaşlayıp evlerin numaralarını görmek için gözlerini kısarak.

“Buna pek sevindiğimi söyleyemem,” dedim sesimin keyifsiz çıkmaması için nafile bir çabayla. Roger bir an bana baktıktan sonra arabayı yolun kenarına çekti. Etrafıma bakındım – iki evin arasında duruyorduk. “Geldik mi?” diye sordum, kafam karışarak.

“Sanırım şurası,” dedi Roger, telefonundaki adrese bakıp, birkaç metre ötemizdeki garaj yolunu işaret ederek. “Sadece biraz baş başa kalalım istedim.” Motoru

susturdu ve anahtarları kontakta bırakıp bana döndü. Önce kendi emniyet kemerini, sonra benimkini çözdü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, bir planı olduğunu umut ederek.

“İşte,” dedi Roger, koltuğunun ucuna doğru kayarken. “Ben babamlara gideceğim, sen de Connecticut’a doğru yola devam edeceksin. Sonra bu akşam seni arayacağım ve sohbet edeceğiz.”

“Hayır,” dedim. “Yani, ne olacak derken, bize ne olacak?” diye sorarken kalbim küt küt atıyordu.

Roger bana gülümsedi. “Sen kılavuzsun,” dedi. “Nereye gittiğimizi ve rotamızın tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorsun.”

“Evet, aynen öyle,” dedim. “Yani...”

“Peki ya dolambaçlı yoldan gitmeyi seçmeseydik?” diye sordu Roger. “Çok daha uzun bir zaman önce buraya gelmiş olurduk. Hem sadece Tulsa’yı görürdük.”

“Biliyorum,” dedim annemin planladığı seyahati ve bizim belirlediğimiz yolculuk güzergâhını karşılaştırıp, bizimkinin çok daha iyi olduğunu düşünerek.

“O yüzden bence olabilecek her şeye açık olmalıyız,” dedi Roger. “Geleceği tam olarak bilmemiz mümkün değil.”

“Ama tek bilmek istediğim...” Bu cümleyi bitiremeyeceğimi fark edince sustum. Benim istediğim bir tür güvenceydi ve o bunu bana veremezdi. Aslına bakılırsa, kimse veremezdi.

"Amy," dedi Roger. İsmimi söyleyiş şekli karşısında başımı kaldırıp ona baktım. Sanki şimdi de benim ismim alfabenin en güzel harflerinden oluşuyordu. "Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Peki ya sen?"

"Tabii ki hayır."

"Aynen. O yüzden neler olduğunu çözmeye çalışıyorum. Önümüzdeki günler neler getirecek, bilemeyiz. Sadece yolumuza devam ettikçe olup bitenleri çözmeye çalışabiliriz. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedim usulca. "Ama..."

"Yani, bunu tahmin etmeliydim aslında," dedi Roger, yavaşça arkasına yaslanıp bana gülümseyerek. "Bu işler hep böyle olur."

"Hangi işler?"

"En güzel keşifleri, onların peşine düşmeyen insanlar yapmıştır. Kolomb'u ve Amerika'yı düşün. Batı Hint Adaları'nı ararken yolu Brezilya'ya düşen Pinzón'u. Victoria Şelalesi'yle burun buruna gelen Stanley'i. Ve bir de kendine bak. Amy Curry, onu hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktı."

Roger'ın gülümsemesine karşılık verirken onu ne kadar özleyeceğimi düşünmek içimi acıttı. Canımı yakan fiziksel bir acıdan farksızdı bu. "Ben de mi o listedeyim?"

"Sen o listenin en başındasın." Roger uzanıp beni öptü ve ben de ona karşılık verdim. Bir süre öyle kaldıktan sonra birbirimize sımsıkı sarıldık. Upuzun bir an sonunda Roger geri çekildi ve başımı sallayarak onu

onayladım. Beraber arabadan indik ve Roger sırt çantasıyla spor çantasını alırken onun yanına doğru ilerledim.

“Pekâlâ,” dedim. Tekrar öpüştük ve bana öyle sıkıca sarıldı ki, ayaklarımın yerden havalandığını hissettim.

“Bu akşam seni arayacağım,” diye fısıldadı Roger. “Ve her şeyi çözeceğiz. Söz veriyorum.” Tekrar onaylarcasına başımı salladım ve Roger beni yere bırakırken kot pantolonumun ön cebine bir şey koyduğunu hissettim. “Connecticut’a varana kadar açma, olur mu?” Roger bir adım geri çekilerek. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Veda etmeyeceğiz.”

“Elbette etmeyeceğiz,” dedim, gülümsemesine karşılık vermek için elimden geleni yaparak.

“Sadece... yine görüşürüz diyeceğim,” dedi Roger, babasının evine doğru geri geri birkaç adım atarken.

“Kendini özletme,” dedim.

“Kendine iyi bak,” dedi Roger, birkaç adım daha gerileyerek.

“Güle güle,” dedim.

“Sonra konuşuruz,” dedi Roger, yüzü bana dönük, yürümeye devam ederken.

“Görüşürüz,” diye seslendim.

Roger garaj yolunun başına varmıştı. Bir elini kaldırarak bana el salladı. Ben de elimi sallayarak ona karşılık verdim. Sonra spor çantasını omzuna atıp garaj yolunda ilerleyerek beni arabanın başında tek başıma dikilirken bıraktı.

AMY'NİN ÇALMA LİSTESİ#3

"Yolun Sonu" ya da "Başlangıç"

ŞARKI ADI

"All Shook Up"
"I Guess This Is Goodbye"
"New Music"
"The Joy You Feel"

"I'd Do Anything"
"Goodbye Until Tomorrow"
"All That I Am"
"It Would Have Been Wonderful"
"We're Okay"
"With So Little to Be Sure Of"
"Come What May"

ŞARKICI

Elvis Presley
Into the Woods
Ragtime
The Light in the
Piazza
Oliver!
The Last Five Years
Elvis Presley

A Little Night Music
Rent
Anyone Can Whistle
Elvis Presley

*“Önce ormandan içeri,
sonra ormandan dışarı, hava kararmadan eve.”*

-Stephen Sondheim

Üç saat sonra Connecticut’a girdiğimi gösteren tabelayı geçtim ve gördüğüm ilk dinlenme tesisine girdim. Motoru susturup cebimden Roger’ın bana verdiği şeyi çıkardım – nota sarılı bir magneti bu. Üzerinde AMERİKA yazıyordu. Magneti elimde çevirerek yolculuğumuzu düşündüm. Tanıştığımız insanları, gördüğümüz şeyleri aklımdan geçirdim. Notta “Benimle Amerika’yı keşfettiğin için teşekkürler” yazıyordu. Roger’ın kelimelerinin üzerinden tekrar tekrar geçtim. Bize ne olacağından emin değildim. Hiçbir güvence olmadığının farkındaydım. Hiç beklemediğiniz anlarda, mesela güneşli cumartesi sabahlarında korkunç şeyler olabiliyordu ve her gün bunların sonuçlarına katlanarak yaşamak zorunda kalabiliyordunuz. Ama görünen o ki, harika şeyler de olabiliyordu. Kiminle tanışacağınızı bilmeden bir yolculuğa çıkmaya mecbur edilebiliyordunuz mesela. Üstelik bunun hayatınızı değiştireceğini bilmeden...

Arabadan inip, bacaklarımı gererek Connecticut’a ilk kez *gerçekten* baktım. Biraz şaşkınlıkla da olsa, dinlenme tesisinden bakınca bile güzel bir yer olduğunu düşündüm.

Benzinciden almış olduğum Connecticut haritasını çıkarıp katını açarken, annemin yeni evinin – bizim yeni evimizin – adresini bilmediğini fark ettim. Evi gerçek bir yer olarak, bir saat içinde varacağım bir yer olarak düşünmeye başlamıştım. Gözümde canlandıramıyordum ama internet erişimi olacağını umdum. Julia'ya çok gecikmeli de olsa göndermem gereken bir e-posta vardı. Ona bunu borçluydum. Telefonumu çıkarıp annemin cep telefonunu ararken, diğer tüm aramalarım gibi doğrudan sesli mesaja düşmesini bekledim.

Annem ikinci çalıştan sonra cevap verdi. "Amy?" diye sordu, tereddütlü bir sesle.

"Alo, anne," dedim, sırf onun sesini duyunca boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak yok etmeye çalışarak.

"İyi misin?" diye sordu annem ve sesinin ne kadar gergin olduğunu fark ettim. "Her şey yolunda mı?"

"Gayet iyiyim," dedim çabucak ve annemin derin bir nefes koyuverdiğini duydum. "Hiçbir terslik yok. Connecticut'tayım."

"Sen – burada mısın?" diye sordu annem. Sesindeki endişenin yerini şaşkınlık almıştı. "Şu an? Roger'la birlikte?"

"Hayır, tek başıma," dedim. Bu gerçek karşısında hâlâ biraz şaşkınlıktan kendimi alamıyordum. "Roger'ı birkaç saat önce babasının evine bıraktım."

"Sen mi bıraktın?" Annemin sesi gitgide daha da afallamış geliyordu. "Yani – araba mı kullanıyorsun?"

"Evet," dedim.

“Güzel,” diye sözlerini sürdürdü annem. Şaşkınlığını hissedebiliyordum. “Bu... bu harika. Yani, sen...” Sesi güçsüzleşti. “Sana kızmadığımı sanma sakın,” dedi, muhtemelen ciddi çıkmasını umduğu bir ses tonuyla. Ama pek becerememişti. “Kızgınım. Ve yaptıklarının sonuçlarını konuşacağız.”

“Konuşacağımız çok şey var,” dedim. “Öyle umuyorum.”

“Eh... evet,” dedi annem biraz duraksayarak. Muhtemelen ne demek istediğimi çözmeye çalışıyordu. Ama şu an anlamasa bile sorun değildi. Ona sonra da anlatabilirdim.

“Adresi alabilir miyim?” diye sordum. “Az önce eyalet sınırını geçtim.”

“Ah, elbette,” dedi annem. Bana adresi okuyup evi kısaca tarif ettikten sonra aramıza bir sessizlik çöktü.

“Tamam,” dedim bir an duraksadıktan sonra. “O zaman –”

“Aç mısın?” diye sordu annem, durup dururken. “Akşam yemeğini hazırlamaya başlayacaktım. Ama daha bir şey yemediysen, bekleyeyim.”

“Yemedim,” dedim. Bunu söylerken aslında aç olduğumun farkına vardım. Ev yemeği yeme fikri kulağa harika geliyordu.

“Tamam, yemeği hazırlamaya başlayayım o zaman,” dedi annem. “Dikkatli sür, olur mu?”

“Olur,” diye söz verdim. “Görüşürüz.”

Telefonu kapattım, Roger'ın magnetini dikkatle çantama yerleştirdim ve tekrar direksiyonun başına geçtim. O sırada *Yemek, Benzin ve Konaklama* gözüme çarptı – benimle ülkeyi bir uçtan ötekine geçen o kitap. Kitabı alıp not kartının durduğu, babamın okuduğu son sayfayı açtım. O sayfaya bakarken, devamını da okuyabileceğimi hissettim. Yoksa asla daha sonra neler olduğunu öğrenemeyecektim. Kitabı sonuna kadar okuyacaktım, hikâyeyi babamla tartışamayacağımı bilsem bile... Hem belki Charlie döndüğünde onunla konuşabilirdik.

Connecticut haritasını düzeltirken, üzerinde yazan eyalet sloganı gözüme çarptı. *Başka bir yere dikilen fidan, daha güçlü büyür.* Ona uzun uzun baktım. Elbette çok eskilerden beri Connecticut'un sloganıydı bu – haritanın belirttiğine göre 1622'den beri ama bana bir işaret gibi gelmişti. Belki burada her şey benim açımdan yolunda gidecekti. Ben de başka yere dikildiğime göre, burada boy atmanın bir yolunu pekâlâ bulabilirdim.

Slogana bir kez daha baktıktan sonra, bir an önce yola çıkmazsam akşam yemeğine geç kalacağımı fark ettim. Arabayı çalıştırıp bir Elvis şarkısı bulana kadar çalma listemi karıştırdım. Sonra sinyal verip sesi açtım ve otobana çıktım.

Yolculuk Sanatı

MORGAN MATSON

Okurlar tarafından bana en çok yöneltilen soru, “Bu yolculuğa gerçekten çıktınız mı?” oldu. Cevabım ise, evet.

Yol gezilerini her daim sevmişimdir. Ehliyetimi ilk aldığımda, Connecticut’ta büyümüş olduğum için içimde şehrimin sınırlarının dışına çıkma arzusu duydum. Bir sonraki şehirde neler bulacağımı görmek istiyordum. Üniversiteyi California’da okudum, o yüzden ülkeyi baştan sona geçtiğim ilk yol gezim, Amy ile Roger’ın yolculuğunun tam tersiydi – arabamı ülkenin bir ucundan diğer ucuna götürebilmek için Connecticut’tan California’ya gitmiştim. O yolculuk, uzun uzadıya bir gezinin ne kadar eğlenceli olabileceğini gördüğüm ilk deneyim olmuştu. Amerika’nın ne kadar büyük ve güzel olduğunu, ayrıca ülkenin büyük kısmını hiç bilmediğimi görmüştüm. Beş yıl sonra, Doğu’ya geri dönerken de benzer bir deneyim yaşadım. O zaman böyle bir gezinin fiziksel anlamda bir yolculuktan daha öte bir anlam ifade ettiğini düşünmeye başladım. Belki duygusal bir yolculuğun da hikâyesi olabilirdi bu.

Amy ve Roger’ın ilk taslağını bu iki seyahate dayanarak yazdım ama bu karakterlerin henüz gitmemiş olduğum yerlere gitmelerini istediğimin farkındaydım – Graceland’e, Kentucky’ye, Colorado’ya. İlk taslakta pek çok boşluk vardı; zira gözümle görmediğim bir yeri yazamayacağımı biliyordum. O yüzden ilk taslağı editörüme teslim edip Los Angeles’a uçtum ve bir araba kiralayıp kitapta yazdığım güzergâhı izlemeye başladım. Araç kiralama şirketine arabaya on günlüğüne – taş çatlasa iki haftalığına ihtiyacım olacağını söylemiştim.

Yollarda tam bir ay geçirdim.

(Ve kiralık araba *epey* pahalıya geldi).

Çünkü bu tür gezilerin güzel tarafı bu – nereye gittiğinizi kesin olarak bildiğinizi düşünseniz bile, yolculuk kendiliğinden değişebiliyor. Yolu uzattığım, dolandırdığım oldu, hatta nihayetinde ilk çizdiğim rotayı tamamen boş verdim. Wichita'daki büyükannemi ziyarete gittiğimde NuWay'de bir sürü şey yedim; Memphis'i öyle çok sevdim ki, orada bir süre kalıp Blues dinlemeye karar verdim; sonra South Carolina'da eski bir arkadaşım ile buluşup en güzel barbekünün tadına vardım. Beni çok şaşırtan bir şey, Colorado'da kar yağmaya başladığında arabayı kenara çekmek zorunda kalmam oldu (aylardan mayıstı ve bildiğim kadarıyla mayıs ayında kar falan yağmazdı). Görünen o ki, kitabın son halini almasında, bu gezide yaşadıklarımın etkisi büyük oldu – NuWay, Brown Hotel (Louisville'de keşfettiğim yer) ve özellikle Amerika'daki En İssiz Yol gibi. Tıpkı Amy ve Roger gibi, ben de Yosemite'dan çıktığımda çoğu kişinin gittiği yolun aksine ilerledim ve kaza eseri kendimi En İssiz Yol'da buldum. Orada araba kullanmak çok korkutucuydu – bir başıyaydım, telefon doğru düzgün çekmiyordu ve araba lastiğinin nasıl değiştirileceğinden dahi bihaberdim ama tekrar medeniyete ulaştığımda, bu deneyimi kitaba muhakkak eklemem gerektiğini biliyordum.

Ülkenin bir ucundan diğerine yaptığım bu araştırma gezisinden büyük keyif aldım. Umduğum her şeyi buldum – beklenmedik olaylarla ve yerlerle, yolda yediğim harika yemeklerle ve elbette bol bol müzikle dolu, gerçek

bir yolculuk oldu. Yolda ilerlerken çalma listeleri oluşturdum ve o anda bulunduğum yeri bir şekilde yansıtan şarkıları bir araya getirmeye çalıştım. Dinlediğim şarkıların pek çoğu Roger'ın çalma listelerine girdi. Kitaptaki resimler de, benim yolculuk esnasında çektiğim resimler. Hikâyenin ardında yatan hikâyeyi görebilmeniz için en sona kendi resimlerimden oluşan küçük bir albüm de ekledim. Umarım beğenirsiniz!

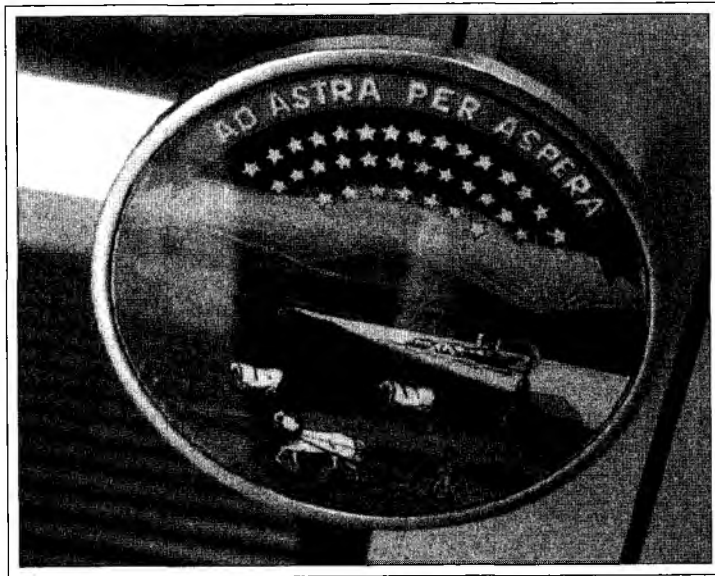
YOSEMITE'DA AYILARA KARŞI
TETİKTE OLMAK GEREKİYOR

ARKAMDA NE KADAR
KAR VAR GÖRÜYÖR MÜSUNUZ?

LEZİZ!

SEVİMLİ KANSAS SLOGANI

*Graceland'de Kral'a saygılarımı sundum.
Sonra hediyelik eşya dükkânını ziyaret ettim.*

Seyahat İpuçları

1. Abur cuburlar ve şarkılar. Roger kitapta bundan zaten bahsediyor ve çok haklı. Bunlar yol gezilerinin vazgeçilmezi.
2. Araba kullanmaya uygun kıyafetler. Modaya uymayı dert etme vakti değil. (Biliyorum, Bronwyn bana hiç hak vermeyecektir.) Ama saatlerce arabanın içinde duracaksınız. Rahat olmanıza imkân verecek bir şeyler giyin ve şoförün yanındaki koltukta otururken ayaklarınızı ön konsola yaslayın.
3. Güneş kremi dostunuzdur!
4. Harita kullanmak iyi bir fikir. Nereye gittiğinizi ve oraya ulaşacak en uygun yolları kestirmek çok önemli. Sadece GPS'e bel bağlamayın – uyduya erişim sağlayamaz veya istediğiniz adresi bulamazsa (South Carolina'da başıma gelmişti) destek planınızın olması fayda edecektir.
5. Harita kullanmak iyi bir fikir değil. Genel güzergâhınızı ve oraya nasıl gideceğinizi belirledikten sonra haritayı kaldırıp GPS'i kapatın. Yolu uzatmaktan, dolandırmaktan ya da rotadan sapmaktan çekinmeyin. Bunlar seyahati seyahat yapan, A noktasından B noktasına gitmenin ötesinde bir şey olmasını sağlayan unsurlardır.

6. İletişim kilit noktasınız. Sakın yola (şarjı dolu) bir cep telefonu almadan çıkmayın.
7. Yol yardımı – cidden, onsuz sakın evden çıkmayın. Araba kullanmayı sevmeme rağmen, lastik değiştirmekten hiç anlamam. O yüzden (benim gibi) en temel araç bakımı becerilerinden yoksunsanız, yol yardımı ya da benzeri servislerin numaralarını aldığınızdan emin olun.
8. Otobanlardan çıkıp yola küçük kasabaların içinden devam edin ve yanından geçtiğiniz yerleri seyredin.
9. Lokantalarda yemek yiyin. En güzel *milkshakeler* hep oralarda oluyor.
10. Daha önce hiç denemediğiniz fast food restoranlarında yemek yiyin.
11. Hatıra magnetlerinden istediğiniz kadar alın.
12. EĞLENMEYİ unutmayın.

SEYAHAT İÇİN ÇALMA LİSTESİ

Bu, en son çalma listemden, şu an dinlediklerimden, surf eğlence olsun diye çaldıklarımın ve seyahate çıkmaya ilişkin şarkılardan oluşan bir birleşim...

ŞARKI ADI

"King of the Road"
"Big Country" (Canlı)
"Let's Get Away from It All"
"Souvenirs"
"Road Regrets"
"Australia"
"The Magic Position"
"King of Spain"
"You Make My Dreams"
"The Tip of the Iceberg"
"Moth's Wings"
"Spitting Fire"
"Your Ex-Lover Is Dead"
"Losing Keys" (Remix)
"You Can Call Me Al"
"Country Air"
"Water and Bridges" (Akustik)
"America"
"Off We Go"
"Take It Easy"

ŞARKICI

Roger Miller
Béla Fleck and the
Flecktones
Architecture in Helsinki
Dan Mangan
The Shins
Patrick Wolf
The Tallest Man On Earth
Hall & Oates
Owl City
Passion Pit
The Boxer Rebellion
Stars
Jack Johnson
Paul Simon
The Beach Boys
Dashboard Confessional
Razorlight
Trent Dabbs
The Eagles

"Watching the Wheels"
"Jezebel"
"Unknown Legend"
"Headlights on Dark Roads"
"Hey Now Now"
"Wolf Like Me"
"The Road"
"Strangers in a Car"
"La Cienega Just Smiled"

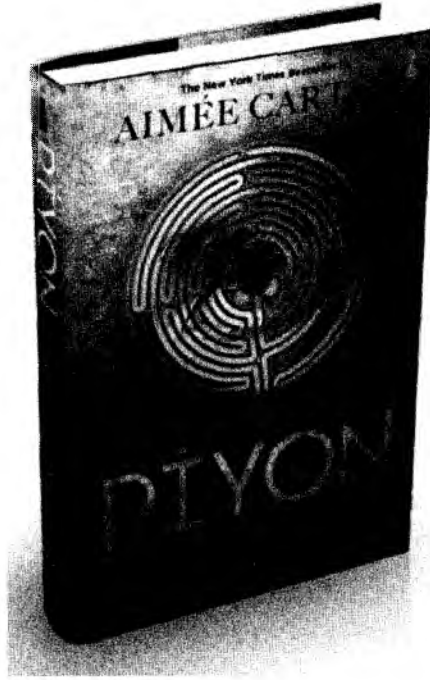
John Lennon
Two Hours Traffic
Neil Young
Snow Patrol
The Cloud Room
TV On the Radio
Jackson Browne
Marc Cohn
Ryan Adams

Sizlerin de seyahat anılarınızı duymayı çok isterim – ilk elden ipuçları almanın daha iyi bir yolu yoktur; özellikle de yerel fast food mekanları hakkında. Bana @morgan_m kullanıcı adımla Tweet atabilir veya www.morganmatson.com'un "yolculuklar" bölümüne girip anılarınızı – ve o esnada dinlediğiniz çalma listelerini paylaşabilirsiniz. Daima yeni şarkı arayışındayım!

Yollarda hepinize iyi eğlenceler!

Morgan

“Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış.” –Booklist

“Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağına benziyor.” –School Library Journal

VII olabilirsiniz. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart’a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe’nun Lila’nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu. Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty’nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."

-USA Today

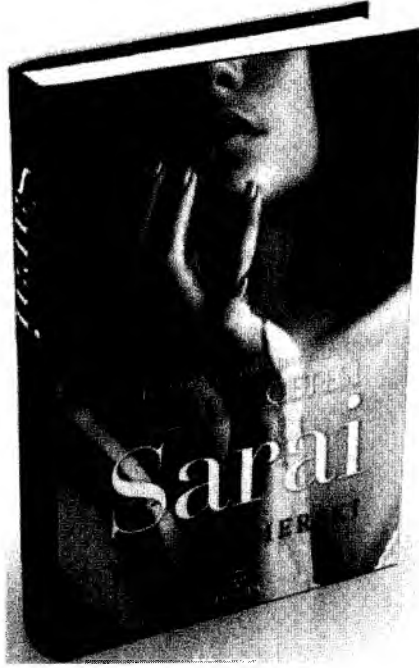

“Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven.” – Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish’le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn’in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn’in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn’i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski’nin kalemiyle okurla buluşuyor. Sonsuzluğun Kıyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...

“Beş yıldız!” –The Book Enthusiast
“Bu seri inanılmaz.” –SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal’ın çok satan yazarı J.A. Redmerski’den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika’daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmamasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluktan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sarai’nin bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sarai’nin planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson’a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai’a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai’nin ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas’la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyumsuzluklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor’un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai’in hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sarai ve Victor’un hikâyesidir.

Saba kum fırtınaları tarafından harap edilmiş çorak bir diyarda yaşamaktadır. Çok sevdiği ikizi Lugh kaçırılınca gözü pek Jack ve Özgür Şahinler'le birlik olup Lugh'u aramaya koyulur.

İkizi Lugh'u bulmak için pek çok güçlüklerle savaşmak durumunda kalan genç kız, zekâsı ve iradesiyle tüm zorlukların üstesinden gelmeye, düşmanlarını yenmeye çalışır. Üstelik bu süreçte hem mücadelelerinde yenilmez biri olduğunu hem de aşkı ve dostluğu keşfeder.

Heyecan ve aksiyonun bir an olsun hız kesmediği Kan Kırmızı Yol soluksuz okunacak bir roman.

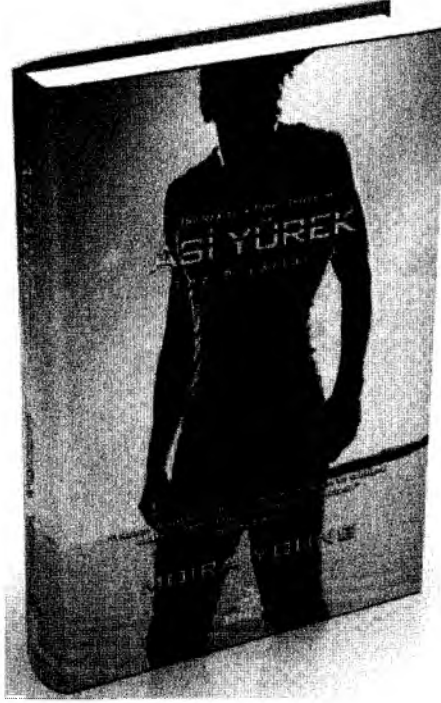
"Ridley Scott'ın da bu kitabın yayın haklarını almasında şaşılacak bir yan var mı?"
NEW YORK TIMES

"Ürkütücü ve macera dolu. Açlık Oyunları'yla eş değer."
LOS ANGELES TIMES

"Vahşi ve heyecan verici."
THE WALL STREET JOURNAL "

"Kan Kırmızı Yol üslubu ve karakterleriyle kendini benzerlerinden ayırıyor. Çarpıcı ve kesinlikle orijinal."

MTV.com

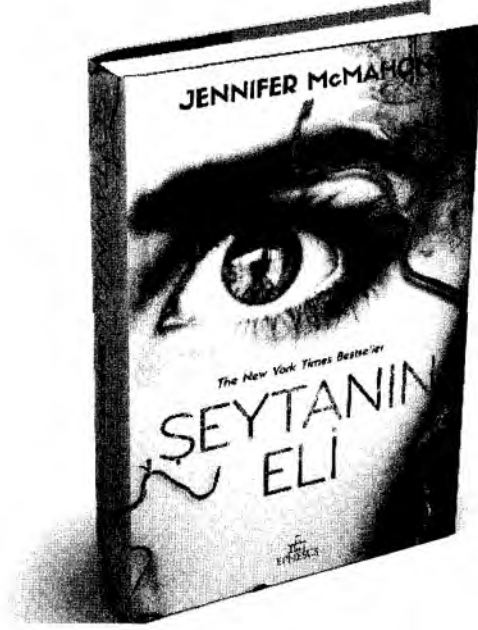
“Okurlar aksiyon dolu bu üçlemenin sonuna gelmek için fazlasıyla sabırsızlanıyor olacak.” -Jennifer M. Brown

“Yazarın sürükleyici anlatımı, okurları bu güzel ve tehlikeli arazinin daha da derinine çekeceği benziyor.” -Publishers Weekly

Saba arkadaşlarının da yardımıyla Tontonları yenişinin ve kaçırılan erkek kardeşi Lugh'un kurtuluşunun ardından dünyasının normale döneceğini düşünmektedir. Fakat zorlu bir düşman yükseliştir ve Saba'nın başına bir ödül koymuştur. Çünkü genç kız sadece Lugh'u kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda acımasız bir tiranı da alt etmiştir. Tabii her zaferin korkunç bir de bedeli vardır...

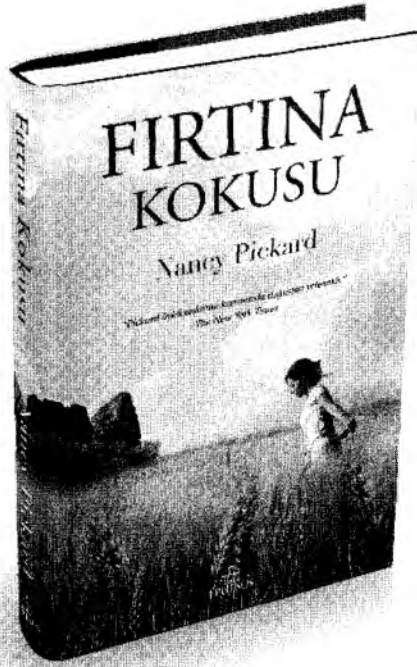
Bu süreçte Saba en çok Jack'e, onun ay ışığı gözlerine, hoyrat kalbine gereksinim duyar. Ancak Jack uzaklardadır. Üstelik Saba'nın Jack'e bir daha asla güvenmemesi gerektiğine dair haberler de genç kıza ulaşır. İhanete uğradığını düşünen Saba, hayatta kalmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için yine var gücüyle mücadele etmek durumundadır.

Toz Diyarları Serisi'nde macera Kan Kırmızı Yol'un ardından Asi Yürek'le devam ediyor. Saba ve arkadaşları yine heyecanın bir an olsun eksilmediği bir serüvenle okurların karşısına çıkıyor.

West Hall'da insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor ve bu vakalara dair kasabada çeşitli efsaneler dolaşıyordur. En tuhaf olaysa 1908 yılına dek uzanır. Sara Harrison Shea, biricik kızının ölümünden birkaç ay sonra evinin arkasındaki tarlada ölü bulunur.

Bugünse on dokuz yaşındaki Ruthie, annesi ve kız kardeşiyle birlikte Sara'nın evinde yaşamaktadır. Genç kızın annesi Alice, daima insanlardan uzak olmak konusunda ısrarcı bir tavır sergilemiştir. Ne var ki bu kararı, acı verici sonuçlara yol açar. Ruthie bir sabah uyandığında, annesinin kaybolduğunu fark eder. İpuçlarının peşine düşen genç kız, annesinin yatak odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bir kitap bulur. İçinde yazılanlar Sara Harrison Shea'ya aittir. Ruthie bu tarihi gizemin içine çekildiğinde, annesini arayan tek kişinin kendisi olmadığını da fark eder.

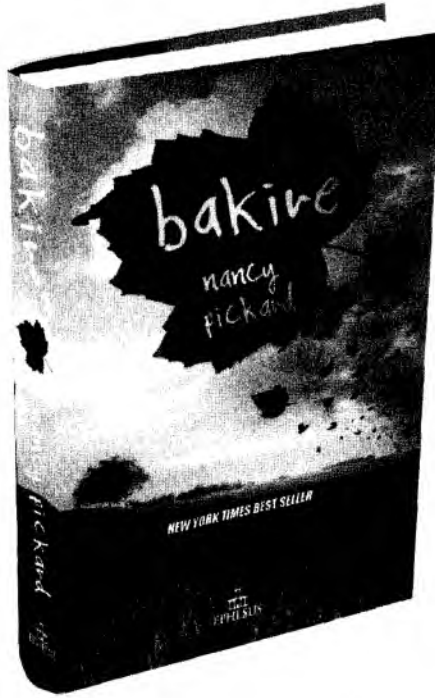
"Pickard, öykü anlatmak konusunda doğuştan yetenekli."

The New York Times

Jody Linder, güzel bir yaz gününde sarsıcı bir haber alır: Babasının katili olarak hapis yatan adam salıverilmiş, Kansas'taki küçük Rose kasabasına geri dönmektedir. Babasının vurularak öldürüldüğü, annesinin ise kaybolduğu ve cinayete kurban gittiğine hükmedildiği fırtınalı gecenin üzerinden yirmi üç yıl geçmiştir. Ne amcalarıyla eniştesinin kendisini koruyup bağırlarına basmaları ne de büyükannesi ile büyükbabasının güvenli bir limanı andıran çiftliği, o felaket gecesinde Billy Crosby'nin sebep olduğu acıları silebilmiştir.

Hayatını babasının masumiyetini kanıtlamaya adayıp avukat olan oğlu Collin'in çabaları sayesinde Billy Crosby artık serbesttir. Kasabanın küçük nüfusuna rağmen çocukluklarından beri birbirlerinden uzak durmaya çalışan Jody ile Collin, kaybettiklerinden dolayı duydukları üzüntünün ortak olduğunu keşfederler.

Jody eski yaraları destikçe ailesinin trajik geçmişine dair ürkütücü sırlar ortaya çıkmaya başlar. Bu mücadele ve zorluklara rağmen daha iyi bir geleceğe, hatta belki de aşka dair umutlar besleme cesaretini gösterir.

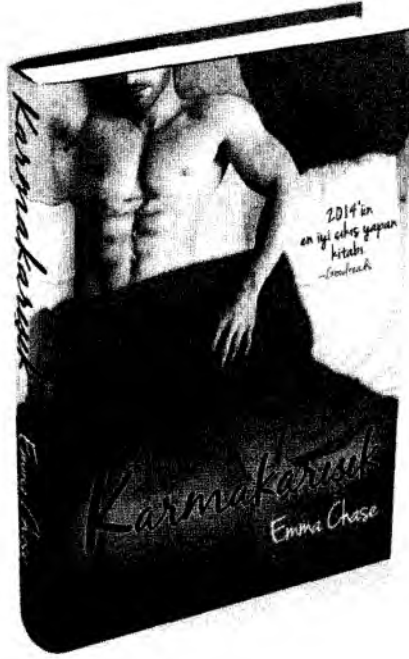
Acımasız bir cinayetle değişen hayatlar...

Küçük bir kasabadaki sahipsiz bir mezar...

On yedi yıldır saklanan korkunç gerçeği öğrenmeye hazır mısınız?

Kansas'ın kırsal kesimindeki küçük bir kasabanın halkı, genç bir kızın adsız mezarını Small Plains Bakiresi olarak kabul etmiştir on yedi yıl boyunca. Bazı kişilere göre mucizelere ve açıklanamaz iyileşmelere sebep olan bu mezarla ilgili söylentiler de zaman içinde dilden dile yayılmıştır. Ama karla kaplı arazide bulunan, buz tutmuş çıplak cesede gerçekte ne olmuştur? Ve neden genç Mitch, cesedin bulunmasından bir gün sonra, arkasında çılgına dönmüş sevgilisi Abby'yi ve en iyi arkadaşı Rex'i bırakarak kasabadan apar topar ayrılmıştır?

Bu şekilde kasabadan ayrılan Mitch, yıllar sonra Small Plains'e geri döndüğünde, unutulmuş sırları ve gerilimi tekrar alevlendirecektir. Mitch'e karşı hâlâ bir şeyler hissetmekte olan Abby ise onun gidişinin arkasındaki gerçeği açığa çıkarmakta kararlıdır. Şimdi, üç eski dost kendilerinin ve küçük kasabalarının kaderini değiştiren o gecenin getirdiği sonuçlara katlanmak zorundadır.

Zengin, yakışıklı ve kendini beğenmiş Drew Evans ile güzel, zeki ve hırslı Katherine Brooks buluştuğunda işlerin karmakarışık hale gelmesi şaşılacak bir şey değildir.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordur.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.

"Derin bir nefes alarak
eğildim ve onu tekrar öptüm.
Bu kez ağzından dondurma
tadı alıyordum ve SonSuza
dek böyle durabilirdim.
Bizi bekleyen günler,
önümüzde bir yolculuk
misali uzanıyordu - yol
açık, gidebileceğimiz yönler
SonSuzdu."

New York doğumlu olan Morgan Matson üniversitede Tiyatro ve İngilizce okudu. Mezuniyetinin ardından çocuk kitapları ve Senaryo yazımı üzerine eğildi. Profesyonel yazı hayatından önce editör olarak çalışan Matson, ilk kitabı Amy ve Roger'ın Efsanevi Yolculuğu'yla dünya çapında büyük bir başarı yakaladı ve romanları onlarca dile çevrildi.

Yazara dair daha fazla bilgi için www.morganmatson.com sitesini ziyaret edebilirsiniz.

EPHEsus

www.ephesusyayinlari.com

Morgan MATSON

Amy ve Roger'ın EFSANEVİ Yolculuğu

Amy Curry'nin hayatı altüst olmuştur.

Çünkü Amy lise son sınıfa geçmek üzereyken, annesi yeni bir başlangıç yapmak adına California'dan Connecticut'a taşınmaya karar verir. Amy şimdi yuvası bildiği yerden ayrılıp ülkenin bir ucundan diğerine gitmek zorundadır. Çıkacağı bu yolculukta ise ona annesinin eski bir arkadaşının oğlu olan Roger eşlik edecektir. Amy onu yıllardır görmemiştir ve doğru düzgün tanımadığı bir çocukla onca yolu katetme fikri ona hiç de cazip gelmemektedir. Ama işler hiç de Amy'nin düşündüğü gibi gitmez. Çok geçmeden yolculukları alabildiğine renkli, heyecanlı ve sürprizlerle dolu bir hal alır.

"İnanılmaz bir kitap - oldukça komik ve elinizden bırakamayacağınız türden bir hikâye."

-Lauren Myracle

"Bu eğlenceli ve düşündürücü yolculuk, bolca romantizm eşliğinde Amerika'yı karış karış anlatıyor."

-Kirkus

"Bu kitabı okuduktan sonra daha çok seyahat etmek isteyeceksiniz."

-Publishers Weekly

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232524